

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TANGLED LIKE US

Koko Jane

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS

KRISTA & BECCA
RITCHIE

BOOK 4 IN THE LIKE US SERIES

İçindekiler

Başlık

Karakter

Listesi Önsöz

1. THATCHER MORETTI
2. JANE COBALT
3. JANE COBALT
4. JANE COBALT
5. THATCHER MORETTI
6. THATCHER MORETTI
7. THATCHER MORETTI
8. THATCHER MORETTI
9. JANE COBALT
10. THATCHER MORETTI
11. JANE COBALT
12. JANE COBALT
13. THATCHER MORETTI
14. JANE COBALT
15. THATCHER MORETTI
16. THATCHER MORETTI
17. JANE COBALT
18. THATCHER MORETTI
19. JANE COBALT
20. JANE COBALT
21. THATCHER MORETTI
22. JANE COBALT
23. JANE COBALT
24. THATCHER MORETTI
25. THATCHER MORETTI

26. [THATCHER MORETTI](#)
27. [JANE COBALT](#)
28. [JANE COBALT](#)
29. [THATCHER MORETTI](#)
30. [THATCHER MORETTI](#)
31. [JANE COBALT](#)
32. [JANE COBALT](#)
33. [THATCHER MORETTI](#)
34. [JANE COBALT](#)
35. [JANE COBALT](#)
36. [THATCHER MORETTI](#)
37. [THATCHER MORETTI](#)
38. [THATCHER MORETTI](#)
39. [JANE COBALT](#)
40. [THATCHER MORETTI](#)
41. [JANE COBALT](#)
42. [THATCHER MORETTI](#)
43. [JANE COBALT](#)
44. [THATCHER MORETTI](#)
45. [JANE COBALT](#)
46. [THATCHER MORETTI](#)
47. [JANE COBALT](#)

[Ayrıca Krista & Becca](#)

[Yazarlar Hakkında](#)

[Telaffuz Sözlüğü](#)

[Teşekkür Daha Fazla](#)

[Teşekkürler](#)

[OceanofPDF.com](#)

TANGLED LIKE US

BOOK 4 IN THE LIKE US SERIES

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS
KRISTA & BECCA
RITCHIE

OceanofPDF.com

Tangled Like Us Copyright © 2019 by K.B. Ritchie
Birinci Baskı - Dijital

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, inceleme amacıyla kısa alıntılar yapabilecek bir hakem dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler, karakterler, olaylara veya kişilere benzerlikler, yaşayan veya ölü, tesadüfidir ve yazarların hayal gücünden kaynaklanır ve kurgusal olarak kullanılır.

Kapak Fotoğrafları ©Regina Wamba Kapak
Tasarımı Twin Cove Designs

www.kbritchie.com

OceanofPDF.com

Karakter Listesi

Bu listedeki tüm karakterler kitapta yer almayacak, ancak çoğundan bahsedilecektir.

Yaşlar, karakterin kitabın başındaki yaşını temsil eder. Bazı karakterler doğum günlerine bağlı olarak tanıtıldıklarında daha büyük olacaklardır.

KOBALTLAR

Richard Connor Kobalt & Rose Calloway

Jane - 23

Charlie - 21

Beckett - 21

Eliot - 19

Tom - 18

Ben - 16

Audrey - 13

HALALAR

Loren Hale & Lily Calloway

Maximoff - 23

Luna - 18

Xander - 15

Kinney - 13

MEADOWS

Ryke Meadows & Daisy Calloway

Sullivan - 20

Winona - 14

GÜVENLİK EKİBİ

Bunlar Hales, Cobalt ve Meadows'u koruyan korumalardır.

Güvenlik Gücü Omega

Akara Kitsuwon (lider) - 26

Thatcher Moretti - 28

Banks Moretti - 28

Farrow Keene - 28

Oscar Oliveira - 31

Paul Donnelly - 27

Quinn Oliveira - 21

Güvenlik Gücü Epsilon

Jon Sinclair (lider) - 40'lar

Tony Ramella - 28

O'Malley - 27

Ian Wreath - 30s

...ve daha fazlası

Güvenlik Gücü Alfa

Price Kepler (lider) -

40'lar Bruno Bandoni -

50'ler Heidi Smith - 50'ler

...ve daha fazlası

OceanofPDF.com

"Yeni bir dünya görmek için yaşıyorum."

Sevgili Büyükkannemiz Lou'nun sevgi dolu anısına

OceanofPDF.com

Önsöz

Bu kitapta kullanılan İtalyanca, İtalyan göçmenler tarafından geliştirilmiş bir İtalyan-Amerikan dilidir. Tamamlanmamış bir dildir ve İtalyanca, İngilizce veya her ikisini de kullanır. Farklı İtalyanlar belirli bölgelerde farklı lehçeler konuşmaktadır ve Bizim Gibi serisinde kullanılanlar Doğu Yakası'nda öne çıkmaktadır. Kelimeler farklı topluluklarda telaffuz ve yazım açısından değişiklik gösterebilir. Tangled Like Us için telaffuzları içeren bir sözlük kitabın sonunda yer almaktadır.

Tangled Like Us, Bizim Gibi Serisi'nin dördüncü kitabıdır. Seri boyunca POV'lar değişse de, önceki romanlarda meydana gelen olayları anlamak için seriyi yayın sırasına göre okumak gerekir. Tangled Like Us, Alphas Like Us'tan sonra okunmalıdır.

BİZİM GİBİ SERİSİ OKUMA SIRASI

1. [*Bizim Gibi Hasarlı*](#)
2. [*Bizim Gibi Aşıklar*](#)
3. [*Bizim Gibi Alfalar*](#)
4. [*Bizim Gibi Karışık*](#)

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

İNSANLARIN BENİM HAKKIMDA BİLDİĞİ İLK ŞEY, UZUN BOYLU OLDUĞUM.

İkinci şey, ben ikizim.

Üçüncüsü, ben senin başının belasıyım. Dinlenirken ya da yüksek suda yüz bok vermiyorsan, seni döveceğim.

Bir adım daha ileri gidersek, hayatları korumak ve takımdaki doğru zihinleri korumak anlamına geliyorsa kötü adam olmaya gönüllü olacağım.

Ama bu süreçte onu kaybedeceğimi düşünmemiştim.

Dümdüz önüme bakıyorum ve lanet burnumdan sıcak nefes alıyorum.

Şu an bunu düşünemem. Yapmam gereken bir iş var.

O benim işim.

Ve bu pisliği temizlemem gerekiyor. Tüm sorumluluğu üstleniyorum ve bizi içine attığım bu cehennem çukurundan kürekle çıkaracağım.

Yapmak zorundayım.

Kükreyen bir plaj ateşi pırıl pırıl gökyüzünü aydınlatıyor. Ege Denizi arkamda sakın ve karanlık, botlarım kıyı şeridindeki nemli kuma batmış. Kıpırdamadan duruyorum. Dikkatli.

Dikkatli.

Her türlü cehennem ateşine hazırlıklı olun.

Bu benim Yunanistan'a ilk gelişim değil ve bu gerçek bir süre daha içime oturdu. Güney Philly'de tek odalı bir dairede büyüdüm ve kardeşimle çekyatı paylaştım. Kafamda dünyayı görmenin pek fazla yolu yoktu.

Sonunda, Xander Hale oldu. O çocuğun koruması olmak hayatımda parlak bir noktaydı. Dünyayı daha fazla görebildiğim için değil.

Çünkü başkasınınkini korumada hâlâ bir elim vardı.

Beni besleyen şey bu.

Yumuşak olanı korumak için güçlüyüm.

Gençken bile bunu hissettim. Lisedeyken *İlyada*'yı okumuştum. Eski bir savaş alanında savaşan adamlar. İrade güçlerini sınayacak zorluklarla yüzleşiyorlardı. Ülkelerine hizmet ederken üzücü maceralara atılıyorlardı.

Spartalı bir savaşçı olmak istiyordum.

Ve öyle biri gibi görünmeye başladım. Geniş göğüslü ve omuzlu, kaslı ve tonlu, 1.80 boyunda yüksek ve acımasız. Vücudumun ve yüzümün sert hatlarında ciddiyet.

Botlarım nerede olursa olsun, bir şey için savaşmam gerekiyor.

Ve yirmi iki yaşında bu üç ünlü aileyi korumaya başladım. Altı yıl sonra hala olmam gereken yerdeyim. Olmak istediğim yer. Onlar için hayatımı tehlikeye atabilirim. Bu dokuzdan beşe bir işten, bir kariyerden çok daha fazlası; bu işi bırakmayacak ve kolay yolu seçmeyecek adamlar için tasarlanmış bir yaşam tarzı.

Özel güvenliğin lüks bir iş olduğunu düşünen korumalar için çıkışları tekmeleyerek açtım. Bu, insanları günün 24 saati güvende tutmakla ilgili ve bizim hiçbir şeye hakkımız yok. Biz amacımızı yerine getiriyoruz. Daha fazlasını beklersek, sadece huzur içinde yaşamak isteyen bu cömert, sevgi dolu ailelere verdiğimiz sözü tutmamış oluruz.

Yunanistan'da ya da onları korumanın bizi götüreceği her yerde olmaktan onur duymalıyız.

Odaklan.

Onun üzerinde.

Jane Eleanor Cobalt.

Yaklaşık yirmi metre ötede oturuyor, ayakları kuma gömülü. Açık mavi gözleri birçok kardeşinden birine odaklanmış.

Eliot Cobalt şenlik ateşinin yanında duruyor ve bir hikayeyi ya da bir oyunu yeniden anlatıyor. Alevler havayı yalıyor ve o teatral hareketler yaptıkça ünlü aileler gülüyor ve alkışlıyor.

Alkışlar arasında bira şişesine vuruyor.

Onu aşağı yukarı süzmek üzereyken kendimi yakaladım. *Yapma.*

Ben hareketsiz kalıyorum. Aktif bir katılımcı olmamam gerekiyor ama çevredeki bazı korumalar Eliot'ı alkışlıyor. Yıllar boyunca Kobalta'larla yakınlaşanlar onlar.

Ben olsam kendimi o rafa koymazdım.

Jane'in ekibine geçmeden önce Hale ailesine bağılıydım. Xander Hale diğerk tek müşterimdi ve Kobalt İmparatorluğu'nu daha iyi tanıyor olsambile, görevdeyken şaka yapmakla ilgilenmiyorum. Eğer bir operasyon sırasında yapmazsam, onun görevinde de yapmam.

Onun güvenliği her şeyden önce gelir.

Jane özel plajda birasını yudumlar ve kardeşı Shakespeare'den ya da başka bir trajediden alıntı yaparken o sessiz kalır. Hangisi olduğunu bilmiyorum.

Jane'i ve çevresini yakından izliyorum. Bu benim işim.

Onu iyi tanımak da benim işim. Mesela bu yaz gezisinde alışılmadık derecede sessizdi ve bunun suçlusunun ben olduğumu bilmek benim işim.

Artık bunun için endişelenemem.

Ama ben öyleyim.

Jane, şenlik ateşinin yanında ısınan güneş yanığı omuzlarından bir plaj battaniyesinin düşmesine izin veriyor. Soluk mavi bir tankini vücudunu sarıyor.

Düşünmemem gereken bazı şeyleri düşünmek istiyorum. Kullanmamam gereken bazı sıfatlar koymak istiyorum. Hepsi iyi şeyler, *oraya gitme*.

Sakın yapma.

Katı sınırı aşmıyorum.

Kollarımı kavuşturarak sahili tarıyorum ama sonunda koyu renk kısılmış gözlerim Jane'e dönüyor.

Uzun kumral saçları çilli yanaklarına dökülüyor ve kardeşine ışı l ışı l gülümsüyor. İki parmağını ağzına sokup yüksek sesle ısı lık çalmadan önce onu tekrar alkışlıyor. Daha yirmi üç yaşında.

O sadece 23 yaşında. Ve yaşı tı bir kızın karşılaşması gerekenden, herhangi bir *insanın karşılaşması* gerekenden çok daha fazla tacizle karşılaştı.

Bok çuvallarının nefret kusup onu aşağılamaya çalıştıklarını duydum ve sanki hiçbir sonuç olmadan parçalayabilecekleri bir oyuncak bebekmiş gibi onun bedeni ve zamanı üzerinde hak sahibi olduklarına inanıyorlar.

Onlar hedef.

Jane'e nefes aldirmeden önce haklayacağım adamlar. Ve son arkadaşlarıyla olanlardan sonra, Jane'e karşı olan görevim ölçülemez.

Sahilde, sonunda ona dönüp baktım.

Ağırlığının bir kısmını en iyi arkadaşı Maximoff Hale'e veriyor. Neredeyse güvenlik kadar sahilleri tarıyordu. Sanki başka bir korumaymış gibi tehditlere karşı hazırlanıyor. Gerçek şu ki, Maximoff'u takımda görmek isterim. Ama o takımda olamaz.

Koruduğumuz ünlü ailelerin bir parçası olduğunda değil.

Suyu taramaya çalışıyorum ama Maximoff güçlü bir kolla Jane'in omuzlarına sarıldığı sırada sert bakışlarım tekrar Jane'e kayıyor. Kulağına fısıldıyor, sözlerine bir gülümseme iletiyor.

O da gülüyor.

Midem biraz bulanıyor.

Bir saniyeliğine, keşke duyabilseydim. *Bunu dileme sakın.*

Gülümsemesi her zamankinden daha hızlı soluyor gibi görünüyor ve bakışları yavaşça sahilde dolaşmaya başlıyor.

Karanlık denize.

Ve sonra, büyük mavi gözleri bana dikildi.

Burnumdan sert bir nefes daha üflüyorum. Göz temasını hiç kesmeden.

Onu çağır.

Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu bir seviyede kişisel hissettiriyor ve kişisel bir hamle yapmak işime aykırı. Ailesiyle geçirdiği zamanı bölemem.

Güvenlikte kurallar vardır. Ekibe olduğu kadar ona da yardımcı olan kurallar ve ben bunlara uymayacağım.

Çenem sertleşiyor, kollarımdaki ve boynumdaki tendonlar geriliyor. Kaslarım yanıyor. Diğer 7/24 korumalar gibi kıyı şeridine doğru ilerliyorum. Botlarımın topuklarına su hücum ediyor. Yerimden hiç kıpırdamıyorum.

Onu çağır, hala düşünüyorum.

Ama hareketsizim.

Hareket

edemiyorum.

İtaatsizlik

edemem.

Jane bakışlarını hızla başka yöne çeviriyor, boynu kızarmış, bir sonraki sıcak bira yudumunda hayal kırıklığı yaşıyor.

Kaba bir nefes daha alıyorum.

Eskiden daha iyi bir çalışma dinamiğimiz vardı. O benimle konuşurdu, ben de onu dinlerdim. Şimdi o hiçbir şey söylemiyor, ben de neredeyse hiçbir şey söylemiyorum.

Sekiz ay.

Sekiz aydır Jane'in korumalığını yapıyorum ve bunun neredeyse iki ayında sessiz bir muameleye maruz kaldım. Başka bir müşteri olsa bu beni rahatsız etmezdi ama Jane'in kendi kendine konuşmasına ve sessizliği doldurmasına alıştım.

Günün neredeyse 24 saati onunla birlikteyim. Hava gibi hafif sesinin yerini sessizliğin alması dayanılmaz bir şey. Son zamanlarda her şeyi berbat ettiğimi bilmek iyi hissettirmiyor. Kısa bir sigortayı daha da kısalttım ve daha önce hiç yapmadığım bir hata yaptım. *Farrow'a yumruk atmamalıydım.*

Benim hatam.

Hepsi benim hatam.

Birden üç tarafımda bir hareketlilik fark ettim. Kıyı şeridine baktım. Banks çenesini bana doğru salladı.

İyi zamanlama.

Takıma odaklanmak her zaman zihnimi doğru ve düşünmemem gereken şeylerden uzak tutmuştur.

Banks botları ıslak kuma batarak benim bulunduğum yere doğru ilerliyor. Elinde telsiz ve silahtan başka bir şey yoktu, ikisi de pantolonunun kemerine takılıydı. Beyaz düğmeli gömleğinin karın ve koltuk altlarında ter lekeleri var.

Siyah bir gömlek giymişim. *Profesyonelce.* Bu milyar dolarlık aileleri pazenle temsil etmiyorum. Görevde olmadığım sürece olmaz. Ya da ailelerden uzakta.

Banks yanıma sokuldu. Lanet bir lama gibi kürdan kemiriyor.

Şahin gözlerimle sahili izlemeye devam etmeden önce sert bakışlarım onun üzerinde yoğunlaşıyor.

Kardeşimin bir sorunu var.

Yıllardır sigarayı bırakmaya çalışıyor ve bir kürdanı beş yerinden ısıracaktı gibi görüldüğü tek zaman nikotin arzuladığı zamanlar.

Bana kısa bir bakış attıktan sonra arkamdaki karanlık denizi tarıyor. "Yanında hiç ibuprofen var mı?"

Aileleri incelerken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Migrenin mi var?" Cebimi karıştırıyorum.

"Hayır, neyse ki." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu sadece benim aptal olmamla ilişkili bir acı." Gözleri bana kaydı. "Sanırım belimi incittim."

Kaskatı kesildim ve endişe kaslarımı kavradı. "Ne zaman?" Ona arkamdan bir paket ibuprofen uzatıyorum, mümkün olduğunca gizli bir şekilde.

Bana bakmadan ilacı arka cebine koydu. Banks herhangi bir ağrıyla uğraştığını takımın bilmesinden hoşlanmıyor.

"Bugün erken saatlerde," diye cevap verdi. "Tüm kutlama boyunca." Başını denize doğru eğiyor. Omega'nın etrafta dolaştığı zamana atıfta bulunuyor. Suyun içindeki adamları itip kakıyordu. Çünkü Farrow Keene güvenlik ekibine geri alınmıştı.

Farrow'u düşündükçe gözlerim nokta nokta oluyor.

Tekrar söylüyorum, ona yumruk atmamalıydım.

Bu lanet gerçekten kurtulamıyorum.

Daraltıcı bir nefes alıyorum, burun deliklerim açılıyor.

Banks fark ediyor ve konuşmak için ağzını açıyor; ikimiz de birden on birimize bakıyoruz. Kum tepelerine.

Üç geçici koruma aval aval bize bakıyor. Onlar taze kan. Yeni işe alınmış, sadece bu tatil için.

Bu yüzden gözbebekleri suratlarından fırlıyor. Bize 1.80'lik yünlü mamutlarmışız gibi bakıyorlar. Uzun boylu ya da çekici ya da tıraşsız olduğumuz için ya da soyu tükenmiş tarih öncesi bir tür olduğumuz için değil.

Çünkü biz aynıyız.

Onlar bakışlarını başka yöne çevirene kadar dik dik bakarız.

Banks kayıtsız bir ses tonuyla, "Başka bir gün, başka bir bok çuvalı uzaklara bakıyor," diyor.

Yirmi sekiz yıldan sonra, ikimiz de buna alıştık.

Çoğu zaman Banks'le birbirimize tıpatıp benzediğimizi unutuyorum, ta ki biri bize ölesiye bakana kadar ve sonra ikiz olduğumu hatırlıyorum.

Aynı DNA.

Aynı heybetli boy, büyük eller ve ayaklar. Güvenlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunda saçlarımızı aynı tuttuk. Kalın kahverengi teller boynumuza kadar uzanıyor, parçalar kulaklarımızın arkasına sıkışıyor. Çenelerimiz boyunca aynı kıllar, aynı sert kahverengi gözler.

Sağlam yapılar, korkutucu tavırlar - fiziksel özelliklerden *çok* daha fazla ortak noktamız var. İlgi alanlarımız aynı. Bu yüzden ikimiz de buradayız.

Ancak kişiliklerimiz *çok* farklıdır. İnsanların bunu görebilmesi için gerçekten çaba sarf etmesi gerekiyor ve nedense çoğu insan bizi tanımak için zaman ayırmak yerine kimin "sessiz", kimin "gürültücü" ve kimin "komik" olduğunu söylemeyi tercih ediyor.

İlk tanıştığım insanlara gidip "Komik misin?" diye sormam.

Bu yüzden bir süre sonra kişiliklerimizi sıralamayı bıraktım ama artık büyüdüğümüz için özelliklerimizden ayırt etmek daha kolay hale geldi.

Banks'in kas kütlesi biraz daha az çünkü ben daha fazla ağırlık kaldırıyorum ve benim çenem onunkine göre biraz daha kare şeklinde.

Sahilde kardeşime bakıyorum ve gerginliğim azalıyor. Zor günlerimde bana tanıdık geliyor ve beni rahatlatıyor. Ne kadar kötü olursam olayım, o hep yanımda ol a c a k .

Omzumun üzerinden kontrol ediyorum, rutin bir tarama. "Hangi adamların dışarı çıkması gerekiyor?" Ona soruyorum.

Son birkaç gün ekip için uzun ve yorucu geçti, neredeyse hiç uyumadılar. Korumalar yorgunlukları geçene kadar müşterileriyle birlikte kalmaya çalışacaklar.

"Epsilon iyi olmalı," diyor Banks. "SFO için Oscar muhtemelen yirmi saati zorluyor. Farrow otuz saate çıkabilir."

İçgüdüsel bir tepkiyle kıyı şeridine bakıyorum ve kafatası ve hançer dövmeleleriyle kaplı, beyaz saçlı korumayı görüyorum. Farrow Redford Keene, gösterişli bir korsan ile bir rock grubundaki gitarist arasında bir şeye benziyor.

İkisi de değil.

Gerçekte, o bir *doktor*. Şimdi yine bir koruma. Hem sağlık ekibine hem de güvenlik ekibine atandı ve Akara ile konuşurken kulak misafiri olmuyor. Omega lideri Farrow'a güvenlikte kaçırdığı şeyleri anlatıyor.

Farrow başını hafifçe çevirir.

Göz göze gelmemek için sahilin diğer tarafını kolaçan ediyorum. Kaslarım gerildi, gergin bir nefes aldım.

Banks bakışlarını bana dikti. "Koptuğunu söylediğini sanıyordum?"

Birbirimize hep şunu söyleriz: *Kendine gelmelisin. Geçmişte yaşayamazsın*. Farrow'dan bahsediyor. Benim geçmişteki hatam. Benim hatam.

Zihinsel olarak neyi bırakamadığımı.

Düzeltemem gerekenler.

Takımdaki bu adamlar benim

sorumluluğumda. Müşterim benim hayatım.

Ben buna göre yaşıyorum.

Ve sen de sıçtın Thatcher.

Elimi çenemde gezdiriyorum. "Farrow'a yumruk atmamalıydim." Bunu kardeşime yüksek sesle söylememiştim. Şu ana kadar söylemedim. O sadece pişmanlık içinde olduğumu biliyordu.

Onun fiziksel acı çektiğini söyleyebildiğim gibi o da benim lanet olası işkencemi görüyor ve hissediyor. Bu "psişik" bir bağlantı değil. Biriyle yirmi sekiz yıl yaşarsın ve o senin bir parçan olur.

"Evet," diyor Banks derin bir fısıltıyla. "Ama takımda bir başkasına vuran ilk kişi sen değilsin ve zaten üç bin dolar ceza ödedin."

Önemli değil. Ağzımı kabaca ovuyorum ve sonra elimi bırakıyorum.

Banks'in beni günahlarımdan arındırmaya çalışacağını biliyordum ama ben böyle bir affı hak etmiyorum.

Jane de benim gibi sadakat ve güvenle çalışıyor ve ben bir anda ikisini de kırdım. Onunla etkili iletişim kurma yeteneğimi tehlikeye attım. Çünkü Farrow'u *yumrukladım*. En iyi arkadaşının erkek arkadaşını.

Ve bu Jane ile çalışmamın iyi yanlarını mahvetmenin çok ötesine geçiyor.

Adamlarımın benim yaptığımı yapmasını asla istemezdim.

Utaniyorum.

Başka bir korumaya vuran üçüncü, dördüncü ya da yüzüncü koruma olsam da umurumda değil. Öfkemin ve hayal kırıklığının beni yenmesine izin verdim.

Sakinleşip çenemi kapalı tutmalıyım.

Ama o gün çok öfkeliydim. Farrow, Omega'ya ihtisasını bitirip konsiyerj doktoru olabilmek için güvenliği bırakmaya karar verdiğini söyledi ve ben de kendimi kaybettim.

Her zaman önce bu ekibi seçmesini istemiştim ve hastaneyi seçtiğini duymak, gerçekleşmesinden korktuğum bir ihanet gibi geldi. Sadece güvenliği değil, müşterisine de bir ihanet.

Ve öyle bir noktaya geldim ki Farrow'a sertçe vurmak istedim. Onu kışkırtmak için kişisel bir hamle yaptım ve Maximoff Hale hakkında onu kızdıracağını bildiğim bir şey ima ettim. İnanmadığım bir şey.

Maximoff'un kendisine katılan her korumayla yatacağını ima ettim.

Farrow saldırdı. Ben savurdum.

"Thatcher." Banks kürdanını ısıırıyor ve bana *bunu kendine yapma* diyen sert bir bakış gönderiyor. Kardeşim bana yarım saniyeden fazla bakamıyor.

Görevdeyiz.

Operasyon alanımızı keşfetmemiz gerekiyor ve bu geceki operasyon alanımız dünyanın en güzel yerlerinden biri.

Elli metre ötedeki karanlık kumu inceliyorum.

Sessizlik

geçer.

Ben kırana

kadar.

"Söylediklerimi asla geri alamam," diyorum kardeşime.

Başını hafifçe eğiyor. "Herkes Farrow'a ulaşmanın yolunun erkek arkadaşının peşinden gitmek olduğunu bilir."

Gözlerimi ufka diktim. "Ve onu alan bok çuvalı benim, Banks."

Bana doğru bakıyor ama ben başımı çevirmiyorum. Daralan gözlerim gevşetemediğim bir mengenenin içinde ve kardeşime dik dik bakmaktan hoşlanmıyorum.

O an aylarca peşimi bırakmadı. Farrow'a kişisel olarak saldırdım, SFO'da sürüşmeye neden oldum ve Maximoff'a saygısızlık ettim. Her korumaya sadece yüksek seviyede saygı gösteren bir adama.

Maximoff aynı zamanda Xander Hale'in ağabeyi. Xander, Banks ve benim beş yıldan fazla bir süre birlikte koruduğumuz bir çocuk. Ve Xander'ın benim için anlamı - *bizim* için anlamı ... o çocuk için ne kadar çok şey hissettiğimi ifade edebilecek hiçbir kelime yok.

Boğazımdaki pürüzlü kayayı yutuyorum. Bu aileleri incitmek içimi burkuyor. Ve bu benim tüm amacımın çelişiyor.

Kovulmalıydım. İstifa

etmeye çalıştım.

Tam fesih belgelerini imzalamaya başlamıştım ki Akara kalemi elimden kaptı ve Banks ben burada kalacağıma söz verene kadar beni bir odaya kilitledi. Hâlâ burada olmamın ana sebebi Jane.

Ondan vazgeçmek istemedim. Onu bırakmak istemedim.

Onun iyiliğini ve güvenliğini çok fazla önemsiyorum ve gerçek bir istikrara ihtiyacı var. Onu yeni bir korumanın ellerine teslim etmek, ayaklarının altındaki halıyı söküp atmak gibi hissettirdi.

Ben yapamadım.

Ve geçmişe takılıp kalmanın Jane'e bir faydası olmayacağını çok iyi biliyorum.

"Olan *oldu*," diye fısıldıyor Banks, hâlâ bana bakarak. "Ama hep birlikte ilerlemeliyiz."

Daha derin bir nefes alarak birkaç kez başımı sallıyorum. "Denizi izle. Amaç ben değilim." Bu yaz kıyıya gelen paparazzilerle sorun yaşadık.

Kulaklığını düzeltiyor. "Sen lanet bir gabbadostsun." *Sen çok sert kafalısın*. Philadelphialı tonu İtalyan-Amerikan kelimesini bastırıyor.

Neredeyse gülümseyecektim. Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra ona dedim ki.

için."

Dudakları yavaşça yükseliyor. "Tamam, tamam." İçgüdüsel olarak gözümü müşteriye diktim.

Jane ateşin yanındaki yerinden başını kaldırıyor ve mavi gözleri kahverengi gözlerime çarpıyor.

Göğsüm kalkıyor ama kımıldamıyorum bile.

Bakışlarımızı ayırıyor ve sanki komşu kasabanın ışıkları aniden ilgisini çekmiş gibi omzunun üzerinden kontrol ediyor.

Lanet olsun.

Banks şenlik ateşlerini tarıyor ve sonra Jane'e kısa bir bakış atıyor. "Hâlâ seninle konuşmuyor mu?"

Olumlu. "Tamir ediyorum," diyorum

sertçe. Bir süre geçti.

"Şimdi olduğu gibi," diyor Banks. "Kendinize eziyet etmeyi bırakmalı ve sadece gitmelisiniz."

"Ailesiyle birlikte, Banks." Telsizimin sesini yükseltiyorum ama bu gece telsiz konuşmaları neredeyse sessizdi. Herkes aynı alanda. Pek bir şey olmuyor.

"O her zaman ailesiyle birlikte. Eğer taşınmazsan, kışını kuma gömerim."

Ona sert bir bakış attım. "Sırtını dışarı attın ve beni kuma mı itmek istiyorsun?"

Bana doğru bir hamle yapıyor ve aptalca bir şey yapmaması için pazusunu tutuyorum. Tam o sırada, Maximoff'un Farrow'a doğru ilerlediğini görüyorum.

Jane'i yalnız bırakıyor. Boş şişesini kuma sıkıştırıyor.

Kardeşimin pazusundaki tutuşumu bırakıyorum. "Ben hallederim," diyorum Banks'e.

Elinin tersiyle göğsüme vuruyor. "Sakın bombalama, dostum." Başımı salladım ve sahile doğru yürüdüm.

Bu cümle sürekli aklımdan geçiyor. Babamız futbol topunu ileri geri fırlatırdı ve Banks topu düşürdüğünde omzunu sıvazlar ve "*Nükleer bomba atma evlat*" derdi. Bu onun bize fazla düşünmememizi söyleme şekliydi.

Jane henüz geldiğimi görmedi. Ayağa kalktı, kışındaki kumları temizledi ve sonra bir bira daha almaya gitti. Kum tepelerinin yanındaki mavi soğutucuyu hedef aldı.

Adımlarım sert. Şenlik ateşlerinin yanından geçiyorum, sıcaklık enseme yakıyor ve saniyeler içinde onun bulunduğu yere yaklaşıyorum.

Jane beni fark ediyor, tam da soğutucunun yanına çömelip erimiş buzdan bir bira alırken. Tereddüt ediyor. Olduğu yerde donup kaldı. Güzel mavi gözlerinin tüm ailesinin toplandığı şenlik ateşine kayışını izliyorum.

"Güzel" kelimesini kullanma.

Burnumdan zor nefes alıyorum ve tam müşterimin önünde duruyorum. Jane çömelmişken onun üzerinde yükseliyorum. Bana daha meraklı bakıyor ve sonra birasının kapağını açıyor.

"Jane," diye selamlıyorum.

Doğruldu. "Thatcher." Başının tepesi omuzlarıma ancak ulaşıyor ama çenesini kaldırıp gözlerimin içine bakıyor.

Bana cevap verdi.

Bu da iyiye işaret.

"Konuşabilir miyiz?" Sesim içgüdüsel olarak derinden geliyor. Her zaman. Sessizce düşünüyor.

Soğuk bira şişesine bakıyorum. Eklemlerim kilitlendi. İçki içtiğini fark ettim ve alkolü de hesaba katmalıydım. Hiç *profesyonelce değil*. "Ayılana kadar beklemeliyiz-"

"Sadece bir bira içtim. Kafam bile güzel değil." Yanakları pembeleşmiş ve aileleri tekrar kontrol ediyor. Hatta Farrow ve Maximoff'a bile bakıyor.

Onaylamak için bakışlarını takip etmiyorum. Sadece ona ve dokuzumdaki boş sahile bakıyorum. "Eğer şimdi kötü bir zamansa, bana söyleyebilirsin Jane." Benim işim onun hayatındaki baskıyı hafifletmek. Ekleme değil.

Jane bir an düşünür. "Kısa bir yürüyüşe çıkabiliriz, sen ve ben." Söyleyeceklerimi gerçekten duymak istiyor olmalı.

Özel plaj tüm gün ve gece güvenli, bu yüzden kalabalık olsaydı yapacağım gibi yol göstermeme gerek yok.

Jane önden gidebiliyor ama ben ona ayak uydurup sol tarafını kuşatıyorum. Mikrofonumu yakama takıyorum. "Thatcher'dan güvenliğe, ben Oscar Mike. Jane sahilde yürüyüşe çıkıyor."

Mikrofonun üzerindeki elimi bıraktıktan sonra Jane merakla bana bakıyor ama konuşmayı reddediyor ve başını öne çeviriyor.

Evet, bunu çözmem lazım.

Bu beni deli ediyor.

Akara kulağıma sesleniyor. "Anlaşıldı."

Ekibi pozisyon değişikliklerinden haberdar etmek önemlidir. Sadece birkaç korumanın bu kuralla ilgili tutarlı sorunları var.

Farrow gibi. Normal günlerde nereye gittiğini bulmak Waldo nerede oynamak gibi.

Ateş ışığından uzaklaştıkça üzerimize daha fazla karanlık çöküyor. Başımı Jane'e çeviriyorum.

Bana baktı. Hiçbir şey söylemedik.

Düşünmemem gereken şeyleri düşünmemeye çalışıyorum.

Tekrar ileriye odaklanıyor ve bükülmüş kaslarım kasılıyor. Onun belirlediği tempoda ilerliyorum. Ailesinden birkaç metre uzaktayız. Etrafımızdaki gerginlik giderek koyulaşan bir sessizliğe dönüşüyor. Ama biz konuşmaları geride bıraktıkça denizin sesi daha da yükseliyor.

Birlikte yalnızız ama benim işimde Jane'le yalnız kalmam hiç de alışılmadık bir durum değil. Ama bu genellikle "konuşabilir miyiz?" bahanesiyle olmuyor - ve benim konuşmaya ihtiyacım var.

Çenem kapalı gibi hissediyorum.

Jane sessiz olduğumda sinirlenmekten çok uzak görünüyor ve bu beni *hayrete düşürüyor*. O artan merakla bana bakıyor ve çıplak ayağıyla kumu eşeliyor. Nem saçlarının hacmini genişletiyor ve rüzgar saç tellerini taşıyor.

"Bunu tutabilir misin?" Jane birayı bana doğru kaldırdı.

Şişeyi alıyorum, o da kabaran kumral saçlarını düşük bir midilliyle bağlıyor. Suya yaklaşıyoruz. Nemli kumda bot izleri ve ayak izleri bırakıyoruz.

Jane'e sert bir bakış attım. İddialı olmak benim doğal halim ve sadece "Bunu düzeltmek istiyorum" diyorum.

Saçını bağlamayı bitirdi, kolları düştü. Şişeyi geri veriyorum.

"Mersi," diyor, yüz hatlarını karanlıkta okumak daha zor. "Farrow ve Maximoff'tan özür diledikten sonra seni affettiler."

Farrow ve Maximoff'un hak etmediğim halde bana bir şans daha vereceklerine inanabilirdim çünkü ikisi de iyi adamlardı. Bu beni şok etmedi ve Jane'in hâlâ çelişkiler içinde olması da beni şaşırtmıyor.

Onun sadakati onlara. Olması gerektiği gibi ve onu kendi korumasına soğuk omuz atmak zorunda hissedeceği bir pozisyona soktuğum için nefret ediyorum.

Kulaklığımı düzeltiyorum ve birkaç tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Bunu seninle düzeltmek istiyorum demek istedim."

Gözleri yavaşça açılıyor ve duruyoruz. "Ne şekilde?" Omuzları öne doğru kıvrılıyor, tüyleri diken diken oluyor. Artık ateşten uzaktayız ve yanında ceket ya da battaniye getirmemiş.

Gömleğimin düğmelerini açıyorum.

"Oh-" Dudakları aralandı. "Gömleğini alamam Thatcher... Çok üşürsün." Esintili sesi ve kendine özgü konuşma tarzı boğazımdan aşağı damlayan bal gibi.

Onun hayatını güvenli kılmak benim işim.

Ben içime doğru iterken onun sözlerini dilimde tatmayı hayal etmek benim işim *değil*, yapma.

Yapma.

Her bir tendon kasıldıkça kaslarım yanıyor.

Koruması olmadan önce Banks, Jane'in etrafında olmanın benim için zor olacağı konusunda beni uarmıştı. Mecazi anlamda.

Ve fiziksel olarak.

Ona inanmamıştım. O zaman inanmamıştım.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum ve düğmelerimi açmaya devam ediyorum. "Üşümüyorum, Jane."

Vücudunu bir ürperti kaplıyor. "Emin misin?"

"Eminim." En alttaki düğmeye ulaşıyorum, bir hava akımı sıcak tenimi süpürüyor.

Gömleği çıkarmamı izliyor, bakışları karın kaslarımın ve oyulmuş belimin çıkıntılarını okşuyor. Sıkımdaki damarlar kan pompalıyor.

Sikeyim.

Jane.

Bu sırayla *değil*. *Bu şekilde değil*.

Müşteri-koruma ilişkileri dışında herhangi bir ortamda onu düşünmek benim işim *değil*.

Bacaklarını açarsam tadının nasıl olacağını düşünmek benim işim *değil*. Hayal ettim ve amini düşündüğüm için bile ceza olarak yüz deadlift yapacağım.

Profesyonelce *değil*.

Hiç profesyonelce *değil*.

Görevden başka bir şey hissetmek benim işim *değil*. Sorumluluk. Bağlılık-işyeri bağlılığı.

Merak gözlerini aydınlatırken bile.

Kaskatı kesildim.

"Güvenlik sektöründe çalışmadan önce," diyor Jane, "her zaman düğmeli önlüklere mi yöneldiniz?"

"Hep bana mı çekildin?" diyecek sandım.

Bu hiç mantıklı değil. Jane ile 22 yaşında ilk kez koruma olduğumda tanıştım. Beni güvenlikten önce hiç tanıımıyordu.

Bu cevaplama kolay bir soru. "Düğmeli önlükler, hayır." Kollarımı kollardan çıkarıyorum. "Bu işten önce onları sadece ayin, düğün ve cenaze gibi resmi etkinliklerde giyerdim." Jane'e siyah gömleğimi uzatıyorum ve birasını alıyorum, ellerimiz bir saniye fazla uzun süre sürtünüyor.

Sığ bir nefesle boynu geriliyor ve hızlıca konuşuyor. "Ama bazı etkinlikler dışında güvenliğin üniforması yok. Doğru mu?" Kolunu bir delikten geçiriyor.

Sertçe başımı sallıyorum. "Üçlü Kuvvet korumaların profesyonel giyinmesini teşvik eder." *Aileler için.*

Jane bir kolunu daha çekiyor. Uzatılmış kollar bacaklarına bol geliyor ve gömleğim kalçalarına kadar sarkıyor. Boğazını temizliyor. "Peki... bunu nasıl düzelteceğiz?"

Biz mi?

"Ben," diye düzeltiyorum. "Bunu ben becerdim, sen değil."

Sanki kendimi daha çok ortaya çıkarıyormuşum gibi başını eğiyor. Sert dış görünüşümün altında bir şey var.

Suçluluk duygumu üzerimde taşımamaya çalışıyorum. Bu benim için katlanılması gereken bir şey. "Önce," diyorum. "Benimle açıkça konuşabilmelisin. Farrow ya da tüm bu durum ya da benimle ilgili herhangi bir şey hakkında ne hissettiğini bilmek istersen, sana söylerim. Sana daha fazla şeffaflık sağlayacağım."

O bunu hak ediyor.

"Ne zaman başlıyor?" diye merak ediyor. "Şimdi."

Çilli yanaklarında daha parlak bir gülümseme belirliyor. "Bana tüm sorularda serbestlik tanıyarak Pandora'nın kutusunu açıyorsun, biliyor musun?"

Başımı salladım.

Korkmaya yakın bile değilim. Ama bu korku eksikliği neredeyse korkuyu körüklüyor. Çünkü Jane'in hakkımda daha fazla şey bilmesini istiyor olmalıyım. Onun koruması olmanın koşulları ve kuralları altında, çok kişisel olmak yanlış ve lanet olası imkansız geliyor.

Jane kollarını gömleğime doluyor ve burnunu gömleğimin yakasına dayayıp nefes alıyor.

Sertleşiyorum. *Onun hakkında böyle düşünme.*

Az önce onun düğmelerimi kokladığını fark ettiğimi fark etti.
"Um...harika kokuyorsun."

Aletim pantolonuma sürtünüyor. Bir tuğla duvar gibiyim. "Teşekkür ederim."

Jane elimde tuttuğum birasına uzandı ve bir soruyla karşılaştı. "Farrow'un yeniden güvenliğe katılması hakkında ne hissediyorsun? Üzüldün mü?"

Neredeyse anında başımı sallıyorum. "Her zaman onun takımda olmasını istedim. Geçen Aralık ayında kalması için oy verdim."

Ben liderken ve ekip Farrow'un müşterisiyle yattığını öğrendiğinde, Akara ve ben onun işine devam etmesi için oy kullandık. Tri-Force'da üç oydan ikisiydik ve çoğunluk kazanır.

"Hatırlıyorum. Düşündüm ki... belki de o zamandan beri duyguların değişmiştir ve şimdi onun kovulması için oy kullanmış olmayı diliyorsunuzdur."

"Hayır, kararımın arkasındayım." Benimle göz temasını sürdürmek için boynunu nasıl zorladığını fark ediyorum. "Boynunu acıtıyorsa başka tarafa bakabilirsin."

Jane dudaklarını birbirine yapıştırır. "Um..." Uzun bir süre gözlerini kırıştırır. "Ben gayet iyiyim..."

Karanlıkta başka pek bir şey seçemiyorum ama deniyorum. "Bir saniye var mı?" diye soruyor bana.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Jane bakışlarımı tutuyor. "Önce açıkça konuşabilmelisin' dedin..."
"İşleri başka bir şekilde düzeltmek isteyip istemediğini merak ettim."

Anlayışlıdır. Özellikle de tüm dikkati senin üzerindeyken. Sanki evrenin merkezi senmişsin gibi.

Şimdi olduğu gibi.

Mavi gözlerindeki odak noktası hiç de hak etmediğim bir şekilde benim. "İkincisi," diyorum ona, "seninle bir yemin etmek istiyorum."

Sürpriz nefesini tutuyor. "Ne tür bir yemin?" Dudakları yukarı doğru kalkmaya başlar.

Kobalt İmparatorluğu hakkında öğrendiklerim: Dokuz kişilik aile anlaşmaları, yeminleri, sadakat ve güveni test eden ruh bağlayıcı anlaşmaları sever.

"Sana bozulmaz bir söz vermek istiyorum," diyorum ona. "Kan yemini yapar mısın?"

"Hayır, kan yok." Gülümsüyor. "Bugünlerde biz Cobalt'lar tükürüğün

üzerinde sallanıyoruz."

Kanla bile çalkalayabilirdim. *Hazır.* "Sen istemediğin sürece ben başlayacağım."

Bana el sallıyor, yüzü aylardır görmediğim kadar neşeli. "Can kulağıyla dinliyorum."

Daha önce hiçbir kadına böyle bir şey söylememiştim ve bu, dizlerimin üzerine çökmem gerektiğini hissetmeye en çok yaklaştığım andı.

Parlayan gözlerini kavıyorum. "Güvenini bir daha asla boşa çıkarmayacağım," diye söz veriyorum, "ve eğer Farrow ya da Maximoff'a zarar verirsem, güvenliği bırakacağım."

Ciddiyet dudaklarını aşağı çekiyor. "Bu anlaşmayı bozarsan ve güvenliği bırakmazsan, bunun karakterine çok kötü yansıtacağını ve bir daha *asla* gözüme giremeyeceğini anlıyorsun, değil mi?"

Bunun anlamlı olması için risklerin yüksek olması gerekiyor ve onları incitmeyi ya da onu hayal kırıklığına uğratmayı düşünemiyorum. Bunu bozmayacağım. "Anlıyorum."

Geriliyor ama sonra başını sallıyor. "Yemini kabul ediyorum." Jane elini ağzının altına götürür ve hiç tereddüt etmeden avucuna tükürür.

Elime tükürmeden önce bir saniye onu izledim.

Seni kandırıyor, Thatcher, dedi Banks.

Ona inanmamıştım.

Banks bana, *ne zaman Jane'e laf atan birini duysanız, gözlerinin ortasından vurmak ister gibi görüldüğünüzü* söyledi. *Ve o senin müşterin bile değil. Gerçekten onun ekibine katılırsan ne olacağını düşünüyorsun?*

Önce Jane'e kolumu uzatıyorum.

Sekiz ay sonra, derinde olduğumu biliyorum, ama kendimi ve dokuz inçlik horozumu kontrol edebiliyorum.

Daha önce de güvenlik söz konusu olduğunda elini tutmuştum. Onu paparazzilerden uzaklaştırmak için. Onu kalabalıktan korumak için.

Şimdi de güven ve bağlılık sözünü sağlamlaştırmak için. Bu onun güvenliği için. *Parametreler hala sağlam.*

"Bu yemine bağlıyız, el sıkışıyoruz," diyor Jane ve elimi sıkıyor ve güçlü bir sarsıntıyla bırakmamız gerekiyor.

Bir ritmi daha uzun tutuyor

Fazladan bir ritmi daha uzun tutuyorum. *Olması gerekenden daha uzun.*

Sıcak bir nefesle göğsüm sıkışıyor ve ikimiz de tutuşumuzu gevşetiyoruz.

OceanofPDF.com

JANE COBALT

İKİ AY SONRA

"EĞER SADECE DİNLİYORSANIZ, burası Cathy ve Jackie ile 97.2 *The Fix*, sabah işe gidip gelirken size en son trendleri ve haberleri sunuyor."

Arabamın radyosunun sesini yükseltiyorum. Bebek mavisi Volkswagen Beetle'ımın arkasında birbirleriyle para için horoz dövüşü yapan paparazzilerin korna seslerini bastırıyorum. Her iki sedan da tamponuma binmek ve arka camımdan fotoğraf çekmek istiyor ama sadece biri en önemli yeri işgal edebiliyor.

Pembe kedi ponponları dikiz aynamdan sarkıyor ve ileri geri sallanıyor.

Aynaya hızlıca bir göz attım. "Ve kazanan gri bir Toyota. Aferin bayım, çizik tamponumun muhteşem bir görüntüsünü kazandınız."

Bir paparazzi horoz dövüşü -en azından- hayatımın değişken denkleminde sabit bir değişkendir.

Nemli avuçlarım direksiyonu ıslatıyor. Oldukça *gerginim*. Bugün, harika ve korkunç hayatım ciddi bir dönüş yapıyor ve ben geç kalmamak için elimden geleni yapıyorum.

Elimi pastel mor kot pantolonumun baldırına siliyorum ve sonra bardak tutucusundaki 32 oz'luk dev termosumu alıyorum. "Juniper'de kal ve Morris'i 13th adresine götür?" Yolcu koltuğundaki yirmi sekiz yaşındaki sıkı, pasaklı korumaya soruyorum.

"Morris'i 12th ve McKean'a götürürseniz daha iyi korunursunuz." Derin ve boğuk sesi, yangın söndürüldükten sonra çıkan odun dumanı gibi.

Riskli bir bakış atıyorum.

Altı ayak yedi inçlik ham erkeklik arabamı sarıyor. Thatcher Moretti metanetli.

Stern.

Tüm varlığını başkalarına hizmet etmeye ve onları korumaya adanmış bir adamdan beklenecek türden bir profesyonel dalgınlık. Bu başkaları benim en çok sevdiğim insanlar: tek kız kardeşim, beş erkek kardeşim, çok sayıda kuzenim - tüm ünlü ailem.

Daha fazla yer için orta konsola yaklaştırdı.

Tenim karıncalanıyor. Onun şişkin pazusu ile benim kolum arasında sadece bir santimlik gergin bir boşluk var. Hatta daha yakın hissettiriyor ve Beetle'ımı saçma bir şekilde küçük gösteriyor.

B e n i m e k i b i m e atandığında, Volkswagen'imi onun boyuna uygun hale getirmek için değiştirmek istedim ve o da bu fikre şiddetle karşı çıktı. Thatcher arkamızdaki Toyota'yı inceliyor. Güçlü yapısından gelen sıcaklık enseme doğru yayılıyor. Göğsümde bir kızarıklık oluştu.

Bana dokunmak bile.

Çünkü bu çok uygunsuz olurdu, Jane.

Yeminimiz bozulmadı, Yunanistan'dan önce olduğumuzdan çok daha iyi bir yerdeyiz, ama sadece koruma ve müşteri olacağız.

Yine de hayal etmekten zarar gelmez.

Kahvemi yudumlayıp bir kez daha bakıyorum.

İri kasları gri düğmeli gömleğinin kollarını geriyor, kumaş ön kollarına doğru kıvrılıyor ve birkaç düğmesi açılarak sıkı göğsü ve doğal saçları ortaya çıkıyor.

Bacaklarımın arasında sıcaklık toplanıyor.

Büyük kollarının ve göğsünün beni sardığını hayal ettikçe nabzım atıyor. Başka bir hayatta, kendimi Thatcher Moretti'nin güçlü cennetine sarardım, sanki o benim on iki metrelik kanat açıklığıyla beni örtmeye hazırlanan savaşçı baş meleğimmiş gibi. Her şey o beni kaldırmadan önce-

Thatcher hafifçe döndü. Ve benim bakışlarımı yakaladı.

Yanaklarım kızardı. *Merde.* "Thatcher." Bugün onu beş kez selamladım.

Kollarını kavuşturuyor. "Jane." Derin sesi asla azarlayıcı değil

Ben.

"Sen bak...etkileyici büyük içinde benim araba,"

I

İtiraf et, yüzleşme

Kendi alnıma sapanla ateş etmek gibi bir utanç.

Kendi utancımdan kaçmak gibi talihsiz bir *yeteneksizliğe* sahibim.

Thatcher çoğunlukla metanetini koruyor. Bakışları gözümü kırpmadan gözlerime sabitleniyor. Cesur bir sertlikle bakma şekli merakımı alevlendiriyor. Şimdi kesinlikle çenemi kapatmalıyım ama bu konuda hiç iyi olamadım. "Gerçekten." Termosumu bardaklıktaki yerine koyuyorum ve ondan yola doğru bakıyorum.

"Güzel kasların var. Gerçekten çok hoş."

Sanırım bu son notla yaşayabilirim. Çizgiyi dikkatle takip ediyorum.

Çok, çok daha kötü olabilirdi. "*Tanrım, Thatcher, şu anda sıırılsıklamım*" diyebilirdim. *Beni Niagara Şelalesi gibi ıslattın. Lütfen, lütfen o günahkar dilini içime sok.*

Bu işten yara almadan çıkmama izin ver. Bakıyorum.

Thatcher bakışlarımı yakaladı. "Dün spor yaptım." Burnu biraz şişiyor, kasları geriliyor ve koltuğunu ayarlamak için kollarını açıyor. Beni sıkıştırmamak için biraz daha geriye kayıyor.

Hava yüz yirmi derecelik bir kavuruculukla geriliyor.

Boğazımdaki tahrik edici düğümü temizliyorum. "12th ve McKean?"

"12th ve McKean," diye onayladı, göğsü gergindi ve kollarını daha yukarı sardı.

Dikkatimi yola veriyorum ve hız limitine uyuyorum. Philadelphia sokaklarındaki vahşi kameramanlara yaklaşımım en iyi arkadaşşımdan çok farklı.

Trafiğin yoğun olduğu yollardan kaçınırım. Tek yollar benim en büyük müttefiklerimdir ve cadde ne kadar darsa o kadar iyidir.

Maximoff'un ehliyeti Ekim ayında geri verilecek. Sadece önümüzdeki ay ve Farrow'un onu doksanı geçmemesi ya da belki yolcu koltuğuna oturması için ikna edebileceğini umuyorum. Moffy'nin paparazzilerden kaçmaya çalışmasından endişeleniyorum, özellikle de kazadan sonra.

12th adresine dönüyorum. "Merde," diye yüksek sesle küfrediyorum, birden fırfırlı beyaz kolumdaki kahve lekesini fark ediyorum.

Bu çok önemli sabahta, bağcıklı uzun kollu bir bluz, suni kürklü çita yelek, pastel kot pantolon, babet ve meşe palamudu kabağı şeklinde bir çanta giymeyi tercih ettim ve *Celebrity Crush'in* En Kötü Giyinenler Listesi'ne girmiş olma ihtimalim kaçınılmaz olarak yüksek.

Ve saat daha sabahın altısı.

Bazen medyanın beni eleştirmekten zevk aldığına inanıyorum. Hapşırısam magazinciler ve internet trolleri yanlış yaptığımı söyleyecek.

Normalde kahve lekesini önemsemezdim ama görünüşümün saygısızlık olarak algılanmasını da istemem.

Bir elimi direksiyonda tutuyorum ve kolumu ağzıma götürüyorum. Kolumu ısıyorum ve kumaşı dişlerimle koparmaya çalışıyorum.

Thatcher aynı cesur sertlikle bakar.

"Bu görüldüğünden daha zor..." diye mırıldanıyorum. *Bu işe yaramıyor.* Kafamda bu fikri muhteşem bir şekilde başardım ama gerçeklik bana sağlı sollu başarısızlıklar tokatlamaktan hoşlanıyor. Dilimin altındaki baklayı çıkardım.

Giderek artan sessizliği kar fırtınasındaki bir ısıtıcı gibi. Rahatlatıcı. Ve karşı konulmaz.

Kahve lekemden ona ve tekrar yola bakıyorum, direksiyonu çevirip McKean'e dönüyorum. İçimi çekiyorum. "Sanırım kan ya da sperm gibi daha kötü lekeler de var."

Jizz.

Korumamın önünde kolumdaki dölden bahsettim.

Gözlerim yavaş yavaş açılıyor ve genişliyor. *Yaptıysam ne olmuş?* Ne düşündüğünü merak ederek direksiyona dokunuyorum.

Sayısız kez ona doğru baktım.

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor ve bir anda direksiyona uzanıp bileğimi iri ellerinin arasına alıyor. "Alabilir miyim?"

"Ne... yapabilir misin?" Gözlerimi kısarak Thatcher'a bakıyorum, nabzım hızlanıyor. Sokağa bakmam gerekiyor ama parmakları kolumu okşayınca anlıyorum. "Evet." Nefes alıyorum. "Evet, yapabilirsin."

Thatcher aniden firfırlı danteli dikişlerinden söktü. Tek bir hareketle gitti.

Yumurtalıklarım patladı.

Ve dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kalkıyor. Ona diğer kolumu veriyorum. "Tekrar, lütfen." Gözlerimiz en kısa, en heyecan verici saniye için buluşuyor.

Diğer bileğimi nazikçe kavırıyor ve güçlü bir çekişle daha fazla dantel koparıyor.

Henüz nefes vermedim.

Radyo sunucularının kahkahaları gerginliği ikiye böler. "Cathy, bu çok yanlış. Hiç kimse Wolverine için Hugh Jackman'dan daha iyi bir başrol olamaz. O OG."

"Sana katılamayacağım Jackie..."

Radyoyu kapatıyorum. "Ne kadar zamanımız var?" Donmuş saatimi yerinden oynatmak için gösterge panelime vuruyorum. Kırdığım bir şeyi tamir etmek her zaman düşük önceliklidir.

Thatcher kol saatini kontrol eder. "On yedi dakika."

"Geç kalmaya çok yaklaştık." Gaza zar zor daha fazla basıyorum.

Yavaş ve istikrarlı, Jane.

Thatcher doğruldu. "Passyunk'a gitme. 19th adresine git." Philadelphialı havası sokak adında daha yoğun ve tavsiyesine güveniyorum.

Onun büyüdüğü Güney Philly'den geçiyorum.

Tuğla sıra evler, ara sıra rastlanan market ve şarküterilerle birlikte yanımızdan geçip gidiyor. Yüzlerce kişisel soru içimi kemiriyor ama onun şeffaflık sözüne rağmen korumama soracaklarım konusunda çok titiz davranıyorum.

Thatcher kutsal bir metin gibi. Sayfaları aceleyle çevirmek istiyorum ama bir şey beni her satırın, her kelimenin altını çizmeye zorluyor. Hiçbir heceyi kaçırmamak için çok yavaş ve dikkatli okuyorum. Böylece tek bir kitap, tek bir insan bana sonsuza kadar yetebilir.

Ona bakıyorum ve bir soruda karar kılıyorum. "Ailen hala burada mı yaşıyor?"

Bir elini tıraşsız çenesinin sert çizgisinde gezdiriyor. "Annem." Ağır bir nefes üflüyor. "Özür dilerim, bu bir alışkanlık, hep Banks'le olmak."

İkiz kardeşinden bahsedince gülümsüyorum. Banks hakkında hayatındaki herkesten daha fazla konuşuyor.

Bana Charlie ve Beckett'ı hatırlatıyor. İkiz kardeşlerim birbirlerine olağanüstü derecede yakınlar ama tek yumurta ikizi değiller ve Thatcher ve Banks gibi aynı kariyer yolunu seçmediler.

"Çok tatlı," diyorum ona.

Kaşları sertçe birbirine çarpıyor. Sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi.

Sinyal lambamı yakıyorum ve 19th alıyorum. "Annen yalnız mı yaşıyor?" Geçen ay ailesiyle yakın olup olmadığını sormuştum. O sırada sohbet edecek fazla vaktimiz yoktu ve tek söyleyebildiği, anne ve babasının o on iki yaşındayken boşandığı oldu.

Thatcher önümüzdeki trafiği inceliyor. "Büyükannem hâlâ onunla yaşıyor."

Onun sesini okumak zor. Her şey kesik, kuru ve basit geliyor ve muhtemelen Thatcher için de durum böyle. Ben bir aileye alışkınım.

bilmecelemlerle ve kafa karıştırıcı alt metinlerle konuşur. Eğer bir Kobalt açık sözlü ise, biz de genellikle daha fazla yetenekle açık sözlü oluruz.

Koltuğunu tekrar ayarlıyor. "Annem yeniden evlendi, bu yüzden karısı da onunla birlikte." Şahin gözleriyle arkamızdaki paparazzilere bakıyor. "Açıkça biseksüel. Gençliğinden beri böyleymiş. Babamla tanışmadan önce kızlarla çıkıyormuş, ileride Porter'dan sağa dönün."

Başımı sallıyorum ve gözlerim ona kayıyor. "Baban hâlâ burada değil o zaman?"

"Hayır." Thatcher başını sallar. "Bir süredir Philly'de değil. Coronado'da SEAL acemilerini eğitiyor."

Thatcher'ın babasının şu anda aktif bir deniz komandosu olmadığını ama eskiden olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

Dikiz aynasını kontrol etmek için boynumu eğiyorum. Toyota tamponuma doğru yaklaşıyor. "Biraz daha hızlı gitmeliyim." Gaza basıp direksiyonu çeviriyorum. Porter'a doğru keskin bir virajı dönüyorum.

Toyota'nın beni taklit edip egzoz borularına doğru süzülmesini izliyorum. "Gerçekten mi?" Aynaya bakarken burnumu kırıştırıyorum. "Hâlâ kıcıma binecek misin?"

Paparazziler ya beni hız sınırının yirmi kat üzerine çıkmaya zorlamak ya da arabalarıyla küçük bir çarpışmaya katlanmak üzereler.

Thatcher yolcu camını indirmeye başladı bile. Başını ve kaslı kolunu biraz dışarı çıkarıyor ve eğildikçe kıcını koltuktan daha fazla kaldırıyor.

Gözlerim, poposunu mükemmel yuvarlatılmış bir meyve gibi şekillendiren siyah pantolonuna kayıyor.

"Aman Tanrım," diye içimden nefes alıyorum. Az önce korumamın kıcını kontrol ettim. *Bu ilk kez olmuyor.* "Kesinlikle cehenneme gideceksin, Jane," diye fısıldıyorum kendime daha yumuşak bir sesle.

Beş kardeşimden ikisi kesinlikle orada olacak, yani en azından yalnız olmayacağım. Ama Tom ve Eliot'ı tanıyorum, bu iki tehdit girdikleri anda tüm ebedi lanet çukurlarını yok edecekler.

İşgal edebileceğim bir cehennem bile kalmayacak. "Geri çekilin!" Thatcher arabanın hareket etmesi için el sallıyor.

Toyota neredeyse hiç kıpırdamıyor ve ben direksiyonu daha sıkı kavıyorum.

"GERİ ÇEKİL LAN!" Thatcher daha önce de duyduğum derin ve tehditkâr bir sesle bağıyor. Her kelimesinde ölüm kalım ciddiyeti var ve yüz hatlarının da bir o kadar yakıcı olduğunu tahmin edebiliyorum.

Araba Beetle'ımdan uzaklaşıyor, paparazziler sonunda bana biraz nefes alma alanı tanıyor.

Tam da bu yüzden yardımcı pilot olarak bir korumam olmasını tercih ederim. Ve özellikle Thatcher. Kameramanların gözünü benden çok daha kolay korkutuyor. Philly'deki paparazzilerin çoğu beni bebek beziyle gördü.

"Jane Cobalt'ı Instagram'da takip ediyorsun, değil mi Cathy?"

Radyodaki ismimi duyunca kulaklarım diken diken oldu. Aynı anda Thatcher kışını koltuğa yaslıyor ve camı açmaya başlıyor.

İstasyonları değiştirmeliyim ama merakım bazen mantığımın önüne geçiyor.

Cathy, "Elbette biliyorum," diye cevap verdi. "*Jane Cobalt*. Rose ve Connor Cobalt'ın en büyük kızı."

Dudaklarım kalkıyor. Annem kimseden, özellikle de kocasından bir bok almayan zeki, taşaklı bir kadındır. Babam onun rakibi gibi davranıyor ama her yönden, şekilden ve biçimden eşitler.

Onları çok seviyorum.

"Şunu dinle Cath," diyor Jackie canlı yayında. "Daha dün gece Jane Cobalt Instagram'da bir paylaşımında bulundu. Gördün mü?"

"Ben açayım."

Thatcher kollarını kavuşturdu. Gözlerini bana çevirmeden önce sokağa dikti. "Kanalı değiştirmemi ister misin?"

"Sorun değil." Biraz kaşlarımı çattım. Gerçekten kafam karıştı. "Dün gece korkunç bir şey paylaşmadım. Sadece annemle benim bir fotoğrafımız ve bir kitap..." *Jane Eyre*, adaşım. Radyo sunucusu Jackie fotoğrafı anlatırken sesim kısılıyor.

"...ve şu başlığı dinleyin. Jane *bu güzelliklerle vakit geçirirken şöyle* yazmış. "

Arabanın hoparlörlerine bakıyorum. "Bunda yanlış olan ne?"

Jackie şöyle devam ediyor: "Jane Cobalt belli ki annesiyle *yeterince* vakit geçirmiyor çünkü Rose Calloway ile aynı kalibrede bir kadın değil."

Çenem daha da düştü.

Thatcher yanımdan geçen sıra evlere gözlerini dikmiş bakıyor.

"Kesinlikle," diye katılıyor Cathy. "Jane Cobalt onun yanında çok sönük kalıyor. Rose Calloway ise sert ve baskın. Jane Cobalt'ın onun kızı olduğuna inanmak bile zor."

Radyoyu dinlerken gözlerim parlıyor. "Vay canına. Sırf annemi yüceltmek için beni eziyor." Bu çok sık oluyor, ama diğer kadınlar beni onunla karşı karşıya getirmeye çalıştığında, bu biraz daha fazla acı veriyor.

Medya, annemin başarısını nasıl kıskandığımla ilgili uydurma hikayeler yayınlacak. Ünlü haberleri, ailemdeki kadın ilişkilerimin çoğunu sinsi, rekabetçi ve *kıskanç* olarak tanımlamayı seviyor. Birlikte çalışamayacağımız ya da birbirimizi destekleyemeyeceğimiz gibi çirkin bir damgayı sürdürüyorlar.

Kaybetmesini ummaktansa tribünlerde tezahürat yapıp Sulli'nin Olimpiyat altını kazanmasını izlemeyi tercih ederim. Sevdiğim insanlara karşı destek vermeyi hayal bile edemiyorum. Hiç bir magazin dergisini süslemediğine göre bu cansız bir gerçek olmalı.

Ancak medya beni annemle kıyasladıkça -sırf eksiklerime dikkat çekmek için- başarısızlıklarımı görmezden gelmek daha da zorlaşıyor.

"Şimdi düşünüyorum da Jackie," diye devam ediyor Cath radyoda, "Jane Cobalt annesiyle kıyaslandığında ne başarmış ki?"

İşte başlıyoruz.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ne yaptım ben? *Pek bir şey değil, gerçekten.*

Jackie gülüyor. "Princeton'a soyadı ve şöhretiyle girdi."

"Bunu yaptım," diye yüksek sesle itiraf ediyorum. Çünkü Princeton'a sadece akademisyenlere ve liyakate dayalı olarak kabul edilip edilmeyeceğimi asla tam olarak bilemeyeceğim. Hayatta ne kadar avantajlı olduğumun çok farkındayım.

"Çok yazık," diyor Cathy. "Jane Cobalt matematikte çok zekiydi. Mühendis olabilirdi."

Jackie hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarır. "Bunun yerine, Maximoff Hale'in kuyruğuna takıldı ve onun hayır kurumuna yardım etti."

"Maximoff Hale'in kovulduğu yer!" Cathy inanmaz bir kahkahayla haykırır.

"Ama unutmamalısın ki Cath, onun ailesi de bağımlı. Maximoff Hale'in ayık kalması gerçek bir başarı-"

"Öyle," diye araya giriyorum.

"-ve Jane onun yanına bile yaklaşmadı. Şimdi ne yapıyor? Anne ve babasının sırtından geçiniyor."

Thatcher kulağa küfür gibi gelen İtalyanca bir kelime mırıldanıyor ama emin olamıyorum.

Cathy homurdanıyor. "Ve muhtemelen *gerçekten* de annesi kadar başarılı olduğuna inanıyor."

Omuzlarım çöktü.

Elbette annemin hayatı boyunca başardıklarının yanına bile yaklaşmadım. Ailem aşırı başarılı ve hedef odaklı dahilerle dolu ve ailenin en büyüğü olarak her gün Rose Calloway Cobalt ideale uygun yaşamam için baskı görüyorum.

Annem moda şirketini henüz on beş yaşındayken kurdu.
Bayanlar ve baylar, tüm bunları bir düşünün.

On beş.

Yirmi üç yaşındayım ve hangi marka diş macunu kullanacağıma zor karar veriyorum.

Kobalt olmaya layık olmadığımı söylemek utanç verici bir şekilde kolaylaşıyor.

Özgüven DNA'ma işlemiş olmalı, ancak kuyuya ulaşmak için kendime sürekli olarak yeterince iyi olduğumu hatırlatmam gerekiyor.

Sırf kendimde değer bulmak için onun başarılarını değersizleştirmeyeceğim. Annem zeki ve güzeldir.

Ve öyleyim de. Sadece kendi yöntemimle.

"Olay şuna geliyor. Jane Cobalt milyar dolarlık bir servetin kibirli varisinden başka bir şey değil," diyor Jackie dinleyicilere. "O bir hayal kırıklığı olmaya devam ediyor-"

Thatcher radyoyu kapattı. "Lanet olası saçmalık, özür dilerim," diyerek kasları gerilmiş ve çenesi gerilmiş bir halde benden hızlıca özür diliyor.

"Küfrettiğin için mi yoksa radyoyu kapattığın için mi özür diliyorsun?" Yola bakarak merak ediyorum.

"Radyo, ama eğer küfür sizi rahatsız ettiyse-"

"Bu beni rahatsız etmiyor," diyorum çabucak. Benim yanımdayken kendini rahat hissetmesini istiyorum.

Thatcher bakışlarımı bir süre daha tuttuktan sonra saatine bakıyor. "Üç dakikanız var."

Direksiyona yaklaşıyorum. "Doğru sokaktayız," diyorum yüksek sesle ve açık bir alan bulmak için bloğu birkaç kez turluyorum. "Park yeri korkunç."

"İleride," diyor Thatcher. "Çok küçük bir alan. Kaldırımdan atlayın ve yarısını kaldırıma park edin."

İznim olup olmadığını sormuyorum. Burada kaldırımlara park etmiş dört araba gördüm bile.

Bir hibrit ve bir Jeep arasındaki dar alana odaklanarak, paralel park etmek için geri geri gidiyorum ve ardından Beetle'ımı çapraz bir şekilde kaldırıma doğru manevra yapıyorum. Beetle'ı

araba zıplıyor, ve ben sıkıca sıkışıyorum. Ön lastik kaldırıma tünüyor ve arka tamponum gelen trafiğin yakınında bile değil.

Bana iyi göründü.

Park ediyorum ve daha hızlı hareket ediyorum.

İki dakika kaldı.

Thatcher ve ben ikimiz de kapılarımızı açtık. Tam çantamı ve anahtarlarımı toplarken, Beetle'dan dışarı fırlıyorum - *hayır, babetim* kayıyor ve kaldırıma düşüyor.

Acele edip kapıyı kapattım, gevşek çakıl parçalarına çıplak ayakla bastım. Ayakkabımı almak için çömeliyorum. "Buraya gel, ayakkabı." Beetle'ın altına bakıyorum. "Lütfen, *lütfe*n bana ihanet etme."

Thatcher çoktan arabamın etrafını sardı. Arkamda onun heybetli varlığını hissediyorum.

Beeeeep!!

Başımı yola çeviriyorum ve Thatcher'ın bacakları arasında, park yeri bulamadığı için trafiği tıkayan Toyota'ya korna çalan birkaç araba görüyorum. Bir kameraman yolcu koltuğundan atlıyor ve Toyota uzaklaşıyor.

"Jane, buraya bak!" diye bağılıyor kameraman.

"Biraz meşgulüm," diye mırıldanıyorum ve paparazzileri duymazdan geliyorum. Şimdi lastiğin arkasındaki payetli bale lastiğini buluyorum.

Ayakkabıyı kaptım. Sonra bir duruşa geçip ayağımdaki çakılları temizlemeye çalışıyorum. Yalpalıyorum ve içgüdüsel olarak kendimi dengelemek için bir şeye uzanıyorum.

Thatcher'a tutunuyorum.

Özellikle kaslı beli.

Ayakkabımı giyerken ona bakıyorum ve eli tehlikeli bir şekilde geniş kalçalarımın yaklaşıyor. Bana bakıyor ama sert kahverengi gözleri asla çenemden aşağıya inmiyor.

Ayakkabılarımı sıkıca giydim, ayağımı yere bastım ve Thatcher'ı bıraktım. "...teşekkür ederim." Sert göğsünü sadece bir kez değil, *üç* kez okşadım.

Sifon çekilmeden önce topuklarımın üzerinde dönüyorum. *Geç kalmamalıyım.* Kaldırımda aceleyle yürüyorum ve korumamı okşamayı unutmaya çalışıyorum.

"Jane," diye sesleniyor Thatcher, ben onsuz yola çıkarken. Arkama bakıyorum ve Thatcher bana doğru koşuyor.

Yakasındaki mikrofonu tıklıyor ve hoparlöre bir şeyler mırıldanıyor. Bir arkadaş gibi yanımda durmak yerine yanımdan geçip gidiyor.

Thatcher birkaç santim önde yavaşlar ve önde yürür. Koruma olmanın kurallarına göre. Müşterisini (yani beni) yönlendirmeli ve yolu açmalı. Bu yüzden çok şaşırmadım.

Ben arkadan yetişirim.

Sıkı ve hükmedici adımları artık çok tanıdık geliyor. Thatcher'ın şeftali gibi mükemmel kıcının bu görüntüsüne çok alıştım ve kıcına bu kadar çok baktığım için pişman olmayı çok ama *çok* isterdim.

Telefonumdan saati kontrol ediyorum.

Otuz saniye.

Bir blok ötede, varış noktasına ulaşacağız. Daha fazla tuğla sıra ev geçiyoruz.

Yirmili yaşlarında genç bir adam, kucağında kaykayı, merdivenlerde sigara içiyor. Hızla onun bulunduğu yere yaklaşıyoruz.

Doğrudan göz temasından kaçınıyorum ama delici bakışlarının beni ve arkamda fotoğraf çeken kameramanı dürttüğünü hissediyorum.

"Hey!" Kaykay İçicisi ayağa kalkıyor. "Sen Jane Cobalt'sın, değil mi?!"

Nabzım yükseliyor, daha temkinliyim.

Thatcher yayaya uyarıcı bir bakış fırlattı.

Kendi işime bakmaya ve ayak uydurmaya çalışıyorum.

Thatcher geri çekiliyor ve yanımda yürüyor, altı ayak yedi inçlik bedenimi tamamen izleyiciden koruyor. Korumamdan bir karış daha kısayım ve kendimi ondan uzaklaşmaktansa ona yaklaşırken buluyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve normal nefes alıyorum.

"HEY!" Biz yanından geçerken Kaykay Tiryakisi bağırıyor. "HEY! Neden uzaklaşıyorsun!! Seni lanet sürtük! Umarım bütün aptal ailen ölür!!"

Sıfırdan yüze kadar.

Beklendiği gibi.

Zorlukla irkildim. Alaylara ve tehditlere o kadar alışmışım ki bunlara hiç aldırmıyorum.

Thatcher gözlerini Kaykay İçicisi'ne dikti.

Geriye bakıp adamın elini beslemek istemiyorum ama bilmek istiyorum... "Bizi takip mi ediyor?" Thatcher'a fısıldıyorum.

Bu beni sinirlendirecek ve çantamın fermuarını açmaya başlayacağım. Thatcher 23rd doğum günüm için bana yeni bir biber gazı şişesi hediye etmişti, sonuncusunun son kullanma tarihini okuduğunda. Ayrıca bir sustalı bıçağım da var.

Thatcher, "Hayır," diye cevap verir. "Yerinden kıpırdamadı." Telsizinin bir düğmesini çevirir. "Dükkâna ulaşana kadar yanında kalabilirim." "Eğer kendini daha güvende hissedeceksen." diye ekler.

Yanaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Yapardım." Başımı salladım. "Merci."

Thatcher'ın bu kadar yakın olması güçlü bir rahatlık getiriyor. Yılan gibi bir gerilim. Daha da fazla ayartma ve en büyük, en ezici merak.

Bir köşeyi dönerken çapraz çantam kalçama çarpıyor ve ona doğru sayısız kez bakma riskini alıyorum.

Aynı anda hem çevremizi izliyor hem de bana bakıyor. Yaklaştıkça eli sırtımın alt kısmına doğru kayıyor.

Ancak avuç içi asla temas etmez, asla dokunmaz veya güvenlik gerektirmedikçe o sınırı geçmez.

Onun koruyucu ellerinin tenimde nasıl hissettireceğini merak ediyorum. Vücudumun yamaçlarına tırmanıyorum.

Isı yine enseme yakıyor. Hadi, Jane.

Dikkat dağıtacak bir şey yok. İç çamaşırı ıslatan seksi korumalar bile.

Bugün daha büyük bir amacım var ve gerçekten de bugünden sonsuza kadar sürecektir bir amacım var.

97.Kiss-My-Ass'ten Jackie ve Cathy artık amaçsız olmadığım için sevinebilirler. *Artık bocalamıyorum.*

Ama iki dakika geç kaldım.

OceanofPDF.com

JANE COBALT

COZY PHILADELPHIA kumaş dükkânı eski bir kitapçının arkasına gizlenmiş. Görünüşe göre sadece birkaç müşteri bu dağınık dükkânı inceliyor.

Kapı Thatcher'ın arkasından usulca kapandığında bir zil çalıyor ve Vanessa'yı bulmak için üç koridordan aşağıya bakıyorum.

Her raf, renk veya doku koordinasyonu olmadan daha fazla kumaş rulosu üzerine istiflenmiş kumaş rulolarıyla dolup taşıyor. Sığmayan rulolar raflara yaslanarak dar koridorları tıkıyor.

İkinci koridorun sonunda Molly Ringwald'a benzeyen biri telaşla telefonla konuşuyor ve çıplak topuğuyla küflü halıya vuruyor. "O kadar zor olmamalı. *Tekrar bakın.*"

Vanessa'yı hemen tanıdım. Daha önce tanışmıştık ama onun için çalıştığım bir ortamda değil.

"Orada değil mi? Emin misin?" Telefonunu sıkıca kavırıyor.

Aramasını bölmekten endişe ediyorum. Eylül Moda Haftası dünyanın *moda meraklılarının* üzerine çöktü. Stres ve kargaşaya neden oluyor ve annemin şu anda Londra'da olmasının nedeni de bu.

Umarım Vanessa işteki ilk günümde geç kaldığımı fark etmez.

Koridorda ilerliyorum. Bir bale ayakkabısı diğerinin önünde.

Güven.

Çenemi kaldırıyorum.

Vanessa başını çevirdi. Beni görünce. "Bekle, Lance." Hızlı adımlarla yanıma geldi. "Jane, *Jane*. Geldiğine sevindim." Aceleyle iki yanağımı da öptü. "Bir an önce

Ofisler. Yeni Calloway Couture serisi için dört kumaş seçin. Günlük kızları düşünün, işlevsel ve klasik."

Şaşkınlık dudaklarımı aralıyor. "Senin için ayak işlerini yapacağımı sanıyordum." Vanessa bir Tasarımcı Yardımcısı ve benim de *onun* asistanı olmam gerekiyor. "Eğer bir faks ya da dosyaya ya da muhteşem bir café au lait ya da macchiato'ya ihtiyacın varsa, ben senin kızınım-"

"Hayır, hayır." Vanessa elini telefonunun hoparlörüne götürdü. "Rose, Calloway Couture için çalışmak istiyorsan, giriş seviyesindeki bir pozisyonun üstüne yerleştirileceğini özellikle söyledi."

Gülümsemeye çalışıyorum, yanaklarım sahte bir güvenle geriliyor.

Annem beni bilerek köpekbalığı dolu sulara attı. Bu kayırmacılık değil. Bana daha iyi bir iş vermeye çalışmıyor.

Bu bir katliam. Parçalara ayrılacağımı ve beceremeyince bırakacağımı umuyor.

Bu onun açısından akıllıca bir hareket ve mağazada olsaydı alkışlardım.

Annem her zaman seveceğim bir iş seçmemi istemiştir. Bunun bir sorun olmaktan çok uzak olduğunun farkındayım. Çok fazla ebeveynin çocuklarını pratiklik yerine "tutku" yönünde zorlayacağını sanmıyorum ve daha da azı geri dönmek için milyar dolarlık yastığa sahip.

Onlar için, bu hayat için minnettarım ve hiçbir anı hafife almamaya çalışıyorum. Bu yüzden gerçekçi olmak zorundayım.

Son Çarşamba aile yemeğinde, hayatta tek ve gerçek bir tutkum olmadığını şiddetle ifade ettim. Yapabiliyorken aradım ve kendime düşkün avım artık *sona erdi*.

Zamanımı akıllıca kullanmaya kararlıyım ve aileme yardım etmek en mantıklı yol gibi görünüyor. Eskiden bir şirkette geçici CFO olarak çalışıyordum.

H.M.C. Philanthropies, ancak Moffy kurduğu hayır kurumundan atıldığından beri o kapılardan içeri adım atmayı reddettim.

Calloway Couture'de moda merdiveninin en altından başlayarak - annem bana nerede ihtiyaç duyarsa - planım buydu. Bunun yerine, beni hiç de hak *etmediğim* bir pozisyona yükseltti.

Kıvrıkcık bir saç telini gözümün önünden itiyorum. "Ayak işlerini benim yapmamı istemediğine emin misin? Bütün günümü sana yardım ederek geçirebilirim-" "Hayır, dört kumaş, maksi bir elbise için yeterince kesilmiş." Hızla ilerliyor

daha fazla yönlendirme ve sadece belli belirsiz tanıdık gelen terminoloji.

Aman Tanrım.

Kısa bir duraksamadan sonra araya girdim, "Vanessa-"

"Moda senin kanında var, Jane. Annenin her zaman dediği gibi, *yap ya da öl*. " Sert bir rüzgâr gibi yanımdan geçip telefonu tekrar kulağına götürüyor. "Lance, tekrar bak." Kapı zili çaldı ve gitti.

Bu senaryoda, annem benim ölmemi istiyor.

Küflü halının üzerinde çirkin bir şekilde ölmek ve sonra umutsuzca *ben olan* versiyonumla yeniden canlanmak.

Kim olduğumu biliyorum ama bazen ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

İçgüdüsel olarak meşe palamudu kabağı çantamın fermuarını açtım. Maximoff'u arayıp tavsiye istemek için sabırsızlanıyorum. İki beyin bir beyinden iyidir.

Ama tereddüt ediyorum.

Su merkezinde yüzme dersi veriyor ve ardından Farrow ile öğle yemeği randevusu var. Moffy bu sabah randevu için çok heyecanlıydı. Farrow'un kendisini "sinir ettiğini" söylerken bile gülümsemesini engelleyemedi.

Kendimi kumaşlara gülümserken yakalıyorum. Onun mutluluğu beni olağanüstü mutlu ediyor.

Maximoff ve Farrow daha önce de birçok kez buluştular ama hepimiz çok fazla kesintiye katlanıyoruz. Elimden gelse, onları hiç bölmemeyi tercih ederim.

En iyi arkadaşım son çare olarak bir telefon görüşmesi yapacak.

Yap ya da öl.

"Annem bırakmamı istiyor," diyorum yüksek sesle, daha çok korumama.

Onun otoriter varlığı benim gölgem. Her zaman yanımda. Genellikle sessiz.

Uzun saçlarını kulaklarının arkasına toplayan Thatcher, koridorun girişini kapatırken bir yandan da su şişesinin kapağını açıyor. Sık sık su içiyor ve Thatcher'a kadar su içme eyleminin bu kadar seksi görünebileceğini hiç düşünmemiştim.

Tereddüsüz bakışları üzerimde sabit kalıyor ve sudan güçlü bir yudum almasını izliyorum.

Ona bir şey sor.

Ama korumama sorduğum *binlerce* soru arasında bir soruyu ortaya çıkarmak, bu tür her şeyi tüketen bir çekimi daha da artıracaktır. Thatcher'la yalnız kalmak bile gerilim için mükemmel bir zemin hazırlıyor. Çekimin filizlenmesi için bir tohum ekmeme bile gerek yok.

Ona sor, Jane.

Hayır.

Kendime işkence etmemeliyim. Bugün olmaz.

Bol miktarda kumaş rulosuyla yüzleşmek üzere bir nefes alıyorum. Elimdeki işe geri dönüyorum. Tam dönmeye başladığımda, o konuştu.

"Eğer annen işi bırakmanı istiyorsa, seni neden işe aldı ki?" Su şişesinin kapağını yavaşça kapatıyor.

Bana bir soru soruyor. Şaşkınlık kaşlarını kaldırıyor.

Alnında sert çizgiler beliriyor ve suyu bir rafa koyuyor. "Haddimi aşmak istememiştin-"

"Hiç de değilsin," diye araya giriyorum. Ağzımın kenarlarında çok daha büyük bir gülümseme beliriyor. "Bu Kobalt yolu," diye gururla cevap veriyorum. "Benim bildiğim bu. Bize seçenekler sunulur. Her seçimin maliyeti ve faydaları vardır ve buna göre seçim yapmak bize bağlıdır. Burada çalışmanın maliyetini çok daha yüksek hale getirdi, böylece kendi şartlarımla istifa edeceğim." Saçımı arkaya doğru düşük bir at kuyruğu şeklinde bağıyorum. "Bu zihinsel bir satranç oyunu."

Bakışları ilk kez bana doğru kayıyor.

Hiç.

Sanki yeni bir katmanımı ortaya çıkarmışım gibi.

Kollarımdaki tüyler diken diken, gezinen bakışları statik elektrik gibi. Neredeyse beni bir rüyada ilerlemeye zorluyor ve daha fazlasını sormak istiyorum, aynı anda pek çok soru beni kalabalıklaştırıyor.

Herhangi bir yerde olabilseydiniz, yine de burada olmayı seçer miydiniz? Gençken nasıl biriydiniz?

Güvenlik birimine katılmanıza ne sebep oldu?

En kirli, en çılgın fantezin nedir?

Bekaretinizi ne zaman kaybettiniz? İlk seferinden zevk aldın mı?

Hiç beni düşündün mü? ...tabii ki düşünüyor.

Çantamı diğer omzuma geçiriyorum.

O benim korumam. Beni ve kişisel güvenliğimi düşünmek zorunda.

Belki o da etrafta dolaşan aynı bastırılmış cinsel gerilimi hissediyordur, serbest bırakılmak için can atıyor, ama sormaya cesaret edemiyorum. Onun deyimiyle, ben

haddini aşmak.

Thatcher aniden bakışlarını başka yöne çevirir ve yakasındaki mikrofona kısık sesle konuşmadan önce parmaklarını kulaklığına götürür.

Bu yüzden ellerimi dudaklarıma götürüp ipek ve transparan kumaşlardan oluşan feci büyüklükteki rafa bakıyorum. "Henüz şah mat değil," diyorum

kendim. Ben yenmek üzere olan üzgün bir yavru değilim.

Ben lanet olası bir aslanım.

Thatcher her zamanki gibi kollarını kavuşturarak telsiz konuşmasını bitiriyor. "O halde buna devam mı ediyorsun?" diye soruyor, ses tonu kendi fikrini açığa vurmuyor.

"Sanırım öyle." Kumaşlara bakıyorum. "Umarım hangi kumaşın işe yarayacağını bulabilirim, böylece annemin yeni serisini tamamen mahvetmem. Benim için her şeyi yapar ve yaptığım her çirkin elbiseyi koleksiyonuna dahil eder." Nefes alıyorum. "Bu kesinlikle benim tutkum değil ama ne istediğimi de bilmiyorum." Ve tabii ki merak ediyorum, bu yüzden gözlerim yüksek korumama kayıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Thatcher komuta eden bir dinginlikle duruyor. Görevdeyken. Ama onu mesai dışında gördüğümde de aynı sertlikte. "Sanırım yirmi üç yaşındasın," diyor bana. "Ne istediğini tam olarak bilmek zorunda değilsin."

Başımı eğiyorum, bakışlarım düşünceye dalıyor. Yirmi üç yaşında ne istediğini bilmiyor muydu? Yoksa sadece genç olduğumu mu düşünüyor? Ama altı yıldır bodyguard olarak çalışmaya devam ediyor. Anlaşılan benim yaşımdayken ne istediğini biliyordu.

"Genç olduğumu düşünüyorsun," diyorum yüksek sesle.

Gözlerini zor kırıyor. "Sanırım yirmi üç yaşındasın."

Nabzım bir ölçü yükseliyor. Tanrım, bu kadar açık ve net konuşmasından çok hoşlanıyorum. Fazla *düşkün* diyorum çünkü pek bir şey anlatmazken ondan etkilenmemem gerekir. Yine de neredeyse öne doğru sallanıyorum. "Öyleyim." Başımı sallıyorum. "...yirmi üç yaşındayım."

Thatcher bakışlarını gözlerime dikti.

Thatcher Moretti'yle ilk tanıştığım anı hatırlarken dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum, yüzüm ısınıyor. Uzun zaman önceydi, resmi olarak koruma görevine başladığı ilk gündü. Müşterisi Xander Hale'di ve ilk etkileşimleri sırasında tesadüfen Hale'lerin evindeydim.

Thatcher sadece 22

yaşındaydı. Güzel yirmi iki.

Beni selamladıktan sonra ona söylediğim ilk sözler bunlar oldu:

"Ben on yedi yaşındayım, yani Jane'im."

Altı yıl geçti ve hâlâ dilimi bağlayan birkaç kişiden biri.

Ama o karşılaşmadan önce ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Nerede yaşadığını. Hayatının neye benzediğini.

bilinmeyen zamanın bu hantal alanını düşündü.

Dilimi yeterince hızlı sürgüleyemiyorum. "Koruma olmadan önce ne yapıyordun? Üniversitede miydin?"

Sanki bir mayına basmak üzereymişim gibi bana koruyucu bir bakış atıyor. "Hayır. Ben üniversiteye gitmedim." Kare şeklindeki omuzları hazır olma halinden hiç çıkmıyor.

Başımı salladım.

Dikkatli ol.

"Burnumu sokmak istemedim - bu bir yalan, burnumu sokmak istedim." Ona daha çok gülümsüyorum.

Kutsal olan her şeye yemin ederim ki, dudakları neredeyse küçük bir gülümseme parçasına dönüşüyor.

Bu benim devam etmeme neden oluyor. Sanki bir kelime kusma odasında yaşıyormuşum gibi. "Liseden güvenliğe katılana kadar nerede olduğunu bilmiyorum ve eğer konuşmayı kesmemi istiyorsan söyle, çünkü ben-"

"Jane." Göz temasımızı kesiyor, bu da beni endişelendiriyor. Daha sert bir elini çenesinde gezdiriyor ve başını eğerek bir tutam kahverengi saçın yüzüne düşmesine neden oluyor. Saç teli hafifçe çenesini okşuyor, sonra da kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Birkaç parmağımla sıcak yanağıma dokunuyorum. "Gerçekten, cevap vermek zorunda değilsin." Konuyu değiştirmek üzereydim ama Thatcher'ı izlemek zorunda kaldım.

Kolunu bir tür kararlılıkla yanına indiriyor. Sanki bir sonraki hareketinden eminmiş gibi.

Hararetle bir metre öteden onu okumaya ve anlamaya çalışıyorum.

Thatcher bana başını salladı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum." Daha keskin bir nefes alıyorum ve sonra kalçamı rafa yaslıyorum, lila rengi bir kumaş rulosu yan tarafımı dürtüyor.

Kaşlarının arasındaki deri kıvrılıyor, şaşkınlığı çatlayan çimento gibi. "Neden?"

Beni her zaman büyülemiştir. Ağzımı açıyorum, kelimeler tam bir saniye boyunca sıkışıp kalıyor. Sonunda "...Sanırım o yıllar, on sekiz ila yirmi iki, senin kim olduğunu oluşturuyor ve seni daha iyi tanımak istiyorum" diyorum.

Kaçmak istemediğim bir mengeneyle bakışlarımı yakalıyor. "Çoğu insan bu kadar ileri gidemez. Onlara üniversiteye gitmediğimi söylediğimde, hepsi bu kadar. Bekle biraz." Mikrofonunu tıklıyor ve daha yüksek sesle konuşuyor. "Thatcher'dan Omega'ya, duymadım. Zayıf geliyorsun." Dinlerken kumaş mağazasını tehditler için tarıyor.

Bazen korumaları ve telsizlerini kıskanıyorum. Ekibin içinde duvarda uçan bir sinek olmak. Farrow daha önce Moffy ve benim telsiz konuşmalarını dinlememize izin vermişti. Bunun güvenliğe, yani Thatcher'a olan ilgimi azaltacağını düşünmüştüm ama onun ne kadar iddialı olduğunu duymak çekiciliğini büyük ölçüde artırdı.

Telsizi belinden çıkarıyor ve gözleri bana dikiliyor. "Üzgünüm, telsizi açmam gerekiyor."

Ona el sallıyorum. "Devam edin." O güvenle ilgilenirken, ben de reyondan geçen mağaza sahibini işaret ediyorum. Yaşlı ve tatlı bir kadın, kumaşlar hakkında sorduğum birkaç soruya cevap veriyor. Sonra onu kendi haline bırakıyorum ve şimdi bir lokma daha bilgi edinmiş oluyorum.

Daha hazırlıklı. Şeffaf siyah kumaşa doğru gidiyorum. Çok Calloway Couture. Bana göre *değil*.

Thatcher telsizi pantolonuna geri takıyor ve kulaklığını ayarlıyor.

Omzumun üzerinden biraz daha bakıyorum. "Bitti mi?"

Bakışlarını benden ayırmadan belindeki kılıflı silahını kontrol ediyor.

Sessizlikte, *bitti* kelimesi tuhaf bir şekilde kalıyor. "Telsizle," diye ekliyorum, yüzümü tamamen ona dönerek. "Başka türlü bir bitirme değil."

Aman Tanrım. Altı aydır seks yapmıyorum ve bunun penis açlığının bir belirtisi olup olmadığını merak ediyorum. Olmasa iyi olur çünkü içime bir erkeğin girmesine *asla* izin vermemeye yemin ettim. Bir daha asla. Son seferden sonra olmaz.

Thatcher gözünü kırpmadı. "Ne demek istediğini biliyorum, Jane." "Bien." Başımı salladım.

Güzel.

Güzel.

Koridorun diğer ucunu süpürüyor. "Bana sorduğun şey hakkında..." Sert bakışları yüzüme döndü. "Eğer sana söylersem, başka kimseye söyleyemezsin, ne Maximoff'a ne de kardeşlerine."

Moffy'den sır saklamak çok zordur. Yunanistan'dan eve döndükten sonra ona Thatcher'ın benimle yaptığı yeminden bahsettim. Thatcher yemini Banks'e de anlattığını itiraf ettiğinde kendimi çok daha iyi hissettim.

Ailemdeki herkes içinde Moffy'ye en yakın olan benim. Onu kaybetmeyi düşünmek, yanımda o olmadan yaşamayı düşünmek midemi sıkıştırıyor ve gözlerimi yaşartıyor - çünkü o ve ben, bildiğim tek şey bu. Moffy benim bir parçam. Birlikte pek çok deneyim paylaştık. Birlikte büyüdük. Aramızda sadece bir aylık yaş farkı var.

Ama Thatcher'ın şu anda paylaşmak istediği şeyin benimle hiçbir ilgisi yok. Kendisiyle ilgili kişisel ve özel bilgiler, bu yüzden bu sırrı Maximoff'tan rehin almak daha kolay olacak.

"Kimseye söylemeyeceğim," diye söz veriyorum. "Üzerine tükürmek ister misin?"

Işık neredeyse gözlerine ulaşıyor ama ciddiyeti hiç bozulmuyor. Başını bir kez sallıyor. "Sana güveniyorum." Uzun bir süre duraklıyor ve elini ağzına götürüyor. "Güvenliğe nasıl girdiğimi düşündüğünüzü bana anlatmanız gerekecek."

Sanırım önce ne bildiğimi görmek istiyor. Tekrar düşündüm. "Sizi ve Banks'i Tri-Force'a başka bir korumanın yönlendirdiğini duydum ama güvenlikten kimi tanıdığınızdan emin değilim. Korumaların yüzde doksani tavsiye üzerine işe alınıyor, değil mi?"

"Çoğu öyle," diyor Thatcher, derin bir sesle.

"Takım hakkında daha fazla şey öğrenmeye ancak geçtiğimiz yıl başladım," diye itiraf ediyorum. "İlgimi çekmediği için değil." Saçmalamaya devam ediyorum. "Güvenlik doğduğumdan beri hayatımın temel bir parçası oldu ama Moffy ve bana her zaman detaylar hakkında endişelenmememiz söylendi. Ailelerimiz kimin girip çıktığı konusunda stres yapmamızı istemedi. Sadece ekibe güvenmemizi tercih ettiler - ve güveniyoruz da," diyorum çabucak. "Ben hâlâ güveniyorum. Bu hiç değişmedi."

Thatcher'ın avuç içi ağzının üzerinde duraklar. Stoik yüz hatlarından çok az duygu geçmesine izin veriyor.

Artık çok daha yaşlıyım ve bizim yaşımızdaki bazı korumalar arkadaş kadar yakın oldular. Farrow, Moffy ile yeni nişanlandığı için aileden biri olmak üzere.

Onların benim dünyamın ünlü kısımlarını anladıkları kadar benim de onların dünyasını güvenlik içinde anlamak istemem çok doğal.

Konuşmaya devam ediyorum. "Gördüğüm kadarıyla çoğu korumanın dövüş sanatları geçmişi var." Göğsünü işaret ediyorum. "Boks eğitimi almış olmanız ve sonra hepinizin Akara'nın spor salonunda korumalarla tanışmanız ve onların da sizi güvenliğe yönlendirmesi gibi."

Studio 9 Boxing & MMA Spor Salonu güvenlik ekibi için bir tür karargâh haline bile geldi.

Thatcher elini ağzından indirir. "Bu sadece son koruma dalgası."

Son dalga. "Ne kadar yeni?" Dirseğimi bir kumaş rulosuna dayadım, daha net bir resmin büyüüne kapıldım. "Kaç dalga var?" Henüz onu kimin yönlendirdiğinden bile emin değilim ve daha şimdiden milyonlarca sorum var.

Acaba onun her yerini keşfetmeyi ne kadar çok istediğimi anlayabiliyor mu?

Thatcher kulaklığına dokunur. "Özür dilerim." Arızalı telsizlerle uğraşmak zorunda kaldığı için özür dileyerek daha sert bir nefes verir. Telsizi kurcalarken konuşmaya devam eder. "Uygun olmadığında gelip gidenler oluyor ama sadece üç dalga olduğunu söyleyebilirim. Birincisi, sen, kardeşlerin ve kuzenlerin doğduğunda." Gözleri bana kayıyor. "Dur bakalım."

Mikrofonunu tıklamasını izliyorum.

"Thatcher'dan SFO'ya, temiz mi geliyorum?" Tam iki saniye duraklıyor. "Lanet telsizde kimse yok mu?" Bir duraklama daha. Koridorda bir hareket görür ve başını bir santim çevirir.

Tıknaaz, kır saçlı bir adam bize mahcup mahcup bakıyor ve sonra kasaya doğru ilerliyor.

Dirseğimi bir kumaş rulosunun üzerine koyarak çenemi parmak eklemlerime dayıyorum. "Sanırım ikinci koruma dalgası, ilkgençlik ve gençlik yıllarımı benimle geçirenlerdi?"

Thatcher başını sallıyor. "O zamanlar yeni işe alınanların hepsi askerdi, bu yüzden güvenlik geçmişisi neredeyse yüzde yüz *askeri* oldu. "

Dudaklarım aralandı. "Hiç dövüş sanatı yok mu?" En azından *biraz* vardır diye düşünmüştüm.

Artık korumaların çoğu dövüş sanatlarıyla ilgileniyor gibi görünüyor.

"Akara'ya kadar olmaz." Thatcher bana bakmadan önce etrafımızı inceliyor. "Bugünkü güvenliğin yarısı askeri, yarısı dövüş sanatlarından oluşuyor." Telsizinin bir düğmesiyle oynuyor ama her şeyi, beni bile görmeye devam ediyor. "Akara en son adam dalgasını çekti. Boksörler, MMA dövüşçüleri. Sadece SFO'da bile birçoğunun etrafındasın. Oliveira kardeşler, Farrow, Donnelly."

"Sen mi?" Soruyorum çünkü kendisini o kategoriye sokmuyor. O sessiz.

"Kafam karıştı." Başımı eğdim ve kaşlarımı çattım. "Akara'nın güvenlik ekibine senden ve Banks'ten önce katıldığını sanıyordum. Yani diğer boksörler gibi ikinizi de içeri alması gerekiyordu. Sanırım..." *Yanıtlıyorum.* Hatalı olduğumu açıkça görebiliyorum.

Kahverengi gözleri sanki doğrudan kızgın güneşe bakıyormuş gibi bana dikilmiş ve kavurucu sıcaktan başını çevirmeyi reddediyor. "Güvenliğe ilk Akara katıldı. Banks ve benden yaklaşık bir buçuk yıl önce. Ama bize referans vermedi. Spor salonundaki hiç kimse vermedi."

Zihnim hızla çalışıyor ve sözlerini çabucak anlamlandırıyorum. "Daha yaşlı bir koruma tanıyor olmalısın. Birinci ya da ikinci dalgadan mı?"

"İkincisi," diyor. "Bruno Bandoni bizi Tri-Force'a tavsiye etti."

Loren Amca'nın şu anki koruması. Hatta Moffy bu yıl kısa bir süreliğine Bruno'yu da korumasına aldı.

"Bruno'yu çocukluğumuzdan beri tanırdık," diye açıklıyor Thatcher. "Babamızla birlikte görev yapmıştı."

Tabii ki. "Bruno da donanmadaydı."

Thatcher telsizini bırakıp tamamen bana odaklandı. "Şu anki tüm askeri korumalar donanmadan..." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "İki koruma dışında. Ama kimsenin hizmet ettiğimize dair en ufak bir fikri yok."

Ağzım açık kaldı. "Bekle... Banks'le..." mi diyorsun? Kaşlarımı daha da çatıyorum. "Geçmişin dövüş sanatlarında değil mi?"

"Boks yapıyorum." Bana başını salladı. "Ama Banks ve ben boks yapmayı orduda öğrendik. On sekiz ile yirmi iki yaşlarım arasındayken ne yaptığımı sormuştun. Deniz piyadesiydim, Jane."

Şok içinde ağırlığımı değiştiriyorum ve dirseğimle bir kumaş rulosuna *vuruyorum*. "Kahretsin," diye küfrediyorum ve zonklayan komik kemiğimi tutuyorum.

Eski ahşap raf uzun, tehditkâr bir gıcırtı çıkarıp doğal olmayan bir şekilde sallanınca donup kalıyorum. "Sakın düşme." Ellerimi rafa dayıyorum.

Thatcher aniden bir adım ötede. Tam yanımda.

Başımın üstündeki rafı sabitlerken yukarı bakıyorum, büyük eli tozlu yüzeyin üstünde. Aynen böyle, gıcırdayan ahşap sessizleşiyor ve şimdi çok ama *çok daha* yakınız.

Kolu neredeyse omzuma geliyor ve botu babetimden sadece birkaç santim uzakta. Ayakkabısı 15 numara. Koca ağzımla sorduktan sonra öğrendiğim yararsız bir gerçek.

Thatcher bana bakıyor ve sessizlikte sığ nefesimi duyabiliyorum.

O bir denizci.

Daha fazlasını görüyormuşum gibi onu süpürüyorum. "Neden...?" Nefes alıyorum. "Neden askerliğini diğer korumalardan saklıyorsun?"

Thatcher gergin çene çizgisini ovuşturuyor. "Tüm ekibe söylesek, babamız SEAL'ken neden Deniz Piyadeleri'ni seçtiğimizi sormaya başlarlar." Duraksıyor. "Ve ben bu işe giremem." Çene kasları kasılıyor, gözleri güneşe bakarken dağlanmış gibi acımasızca kısılıyor. Başını benden çeviriyor, daha çok telsizini tekrar düzeltmek için.

Farkında olmadan kısa sürede acı dolu geçmişlere dönüşen acı dolu anların hamlığını anlıyorum. Çoğu zaman dokunulamayacak ya da hakkında konuşulamayacak kadar acı verici.

Son bir yıldır, HaleCocest söylentisi ya da artık bir fuck-buddy olmayan korkunç arkadaşım Nate hakkında zar zor konuşabildim.

"Daha fazla burnumu sokmayacağım," diyorum ona.

Gözleri benimkilere kayıyor ve bir süre daha bende kalıyor. Keşke ne düşündüğünü bilseydim.

"Sana söz veriyorum," diyorum tüm kalbimle. "Bana bu kadarını verdiğin için onur duyuyorum. Gerçekten." Diğer korumalarına verdiğinden bile daha fazla. Thatcher'a tüm ekipte kimlerin askeri geçmişlerini bildiğini soruyorum ve o sadece üç isim söylüyor.

Bruno, Akara ve Price, Alfa lideri.

Görünüşe göre Price, Thatcher'ın pozisyon için yapılan ilk geçmiş kontrolü sırasında bunu öğrenmiş, ancak Price bu bilgiyi gizli tutmayı kabul etmiş.

Bu kadar.

Thatcher ve Banks'in konuştuğu tek kişiler bunlar.

Daha güçlü nefes alıyor ve bir şekilde daha da yakınlaşıyoruz, botu ayakkabımın ucuna değiyor, çenem göğsünden bir nefes uzakta.

"Jane," diye başlıyor ama telefonum çalınca ağzı kapanıyor.

Bir aramayı nadiren terk ederim. Tam özür dileyecektim ki dikkati telsizlere kaydı. Elini kulağına götürdü ve diğer eliyle yakasındaki mikrofona dokundu.

"Tekrar söyle?" Telsizden konuşuyor.

Çantamın çukurunda mavi zebra desenli telefon kılıfını buluyorum ve arayan kimliğine baktığım anda midem popomdan dışarı fırlıyor.

Korkunç bir şey oluyor. Çünkü Moffy'nin Ben.

Bu sabah, işteki ilk günüm için bana bir fincan kahve yaptı ve özellikle dedi ki, "Sana mesaj atmıyorum. Seni aramayacağım. Beşe kadar değil

Akşam mesai bitiminde. Bugün *sizinle* ilgili ve kendinize odaklandığınız sürece çok başarılı olacaksınız. Tamam mı? Ailenin dikkatini dağıtmak yok."

Elimdeki kahve fincanı avuçlarımda arasında bocaladım. "Ya birinin başı dertteyse-"

"İlk arayacağım kişi sen olacaksın," diye bana güvence verdi. "Ama bu olmayacak."

Böyle bir şey olmayacak.

Hiç vakit kaybetmem. Telefon kulağımda. "Moffy? Ne oldu?"

JANE COBALT

"JANIE...ARE..." Maximoff'un sesi parazitlerle çatırdıyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Moffy? Seni duyamıyorum."

"...Ben...kötü."

Kötü.

Nefesimi tutuyorum ve telefonumun sinyalini kontrol etmek için aşağı çekiyorum. Neredeyse tek bir çubuk bile yok. Tekrar kulağıma götürüp hızlıca konuşuyorum. "Moffy, kimin başı dertte? İyi misin?" Daha iyi çekmesi için koridorda ilerliyorum ve Thatcher yanımdan ayrılmıyor, telsizde sert bir şekilde konuşuyor.

Bu bir tesadüf olamaz.

İşler sarpa sardığında, güvenlik ekibi ve ailem hızlı bir uyum içinde harekete geçecek.

"Moffy, hâlâ orada mısın?" Hiçbir şey duymuyorum, sonra da hafif bir parazit. "Kimin başı dertte? Ne oldu?"

"...Janie..."

"Moffy!"

"...Tamam...Ben-" Sesi kesildi.

Sessizlik.

Telefonun ekranını inceledim. Arama kesilmişti. "Hayır, sorun var," diye mırıldanıyorum, tekrar aramaya hazırlanıyorum, ama sonra başka biri beni arıyor.

Kardeşim.

Ekranda Eliot'un Yunanistan'dan bir fotoğrafı beliriyor: rüzgârla savrulan kahverengi saçlar, kare bir çene ve *cesaretin var mı diye* soran gözler. Moffy sık Eliot'un Clark Kent'e benzediğini söyler, ben de buna katılırım. Ama benim on dokuz yaşındaki

yaşındaki kardeşi her zaman bir çizgi roman kötüsünün şeytani cazibesine sahip olmuştur, Süpermen'in değil.

Eliot, on sekiz yaşındaki kardeşimiz Tom'la birlikte New York'a yeni taşındı ve her iki ateş takıntılı tehdit de şimdi Charlie ve Beckett'la birlikte Hell's Kitchen'da yaşıyor. Moffy ve ben daireyi ne zaman yakacakları konusunda iddiaya girdik.

Dört ay dedim. O iki dedi. Ama
ikimiz de *hiç olmamasını*
umuyoruz.

Ya başlarını gerçekten belaya soktularsa? Ama bu sabah yaralanacakları ya da tehlikede olacakları bir durum düşünemiyorum. Bugünlerde inanılmaz meşguller. Eliot yeni bir tiyatro kumpanyasına katıldı, Tom ise bir emo-punk grubunun solisti. Beckett seçkin bir bale topluluğunun baş dansçısı ve Charlie'nin her gün nerede olduğu benim için bile bir muamma.

Telefon kulağımda, cevap veriyorum. "Eliot, neler oluyor?"

"Abla..." Derin ve pürüzsüz sesi zayıf sinyalle birlikte parçalara ayrılıyor. "...lanet olası şeytan."

Eliot, hepimizin olabileceği gibi, genellikle dramatik ve abartılıdır, ancak onun birine "şeytan" dediğini duymak herhangi bir paniği hafifletmez.

"Seni duyamıyorum Eliot," diyorum ona. "O da neydi?"

Çağrı düştü.

Kardeşçe korkum şimdi aya fırladı. Tekrar
çaldığında telefonumu indiriyorum.

Audrey arıyor, ama küçük kardeşim şu anda sınıfta olmalı. 8th sınıf.

Çağrıyı kabul etmeye çalıştım, *çağrı düştü.*

"Hayır," diye nefes alıyorum, telefonumu ailemle aramdaki cankurtaran simidiymiş gibi tutuyorum.

Pippy ismi ekranda *beliriyor*. En küçük kardeşim beni arıyor. Ben *Pirrip* Cobalt-o da okulda olmalı. 10th sınıf.

Çağrı düştü.

Charlie aniden çalıyor. Uyumsuz kardeşime ulaşmak genellikle zordur, ama kargaşa sırasında araması alışılmadık bir durum değildir.

Başparmağım düğmeye dokundu. *Çağrı düştü.*

Arayanın kimliğinde yeni bir isim beliriyor. *Tom*. Genelde sabahın bu erken saatinde ölü gibi uyur. Aramayı *bıraktım*.

Şimdi Beckett arıyor.

Gözlerimi dikmiş telefona bakıyorum. Beckett, yoğun bale programı nedeniyle genellikle kardeşlerim arasında en son ulaşan kişi olur. Aradığı gerçeği

bu gerçek bir felaket demek.

Kimin başı dertte?

Onun ağrısı da diğerleri gibi düştü. Kardeşlerimin her biri az önce beni aradı. Sullivan Meadows ve Luna Hale, en yakın kadın kuzenlerim, çağrıları düşen sonraki iki kişi.

Yeni bir mesaj almadım ve sadece hiçbirinin gitmediğini varsayabilirim.

Daha iyi bir resepsiyon bulmalıyım. *Dışarı ık.* Dışarı ık, Jane. Koridorda koşmaya başladım. Thatcher çoktan önümdeydi. Önden gidiyor.

Hiç şüphe duymadan nereye gitmek istediğimi biliyor. Nerede olmak istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu her zaman anlıyor gibi görünüyor.

Koşarken babetim topuğumdan kayıyor.

Biraz tökezledikten sonra babetlerimi ayağımdan çıkartıyorum. Onları çantama tikiştirirken korumamın peşinden koşuyorum, adımları uzun ve sert.

Thatcher bana bakıyor, mikrofonunu tıklarken yüzünde ciddi bir ifade var. "Hayır, hâlâ zayıf geliyorsun." Dar koridoru dönüp çıkış için cam kapıyı görüyoruz ve dışarıda kargaşa patlak veriyor.

Gıcırdayarak duruyorum, telefonum donmuş yumruğumun içinde durmadan çalıyor. Thatcher durdu ve beni tekrar kontrol etti.

"JANE! JANE!" Paparazziler birbirlerine bağırıyorlar.

En az on iki adam dükkanın kapısına üşüşüyor. İçeri girmelerine izin verilmediği için lenslerini cama bastırmışlar. Flaşlar art arda patlıyor.

Burada olmalarına şaşırmamalıyım. Daha fazla binadan çıktım ama bu kameramanlar özellikle düşmanca görünüyor.

Bu kolay bir kaçış olmayacak. Öylece dışarı çıkıp bir telefon görüşmesi yapamam. Aceleyle arabama gitmem ve muhtemelen önce arabayla uzaklaşmam gerekecek, yoksa camlarıma vuracaklar. Yirmi dakika sürer.

En azından.

Thatcher aniden elimi tutuyor ve hiç tereddüt ya da kafa karışıklığı yaşamadan beni dağınık kasaya doğru götürüyor. Plastik ciltler, kâğıtlar ve makbuz defterlerinden oluşan yığınlar antika bir masanın üzerine saçılmış durumda. Kır saçlı mağaza sahibi Bayan Ramella, dışarıda toplanan medyaya şaşkın şaşkın bakıyor.

Thatcher tutuşunu değiştiriyor, böylece doğal olarak ellerimizi kavuşturuyoruz ve geniş avucunda sert nasırlar hissediyorum. Çok fazla çelişkili duygu içimde yuvarlanıyor.

Korumam elimi hiç bu kadar uzun süre, yan yana tutmamıştı ve ben ona sorgularcasına bakıyorum. Merakla.

Ama şimdiden vücudumu öne doğru çekiyor.

Oh.

Sadece onun önünde yürümemi istiyor. Böylece paparazzilerin beni görmesini engelleyebilecek.

Doğru.

Ön tarafa geçtiğimde ellerimizi bırakıyor. Nabzım boğazımda atıyor ama çıplak ayaklarım nemli halının üzerinde ezilerek yoluma devam ediyorum. Hızlı koşum sırasında kot pantolonum biraz aşağı kaydı ve bel bandını aşk tutamaklarımın üzerine geri çektim.

Çok daha rahat.

Thatcher Moretti arkamda demirden bir kalkan gibi duruyor ve avucunun kalçamın yanında gezindiğini hissediyorum.

Daha sert nefes alıyorum ve telefonumu kontrol ediyorum. Moffy yine arıyor ama diğerleri gibi saniyeler içinde düşüyor.

Kasaya yaklaşırken Thatcher'a bir göz atıyorum. "Arkadan bir çıkış bulalım mı?"

Bir kez başını sallıyor, ama sonra gözleri ölümcül noktalar oluşturuyor. Telsizle konuşuyor. "Tekrar söyle?" Dinliyor.

"Siz ikiniz." Bayan Ramella bizi antika masaya doğru yönlendiriyor, birkaç İtalyanca kelimenin üzerine kalın bir Philadelphia tonu ekliyor.

Ben sadece İngilizce ve Fransızca biliyorum, ancak Thatcher'ın biraz İtalyanca konuştuğunu duydum, çoğunlukla İngilizce ile karışık kelimeler ve lehçesinin resmi olduğundan ya da İtalya'da veya ders kitaplarında öğrenilecek bir dil olduğundan emin değilim.

Thatcher'la birlikte kasaya ulaştım. "Çok özür dilerim Bayan Ramella," diye dışarıdaki gürültü için özür diliyorum. "Kameralar ve tüm erkekler ben gider gitmez gitmiş olacaklar."

Üstümden bir bakış fırlatıyor.

Thatcher'a.

Boynumu omzumun üzerinden uzatıyorum ve ciddi gözleri yarım saniyeliğine benimkilerle buluşuyor, neredeyse bir özürle yumuşuyor.

Onu tanıyor.

Thatcher mikrofonu dudaklarına götürüyor, sert omuzlarındaki tendonlar geriliyor. "Sağlam kopya."

Göğsüne daha fazla dönüyorum ve kayan çanta askımı tekrar çapraz olarak ayarlıyorum. "Ne olduğunu biliyor musun?" Fısıldıyorum.

"Ufak tefek şeyler." Dükkân sahibini henüz tanımadı. Eli kalçama değiyor ve kasları kasılıyor. *Kazara*. Bu kazara bir dokunuştı. "Bunun ailenle hiçbir ilgisi yok."

Yine de kare omuzları asla gevşemiyor ve ölümcül bakışları daha da koyulaşiyor.

"Bu benimle ilgili," diye fark ettim.

Zar zor başını sallıyor, çok sevinmiş değil ama ben ilk kez rahatlıyorum. "Bir *ben* kriziyle başa çıkabilirim," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Bu iyi bir haber."

Bakışlarımı daha sıkı kavıyor, bana karşı eskisinden daha korumacı görünüyor. "Bir dergi bulmalıyız."

Magazin dergilerine çıkmış olmalıyım.

Bu sefer hangi dedikodu köşesi benim hakkımda dedikodu yaydı? Hiçbir şey artık gömülüp gitmiş olan HaleCocest dedikodusundan daha kötü olamaz, ancak Moffy ile olan arkadaşlığımı daha önce hiç olmadığı kadar sarstı ve sarstı.

O korkunç günün üzerinden yaklaşık bir yıl geçtikten sonra çok daha iyi bir noktadayız. "Yani bu sadece magazin dedikodusu mu?" Thatcher'a sordum.

"Hayır. Öyle olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarımı çattım.

O zaman ne olabilir?

Ayrıntıları bilseydi, sanırım paylaşırdı, ama telsizden sadece parçalar aldığını söyledi. Bilgileri bir araya getiriyor olmalı.

Belki de bu gizemli haber internete ulaşmıştır. İkimiz de telefonlarımızın çekip çekmediğini kontrol ediyoruz.

Benim için yok.

Thatcher başını sallar ve telefonunu cebine koyar.

"Bayan Ramella." Dağınık masaya doğru dönüyorum. "Yanınızda bir eğlence dergisi var mı acaba? *Star*, *Us Weekly*, *Celebrity Crush* gibi?"

"Bunların hiçbirini okumuyorum." Hâlâ Thatcher'ın alnında kocaman bir krater açıyor.

Thatcher sonunda bakışlarını Bayan Ramella'nın üzerine diker. "Michelina-"

"Dükkanıma geliyorsun ve bir merhaba bile demiyorsun?" Zayıf, yaşlılık lekeli ellerini Thatcher'a doğru kaldırdı. "Ve sonra bütün bunları getirdin..." Bir başka İtalyanca kelime daha söylüyor, işaret parmağını

kameramanların adımı haykırdığı cam giriş. "Neyiniz var sizin? *Ha?* "

Thatcher gözünü bile kırpmadı. Arkamda kalıyor ama boyu sayesinde yaşlı dükkân sahibine doğru uzanabiliyor. "Biz çıkarken onların gitmesini sağlayacağım. Sizi gördüğüme sevindim." Yüzünü şefkatle kavırıyor ve selamlamak için yanağından öpüyor. "İyi görünüyorsun."

Ondan ona, ondan ona dikkatle bakıyorum. Bugün Thatcher'ı beklediğimden çok daha fazla görüyorum.

Ofluyor ama büyük ölçüde sakinleşiyor ve sonra şefkatle çenesine iki kez vuruyor. "Yapma..." İtalyanca kelime benim için redakte edilmiş olabilir.

Ona ne dediğinden emin olamıyorum.

Bayan Ramella sesini alçaltmaya çalışıyor ama yine de çok net duyuluyor. "Şu ünlü kıza iyi bak, duydun mu? Adı neydi?"

"Jane," diyor Thatcher, sanki dört harfi de zarar görmekten koruyormuş gibi tek heceyi neredeyse kucaklayarak.

Dudaklarım kalkmak için can atıyor. *Bunu neden bu kadar çok seviyorum?*

Bayan Ramella, güvenlikte çalışan Thatcher hakkında, benim ünlü ailem hakkında bildiğinden daha çok şey biliyor gibi görünüyor. Ki bu çok tatlı.

"Akraba mısınız?" Bana bakarken sordum.

"Hayır." Onu işaret ediyor. "Perşembe günleri büyükannesiyle pinochle ve Canasta oynuyorum ve torunum da çocukların yaşında."

Çocuklar. Banks'i de kastediyor olmalı.

Thatcher, Bayan Ramella ile daha ısrarlı konuşur ve kısa bir görüşmeden sonra ona bu sabahın gazetesini verir.

Gürültülü paparazzilere kartal gözüyle bakıyor ve sonra bana bakıyor. "Arka tarafa geçelim. Daha özel olur."

"Neden gazete?" Bir adım bile atmadan soruyorum.

"Ekip şimdi bana bunun *The Philadelphia Chronicle*'da çıktığını söylüyor."

Küçük bir kızken o gazeteyi okurdum. Ne zaman istesem annem bana iş ve finans bölümlerini uzatırdı.

Ama şimdi ne yapacağımı şaşırdım. Ailem hakkında *nadiren müstehcen* dedikodulara yer veren saygın bir gazetede neden benden bahsedilsin ki?

"Ne olduğunu bilmiyor musun?" Korumama sordum. Başını sallıyor. "Henüz değil."

THATCHER MORETTI

LANET OLASI KOMEDILER.

Kötü sinyal - sinir bozucu, ama bu durumun Jane'in etrafında döndüğünü öğrendikten sonra, sinirlerimin çoğu alev alıyor. Amacımı açık bırakarak.

Odaklanmış.

Önemli olan tek şey onu korumak.

Michelina'nın dükkânının arka tarafında, Jane'i kumaş örneklerinin karmakarışık bir şekilde duvara zımbalandığı küçük, kapalı bir alana götürüyorum. Makas ve cetvel gibi malzemeler karton kutularda, Banks ve benim yıllar önce Michelina için bir araya getirilmesine yardım ettiğimiz *raflarda* paketlenmiş durumda.

Çocukluğumun işle çakışması her hafta, hatta her yıl olmuyor. Buraya gelirken, Michelina'nın evde olmayacağını umuyordum. Evde saksılarından maydanoz topluyor ya da sabah yarışma programlarını izliyordu.

Jane'in büyükannemin arkadaşıyla tanışmasını istemediğim için değil (bunu istememeliyim) - ama görevde olduğumda *görevde olmam gerektiği için*.

Aile ve aile dostları - onlar bunu kapatmamı ve kutu Chardonnay yudumlarırken lanet bir hafta sonu gezintisindeymişim gibi davranmamı tercih ederler.

Ancak ne olursa olsun tetikte olmak genellikle benim varsayılan ayarımdır ve Jane'in hayatı benim için bildiğimden ve kim olduğumdan daha azı olamayacak kadar önemlidir.

Kulak zarımda boğuk sesler çınlıyor. Telsiz konuşmaları tamamen kesilmek üzere ama geri kalanını kendi başımıza çözebilecek kadar istihbarat aldım.

Jane yeni çevremizi gözden geçirdikten sonra ellerini kalçalarına dayadı. Mavi gözleri dengeli bir kararlılıkla bana sabitlenmişti. Sanki bir savaş pilotuna hava sahasında yol bulmasına yardım etmeye hazırmış gibi.

Buna bayıldım. O konuya *girme Thatcher*. Yapmam gereken bir iş var. Sikimin durması gerekiyor.

İkimiz de bakışlarımızı kaydırmıyoruz.

Jane, "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor.

Protokol: *Müşterinizi bir kriz anında meşgul etmeyin*. Bu onları gereksiz yere strese sokabilir. Xander Hale için bu protokol geçerli. Ancak Jane'i bu çatışmaların dışına itmek onu her zaman daha endişeli hale getirmiştir.

Yaklaşıyorum. "Bunları nasıl okuyacağını biliyor musun?"

"Ben biliyorum. Ön tarafta bir içindikiler tablosu olmalı." Hızlıca bana baktı. "Daha önce hiç gazete okudun mu?"

Jane'in hemen yanında duruyorum. "Ben hiç okumadım." Duraksıyorum ve eklemeye karar veriyorum, "Büyükannem onları her zaman okur ve eski gazeteleri çekmecelere dizer. Ben onları sadece ızgara ızgaralarını temizlemek için kullanıyorum."

Nedense bu görüntüye gülümsüyor. Sanırım oldukça sade bir insanım. Bana çok sessiz, çok ciddi olduğum söylendi. Ama söylediğim en basit şeyleri bile takdir ediyor.

Gazeteyi onun boyuna indiriyorum. Vücudumun onun vücudunun herhangi bir yerine değmemesine dikkat ederek, aramızdaki boşluk gergin bir boşluk gibi ve gazeteyi sıkı ellerle yayıyorum.

Mürekkepli kelimeleri gözden geçiriyor. "Eğlence bölümü otuzuncu sayfada başlıyor."

"Duyduğum kadarıyla o bölümü aramıyoruz." Telsizlerden gelen keskin bir elektronik frekans aniden kulağımı tırmalıyor. Nefes alıyorum. Kaslarımdaki kızgın bantlar geriliyor ama geri çekilemiyorum. Yerimde sabit kalıyorum.

Bu görevde düzeltildi.

Bakışlarını tutuyorum. "Bir ilan arıyoruz."

Kaşları havaya kalktı. "İlan mı?"

"Ne tür olduğunu bilmiyorum," diye açıklıyorum. "Tek duyabildiğim bir gazetede bir ilan olduğuydu. Bu gazetede bile olmayabilir."

Başını sallıyor ve daha da yaklaşarak neredeyse yanıma sokuluyor. Elimi sırtının küçük kısmına koyma dürtüsüne direnirken kaslarım geriliyor.

Jane parmağıyla içindikiler bölümünü işaret ediyor. "İlanların hepsi bu bölümde olmalı. Seri ilanlar."

Sayfa 52.

Hazır. Kağıdı aramızda tutarken sayfaları çeviriyorum. Bir sayfa daha.

Sonuncuyu çeviriyorum ve reklamı görmemek mümkün değil.

Jane donup kalıyor, gözlerini gazeteye dikeyor ve benim sert bakışlarım alttaki manşette ve tam sayfa ilanda yoğunlaşıyor.

MODERN CINDERELLA: JANE ELEANOR COBALT BEYAZ ATLI PRENSİNİ ARIYOR.

Bekar ve aşkı mı arıyorsunuz? Hayatınızı çalışkan bir genç kadınla geçirmeye hazır bir beyefendi misiniz? Jane Cobalt, Rose'un kızı Calloway Cobalt & Richard Connor Cobalt, bir erkek arıyor...

1. Resmi olarak *Eğitimli:* üniversite *derece*
gerekli, ustalar veya doktora tercih edilir, Ivy League ise bonus puan.

2. Mülk sahibi: Kendi evini satın alan bir erkek seksidir.

3. İşadamı: Bir hobi veya meslek olabilir, işin içinde finans varsa bonus puan.

4. Finansal olarak hazır olun: en az altı haneli bir maaş ve sizden daha değerli olsa bile faturayı ona bırakmayın.

5. Araba dışında 2nd ulaşım aracına sahip olmalıdır: yat, özel jet, helikopter vb. Motosiklet sayılmaz, üzgünüm çocuklar!

Bu beş şartı karşılıyorsanız, lütfen 215-555-4908 veya janecobaltcinderella@gmail.com. Seçim süreci başlamadan önce bir özgeçmiş ve fotoğraf gerekmektedir.

Bu saçmalığı hangi kandırılmış ahmak yazdıysa, Jane'i gerçek bir tehlikeye attı ve anında onu tüm bunlardan korumak istiyorum. Bu reklam

fark edilmeyecek. Bunun belli bir tür erkeği çekeceğini bilecek kadar uzun süredir korumalık yapıyorum.

Gözlerim gazeteye atılan füzeler gibi parlıyor, kanım kaynıyor.

Kimsenin Jane'e yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

Nefesini dışarı atıyor. "İlk şokun etkisi geçmeye başlıyor." Daha yakına eğilerek, metodik bir ifadeyle ilanı tekrar okuyor.

Onu bir kez daha eleştirel bir gözle inceliyorum. O benim ilk endişem. Birinci önceliğim.

Ve bir sürü boktan şeye karşı hissizleşecek kadar cehennem ateşinden geçmiştir. Hayal edebileceğinden daha fazla. Şu anda analitik bir yaklaşım benimsemesine şaşırmadım.

Sesimi alçaltıyorum. "Ekip ve ben bununla ilgileneceğiz. Tri-Force çoktan avukatları devreye sokmuş olmalı." Eskiden Epsilon'un lideriyken bu tür ayrıntılarla ilgilenmem gerekirdi ve çoktan hukukçuları çağırmış olurdum.

"Teşekkür ederim," diyor neredeyse fısıltıyla. "Dışarıdaki paparazzilerin coşkusu şimdi daha anlamlı geliyor." Kaşları çatılıyor, kafası bir şeye karışmış gibi.

Ekip aktif olarak medyanın önünde kalmaya çalışıyor, ancak kimse bize reklam hakkında bilgi vermedi. Artık basıldığına göre, daha büyük bir güvenlik sorununa odaklanıyorum: *bu saçmalığın arkasında kim var?*

"Bu telefon numarası sana tanıdık geliyor mu?"

Jane'e sordum. "Hiç de değil."

Numarayı inceledim. "Bu bir Philly alan kodu."

"Öyle," diye kabul ediyor ve sonra kısa bir ara veriyor. "Thatcher, bu tam sayfa bir reklam. Büyük miktarda paraya mal olmuş olmalı." Gözleri ihtiyacım olan bilgiyle bana doğru kayıyor. Jane Cobalt çok zeki biri ve bunu tüm dünya biliyor.

Ama ben onun kim olduğunu her gün görebilecek kadar şanslıyım.

Bana söylediklerini algılıyorum ve çenem sertleşiyor. "Reklamı yapanın yakacak parası var."

"Kesinlikle." Gözlerini kısarak gazeteye bakıyor. "Bastıkları resim benim Instagram'ımdan." Parmağının ucuyla fotoğrafı tarıyor. "Saçıma ve yüzüme rötuş yapmışlar."

Gazeteyi iki elimle kavrayıp yukarı kaldırıyorum. Jane'in boğazlı kazak giymiş, kahkahalar arasında gülümseyen vesikalık fotoğrafını inceliyorum.

Normalde kabarık olan tüm saç telleri silinmiş ve çilleri yok olmuştur.

Bunu yapan ahmak burnunu küçültmüş ve gözlerini birbirine yaklaştırmış. Doğal olarak mavi gözlerinden biri yuvarlak, diğeri oval ve bu resimde aynı büyüklükteler. Yüz hatları daha simetrik ve düzgün.

Onu öldüreceğim.

"Bu çok tuhaf," diye mırıldanıyor Jane. "Bunun özenle hazırlanmış bir eşek şakası

-'Jane Cobalt'ı sıg zevkleri olan züppe bir mirasçı gibi göstereceklerini' - daha güzel görünmem için *Photoshop yapmayacaklarını, çirkin bir fotoğraf seçeceklerini.*"

"Onsuz daha güzelsin," diyorum düşünmeden. *Allah kahretsin.* Artık çok geç ve inandığım şeyi geri çekip lanet bir yalan uyduracak değilim. Ona bakıyorum.

Şok yavaşça dudaklarını ayırır.

Çünkü nadiren kelime kusarım. Öfke bana söylememem gereken şeyleri söyletiyor ve şu anda Jane'le dalga geçen tanımadığım bir ahmağa kızgıyım. *Müvekkilim*, kendime hatırlatıyorum.

Onu başka bir şey olarak düşünmemeliydim.

Benim duruşum serttir. Umarım bu daha uygun bir yöne doğru esiyordur. Umarım öyle *olmaz* -evet, omzumdaki şeytan cehenneme kadar yolu var.

Jane dudaklarını birbirine bastırarak parlak bir gülümsemeyi bastırıyor. "Eğer sadece kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyorsan, ben iyiyim, gerçekten. Güvenceye ihtiyacım yok."

"İstemediğini biliyorum," diyorum ciddiyetle. Bunu nadiren arar. "Bunu herhangi bir amaçla söylemedim." *Ağzımdan kaçtı.*

Gülümsemesi yanaklarını çukurlaştırıyor, daha da kızarıyor. Reklama odaklanmaya çalışıyor. "Ne olursa olsun... bu Photoshop değişiklikleri beni medyanın ve toplumun güzellik standartlarına uygun hale getiriyor, bu yüzden reklamın arkasında kim varsa halka daha güzel görünmemi istemiş olmalı."

Gazeteyi tekrar onun boyuna indiriyorum. "Senin aşık olduğunu görmek isteyen bir hayranın tarafından yaratılmış olabilir." Sert bakışlarım bu *beş* şartta delikler açıyor. Bu ahmak Jane'in yüksek sosyeteden biriyle birlikte olmasını istiyor. Bir iş adamı. Helikoptere binen, yat sahibi, eğitilmiş bir zengin.

Bana hiç benzemeyen biri.

"Olabilir," diyor başını sallayarak. "Büyük olasılıkla öyle görünüyor. Dünyaya milyonlarca kez kendi hayatımda gayet iyi olduğumu anlatabilirim."

ve ben *sonsuz* dek flört ve sekse kapalıyım ama yine de böyle bir numara yapıyorlar."

Sonsuz kadar vurgusunu duyuyorum.

Kemiklerim demirden. Nate'i düşünmeden edemiyorum. O lanet piçi. Onun adı bende boks torbası isteği uyandırıyor. Damarlarımda kızgın bir saldırganlık var.

Onunla olanlar yüzünden ömür boyu bekarlık yemini etti. Ben farkındayım. Tüm güvenlik ekibi farkında. Bazı korumalar arasında, soğutmaya çalıştığım sıcak bir konu.

Ne zaman Jane ve seks hakkında saçmalayan bir erkeğin yanına gitsem, konuyu kapatıyorum.

"Arkası var mı?" diye soruyor.

Sayfayı çeviriyorum ve ikimiz de alttaki küçük yazıyı okuyoruz: *Sindirella reklamına eşlik eden makale için sayfa 23'e dönün.*

İkimiz birlikte gazetenin sayfalarını çeviriyoruz. Çok daha büyük bir aceleyle. "İşte burada," diye nefes alıyor Jane.

Makalenin üzerinde duruyoruz, mürekkep bazı noktalarda solmuş.

JANE COBALT AŞK İÇİN HAZIR

Amerika'nın en ünlü ailelerinden Hales, Meadows ve Cobalts'a yakın bir kaynak Chronicle'a 23 yaşındaki Amerikalı prensesin bekarlığı "aştığını" söyledi. Jane ayaklarını yerden kesecek bir Beyaz Atlı Prens arıyor.

Bu, en yakın arkadaşı ve kuzeni Maximoff Hale'in erkek arkadaşı ve koruması Farrow Keene ile nişanlandığının duyurulmasının ardından geldi. Yaklaşan evlilikleri Jane'de hayatının geri kalanını birlikte geçireceği "özel birini" bulma arzusu uyandırdı.

Jane için gerçek bir arkadaş bulmak zordu ve onu şöhret ya da para için isteyen erkeklerden kaçınmak geçmişte zordu. Kaynağımız, Jane'in büyükannesi, doğruluyor.

Şimdi aşkı kraliyet usulüyle ararken işler değişmek üzeredir. (Külkedisi reklamı için sayfa 52'ye bakın.)

"Aman Tanrım," diyor Jane tek nefeste, gözlerini kırpmadan. "Büyükanmem resmen tüm gerçeklik duygusunu kaybetti."

Zengin büyükannesi basınla iletişime geçti, zengin büyükannesi reklamın parasını ödedi ve ben de zihinsel olarak zengin büyükannesine lanet olası bir ahmak diyorum.

Hala geçerli. Belki de Daha fazla. O hakkında için Çünkü onu Kendi torununun kötü reklamı ve tehlikeli miktarda istenmeyen ilgi.

Kulaklığıma dokunmak için gazeteyi bıraktım. Statik çatırdıyor. Ama ben sadece Jane'e ve çevresine bakıyorum.

Gazeteye sarılıyor ve makaleyi tekrar okurken benden uzaklaşıyor. Acı kaşlarını çimdikliyor. Bu ailevi bir ihanet. Bir yabancından gelseydi daha iyi olurdu.

"Jane," diyorum, sesim derinden geliyor. Onun için daha fazlasını yapmak, onu rahatlatmak istiyorum ama işimin sınırları ve kurallarıyla sınırlıyım.

Jane bakışlarımı karşılıyor ve bir karton kutunun üzerine oturuyor. "Bu büyükanmemin planlı bir hareketiydi." Gazeteyi kalçalarına yayıyor.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Onun bulunduğu yere yaklaşıyorum. Büyükanne Calloway ile daha önce tanışmıştım ve aile ailedir ama bu yaz Yunanistan'dan sonra onun ünlülerin en kötüsü olduğunu düşünüyorum. SFO da aynı fikirde.

Yatta Farrow ve Maximoff'a söyledikleri güvenlikten bazı kulaklara ulaşmış. Sonra da bana ulaştı.

"Zamanlama," diye açıklıyor Jane. "Moffy yeni nişanlandı ve büyükanmemiz büyük olasılıkla benim ondan önce bir adamla evlenmemi umuyor. Böylece koridordan ilk inen ben olacağım. Bu, yuhalanmayı ve domates fırlatmayı hak eden iğrenç bir güç gösterisi." Daha sert bir nefes veriyor, sinirli ve üzgün. Gözleri öfkeyle gerilmiş.

Neredeyse yüzünü gazeteye gömecekti.

En çok Maximoff için üzüldüm. Jane'i bunun en çok onu inciteceğini bilecek kadar iyi anlıyorum. Büyükanmeleri Maximoff'un hayatında bir kez yaşayacağı bu anı çalıyor. Nişanının tadını çıkarması gerekirken, onun yerine Jane'e ışık tutuyor.

Bu muhafazanın dışındaki bazı hareketleri kontrol ediyorum. Yaşlı bir adam koridorlarda dolaşıyor. *Bir tehdit değil.*

Jane'e başka bir adımla yaklaşıyorum. Müşterimin üzerinde yükseliyorum ve sonra çömeliyorum. Göz hizasında, kağıdı kavırıyorum. Yavaşça yüzünden çekiyorum.

Nefesi daha derinden geliyor ve sert bakışlarımı inceliyor.

Kelimeler benim güçlü yanımdır değil ama buradayım.

Jane gözlerimde rahatlamış görünüyor, omuzları gevşiyor. "Tüm bunlardaki en korkutucu şey, büyükannemin *gerçekten* iyi niyetli olduğuna inanması. Yaptığı çoğu şey bencilce ama fedakâr olduğunu düşünüyor. Ona göre bu reklam kalbimi açmama yardım etmenin bir yolu olmalı."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bu çok tehlikeli." İlanı *yayınlamak* için torunundan izin bile istememiş.

"Oui." Jane gazeteyi katlar. "Bunun kardeşlerimle değil de benimle ilgili olması iyi bir şey. Kötü basın yüzünden mahvolabilecek, hayat boyu sürecek bir kariyerim yok. Tehlikede olan bir tutkum yok."

Yüz ifadem kararıyor. Ailesini korumak için duyduğu özleme saygı duyuyorum, ruhunun derinliklerindeki bu ihtiyacı anlıyorum. Ama Jane sırf hayatında daha az şey var diye bir dart tahtası olmayı hak etmiyor. Kaybedecek daha az şeyi var. Zaten çoğu kişiden daha fazla saçmalıkla mücadele etmek zorunda.

Aklı karışmış olmalı. Birkaç kez göz kırpmıyor. "Telefon numarası

Büyükannem asistanına ilan için yeni bir numara ve e-posta ayarlatmış olmalı." Kaşlarını çatıyor. "Sence kaç erkek yanıt verir?" "Kesin olarak bilemem ama ben ilgilenirim." Doğrudum ve yüksek bir duruş. "Her zaman altının yanındayım."

Gülümsemeye başlıyor, bir ciğer dolusu nefes alıyor ve sonra ayağa kalkıyor. Başının tepesi köprücük kemiklerime ulaşıyor.

Kendine güvenen Jane, omuzlarını geriye doğru çeker ve saçlarını düşük bir midilli şeklinde bağlar. Çantasını düzeltiyor ve bu sessiz sığınacağın dışındaki kaosa hazırlanıyor.

Bunu yaptığını milyonlarca kez gördüm. Bu ilk düşüş değil. Muhtemelen son da olmayacak. Bir tür modern çağ savaş alanının içinde yaşıyor. Bir askere ihtiyaç duymasının tek sebebi de bu.

Bana ihtiyacı olmasının tek sebebi.

"Hazır mısın?" Telsizimin ayarlarını düzelterek soruyorum. Bir nefes daha, başını sallıyor.

"Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

ŞAFAK VAKTI.

Philly'nin Rittenhouse-Fitler Tarihi Bölgesi'ndeki iki tuğla konağın dışında sis alçakta asılı duruyor, pencereler sisle örtülü. Burası Jane, Maximoff ve Luna'nın, dolayısıyla da korumalarının yaşadığı yer. Soldaki onların evi.

Hak bizimdir.

Müşterisiyle birlikte yaşayan Farrow Keene istisna. Güvenlik Farrow için pek çok istisna yapıyor ve ben Tri-Force'un liderlerinden ve üçte birinden biriymişken, onun için bu yolun açılmasına bile yardımcı oldum.

Muhtemelen fark ettiğinden daha fazla.

Eski dar sokağın kaldırımına çıkıyorum. İpli pantolonumu kaslı belime daha sıkı bağladım. Lanet bir gömlek alacak vaktim yoktu.

Karanlığın örtüsü şafakla birlikte kayboluyor ve sabahın erken saatlerindeki Eylül soğuğu çıplak göğsümü ısıtıyor.

Eskiden hep sabahın ilk ışıklarıyla uyanırdım. Deniz Piyadeleri'nden önce, annemle babam boşanmadan önce, babamız bize kahvaltıdan önce kışımızı kaldırıp ev işlerimizi bitirmemizi söylerdi.

Buna pek aldırımıyordum ve Banks'in daha uzun süre uyumasını sağlamak için bazı işlerini yapıyordum. Kıyafetlerini onun için katlardım. Gömleklerini ve pantolonlarını paylaşmamız gereken bir çekmeceye düzgünce yerleştirirdim.

Şafak vakti ayakta olmak diğer günlerden farksız.

Ama eski sokakta toplanan şey, duş almadan önce uğraştığım türden bir pislik değil.

"Hey, dostum," diye selamlıyor tıknaz, kızıl saçlı geçici koruma, yanıma gelerek. "Pek bir şey göremiyorum ama sürekli adını söylüyorlar ve paparazziler uyanıyor." Birden fazla araba kapısının kapandığını duyuyorum.

Ürkütücü bir sis tabakasının arasından, belki... üç ya da dört adamın kendi araçlarından ayrıldığını seçiyorum.

Biri zaten sokakta.

"Jane! Evde misin?!" diye bağılıyor bir adam. Sızlanan çaresizliği paparazzilerin tipik taleplerine benzemiyor.

O lanet bir *talip*.

Alfa liderinin kullanmamızı istediği kibar bir terim.

Cinderella reklamından bu yana, bir grup hayalperest pislik konağın önünde toplanıyor. Medya ile birlikte sokağa doluştular.

Reklamın yayınlanmasının üzerinden bir hafta geçti ve bu olayın çoktan yatışmış olması gerekirdi. Ama daha da kötüleşti. Eyalet dışından daha fazla talip gelmeye devam ediyor, sahip olamayacakları bir kız üzerinde hak iddia ediyorlar.

Kulaklığımı taktım. "Pap minibüslerini gözetle ve soldaki konağı takip et. Diğer hedefleri ben hallederim."

Film gibi sisin içinde, cadde üzerinde kamp kurmuş bir dizi paparazzi aracı görüyorum. Çoğu yolu boşaltmak için yandaki kaldırıma park etmiş. Bazıları Cinderella reklamından çok önce oradaydı ama medyanın ilgisi iki katına çıktı. Kameramanlar da normalden daha erken kalkıyor.

Birkaçı çoktan arabalarından dışarı döküldü.

Bir kameraman kaldırımda çömelmiş, objektifi Maximoff'un odasının buğulu pencerelerine doğru konumlandırıyor. Panjurlar ve perdeler kapalı.

Başka bir adam tripod kuruyor.

Tereddüt eden geçici görevliye bakıyorum. "Anlaşıldı mı?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Efendim, bu hedefler Jane'e hediye getirirse protokol nedir?"

Sesimi bir oktav daha alçaltıyorum. "Size uzatmaya çalıştıkları şeylere dokunmayın. Hiçbir paketi kabul etmeyin. Onları kışkırtmadan defolup gitmelerini söyleyin." Mikrofonumun kablosunun çıplak göğsümde asılı kalmasına izin veriyorum ve şu anda en çok ses çıkaran talibe şahin gözüyle bakıyorum.

"Teşekkürler, efendim." Nefes veriyor. "Benim vardiyam genellikle hareketsiz geçer." Başımı salladım.

Anlıyorum.

Geçici korumalar şu anda dönüşümlü olarak çalışıyor. Maximoff ve

Farrow'un ilişkisi kamuoyuna yansıdığı sıralarda, şehir evlerinin dışında 24 saat görev yapan sabit muhafızlar tutmak zorunda kaldık. Genellikle şafakta bir adam yeterli oluyor.

Bu hafta bu durum büyük ölçüde değişti. Ve yardım etmek için yataktan çağrıldım.

Ünlülerin sahip olduğu tüm mülkler arasında en güvensiz yer burası. Kapısı yok. Halk için çok kolay erişim. Hayranlar sürekli merdivenlerde selfie çekiyor ve biz de kapı zilini devre dışı bırakmak zorunda kaldık.

24 saat görev yapan korumalar dışında ekibin burayı daha güvenli hale getirmek için yapabileceği hiçbir şey yok. Elimden gelse tüm yapının etrafına taştan bir kale inşa ederdim ama şehir yasaları, ihlaller ve tüm bu saçmalıklar.

Lanet olası bürokrasi.

Geçici muhafıza bakıyorum. "Tetikte olun, bölgenize dikkat edin." Ve sonra sesli talibe nişan alıyorum.

"Jane!" diye feryat ediyor, kaldırıma yaklaşırken. "Jane Eleanor Cobalt!" Otorite ve niyetle yaklaşıyorum.

O daha yaşlı. Taliplerin çoğu otuzlu yaşların başı ile altmışlı yaşların sonu arasında. Bu rahatsız edici ve Jane'in onların yüzlerini görmesini istemiyorum. Beyninde yer işgal etmelerini istemiyorum.

Temizleyin onları.

Hızlı görsel değerlendirme: kırklı yaşların ortasında, sade bir yüz, ince gümüş çerçeveli gözlükler, kot pantolon ve aşınmış beyaz spor ayakkabılar. Lazerle ön kapıya odaklanmış ve elinde bir buket kırmızı gül var.

"Efendim." Yolunu
kestim. Kayarak
durdu.

"Geri gitmen gerek." İndiğini gördüğüm arabayı işaret ettim. "Evine git." Sisinden Florida plakasını fark ettim.

Sokağın ortasında tedirgin bir şekilde duruyor, gözleri gözlüklerinin arkasında büyüyor. *Game of Thrones*'dan bir karaktermişim gibi bana bakıyor. Onu bir baltayla ezmeye hazırım.

Gözdağı vermek bu işteki ilk savunmalardan biridir. Onları korkutmalıyız, kışkırtmamalı ya da öldüresiye dövmemeliyiz. Bu aileleri, gerçekten değer verdiğimiz insanları ne kadar düşmanlaştırıp alay ederlerse etsinler.

"Sadece Jane'i görmek istiyorum," diye ciyaklıyor adam.

"Onu görmek ister misin?" Ters ters bakıyorum. "Göremezsin." Philly aksanımın ortaya çıktığını duyuyorum. Banks, ne kadar sinirlenirsem aksanımın o kadar güçlendiğine dair şakalar yapıyor.

Bunun doğru olduğunu sanmıyorum.

Benden kaçmayı düşünüyor muş gibi tereddüt ediyor.

Ona daha sert bir bakış fırlattım. "Onun malına dokunursan sana arabana kadar eşlik ederim. Bu konuda nazik davranmayacağım." Sesimi bir tehdit sertleştiriyor.

Bağcığı çözülmüş ayakkabısına takılarak geri kaçır. Gülleri düşürür. "Çok üzgünüm," diye kekeleyerek çiçekleri sokağa bırakır ve koşarak arabasına gider.

Biri gitti. Daha çok var.

Telsizler kulağımda çınılıyor. "Akara'dan Thatcher'a, tehditlerin seviyesi nedir?"

Kot pantolonunun fermuarını açmış, kurnaz gözlerini sağa sola dikmiş, elinde bir zarf ve bir kutu çikolata olan beyaz bir adama bakıyorum ve mikrofonumu tıklıyorum. "Dünkünün aynısı-" Neredeyse sonda söyleyecektim ama söylemeden önce kendimi durdurdum. Askeri iletişim, güvenlik birimlerinin telsiz protokollerinden çok daha farklı. İlk başta zor bir geçiş oldu.

Ama sivil hayat da öyleydi ve dört yıllık görevim bittikten sonra doğrudan güvenlik işine atıldım.

Daha fazla SFO telsiz konuşması duyuyorum ve diğer orta yaşlı taliplere defolup gitmelerini işaret ederken dinliyorum.

Duyduklarım:

"Buncha skeevy fucks," diyor Donnelly, Güney Philly'nin tonu benimkinden daha kalın.

Oscar'ın sesi geliyor. "Bu lanet olası aldatma hızıyla, Büyükanne Calloway'i görmemiz gerekecek."

"Eminim gözlerinin üzerinde olmasından hoşlanacaktır, Oliveira," diyor Farrow, sesi doğal olarak sert ve eğlencesi duyulabilir.

Oscar güler. "Belki de seni göndermeliyiz, Redford. Muhtemelen onu doksanına varmadan öldürürsün."

Azı dişlerimi gıcırdatarak onlara telsizden çenelerini kapatmalarını söyleme isteğimi bastırıyorum.

Omega'ya katılmadan önce hep bir *Epsilon* korumasıydım. SFE reşit olmayanlarla çalıştığı için, iki kuvvet arasındaki farklar gece ve gündüz gibidir. SFE'nin çocukları korumak için daha fazla kuralı var, Omega'nın ise yetişkinlerle çalışırken daha fazla özgürlüğü var.

Ama benim en büyük rahatsızlığım telsiz. Omega iletişimi dedikodu ağı ya da şikayet hattı gibi kullanıyor. FanCon sırasında çok acı vericiydi. Banks ve ben 104.1'in "Call-In-Your-Bullshit" kanalı olduğunu söylüyoruz.

Ve bak, şikayetlerim var.

Üç metre yüksekliğinde bir liste. Oscar gibi ben de aileden birinin bu numarayı yapabileceğinden endişeliyim. Bu yüzden reklam baskıya girmeden *önce* bize haber verilmedi.

Bu şerefsizlerin mesajı asla alamayacaklarından endişe ediyorum. En başta bu ilana yanıt vermek cesaret ister ve Jane'in bütün hafta boyunca sinirlerini bozdu.

Ama bu boku telsizde yayınlamayacağım ve şu anda bunların hiçbirini için endişelenemem.

Yedi talibi daha gönderdim, küçük kalabalığı temizledim. Paparazziler hariç. O konuda bir şey yapamam.

"Affedersiniz!" diye bağıyor bir talipli, paparazzilerin tripod kurduğu yere yaklaşarak. Parlak makosen ayakkabılarını kaldırımdan uzak tutuyor, ona bağıracağım yerden bir santim uzakta.

Sadece iki adım sonra önünü kesiyorum ve yüz hatlarını inceliyorum. Hızlı bir değerlendirme: geriye taranmış kirli kahverengi saçlar, özel dikim takım elbise, köşeli bir yüz, belki otuzlu yaşların başı.

Yanlış bir dönüş yapmış ve PHLX yerine buraya gelmiş gibi görünüyor.

"Yanlış bölgedesiniz efendim," dedim ona. "Walnut Caddesi şu tarafta." Philly Borsası'nın bulunduğu Center City'nin ilerisindeki yönü gösteriyorum.

Ağzını açıyor ama sonra dikkati dağılıyor. Telefonunu çıkarır, ekran gelen bir aramayla aydınlanır.

Hem ona göz kulak oluyorum hem de etrafı inceliyorum.

Adamım nerede? Hızlıca geçici korumayı aradım. Bir blok aşağıda. Bir anne ve kızıyla sohbet ediyor, muhtemelen takas ediyor, ayartıyor, rüşvet veriyor - yapmamaları gereken bir şey yapıyorlar

-Sadece ünlü olanları görmek için.

Hadi ama.

Sektörünü terk etmemeliydi.

Bununla daha sonra ilgileneceğim. Geçici korumaları elle tutmak rutindir, ancak bu kadar erken ve Jane en önemli noktadayken, geçici korumanın şu anda Farrow olmasını istedim.

"Aslında" -temiz giyimli adam telefonunu cebine koyuyor- "Jane'le konuşmam gerek." Sanki onu şahsen tanıyormuş gibi adını söylüyor.

Bunu yapmaya çalışan ilk adam o değil. Sonuncusu da olmayacak.

Jane, onun ekibine ilk katıldığında bana tanıdıklarının geniş bir listesini verdi. Elimde resimler var. İsimler var. Hatta hafızamı tazelemek için son on ay içinde birçok kez yıllıklarını taradım.

Bu adam hiç kimse değil.

Başlıyorum, "Jane'i
göremezsın-" Benimle
mücadele etmek için bir adım
öne çıkıyor.

Bir uyarı eli uzattım ve o da durdu.

"Benim adım Gavin Reece."

Tanıdık değil. Huysuz bir ihtiyar gibi, "Ayaklarını kaldırımdan çekmen gerek," diyorum.

İnanmayan bir ses çıkardı. "Bu senin kaldırımın değil. Kaldırımlar kamu hakkıdır, bu yüzden erişimimi engelliyorsun-"

"Tam şuradan girişiniz var." Bir kolumu sokağa *doğru* uzatıyorum. Yasa o kadar gri ki paparazzilerin evlerin önüne kışlarını dayamalarına izin veriyor. Ev sahipleri evlerine ve kaldırıma kadar olan araziye sahip olsalar bile.

Gavin iç çekti. "Bakın, burada yanlış bir başlangıç yaptık."

"Seninle tartışmıyorum. Jane'i görmek için senin ulaşım aracın ya da erişimin ben değilim. Eğer onun evine yaklaşmak ya da burada durup huzuru bozmak istiyorsan, asfalt yiyeceksin."

Akara yine kulağında. "İkinci parti sıcaklar yakında burada olur." Bu da gidip duş alabileceğim anlamına geliyor.

Hâlâ bu adama bakıyorum ama göğsümdeki teli hissediyorum ve mikrofonumu tıklıyorum. "Sağlam kopya."

Gavin takım elbisesinin ceketine uzanıyor.

Ben sertim. *Silah olabilir.* Rahatsız edenleri etkisiz hale getirmek de rutindir. Şu anda silahlı değilim. Silahımı almadım, pantolonumu zar zor bağladım. Altı yıldır bu işteyim ve çok sık kullanmak zorunda kalmadım. Silahın gerekli olduğu çok fazla durum yok.

Bir zarf çıkarır. "Jane bunu duymak isteyecektir. Eğer onunla temas kurmama yardım edemeyecekseniz, lütfen beni bunu yapabilecek birine yönlendirin."

Bakışlarım sert. *Ben senin arkadaşın değilim.* "Üç ay boyunca tanışma ve selamlaşma toplantıları yapti. Sen şansını kaçırdın."

"Bu reklamdan önceydi."

Ne aradığını bilmeden önce demek istiyor.

Onaylanmış talip.

Bu da ne demek oluyor? Onunla çıkmak mı? Onu zorlamak mı? Onu

becermek mi?

Siktir et onu.

Jane, ayaküstü konuşmak için arayabileceğiniz biri değil. Bu yıl *dünyada* en çok Instagram takipçisi olan ilk 20 kişi arasında yer aldı. Annesi 8, teyzeleri ise 4 ve 11. sırada yer aldı.

Bu kız e-posta gönderebileceğiniz, DM'den mesaj atabileceğiniz ya da topa tutabileceğiniz bir kız değil. Teknik ekibi, geçici korumalarla birlikte üç koruma gücü ve asistanlardan, reklamcılardan ve menajerlerden oluşan bir duvarı var.

Jane ile tanışmak istiyor. İyi şanslar. O bir Amerikan prensesi. Lanet bir numara al ve sonsuza kadar bekle. Çünkü bunun olmasına asla izin vermeyeceğim.

O benim

sorumluluğumda.

Benim görevim.

Gidip sikini egzoz borusuna sokabilir.

"Zarfın içinde ne var?" diye soruyor bir kameraman, Canon objektifini Gavin'e doğru çevirerek.

Bu pislik bana ters ters bakıyor. "Özgeçmişim." Bana uzatmaya çalışıyor. Hareket etmiyorum. "Git yoksa seni bu lanet mülkün dışına sürüklerim."

"Üzerinde değilim-"

Gavin'e doğru güçlü bir adım atıyorum ve o da aceleyle geri çekiliyor. "Tamam." Ellerini kaldırdı. Hepsi sahte kabadayılık.

Geriye doğru kırmızı Bugatti'sine doğru yürür. "Jane Cobalt'la birlikte olmam gerekiyordu." Kameraya doğru konuşuyor. "O ilanda listelediği her şey bende var. Her *bir* şey."

O reklamdaki her şey bende yok.

Bunların ne önemi var ki?

Vücudum geriliyor ve çevreyi inceliyorum. Yapmam gereken bir iş var.

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

Güvenliğin küçük şehir evi banyosunda buhar yükseliyor. Sıcak su saçlarımı ıslatıyor, kirpiklerimden boncuk boncuk sıvı damlıyor ve ben sert bir sol elimi fayans kaplı duş duvarına bastırıyorum. Sağ elim uzun, sert aletimi kavlıyor ve okşuyor.

Soğuk bir duş almalıydım ama kendimi rahatlamaktan mahrum bırakmak daha kötü bir fikir. Seks yapmadan uzun süre kalmaya alışkınım, koruma olmadan önce bile. Ama o kadar uzun süre boşalmadan duramıyorum. Görevdeyken, sessiz bir portatif tuvalette mastürbasyon yapmak bazı günlerin en önemli olayıydı.

Şimdi bir duşa terfi ettim. Kambur durmama gerek kalmayacak kadar yüksek bir tane.

Gözlerimi kapattım, arzuladığım duyguya odaklandım. Sinirlerim yanıyor, kaslarım kasılıyor, adımlarımı hızlandırıyorum. Elimin zonklayan sikime ileri geri sürtünmesi vücudumun her santimini ısıtıyor.

Gel.

Gel hadi.

Tahrik edici bir homurtu boğazımı tırmalıyor, boynumu zorluyor. Dişlerimi sıkarken çenem ağrıyor.

Zihnim boş. Sadece şimdiki zamanda. Ta ki kafamda bir görüntü belirene kadar. Güçlü dalgalar halinde, ereksiyonumu onun titreyen kalçalarının arasına sokuyorum.

Bir şiltenin üzerinde bana sarıldı. Ben onun zevkiyle beslenirken bacakları destek bulmaya çalışıyor. Islatılmış sıcaklığının içinde daha derine sallanıyorum.

sikimin etrafında. Ve orgazmdan sonra orgazmın vücudunda dalgalanmasını izliyorum.

Onu açıkça görüyorum.

Kahverengi dalgalı saçlar, çilli yanakları okşayan bukleli parçalar. Uzun kirpikleri parıldayan mavi gözlerini gölgeliyor. "*Thatcher*," diye nefes nefese kalıyor.

Sikeyim.

Aniden gözlerim açıldı ve donup kaldım. Elim kaya gibi sertleşmiş aletimin üzerinde hareketsiz duruyor, damarlarım tek bir arzuyla atıyor.

"Kendine gel lan!" diye homurdanıyorum içimden ve yumruğumun yan tarafıyla fayanslı duvara vuruyorum.

Hadi ama. Oraya gitme.

Profesyonellikten uzak demek bunun yanına bile yaklaşamaz. Ne zaman mastürbasyon yapsam, *müşterimi* hayal ediyorum. Ve oyalanmak için otuz dakikam yok. Çabuk boşalmam lazım ve eğer sınırdayken kendimi maviye boyamaya devam edersem, bütün gün kendimi bastırılmış ve tedirgin bir halde bırakacağım.

Aklıma ne gelirse onu yapmalıyım. Sonra biraz deadlift yapacağım. Birkaç Hail Marys söyle. Kendini bok gibi hissetmemeye çalış.

Ama şu anda, anı yaşıyorum.

Daha derin nefes alıp, elimin horoza sürtünmesini başlatıyorum. Ve tekrar deniyorum.

Tekrar itmeye

başladım. Onun

içine.

Sıcak bir coşkunun içinde eriyormuş gibi soluk soluğa kalıyor. Ayrılmış dudaklarından tiz, zevk dolu sesler çıkıyor. "*Thatcher, Thatcher!*" Dikilmiş meme uçlarının etrafında ter boncukları.

Gözlerinden yaşlar süzülüyor.

Jane.

Jane'e hak ettiği seksi veriyorum. Orgazmı vücudunu göğsüme doğru kaldırıyor. Pratik olarak onu yataktan kaldırıyor. Ayak parmakları kıvrılırken Jane'i vücuduma karşı koruyucu bir şekilde tutuyorum. İç uyluğunun yumuşak etini okşuyorum. Şişen klitorisine kadar.

Gözleri dönüyor.

Ensesinden öpüyorum. Başını geriye yatırıyor.

Amını

dolduruyorum.

İtiyorum.

Ve itiş.

Ve gerçekte ölüme terk ettiğim bu dağınık açlığı beslemek. Jane'in gelip gelmesini ve gelip *gelmesini* ve sertleşmiş ihtiyacımın etrafında *nabız atmasını* izlemek ve hissetmek.

Dušta, o zirveye ulaştım ve güçlü bir salınım ile öne doğru sarsıldım. Spermeler giderden aşağı akıyor. Birkaç vuruş daha yaparak doruğa ulaşıyorum ve sonra banyonun kapısı çalınıyor.

"Thatcher!" Banks çağırıyor.

İsa.

Çabucak temizlendim ve suyu kapattım. Saat dokuz buçuk civarı olmalı. Ben şafaktan beri ayaktayım, ama ünlüler muhtemelen şimdi uyanıyor dur. Evlerinden çıktıklarında otomatik olarak göreve başlarız.

Kardeşimin tuvalete gitmesi gerekebilir. Ya da bana dışarı çıkmak üzere olduğunu söylüyor olabilir. *Ya da* benim gitmem gerektiğini. Radyom lavabonun kenarında.

Duştan çıkıyorum, daracık banyo sadece tuvalet, lavabo ve duş kabini için yeterli büyüklükte.

Banks kapıya daha sert vurur. "Thatcher!"

Endişe beni harekete geçiriyor. Tuvaletin arkasına düşen havluyu bırakıp birkaç güçlü adımla banyoyu boydan boya geçiyorum. Islak ayak izleri zemini takip ediyor.

Çırlıçıplak, kapıyı açtım ve hemen kenara çekildim. Banks fıçı gibi banyoya girdi.

Kapıyı arkamızdan kapattım ve kardeşim doğrudan tuvalete yöneldi. Bir dizini indirerek leğenin kenarlarını kavırıyor.

Midesi bulanıyor.

Bekler ve birkaç kontrollü nefes alır.

Kaşları birbirine çarptı. "İki hafta içinde ikinci kez." Bütün yaz migreni olmamıştı, şimdi de çok kısa bir zaman dilimi.

Banks kabaca tuvalete tükürür. "Böyle şanslı olmalıyım." Ölçülü bir nefes daha alır.

Islak saçlarım kare omuzlarıma damlıyor. Boncuklar kaslarımdan çıkıntılarında aşağı kayıyor ve ayaklarımda dibinde daha fazla su birikiyor.

Gidip tuvaletin arkasından havlumu aldım.

Aynı anda kardeşim geriye doğru çekiliyor. "Yanlış alarm." Daha ağır bir nefes veriyor ve duş kabineye doğru yığılıyor. Beyaz düğmeli bir ceket ve siyah bir pantolon giymiş, üzerine de bir radyo takmış.

Pantolonu, izini sürdüğüm su birikintilerinde ıslanıyor ama o bunu umursamayacak kadar bitkin. "Bir saat içinde Oscar Mike olmam gerekiyor."

Havluyla saçlarımı kuruluyorum. "Bugün çıkar."

Şakağını ovuşturuyor ve bir gözünü kapatıyor. "Ben giden adamların yerini *dolduran adamım*."

Evet.

Farrow ne zaman bir sağlık çağrısı almak zorunda kalsa, Maximoff'u korumak için bir korumaya ihtiyaç duyar ve Banks bu koruma olmaya gönüllü olur.

Bu da onu istemeden de olsa takımda tam zamanlı bir floater haline getirdi. Ne zaman 7/24 çalışan bir guardın ailevi ya da sağlıkla ilgili bir acil durumu olsa, Banks onun yerini alıyor. Bu bir tenzil-i rütbe değil. Güvenlikteki en zor iş. Her gün bir düzine farklı yöne çekiliyor.

Pozisyonun doğallığını sevdiğini söylüyor.

Ama Banks bu rolü benim için aldı.

Şişedeki benzin olduğumu söyledi. Farrow'a vurduğumda büyük bir hata yaptım ve aklımdan çıkaramadım. Kardeşim benimle tekrar aynı çatı altında olmak istiyordu. Sırf kendimi öfke ve pişmanlıkla yakmayayım diye.

"Hâlâ çıkabilirsin Banks." Göğsümdeki suyu kuruladım.

Adamlar arasında bazı değişiklikler olacaktı ama bunu halledecektik.

Banks başının arkasını duş kapısına dayıyor. "Bu, benim baş ağrıyla hemen hemen aynı olan bir baş ağrısıyla takıma çarpmak anlamına geliyor. Bunu yapmayacağım."

Ona sert bir bakış attım ve havlumu belime bağladım. "İki gözünü de açık tutamıyorsan göreve nasıl gitmeyi planlıyorsun?"

"Sakin ol. O zamana kadar iki gözümün de açık ve uyanık olmasını planlıyorum." Saçlarını önce sol kulağının, sonra da sağ kulağının arkasına sıkıştırıyor ve bana işaret ediyor. "Sahip olduğun her şeyi kullanabilirim."

Uyuşturucu istemiyor.

İçgüdüsel olarak, göğüs kafesime yaslanmış iki boynuz kolyeye dokunuyorum ve deltoidim boyunca hissediyorum ve boynumdaki ince altın zincirin klipsini açıyorum. Çoğu zaman korniş taktığımı unutuyorum. Çünkü nadiren çıkarırım.

"Sana nerede ihtiyaç var?" Bir saat içinde ayrılacağı ve kimin yerine geçeceğini söylemediği için soruyorum.

"New York'a gidiyorum. Tom'un bu geceye kadar bir korumaya ihtiyacı var çünkü..." Bir omzunu kaldırdı. "Ian'ın nesi var bilmiyorum." *Tom Cobalt'ın koruması*. "Sormuyorum. Sadece giderim."

Ona yaklaştım.

Elini uzatıyor ve ben de kolyeyi avucuna bırakıyorum. Eskiden bir kornişi vardı. Ta ki Orta Doğu'da kaybedene kadar.

Ama zincirimde *iki* kolye var. "Sana yeni bir zincir alabilirim ve diğer boynuzu da sana verebilirim."

"Hayır." Banks aklımı kaçırmışım gibi bana ters ters bakıyor. "*Onun* kornişi senin zincirinde kalacak."

Ondan çok fazla bahsetmiyoruz ama ne zaman o konu açılrsa göğsüm sıkışıyor.

Sadece başımı sallıyorum ve kardeşimin kolyeyi boynuna geçirmesini izliyorum.

Benim de *maliocch'* yapmamı istiyor. Geçen sefer yaptığımda işe yaramıştı. Ama önce mutfaktan yağ almam gerekecek.

Gitmeden önce lavabodan telsizimi aldım. "Dün kimin detaylarına baktın?"

"Audrey, sonra Kinney, sonra tekrar Audrey."

Bu çok fazla. "Bir günde üç geçiş."

Göğüs kafesindeki boynuzlara dokunuyor. "Semper Gumby, dostum."

Neredeyse gülümseyeceğim. *Her zaman esnek* demek. Deniz kuvvetlerinden bir şey. Aynı kardeşim gibi. Görevler dağılır ve yeni emirlere hazır olmalısın. Yeni bir yön.

Her zaman esnek.

"Oorah," diyorum hafifçe.

Ama ben katılaşıyorum. Daha katı. Kardeşime söylemek istediğim bir şeyi hatırladım. Ama Sindirella reklamı ön plandayken, kafamın arkasında öylece duruyordu.

Şimdiye kadar.

"Ne oldu?" Banks duruşumu inceleyerek soruyor.

Telsizin kablosunu açıyorum. "Jane'e Kolordu'da görev yaptığımızı söyledim."

Banks sertçe güler. "Hayır, gülmedin."

Gözlerinin içine bakıyorum. Gözümü kırpmadan. "Ben yaptım." Ağzı düşüncelere daldı. Öfkeyle değil.

Sonuç olarak, Banks ve ben tüm gerçeğin ortaya çıkması için hazırlıklıydık. Sadece güvenlik ekibi ya da ünlüler içinde değil.

Ama tüm dünya.

Şubat ayında, Security Force Omega viral bir Hot Santa videosuyla ün kazanmıştı ve biz de basın ve kamuoyunun bunu öğrenmesini bekliyorduk

Denizci olmamızla ilgili.

Gerçekten, tek yapmanız gereken internette bir arama yapmak. Ama ne aradığınızı bilmeniz gerekir.

Sonuçta ne oldu: hiçbir medya ya da hayran SFO'yu bu kadar derinlemesine araştırarak kadar önemsemedi. Banks ve ben en fazla görevdeyken imza alıyoruz ve ara sıra paparazziler boyumuz ve ikiz olmamızla ilgili sorular soruyor.

Kendimizi o çarpışma için hazırlamış, çelik yeleklerimizi giymiş ve çatışmayı beklemiştik ama çarpışma hiç gerçekleşmedi. Rahatlamış olmalıydım ama sanırım ikimiz de hayal kırıklığı ve hoşnutsuzluk arasında bir yere düştük.

Banks bana bakıyor. "Neden sır olarak sakladığınızı sordu mu?"

"Evet." Başımı salladım. "Ona gerçeği söyledim: güvenlik ekibi bize neden gizli tuttuğumuzu soracaktı.

Donanmayı biz seçmedik ve oraya girmek istemedik."

Geçmişimizi takıma yüklemek ve bununla tekrar uğraşmak istemedik ve bu sorunun gerçek cevabı pek çok şeyi ortaya çıkarıyor.

En kolay çözüm askerliğimizi gizli tutmaktı. Kim olduğumuzu hiç saklamadık. Sürekli askeri jargon kullanıyoruz ama kimse bizi sorgulamıyor. Sadece bilginizin babamızdan geldiği sonucuna varıyorlar. Çünkü bir SEAL tarafından yetiştirildik.

Ki bu da doğru.

Sadece hikayenin tamamı değil.

Gözlerini ovuşturuyor. "Yani ona hizmet ettiğimizi söyledin, ama ona *Neden?* Ona savaş gazisi olduğumuzu

söyledin mi?" "Hayır."

"Ona takım lideri olduğunu söyledin mi?"

"Hayır."

Banks çenesindeki kılları kaşır. "O zaman bana söylediğin şey, ona bir milimetre verdiğin ve Jane ile daha şeffaf olacağına dair *yemin ettiğin*." Omuzlarını sıkıca silkiyor. "Sadece tam yüz metre git, Thatcher."

Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Banks bunu istediğimi görüyor.

Ama ben çok fazla bölümlere ayırıyorum ve bantlanmış kutuları açmak benim için doğal değil. Radyomu açıyorum. "Bunu düşüneceğim."

Alnına masaj yapıyor. Sağ gözünün üstüne. Burnundan daha sert nefes alıyor.

"Hâlâ maliocch'u yapmamı istiyor musun?" Gidip yağ ve kibrit almadan önce emin oluyorum.

Sertçe başını sallıyor. "Lütfen."

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

Elimde telsiz, ikinci katın sahanlığındaki banyodan çıkıyorum.

Sol ve sağ yatak odaları bana ve Quinn Oliveira'ya ait: şu anda ekipteki en genç kişi. Görevdeki ilk yılında iyi iş çıkardı.

Bazen çok sinirlenebiliyor. Özellikle de kızlara sataşıldığında... Ama bir grup pisliğin Jane'e sataştığını duymak ve karşılık verememek benim için bile zor oldu.

Alt kata inerken döşeme tahtaları gıcırıyor; ahşap merdiven o kadar dar ki sığmak için yan dönmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Tuğla duvarlar iki yanımda beni sıkıştırıyor.

Şikayet etmiyorum.

Üç yatak odalı, bir banyolu şehir evi ancak 900 metre kare olabilir, ancak çamaşır makinesi-kurutucusu, çalışan su tesisatı var, sızdıran tavanlar veya küf kokusu yok. Büyüdüğüm yerle kıyaslarsak, burası Ritz gibi.

Rahat oturma odasının en alt katındaki merdivene ulaşıyorum: tuğladan bir şömine, çıplak bir şömine rafı, deri bir kanep ve birkaç tabureli yüksek bir masa. Başka bir şey için yer yok. Adamlar burayı oldukça temiz tutuyor, özellikle de SFO bazı toplantılarını burada yaptığı için.

Sıkışık mutfaktan gelen gıcırdayan döşeme tahtalarının sesini duyuyorum. Quinn muhtemelen uyanık ve yemek yiyordur.

Kemerli kapıdan geçiyorum, zihnimde neye ihtiyacım olduğunu listeliyorum: yağ, kibrit kutusu, küçük bir kâse, bir kadeh -kutsal olmayan *lanet şeyler*.

Havlu belime kadar sarkmış halde durdum. Jane mutfakımda.

Jane Eleanor Cobalt gibi, müşterim gibi, daha otuz dakika önce sevişmeyi hayal ettiğim kız gibi.

Cehenneme gideceğim.

Hareketsiz, gözlerini bana dikmiş. Güvenliğin konağına nadiren gelir; onun evinde olmam daha muhtemel.

"Ben, um..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyor. Buzdolabı açık, elinde yarım galon süt var. "Ben sadece..." Entrika bakışlarını tıraş edilmemiş göğsüme, oyulmuş kaslarıma, karın kaslarımdan çıkıntılara dikey ve nefes nefese, "Aman Tanrım," diye mırıldanıyor.

Bu hiç iyi değil.

Gözlerimi vücudunun herhangi bir yerinde gezdirmemeye çalışıyorum. İsminin karşısına tek bir sıfat bile koymamaya çalışıyorum. O sadece Jane.

Sadece benim müşterim. *Bunu sıkmeden önce* her açıdan eşsiz.

"Jane." Sert sesim havayı daha da geriyor. Bu benim normal ses tonum. "Nasılsın?"

"Ben..." Kafasındaki örümcek ağlarını silkeliyor. "İyiydim, hemen yan odadaydım - bunu zaten biliyorsun... çünkü görevde değilsin." Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, yanakları pancar gibi kızarmış.

Bakışlarını tutmaya devam ediyorum, sıcaklık artıyor. *Hay sikeyim.*

Görevde olmamak dinamiğimizi gri bölgeye kaydırıyor.

Yirmi sekiz yaşındayım. Karma bir yurttan değil, ama bu garip, gerilim dolu karşılaşma üniversite için yapılmış gibi. Ve bunu profesyonelce yapmalıyım.

Lanet bir havlunun içindeyim.

Evet, daha önce de onun önünde jockstrap giymiştim ama o farklıydı. O SFO ile tur otobüsündeydi. Sınırlar bu kadar kişisel değildi. Bu sadece *ben* ve *o*. Küçük bir mutfakta.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama Jane benden önce davranıyor.

"Burada bu şekilde olduğunu bilseydim... Yapmazdım..." Dili tutuldu. "Çok, *çok* özür dilerim."

Bir adım öne çıkıyorum.

Hareketimle irkiliyor ve süt elinden kayıp gidiyor.

Plastik sürahi ayaklarının dibine düşer ve süt döşeme tahtalarının üzerine dökülür, kapağı gevşer.

"Merde," diye küfrediyor.

İkimiz de harekete geçiyoruz.

Jane çekmecelerde bir *mapeen* arıyor, ben de radyomu *tezgâhın* üzerine koyuyorum. Havlunun düğümünü tutarak -çünkü müşteriye gösteriş yapmayacağım-

çömelip diğer elimle galonu alıyorum.

Hızlıca dökülmeye doğru bakıyor, sonra uzaklaşıyor. "Sende... var mı, um...?" Tekrar başını sallıyor ve bana bakıyor.

Bakışlarını yakaladım.

Sanki hava zehirliymiş gibi nefes alıyoruz. Onu ve beni birbirimize çekmeye çalışan feromonlarla dolu. Bir daha asla oksijen almaya gelmemek için.

Kaslarımı gererek lavabonun altındaki dolabı gösteriyorum. "Orada bir mapeen var."

Boğazını temizliyor. "Doğru." Kedi gözü güneş gözlüklerini dalgali saçlarına sabitleyerek, bakışlarında parıldayan merakla dolabın yanına çömeliyor. "Mapeen tam olarak nedir?"

Şimdi kafamdaki örümcek ağlarını silkeliyorum. "A..." İngilizcede mapeen'e ne deniyor? Bana hızlı vurmuyor. Bir kez daha vuruyorum. "...bulaşık...havlusu, bulaşık bezi."

Dudakları kalktı. "İtalyanca mı?" Bunu öğrendiği için gerçekten heyecanlı görünüyor.

Yarım galonun kapağını kapatıyorum. "Bildiğim tek tür." Jane'in dolabı açmasını izliyorum.

Ona daha fazlasını anlat.

Ayağa kalktım ve ekledim, "Bunu üniversitede öğrenemezsiniz. Gerçekten yazamazsın, okuyamazsın. Biz sadece böyle konuşmak için yetiştirildik." Sekizinci sınıfa kadar *mapeen'in* İngilizce olmadığını bile bilmediğimi anlatıyorum.

"Daha çok bir lehçe gibi mi?" Mavi bir mapeen bulmak için bulaşık sabununu itiyor.

Yarım galonu tezgâhın üzerine koyuyorum. "Bozuk bir lehçe gibi, eksik İtalyanca ile karışmış ve sonra İtalyan göçmenlerden çocuklarına ve sonra onların çocuklarına aktarılmış. Bu bir dil karmaşası ama bizim karmaşamız."

Jane dökülmeye geri döner. Parlak bir gülümsemeyle. "Bu çok güzel." Sesi ve sözleri samimiyetle dolup taşıyor. O kadar içten konuşuyor ki, söylediklerinde ne kadar ciddi olduğuna dair hiçbir soru işareti kalmıyor.

Elimi nemli saçlarımda gezdiriyorum ve sonra Jane'den mapeen'i almak için uzanıyorum.

"Bunu ben hallederim. Temizlenmesi gereken benim pisliğim." 50'ler tarzı bluzunun mor fırfırlı kollarını kıvrıyor. "Yan tarafta sütümüz bitmiş. Ama zaten bütün kedilerimi ödül için toplamıştım ve boş kaplarla onlara korkunç bir oyun oynamışım gibi hissettim. O yüzden buradan bir bardak ödünç alayım dedim."

"Kalanını alabilirsin. Hâlâ biraz var."

Jane nane yeşili bir tütü ve altında leopar desenli bir taytla çömeliyor ve dökülenleri siliyor. "Çok nazıksın, ama sadece biraz almak istemiştin ve şimdi SFO'dan hiç almadan ayrıldım-" Kedi gözü güneş gözlükleri aniden kafasından düşer. Süt sıçırıyor.

Eğilip güneş gözlüklerini alıyorum.

Ayağa kalkıp lavaboya doğru ilerlemeden önce gözlerimiz sıcak bir şekilde buluşuyor.

Musluğun altında onun için yıkıyorum.

Bana bakıyor, büyülenmiş gibi. Sanki benim sessiz otoritem yavaş yavaş yanan bir sikişmiş gibi.

Kanım ısınıyor, kaslarım alev alev yanıyor.

Gerginliği kes, Thatcher.

Hiçbir şeyi kesme.

Beynim iki yöne ayrılıyor ve bu beni öldürüyor. Kararsızlıktan nefret ediyorum.

"Al bunu." Yarım galona başımı salladım. "Sonra daha fazla alabilirim." Ya altı kedisine ya da mısır gevreği kasesine gidecek ve kedileri Frosted Flakes yiyen adamlardan birinden daha önemli.

Bana usulca gülümsüyor. "Merci." Ben güneş gözlüklerini banyo havlusuyla kurularken o da ayağa kalkıyor.

Bardakları Jane'e uzattım.

Onları geri alırken parmaklarımız sürtünüyor ve nefesim göğsümde düğümleniyor. Elinden sütle ıslatılmış mendili alıyorum, lavaboda yıkayıp sıkıyorum. Sürekli Jane'e bakıyorum.

Onun bakışlarıyla buluşmak, olmak istediğim ama aynı zamanda olmamam gereken yer.

Görevde değilken olmaz.

Güneş gözlüklerini kafasına geri takar ve yarım galonu alır.

Ama gitmek için tereddüt ediyor. Sorular gözlerini parlatıyor.

Fırının saatini kontrol ediyorum.

Kardeşimi unutmadım. Hayatım onu varoluştan silmeye bağlı olsa bile Banks'i unutamazdım. En fazla birkaç dakikadır buradayım ama daha uzunmuş gibi geliyor. Her saniye gergin.

Ellerimi banyo havlunun üzerinde kuruyorum ve onun dikkati bu hareketi takip ederek kendi rotasında kasıklarına kayıyor.

Çok fazla hayal kurmamaya çalışıyorum ve az önce sikime baktığını fark ettiğimi fark eder etmez bana özür dileyen bir bakış gönderiyor.

"İyisin," diye onaylıyorum. Bunun için kendini kötü hissetmemeli. Onu daha cinsel pozisyonlarda hayal etmişim ve suçluluk duygumun bir kısmını üzerimde taşıyor olmalıyım.

"Sen de iyisin," diyor Jane çabucak.

"İyi," diye başımı sallıyorum.

"Bien," diye kabul ediyor.

Olması gerektiği gibi nefes vermiyoruz. Ama eklemlerimi gevşetiyorum ve üst dolabı açıp bir shot bardağı alıyorum. "Bana bir şey sormak ister misin?"

"Kolyeni kaybetmişsin," dedi tek nefeste. Bunu hiç beklemiyordum.

Kaşlarım çatıldı ve Jane'e dönüp baktım. Yüz hatlarımdan hangi duygunun geçtiğinden emin değilim. Ama o bir sonraki sözlerinde tökezliyor.

"Her zaman göğsüne baktığımdan değil. Çünkü bakmıyorum..." Duraksıyor. "Yine de göğsünüze bakmanız kaçınılmaz. Çünkü göğsünüz boynunuza, boynunuz da yüzünüze bağlıdır..." Yanıyormuş gibi alnına dokunuyor. "Ve görüş alanımda."

Gülümsemeye o kadar yakınlığım ki, bu beni korkutuyor.

Genellikle sadece Banks beni gülümsetir.

Bardağı tezgâhın üzerine koydum. "Kolyeyi bugün takması için Banks'e verdim." Ivır zıvır çekmecesinde bir kibrit kutusu buldum.

Nedenini sormayacak. Ya da daha fazla kurcalamayacak. Çünkü ne kadar derine indiğine saygı duyuyor ama ben daha fazlasını söylemek istiyorum. Daha fazlasını söylemem gerek.

Jane benden tam 100 metre uzakta olmayı

hak ediyor. Sadece bir milimetre değil.

"Kolyedeki boynuzları biliyor musun?" Ben soruyorum.

Şaşkınlıktan kaşları çatıldı. Sorduğum şeye değil. Sadece karşılık verdiğim için. Neşeli gülümsemesini gizleyemiyor ve onu bu kadar mutlu görmek beni iyi hissettiriyor.

Gerçekten iyi.

"Evet," diye cevap veriyor. "Boynuzları oldukça güzel."

Bir kez başımı salladım. "Buna kornik deniyor - en azından ben öyle biliyorum." *Cornic' benzersiz* ile kafiyeli. Küçük bir kase çıkarıyorum. "Bana bunun İtalyancası hiç öğretilmedi."

"Özel bir anlamı mı var?" diye merak ediyor.

"Evet." En az üç tane kaldığından emin olmak için kibrit kutusunu kontrol ediyorum. *Dört tane kaldı.* "Boynuzun nazarı uzaklaştırdığı söylenir. Geleneklere bağlı bir İtalyan batıl inancı."

Enrika ile dolup taşıyor. "Banks neden nazardan korunmak istesin ki?"

Kilere doğru gidiyorum. "Eğer başınız ağrıyorsa ya da migreniniz varsa, birisinin size nazar değdirdiği söylenir." Raftan zeytinyağı alıp mutfak tezgahına dönüyorum.

Kollarını gevşekçe kavuşturuyor. "Yani nazardan korunmak için korniş takıyorsun ve sonra baş ağrın yok mu oluyor?"

"Büyükannem sana yardımcı olduğunu söyleyecektir." Zeytinyağının kapağını açıyorum. "Diğerleri bunun sadece batıl inanç olduğunu söyleyecektir."

"Ne diyorsun?" diye merak ediyor, shot bardağına yağ ölçmemi izliyor.

Kısa bir saniyeliğine bakakalıyorum. Zincirimin başka bir zincire dolandığını görüyorum. Ve göz kırpyorum. Geçip giden bir esinti gibi. "Önce aileye inanmayı severim," diyorum Jane'e. "Ve nesilden nesile geçen bir gelenek bana çok güçlü geliyor."

Başını sallıyor. "Je suis d'accord." *Katılıyorum.*

Jane'in ekibine transfer olduğumda biraz Fransızca öğrenmeye çalıştım. Cobalt'ların hepsi akıcı konuşuyor ve onu anlayabilirsem *onu* korumak daha kolay olur.

On ay sonra, sadece basit ifadeler bana çok anlamlı geliyor. Diğer dilleri öğrenmekte o kadar da iyi değilim.

Jane devam ediyor. "Ama benim ailemde babamı batıl inançlarla kızdırmak da heyecan verici bir şey. Muhtemelen farkında olduğunuz gibi, dünyanın geri kalanıyla birlikte, o da tamamen mantık temelli, ancak annem çok fazla *kader* odaklı. Sanırım ben ikisinin ortasında bir yerdeyim."

Rose ve Connor'a karşı büyük bir sevgi besliyor. Halkın gözünde, ailesi tanrılar gibi olabilir. Yaşamak imkansız ve omuzlarında büyük bir baskı olduğunu gördüm.

Jane yağa ve kibrit kutusuna dikkatle bakıyor. "Tüm bunlar nazardan korunmak için mi?"

Başımı sallıyorum. "Maliocch' yapıyorum... aslında *nazar* anlamına geliyor, ama nazarı uzaklaştıracak. Bu da kardeşimin baş ağrısına iyi gelecektir."

Muhtemelen kornişten daha fazla.

Daha yakına eğiliyor, omzu göğsümden bir nefes uzakta. "Yağı ne yapıyorsun?"

Hava tekrar geriliyor.

Elimi çenemde gezdiriyorum ve sertleşen bakışlarımla buluşmak için çenesini kaldıran Jane'e bakıyorum.

"Sana söyleyemem, Jane."

Anlayışla başını sallıyor. "Çünkü sen benim korumamsın, ben de senin müşterinim ve bu çok fazla bilgi olur..." Başımı salladığımı görünce sesi sığ bir nefesle kayboluyor. Çok yakınız. Elim belini sıyrıyor ve parmak eklemlerini dudaklarına dayamadan önce kolu göğsümü okşuyor.

Kan damarlarımı yakıyor ve sikim zonkluyor.

Bacaklarımız birbirine değmeden önce kendimi bir adım geri atmaya zorluyorum. "Çünkü bu bir sır. Banks'e nasıl yapacağını bile söyleyemem." Havlunun düğümünü tutuyorum. Güvende.

Sınır bozulmamış.

Sanki az önce tezgâhta sevişmişiz gibi uçuşan saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Peki... nasıl oluyor da sen maliocch yapmayı biliyorsun da kardeşin bilmiyor?"

Ailemde maliocch'u sadece Noel arifesinde gece yarısı öğrenebileceğinizi açıklamam bir dakikamı alır. *Batıl inanç ve gelenek*. Büyükanнем öğretmişti. Banks çocukken o saatte uyuyakalırdı. Bir yetişkin olarak unutuyor. Çok fazla çivili eggnog içiyor ya da tatilde çalışıyor.

Yarım dakika konuştuktan sonra mutfaktan çıkıp oturma odasına geçtik, benim malzemelerim elimdeydi. Yarım galon süt onunkinde.

Jane, tuğla şöminenin yanındaki bitişik kapıya doğru sürüklenir. Bu da onun konağına açılıyor. Ben dar merdivenlere doğru yürüyorum. Ama bakışlarımızı ayırmadık. Henüz ayrılmadık.

"Sanırım seninle daha sonra görüşeceğiz," diyor yumuşak bir nefesle.

Sadece bir kapı öteye gidiyor ama Jane kendi evindeyken -o kapı kapandığında- ayrı kalıyoruz ve ona alan tanıyorum.

Çünkü günün sonunda, Jane Cobalt için hiçbir şey ifade etmemem gerekiyor. Uyumaya gittiği bir düşünce olmamalıyım.

Ben sadece onu dengesiz insanlardan ve tehlikeli durumlardan koruyan biriyim.

Burnumdan daha kaba bir nefes çıkarıyorum. Henüz hareket edemiyorum. "Aradığında orada olacağım."

"Kulağa mükemmel geliyor." Dudaklarını

birbirine yapıştırıyor. Oyalanıyoruz.

Bana eliyle işaret etti. "Kardeşinin yanına dönmene izin vermeliyim." Başımı salladım.

Kıpırdamadan duruyoruz.

"Jane." Sesimde derin, katı bir özlem duyuyorum. "Evet?" Göğsü daha büyük bir nefesle yükseliyor.

Lanet olsun. Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu çekimi azaltmayı umuyorum. *O benim müşterim.* Uzun bir saniyemi aldı ama "İhtiyacın olursa beni ara." diyebildim.

"Yapacağım." Başını sallıyor, köprücük kemikleri gergin. Birimizin hareket etmesi gerekiyor.

Daha 23 yaşında.

"Sonra görüşürüz," diyorum başka bir veda için. "À la prochaine." *Bir dahaki sefere kadar.*

Ve sonunda, betonlaşmış ayaklarımı kaldırıp merdivene doğru ilerliyorum.

OceanofPDF.com

JANE COBALT

Aman Tanrım.

Az önce onun mutfağında samimi bir an paylaştık, değil mi? Sıcaklık hala göğüs kemiğimden boynuma ve yanaklarıma doğru yükseliyor ve nefesim sanki blok etrafında beş mil koşmuşum gibi çıkıyor. Pratikte, bu benim koşabileceğimden beş mil daha fazla.

Ya da belki de çıkarımlarda bulunuyor ve doldurmamam gereken boşlukları dolduruyorum.

Yarım galon sütü göğsüme bastırarak bitişikteki kapıyı arkamdan yavaşça kapattım.

Önyargılarımı bir kenara bırakırsam elimde gerçekler kalır ve bu gerçekler de kimseden daha fazlasına ihtiyacım olmadığıdır. Ne aşk, ne seks, ne de ikisi arasında bir şey ve Thatcher ve ben sadece *normal*, kibar bir konuşma yaptık.

Çok nadiren paylaştığı özel hayatı hakkında.

O bir havlunun içindeyken - ama havlular sadece bir insanın banyodan sonra kullandığı sıradan kumaşlardır. Havlular şehvetli olmak zorunda değildir. Altı ayak yedi inçlik cennete ve adama bağlandıklarında bile.

Aile geleneklerinden bahsetti, sonra hiç düşünmeden güneş gözlüklerimi yıkadı ve ikimiz de ayrılmak için mücadele ettik mi?

Dudaklarıma dokunuyorum, gülümsemem kesinlikle kontrol edilemez. "Janie?"

"Hmm." Thatcher Moretti sersemliğinden çok yavaş uyanıyorum. Viktorya döneminden kalma pembe koltuğun yanında kaskatı duran Maximoff'u zar zor fark ediyorum.

"Nefes nefese mi kaldın?"

Farrow, "Kesinlikle zor nefes alıyor," diyor.

"Ne?" Zihnim daha net bir şekilde odaklanıyor ve iki adamdan oluşan izleyicilerimi fark ettiğimde yüzüm yanıyor. Tam da onları bıraktığım yerde.

Yan kapıdan süt almaya gitmeden önce Maximoff ve Farrow'la derin bir sohbe dalmıştım ve döndüğümde burada olacaklarını biliyordum.

Korumam tarafından dikkatimin *bu kadar* dağıtılacağını beklemiyordum.

"Hayır, nefes nefese kalmak yok." Normal bir nefes alıyorum ve kapıdan uzaklaşıyorum. "Bu benim normal nefes alma şeklim."

Oturma odasının dekoru benim zevkime göre fırfırlı ve pastel. Ama Moffy şehir evimizi dekore etmeme aldırmadı. Sallanan bir sandalye, pembe bir Viktorya dönemi koltuğu, nane yeşili bir halı, şömine şöminesi üzerinde çerçeveli resimler ve küçük bir demir kafe masası getirdim.

Evimiz kahve, çay ve mum kokuyor, güvenliğin evindeki sedir ve misk kokusundan çok farklı.

"*Kızarmış* görünüyorsun." Maximoff, dumanı tüten sıcak çay dolu Batman kupasıyla bana işaret ediyor. Ayrıca bir paket raptiye tutuyor.

"Ben," diyorum sığ bir nefesle, "çok kızarmışım."

En iyi arkadaşım ve nişanlısının hayatlarının bir parçası olmayı sevdiğim kadar benim hayatıma da dahil olmalarını isterken gerçeklerin etrafında dolanmak istemiyorum.

Gerçekten, Maximoff'un hayatının bir parçası olmadığım bir zamanı hatırlamıyorum. Hales ve Cobalt'ların ilk çocukları olarak, doğduğumuzdan beri medya spotlarının ve tacizin yükünü birlikte çektik.

Hayvanat bahçesine yapılan bir okul gezisini hatırlıyorum. Paparazziler kapılı girişin dışında bekliyor, bilet gişelerine üşüşüyorlardı. İki orta yaşlı kameraman bize bağırıp duruyordu, "*Jane! Maximoff! Biriyle çıkmaya başladın mı?! Okulda hoşlandığın biri var mı?!"*

Sadece on iki yaşındaydık.

Bu bizim normalimizdi. Tamamen kabul etmemiz gereken bir şeydi, yoksa sinirlenip çıldırabilirdik.

Hayvanat bahçesine girdiğimizde Maximoff bana güvenle ve gülümseyerek baktı.

Ben de ona ıslıl ıslıl gülümsedim ve ilk kez ona, "Sadece sen ve ben varız, eski dostum," dedim.

Omuzlarımı sıkarak yandan sarıldı.

Birbirimizin tesellisi ve sığınağıydık. Gençler olarak daha kötülerıyla de başa çıkabilirdik ama birbirimize sahiptik.

Kardeşlerimize ve kuzenlerimize karşı kendimizi sorumlu hissediyorduk. Maximoff sorumluluk almaktan çok hoşlanıyor. Ben de öyle, ama bir yere kadar. Kimseyi bir yere yönlendirmeyi tercih etmiyorum. Büyük gruplar için karar vermek korkunç bir baskı.

Ama onunla birlikte meşaleyi tutmayı seviyorum. Arkamızdan gelenlere şöhretin karanlık dehlizlerine düşmemeleri için yardım etmek.

Çünkü biliyorduk ki biz ne yaşarsak, bizden sonra küçük kardeşlerimiz, kız kardeşlerimiz ve kuzenlerimiz de yaşayabilirdi. Onları kendi gerçekliğimizin en acımasız yanlarından korumaya çalıştık. Porno yapımcılarının numaralarını telefonlarından engelledik, okuldan sonra onları rahat bırakmaları için paparazzilerle pazarlık yaptık.

Sonra derin nefesler alırdık. Onun yüzme yarışlarından ve benim matematik yarışmalarımdan sonra, okulun futbol sahasının dışına park edilmiş Meadows ağaç evinde gece geç saatlerde sarılır ve sırlarımızı paylaşırdık.

Sadece sen ve ben varız, eski dostum.

Ve sonra olmadı.

Artık değil, tamamen değil.

Farrow Redford Keene canlı bir şekilde ortaya ıktı. Her şeyi bilen pitoresk bir gülümseme, sarsılmaz bir zgven ve bir dizi korsan dvmesiyle. Bir elini boyalı platin saçlarında gezdirir, gözlerini devirir, alaycı bir sırıtış takınır ve en yakın arkadaşımı sinir krizine sokardı.

Cazibe uyandıran heyecan.

Maximoff'la gerçekten de kimsenin sahip olmadığı bir manyetik alışverişi vardı ve bunu Moffy'nin koruması olduğunda daha yakından gördüm ve sonra ilk çıktıklarında ve bunu gizli tutmam için herkesin içinde bana güvendiğinde daha da yakından gördüm.

Moffy'yi paylaşmak zorunda kalacağım için zgn olabilirdim sanırım. Ya da Farrow'un en iyi arkadaşımın hayatındaki yerimi almasından çok korkmuş olabilirim.

Ama bunun yerine ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydim.

Maximoff -şefkatli, inatçı, güçlü iradeli ve hayatında büyük değişiklikler yapmaktan hiç hoşlanmayan en iyi arkadaşım- Farrow'u içeri alarak dünyasını karmaşıklaştırmaya razı oldu.

Maximoff'u hiç görmediğim şekillerde güldüren, inleten ve gülümseten kişiye kızamazdım ama Farrow'la iyi anlaşmamaktan korkuyordum.

Ya hiç arkadaş olamazsak? Ya zaman içinde birbirimizden gerçekten hoşlanmazsak?

İlk başta, birlikte bir arkadaşlık kurmak çok karmaşık görünüyordu, ama Farrow'la olan her şey gibi, o da bunu basitleştirdi. Geçen Aralık ayındaki kamp sırasında yemekhanede yanıma oturmayı seçti. Ben yalnız yemek yiyordum ve o da rahatlıkla Maximoff'un yanına oturabilirdi.

Beni ilk akla gelen kişi gibi hissettirdi.

Beni bir kez bile istenmeyen bir üçüncü teker gibi hissettirmedi. Beni asla dışarı itmedi. Ayrıca Moffy ile bolca vakit geçirmemi sağlamak için elinden geleni yaptı.

Araba kazasının olduğu gece bile.

En iyi arkadaşıma daha fazlasını verdi ve bir şekilde bana da daha fazlasını verdi. Sanki başka bir sırdaş, başka bir müttefik, kaotik dünyamızın tehlikelerine karşı başka bir savunucu ve sır tutucu kazanmışım gibi hissediyorum.

Bence Farrow'un içi de dışı da güzel bir insan ve asla geriye dönmeyi arzu etmeyeceğim. Onun bizimle olmadığı bir zamana. Sadece ben ve Maximoff.

O buradayken dünyalarımız daha hayat dolu.

Ve şimdi ikisine de gerçekten çok *iyi* olduğumu itiraf ettim, Çok kızardım, daha fazla açıklık getirmeyi planlıyorum. Ama dikkatim kolayca dağılıyor.

Bu sefer kedilerim tarafından. Altı kediden beşi baldırlarımı mıncıkıyor.

"Beklediğinizi biliyorum, aşklarım. Bakın size ne getirdim." Yarım galon sütü çingırdatıyorum. "Gelin, takip edin." Onları tuğla şöminenin önüne dizilmiş kaselere yönlendiriyorum.

Kısa tüylü bir smokin olan Toodles zahmete girmeyecek kadar tembel ve kayıtsız bir şekilde merdivende uzanıyor.

"Janie," diyor Maximoff kararlı bir şekilde. Bana *odaklanmam* gerektiğini hatırlatan bir şekilde.

Sütü kaseler arasında eşit olarak paylaşıyorum. Kuşkusuz, kendimi en sona koyacağım çünkü diğer insanları çok daha ilginç buluyorum. Kedileri de.

Ama Maximoff'un kısa bir andan daha uzun bir süre *kendime* konsantre olmama yardım etmesini seviyorum.

"Uzun bir hikâye değil." Ophelia, Carpenter, Walrus, Lady Macbeth ve Licorice hevesle sütü kaşıklarken boş galonun kapağını kapatıyorum. Dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor.

Daha dik duruyorum ve iki adamla da yüzleşmek için dönüyorum.

Maximoff'un gür kahverengi saçları, orman yeşili gözleri, koruyuculuk

ve endişe dolu keskin yüz hatları var. Artık ergen değiliz. O yirmi yaşında.

Üç, ama genellikle dünyayı geniş omuzlarında taşıyormuş gibi duruyor.

Köprücük kemiğindeki ameliyat izini görebilecektim.

-Ama nişanlısının tişörtlerinden biri olan Third Eye Blind tişörtü giymiş.

İki adam da bu sabah duş aldı. Dışarıdaki kargaşadan sonra hepimiz güne erken başladık. Adamlar avazları çıktığı kadar adımı haykırıyorlardı. Her gün daha da artıyor.

Hiç sevimli değil. Bazıları babamdan daha yaşlı.

Teşekkür ederim, büyükanne.

Say Anything'in çarpık bir versiyonundayım ama boombox'sız ve John Cusack'sız. Ünlü olabilirim ama genelde fanatik hayranlarla uğraşmam.

Beni rahatsız edenler var.

Fiziksel görünüşümü eleştirmekte hızlı davranan erkekler. Yeterince güzel değilim. Yeterince büyük memeli değilim. Yeterince dolgun değilim. Ve çok geniş kalçalarım var. Çok büyük bir karnım var.

Ama uzun uzun düşündükten sonra bedenimi sevmeyi öğrendim. Çünkü o benim ve benden sadece bir tane var.

Doğru yerlerde doğru kıvrımlara sahip değilim. Tombulum. Ama göbeğimi seviyorum, aşk tutamaçlarıma ve selülitte çukurlaşmış düz krep gibi kıcıma bayılıyorum.

Kendimi ne kadar çok seversem, bedenimi saran sıcak, görünmez bir kucaklamayı o kadar çok hissediyorum.

Daha iyi.

Farrow'un yulaf ezmesine bir kaşık daldırmasını izliyorum, ama durakladı. Odaklanmış kahverengi gözleri benim üzerimde.

Her zamanki siyah V yakalı kıyafetini giymiş, siyah pantolonunun içine siyah bir kemer ve güvenlik telsizi takmış, Viktorya döneminden kalma koltukta rahat bir şekilde oturuyor. Dövmeli bir ayağı minderinin üzerinde, dirseğini bükülmüş dizine dayamış ve elinde bir yulaf ezmesi kâsesi tutuyor.

Farrow başını eğiyor. "Moretti'yi gördün."

Aynı zamanda gözlemci ve anlayışlı, tam da en iyi arkadaşımın korumasından beklediğim gibi.

"Bekle, ne?" Maximoff gerçek aşkına doğru o kadar hızlı koşar ki neredeyse üzerine sıcak çay dökecektir. "*Siktir.*"

"Dikkatli ol." Farrow bir lokma yulaf ezmesine gülümsüyor. Maximoff neredeyse kızarıyor ama utançtan değil.

Bugünlerde hepimiz çok kızardık.

Boş süt sürahisini şöminenin üzerine koyuyorum ve sallanan sandalyeye oturuyorum. Mor yastığı yolumdan çekiyorum.

Moffy yüzünü buruşturmaya ve çekiciliğini gizlemeye çalışır. "Ben her zaman senden daha dikkatliyimdir, dostum."

Farrow kaşlarını kaldırarak ona bakar. "Öyle olmadığını hiç söylemedim, kurt izci." Böyle küçük anlarda en iyi arkadaşımı çözüyor.

Yardım edemem ama bulaşıcı bir gülümsemeye izliyorum.

Maximoff birkaç kez başını sallar. "Geri sar." Elindeki kupayla hareket eder ve sıcak çay neredeyse tekrar dökülür.

Gülümsemem artıyor.

Farrow sertçe gülüyor.

Maximoff gülümsemeye yaklaşarak, "Kapa çeneni," diye inliyor. Bana şöyle bir bakıyor
beni korumamdan kurtar.

Kesinlikle kurtarılmak istemiyor. Bileklerimi çaprazlıyorum ve sallanan sandalyede öne doğru eğiliyorum. "Tu es tellement amoureux." *Çok aşıksın.* Sehpadan devasa büyüklükteki kupamı alıyorum.

Maximoff ağzını açar ama sonra bir nefes alır. İtiraz etmiyor ya da inkâr etmiyor, ama dudakları derin bir düşünceyle yavaşça aşağı doğru iniyor.

Bana daha büyük bir endişeyle bakıyor. Belki, muhtemelen, Farrow'la bulduğu aşk türüne kapalı ve iş dışı olduğumu hatırlıyor.

Belki de sadece dışarıdaki taliplerini hatırlıyordur.

Ya da dün gece Calloway Couture'deki asistanlık görevimden nasıl ayrıldığımı hatırlıyor olabilir, oysa daha başlamamıştım bile. Şu anda Cinderella reklamı yüzünden çok kötü tanınıyorum ve yaşadığım dramın ailemin şirketlerini olumsuz etkilemesini istemiyorum.

Yani annemin moda markası için çalışmam, hatta Cobalt Inc. için bile.

Artık resmileşti: İşsizliğe ve tutkusuzluğa geri döndüm. Ama bir yolunu bulacağım. Her seferinde bir şey.

Moffy'nin aklında her ne varsa, onu rahatsız ediyor. Derin sulara dalıp kıyıya yüzmeme yardım etmek ister gibi görünüyor.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. "Hepimiz çok daha kötülerini yaşadık."

"Bu kıyamet gününün ne kadar büyük ya da küçük olduğu umurunda değil - bir kıyamet günü yaşıyor olmanız hiç hoşuma gitmiyor."

Şu anda pozisyonlarımız ters olsaydı ben de aynı şeyi hissederdim. Maximoff ve Farrow geçen hafta benim iyiliğim için gerçekten çok ilgilendiler.

ve özellikle bu sabah.

"Jaaaaaaane!!"

Kafalarımız ön kapıya dönüyor. Neyse ki talipler eve giremiyor.

Çenemi parmak uçlarıma dayayıp merdivene bakıyorum. "Luna'yı kontrol edelim mi?" Neredeyse on dokuz yaşındaki kuzenim çok küstah, tuhaf bir tuhafılık ve bizimle yaşamasına bayılıyorum.

Maximoff bakışlarımı takip ediyor. "Kız kardeşim gergedan izdihamında bile uyuyabilir. Öldüğünü sanmıyorum." Sertleşiyor, kardeşçe bir endişe elmacık kemiklerini keskinleştiriyor. "Gidip kontrol etmeliyiz-"

"Siz ikiniz," diye araya giriyor Farrow, "o iyi. Bir saat önce onu kontrol ettiniz."

"Evet, öyle yaptık." Başımı sallıyorum ve iki avucumu kupamın etrafına sarıyorum.

Huzur içinde uyuyordu. Dün gece geç saatlere kadar kardeşlerim Eliot ve Tom'la FaceTime'da konuştuğundan neredeyse eminim. Onun en iyi arkadaşları.

Yatak odalarımız ikinci katta ve her iki kapı da açıkken, onların benim durumum hakkında hararetle konuştuklarını duyabiliyordum. Buna şu anda kışklarını sokağımıza park etmiş olan tüm talipler de dahil.

Kardeşlerim ilanın şartlarını değiştirmem gerektiğini düşünüyor. "On iki inçlik penis" bir ön koşul haline getirin ve herkesi ayıklayın ve komik olsa da, sadece daha fazla baş ağrısına ve kötü basına neden olur.

Maximoff tutulan boynunu çevirmeye çalışır. "Demek Thatcher'ı gördün?" Konuyu tekrar bana yönlendiriyor.

"Oui." Ilık kahvemi yudumluyorum. "Doğal olarak karşılaştık, ama o... biraz... şey, biraz çıplaktı."

"Çıplak mı?" Farrow kahverengi kaşlarını kaldırarak tekrarlıyor. "Moretti mi? Lanet koridor monitörü mü?"

Maximoff yüzünü buruşturur. "Bu hafif çıplak da ne?"

"Göğüs yüksekliğinde. Üzerinde havlu vardı," diye açıklıyorum. "Sanırım onu duştan sonra yakalamış olmalıyım."

Farrow gözlerini tavana dikti, sonra bana baktı. "Banks'i değil de Thatcher'ı gördüğüne emin misin?"

Alnım acıyla kırılıyor. "Tabii ki Thatcher olduğundan eminim. Onları birbirinden ayırabilirim. Kolayca."

Maximoff Farrow'a döner. "Thatcher'la karşılaştığını nereden biliyorsun?"

Bunu ben de merak ediyorum.

Ayağını minderden indiriyor. "Dostum, çok ateşli ve rahatsız ve onu bu kadar kırmızı yapan sadece bir koruma var."

Çok doğru.

"Ama havlu benim için yeni bir şey," diye ekliyor.

Maximoff ve Farrow, geçmişte ve şu anda Thatcher'dan etkilendiğimi söylediğim tek iki kişi.

Kabarık beyaz kedi yanımdan geçerken Ophelia'nın kulaklarının arkasını kaşıyorum. "Önemli bir şey değil, gerçekten. Thatcher yandaki evde yaşıyor ve ben de yandaki eve gittim, yani kesişme olasılığı yüksekti."

Şu anda odayı o kadar iyi okuyamıyorum.

Ben de konuşmaya devam ettim, ne yapmamam gerektiğini. "Sıcak ve rahatsız duygularıyla hareket edecek değilim. Vajinamın yakınında hiçbir alete güvenmiyorum." *Nate'den sonra olmaz.* "...gerçi bu tam olarak doğru değil çünkü Thatcher'a güveniyorum. Doğal olarak. O benim korumam, ama sınırların dışında, ulaşılmaz, sadece beni tahrik eden bir adam. Hepsi bu." Kendimi durduruyorum.

Tanrı'ya şükür.

Maximoff ve Farrow delici bir endişeyle bana bakıyorlar.

Muhtemelen sevmedikleri biri hakkında konuştuğum için ve söylediklerimin ihanet gibi hissettirmesini istemediğim için. Sanki onlarla değilmişim gibi.

Ben onlarla

birlikteyim.

Her zaman.

"İkiniz de hislerimi biliyorsunuz ve değişmediler." Onların sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Thatcher'la o kadar çok vakit geçiriyorum ki, Mayıs ayında yaptıklarının onun kişiliği olmadığına inanmak istiyorum. O kadar temkinli olmadığına hâlâ derin bir pişmanlık duyuyor." Duraksıyorum. "Sana vuralı dört ay oldu Farrow ve henüz kendini affettiğini bile sanmıyorum."

Maximoff ve Farrow birbirlerine anlam veremediğim güçlü bir bakış atıyorlar. Belki de son zamanlarda Thatcher'la ilgili her şeyi bensiz tartışmışlardır.

Farrow mürekkepli elini saçlarında gezdiriyor. "Gerçekten umurumda olmayan bir adam için bu kadar enerji harcamayı sevmiyorum."

"Bu adil." Artık soğumuş olan kahvemi yudumluyorum.

"Ama," diyor Farrow, başparmağını çember dudak piercinginin üzerinde gezdirerek, "ben önemsiz bir pislik değilim. Doğum gününden beri bana ters ters bakmadı bile." *Haziran'da.* "Ve biz görevdeyken kıcımın **dibinden** ayrılmıyor. Kahretsin.

birlikte çalışması nispeten kolay, yani bir şeyler değişti." Sanki bayrağı devrediyormuş gibi Maximoff'a bakıyor.

Moffy çayını bile içemeyecek kadar katı. "Koruman seni önemsiyor, Janie. Ve bu kişisel bir seviyede."

Gözlerim doluyor ve dudaklarımdan şaşkınlık akıyor. Elbette Thatcher'ın ne kadar düşünceli olduğunu fark ediyorum. Ama bu, korumamı bir gün boyunca *saatlerce* gören ben oluyorum.

Maximoff ve Farrow sadece anlara tanıklık ediyor ve ben onun iyiliğinin bir kısmını bile göreceklerini hiç düşünmemiştim.

"Kişisel düzeyde olduğunu nereden biliyorsun?" Merak ediyorum, işaretler için ikisini de tarıyorum. Okumuş olmaları gereken ipuçlarını.

Farrow başparmağından başlayarak parmaklarını sayıyor. "Bir, Thatcher seninle bir 'yemin' etti." Ayrıca hava tırnakları da kullanıyor.

Maximoff, "Sadece seninle ilgilenmek için," diye ekliyor. "Doğru." Biraz doğruluyorum.

Onlara yeminden bahsettiğimde ayrıntıları sordular ama pek bir fikir belirtmediler. Görünüşe göre şimdiye kadar.

"İki." Farrow işaret parmağını kaldırır. "Yunanistan'dayken aranız pek iyi değildi. O orospu çocuğunun tayinini isteyip başka birini koruması daha kolay olurdu. Bunu yapmak yerine kendini sana adadı."

Şenlik ateşini hatırlayarak dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Nasıl kısa bir yürüyüş yaptığımızı. Nasıl titrediğimi ve onun bana tek bir tereddüt etmeden düğmelerini nasıl iliklediğini.

Maximoff, Farrow'un mürekkepli parmaklarına odaklanır. "İkinci noktanın hâlâ yemin olduğuna eminim."

Farrow, Maximoff'un her şeyini incelerken, "Daha az umursayamayacağıma eminim," diyor kolayca.

Şaşırmış gibi yapıyor. "Senin saymadığını tamamen unutmuşum. Özür dilerim, dostum."

Farrow gözlerini devirerek kısa bir kahkaha atar. "Tamam, ukala." Birbirlerine biraz daha bakıyorlar ve ben kahvemi yeniden ısıtmak için ayağa kalkmak üzereyim.

Sallanan sandalye gıcırdadığı anda kafaları bana doğru dönüyor.

"Bu *seninle* ilgili," diye vurguluyor Maximoff. "Sizin zamanınız, bizim zamanımız değil." Göğsünden Farrow'a doğru bir işaret yapıyor. "Pekâlâ, senin için buradayız."

Farrow güçlü çenesini ovuşturuyor, kasları gerilmiş. Donup kaldım.

Farrow ve ben Maximoff'un dikkatini ikimiz arasında paylaştırdığı için kendini suçlu hissetmesi konusunda derin endişe duyuyoruz. Yanlış ve doğru zamanlama ve haksızlık yapıp yapmadığı hakkında çok düşünüyor.

Gerçekte, o adil olmanın ötesinde, ikimiz için de mevcut olmanın ötesinde ve Farrow ve ben sadece onun rahatlamasını ve nefes almasını istiyoruz.

Kendimden emin bir şekilde başımı sallıyorum ve sallanan sandalyede oturmaya devam ediyorum. "Dinleyelim o zaman, eski dostum." Farrow'a kaçamak bir bakış atıyorum ve birbirimizi anladığımızı gösteren bir bakış paylaşıyoruz. *Maximoff Hale'i koruyun ve sevin.*

Maximoff Batman kupasını yere bırakır. "Thatcher senin detaylarında kalarak daha zor olan yolu seçti."

"Doğru," diyorum usulca. Başka bir gülümsemeyi bastırmaya çalışırken yanaklarım acıyor.

Thatcher'ın kalmasına minnettarım. Bu onun benim için burada olmayı ne kadar çok istediğini gösteriyor ve daha önce hiçbir korumamdan böyle bir bağlılık hissi almamıştım. Şimdi emekli olan ilk korumam, bana eşlik etmekten hoşlandığına dair hiçbir ipucu vermemişti.

İkinci korumam Quinn Oliveira inanılmaz derecede iyi kalpliydi ama ben onun ilk müşterisiydim ve bu yüzden Luna'ya transfer olduğunda yeni olasılıklar için daha heyecanlı görünüyordu. Gitmeye hazırım.

Thatcher'ın tüm risklere ve zorluklara rağmen benimle kalmak istemesini seviyorum. Ayrıca, Sindirella reklamıyla uğraşırken yeni bir koruma ilişkisiyle uğraşmak çok stresli olurdu.

"Üç." Farrow orta parmağını kaldırır. "Koruma transferleri her zaman olur. Erkeklerin kimi korumak istediklerine dair tercihleri olabilir ama hepimiz ailenizi günün sonunda gerçekten umursamayacak kadar seviyoruz. Sadece görevde olduğumuz için mutluyuz. Moretti'nin yaptığını bir müşteriyi *sevmeden* yapamazsınız ve ben bunu bilirdim çünkü Maximoff'un ekibinde kalmak için ne gerekiyorsa yapardım."

Bana ne söylediğini duyuyorum.

Yani yemin sayesinde Thatcher'ın sonunda kartlarını gösterdiğine inanıyorlar ve artık beni kişisel bir düzeyde sevmesi gerektiğini biliyorlar.

Nabzım yükseliyor.

Dövüyor, dövüyor ve ben neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum. "Yani benden kişisel düzeyde hoşlanıyor. Ondan etkileniyorum. Bir şey olacak gibi değil."

Maximoff parmak eklemlerini patlatıyor, kötü bir alışkanlık.

Farrow kaşlarını kaldırır. "Tamam, olay şu." Yulaf ezmesi kâsesini sehpanın üzerine koyuyor. "Her ne kadar kişisel ve profesyonel

Thatcher'la aramızdaki şey benimle onun arasında. İkimiz de yirmi sekiz yaşındayız, on sekiz değil. İkinizi korumayı her şeyin üstünde tutarız."

Bu yüzden Farrow, Thatcher'ın korkunç *yumruktan* sonra bile güvenlikte kalmasına ses çıkarmadı ve Maximoff da bu süre zarfında Thatcher'ın benim yanımda kalmasına ses çıkarmadı.

Thatcher'ı deneyimli, usta bir koruma olarak görüyorlar ve beni güvende tutacağını biliyorlar. Herhangi bir husumetten bağımsız olarak.

Yani ona hâlâ güveniyorlar ama ondan hoşlanmıyorlar.

Farrow kulaklığının kablosunu omzunun üzerinden geçiriyor. "Tüm bunları bir kenara bırakırsak, dürüst olacağım: Thatcher benim yaptığımı yapmaz. Benim Maximoff için çiğnediğim kuralları senin için çiğnemeyecektir. Kendi ikiz kardeşi için bir kuralı çiğnediğini bile düşünemiyorum."

Maximoff bir elini gür saçlarının arasından geçirir. "Eğer bu kuralları çiğnemek istemiyorsa, o zaman sonu kötü bitecek demektir. Ona karşı her ne hissediyorsan Janie, onları ezip geçecektir."

Omuzlarımı büküyorum, nefes alıyorum ama pek iyi nefes veremiyorum. "Sahip olduğum tek duygu *cazibe*. Ve beni kalp acısından korumak istediğini biliyorum Moffy, ama kalbim bu işe dahil değil." Oda sıcaklığındaki kahveden daha büyük bir yudum alıp dudaklarımı yalıyorum. "Kalp yok. Vücut parçaları yok. Bu sadece uzak bir çekim. Aşk ikimizin de kullanmadığı iki yönlü bir yol."

Maximoff düşünceli düşünceli uzaklara bakar.

"Ünlü olanlar." Farrow yavaşça yükselen kaşlarıyla ikimizin arasına bakıyor. "Tecrübesizliğin ortaya çıkıyor."

Öne doğru eğildim. "Nasıl yani?"

Maximoff hâlâ boşluğa bakıyor ve parmaklarını çıtlatıyor.

Farrow bakışlarını onun üzerinden çekmekte zorlanıyor ama bana şöyle diyor: "Aşk kesinlikle tek yönlü bir sokak olabilir ve inanın bana, o sokaktan geçen kişi olmak istemezsiniz."

"Aşağıya doğru sürdün mü?"

Merak ediyorum. Maximoff devreye giriyor. "Nereye sürdün?"

Gülüyoruz.

Yavaşça gözlerini kırptırarak bakıyor. "Başka bir boyuta ışınlandım."

"Hâlâ Philly'deyim, kurt izci." Farrow daha geniş gülümsüyor ve kolçağa oturmak için ayağa kalkıyor ama nişanlısına çok daha yakın.

Maximoff tahtaya dönüşür ama eklemleri yeniden canlanır ve güçlü bir kolla Farrow'un omuzlarına sarılır.

Farrow Moffy'nin belini tutar, eli gömleğinin altına dalmıştır.

Yakınlaşıyorlar.

"Ne diyordun sen?" Maximoff bana soruyor.

"Aşkın tek yönlü caddeleri," diye açıklıyorum. "Farrow var olduklarını söyledi, ben de ona daha önce böyle bir yoldan geçip geçmediğini sordum."

"Elbette," diye yanıtlıyor Farrow. "On üç yaşında aşık olduğumu düşünmüştüm ve bu istediğim şekilde karşılık bulmadı."

"Ve sonra Rowin," diyor Maximoff, Farrow'un gözlerini cehennemin yedi katına çevirmesine neden olan bir ismi ortaya çıkararak.

Farrow'un eski sevgilisinden tüm ailem ve güvenlik güçleri nefret ediyor. Neredeyse annemin misilleme el kitabından bir sayfa almak istiyordum ama bu gömülü bir cesedi çıkarmak gibi olurdu.

Babam intikamın anlamsız olduğunu söylerdi.

Farrow Maximoff'a, "O herif o yolda tek başına gidiyordu," diyor. "Yakınında bile değildim." Avuç içi Maximoff'un sivri çenesini kaplıyor ve Moffy elini Farrow'un kafatasının tabanına kadar götürüyor.

Öpüşmek üzere olduklarını söyleyebilirim.

Maximoff nefesinin altından bir şeyler mırıldanır, Farrow da mırıldanır, dudakları birbirine yaklaşır ve Maximoff sanki kendisine en iyi arkadaş suçluluğu enjekte edilmiş gibi aniden kucaklaşmadan ayrılır. Yan tarafa doğru adım atarken, burnu alevlenerek yüzünü buruşturuyor.

Ve özür dileyen gözlerini bana dikti.

Maximoff'un irkilmesiyle irkildim.

"Moffy-"

"Tamamen sana odaklandım," diye hatırlatıyor bana.

Farrow'un sinirlendiği falan yok. Maximoff'a daha korumacı bir şekilde bakıyor, sanki onu tüm takıntılarından ve endişelerinden korumak istiyor.

"Elbette öylesin," diyorum tüm kalbimle. "Ve sevdiğin adamı öpmek için bir dakikanı, hatta bir saatini ayırman umurumda değil."

Boynu kızarıyor. "Peki ya sen?" "Peki ya ben?"

Farrow kâsesini alıyor, konuşmamızın dışında kalmaya çalışıyor.

Maximoff'un endişesi sıcak bir battaniye gibi. Tüm odayı kaplıyor.

"Aşkın tek yönlü sokakları, bunların yanlış dönüşler olduğunu bilirsiniz. Girilmez sokaktır."

Sertçe nefes alıyorum ve başımı sallamaya çalışıyorum.

Bu süreçte incineceğimden korkuyor ve onun bakış açısına göre bu acı verici olmalı. Burada duygularına on kat karşılık verebilecek bir korumaya aşık olabildi.

Ve onun zihninde, ben buradayım - onun diğer yarısı - tek yönlü bir yola girmek üzereyim.

ON DAKİKA SONRA, yeni bir kahve demleniyor ve planımız resmen güzel bir uçuşa geçiyor. Çimenlerden sıçrayan bir çekirge gibi. "Umut verici görünüyor." Maximoff'a kumral saçlı, karamela gözlü ve çengel burunlu yirmili yaşlarında bir sporcunun fotoğrafını uzatıyorum. "O profesyonel bir futbolcu."

Instagram'daki resminin çıktısını aldım. Dün gece diğer 4.593 kişiyle birlikte bana direkt mesaj gönderdi.

Hepsi talip değil.

Reyroo3245 bana çenemi kapamamı

ve ölmemi söyledi. Çok gereksiz.

Gece 1'den beri DM'lerimi kontrol etmedim ve eminim gelen kutum ciddi şekilde şişmiştir. Ama o lağım çukuruna geri dönmek konusunda daha çekingenim.

Maximoff fotoğrafı inceler. "Evet, ne tür bir yirmili yaşlar kendi spor takımına sahip olmak yerine futbol oynar. Başarısız diyebilir miyiz?"

Büyükanne Calloway hakkındaki izlenimleri çok yerinde. Bunlar onun düşünceleri olmalı.

"Ve o *yıldız* oyun kurucu bile değil."

Maximoff bir raptiye kapar. "*Futbol* kelimesini duysa muhtemelen beti benzi atardı." "Çok fazla çalım atıyor," diye not ediyorum.

Fotoğrafı, tuğla duvara astığımız bir mantar panoya iğneliyor.

Bitişik kapının yanında.

O oradayken ve ben buradayken Thatcher'ın ne yaptığını merak ediyorum. Daha önceki karşılaşmamızı hiç düşünüyor mu?

"Ünlü olanlar."

Mutfağa bakıyoruz.

Farrow omzunu rahatça kemere dayamış, iki elinin arasında kırmızı bir elmaParmaklar. "Bir yandan Bu tüm sözde Kriminal

Zihinler bölüm o

çok eğlenceli, buradaki son oyun ne?"

Bir yığın basılı fotoğrafı karıştırıyorum. "Daha önce de söylediğim gibi, büyükannemizin kesinlikle tiksineceği bir adam seçip onu evine getirirsek, Külkedisi reklamının başarısız olduğunu görecektir."

Maximoff mantar panodaki on iki fotoğrafı inceliyor. "Umarım reklamın işe yaramadığını anladığında Janie'yi geri çeker ve çöpçatanlık yapmaya çalışmaktan vazgeçer."

Büyükannemiz bu ihanetin ne kadar derin olduğunu anlamadan geçip gidemez. Hiçbir kardeşimize ya da kuzenimize böyle bir taktik uygulamasını istemiyorum.

Burada bitiyor.

Annem öldürücü bir kar fırtınası olabiliyor ve reklamın yapıldığı gün Londra'dan doğruca Philadelphia'ya uçup kendi annesini soğuk bir öfkeyle azarlamayı teklif etti. Ama ben kendi savaşımı kendim vermeyi tercih ederim, o yüzden bunu tek başıma hallediyorum.

Şey... en iyi arkadaşımın ufak bir yardımıyla. Ve nişanlısının. Ve çok yakında, korumama ihtiyacım olacak.

Yani teknik olarak yalnız değilim, ama babamın her zaman dediği gibi, *bazı savaşlar en iyi bir yardımcı ile yapılır*. Bu üç adam benim.

Farrow elindeki elmayı döndürüyor. "Büyükannene dışarıda seni taciz etmeye çalışan tüm orta yaşlı salakların videolarını gönder, yaptığına pişman olacak."

"Kardeşlerim dün gece e-postasını ve telefonunu klipler ve makalelerle doldurdu." Reklamcıma Cinderella reklamıyla ilgimi reddeden bir açıklama yaptırdım ve çoğu medya kuruluşu korkakça geri adım atmaya çalıştığını söyledi.

Yeni bir gazete manşeti:

REKLAM GERİ TEPTİKTEN SONRA BOŞ MİRASÇI İTİBARINI KURTARMAK İÇİN KOŞUŞTURUYOR

"Büyükannen nasıl tepki verdi?" Farrow soruyor.

"E-posta gönderdi, *kötü basın iyi basındır*. Ve hepsi bu kadar."

Farrow duvara iğneleyici bir bakış fırlatır ve "Lanet olsun!" diye mırıldanır.

Maximoff tavana bakıyor. Kızgın. "Sanırım sadece işine geldiği zaman *kötü basının iyi basın olduğunu* düşünüyor." Büyükannemize o kadar yakın değil, bu da büyük olasılıkla önce benim evlenmemi istemesinin bir başka nedeni.

Bunu zaten biliyorlar.

Birkaç fotoğrafı daha karıştırıyorum. "Bence kendini pek çok korkunç şeye inandırmış."

Farrow elmadan bir ısırık almak için bekliyor. Parmağındaki titanyum evlilik yüzüğüne baktığını fark ediyorum. Sonra Maximoff'a bakıyor. "Yapabileceğimiz bir şey var, kurt izci."

"Hayır," diye araya girdim. "Onun yüzünden kaçmıyorsun." Duygularım gözlerimi yakıyor.

Dudakları titriyor. "Kaçmakla ilgili bir şey söylemedim Cobalt, ama iyi denemeydi." Maximoff'la bakışlarını kilitliyor. "Büyükannene birkaç yıl, belki dört ya da beş yıl evlenmeyi planlamadığınızı söyleyebiliriz. Böylece Jane'i bu kadar çabuk evlendirmek için üzerinde baskı hissetmez ve böyle bir numara daha yapmaz."

Uzun bir nişan istiyorlardı ama *o kadar* uzun olmasını istemiyorlardı. Maximoff güçlü bir şekilde başını sallıyor.

Benim için her şeyi yapar.

İkisi de yapardı.

Ama benim hatırım için düğünleri hakkında açıkça yalan söylemelerini istemiyorum. Güzel olması gereken bir şeye leke sürmek istemiyorum. "Hayır," diyorum tekrar, bakışlarını yakalayarak. "*Hayır*. Buna değmez."

Farrow mantar panoya bakar. "Yani bu salaklardan biriyle çıkmayı mı tercih ediyorsun?"

."

"Randevu güçlü bir kelime," diye araya giriyorum. "*Bir* öğle yemeği yiyeceğim

bu taliplerden biriyle birlikte olmak istemezdi. Büyük ihtimalle Bay Futbol Adamı." Kumral saçlı sporcunun panodaki fotoğrafını okşuyorum.

Farrow sulu elmayı ısırır. "Moretti'yi ara."

"Şimdiden mi?" Thatcher ile aynı odada olması gerekenden bir saniye daha fazla kalmak *istemesine* bile şaşırdım.

Farrow sadece başını sallıyor. Benim adıma korumama telsizle ulaşip onu buraya çağırabilir ama bu Thatcher'la konuşmak istediğinden daha uzun süre konuşması anlamına gelir.

Maximoff kollarını kavuşturur. "Eğer bu konuda ciddiysek koruman da burada olmalı."

Bizler.

Hemen telefonumu aldım.

THATCHER MORETTI

Bu her neyse hoşuma gitmeyecek. Şimdiden söyleyebilirim ve sadece tuğla duvara yapıştırılmış bir sürü fotoğrafa bakıyorum.

Daha spesifik olarak: çoğunlukla Jane'in yaşlarında erkeklerin fotoğrafları. Hedefler mi?

Hiç şüphe yok, zihnim çınlıyor.

Ağzım daha sert bir çizgiye oturuyor. Bunun doğru olmadığını biliyorum. Jane'e karşı beslediğim korumacı ve savunmacı hisleri bir anlığına da olsa bir kenara bırakmam gerekiyor ve makul bir yanıtla baş başa kalıyorum: *Söylemek için çok erken.*

Geri çekilip mutfığa bakıyorum. Jane ve Maximoff'un hoparlörden Sullivan Meadows'la konuştukları yere. Jane'in kuzeni, ben evlerine girdiğim sırada onları aramış.

Aileden gelen kesintiler rutindir. Özellikle de Jane ve Maximoff, onlara ihtiyacı olan herkes için kolayca erişilebilir olmaya çalışırlar.

Jane'i kemerli geçitten kısa bakışlarla görüyorum. Mutfakta dolaşıyor. Sohbet ederken bir fincan kahve ısıtıyor.

"Garajda fazlasıyla yer var Sulli," diye güvence veriyor Jane, "Jeep'inin sığacağına söz veriyorum."

Maximoff konuşuyor. "Bisikletlerin yerini değiştirdik ve hâlâ çok sıkışık, Audi'mi sokağa park edebilirim."

Bu büyük bir güvenlik sorunu olur. Ama Maximoff'un arabası halk tarafından Sulli'nin eski Jeep'i kadar tanınmıyor. Eğer bir araç için vandalizm ya da hırsızlık riskini göze alacaklarsa, Audi hedef alınma olasılığı en düşük araç.

Doğru seçim.

Sulli telefonda, "İkiniz de harikasınız," diyor.

Jane'i bir kez daha gördüm. *Eğer sana çok bakıyorsa, senden hoşlanıyor demektir.* Çocukluk tavsiyesi, dostum. Teneke kutuyu delen bir mermi gibi aklıma geliyor.

Şimdi müşteriye bakıyorum ve *bana dönüp bakmayı* düşünüyorum.

Jane bir anlık duraksamayla kalçasını tezgâha dayıyor. Göremediğim bir şeye parlak bir şekilde gülümsüyor. Belki Maximoff'un elindeki telefona.

O telefon olmak istememeliyim. Jane'in canlı enerjisinin ya da onun zihnine veya bedenine ait herhangi bir şeyin alıcısı olmak istememeliyim, ama düşünmeye devam ediyorum, *bana bak.*

Başını çevirdi. Ve

bana doğru baktı.

Uzaklaşmıyorum. Bakışlarımız bir süre birbirine kenetleniyor ama ondan yaklaşık dört metre uzakta duruyorum. Aramızda yaklaşık 15 metre var.

Mavi gözleri yavaşça yüzümün sert çizgileri üzerinde dans ediyor, sonra kıyafetlerim: gri yaka ve kırmızı flanel.

Sanki daha öncesini hatırlıyormuş gibi.

Mutfak. Havlumu.

Kızarmış boynu ve kısalmış nefesi.

Oraya gitme, Thatcher.

"Hey, markette bir şeye ihtiyacınız var mı?" Sulli, sesi telefon hoparlörlerinden duyulacak şekilde onlara soruyor.

"Ben iyiyim," diyor Maximoff. "Jane?"

Soruyu kaçırıyor. Müvekkilimin dikkatini dağıtıyorum. *Hiç profesyonelce değil.* Bakışlarımı ondan ayırmaya çalışıyorum.

"Jane?" Maximoff tekrar sorar.

"Hmm?" Çilli yanakları kızardı ve mutfığa doğru koşmaya başladı. Görüş alanımdan kayboldu. "İki evin de süte ihtiyacı var." dediğini duyuyorum.

Üzerimde bir çift göz daha

hissediyorum. Jane değil.

Maximoff değil.

Ama Farrow, demir kafe masasında oturuyor ve siyah çizmelerini bağlıyordu. Benden iki metreden daha az uzakta ve tehditkâr bakışları daha da yakın hissettiriyor.

Bir adım daha geri çekiliyorum.

Gözdağı vermek, takımda koruma olmak için hayati önem taşır. Bu kadar iyi yapamasaydı daha çok endişelenirdim.

Ona yumruk atmamalıydım.

Çenem gerildi.

Pişmanlık kabarıyor, ısıyor. Farrow'u her gördüğümde zorlanıyorum. Çünkü yaptığım hatayı düşünmemek neredeyse imkansız.

Yaptığımdan çok daha iyi bir şekilde halledebilirdim.

Daha önce özür dilemeliydim. Ama haftalarca, kovulmam gerekiyormuş gibi hissetmeden kelimeleri ağzımdan çıkaramadım.

Onu görmek bana her şeyi ne kadar berbat ettiğimi hatırlatıyor. Ne kadar acıya sebep olduğumu, karşılığında neyi hak ettiğimi ve asla ödeyemeyeceğimi düşündüğüm tüm borçları.

Farrow bağcıklarından birini düğümlüyor. Müşterilerimiz hâlâ konuşuyor ama mutfağın derinliklerine indikçe konuşmaları da azalıyor.

Demlenen kahvenin sesi havayı ikiye böler.

Ona bir şey söyle.

Konuşacak bir şey bulamadığım için susmuyorum. Çok ortak noktamız var. Aynı şeylerden hoşlanıyoruz. Dövüş sanatlarına, Philly spor takımlarına aynı ilgi. Aynı müzik zevki. Etrafta şakalaşması -sürekli kaburga kemikleri ve arkadaşlarıyla dalga geçmesi-, ordudayken ben de bu tarz şeylerle çok karşılaştım.

İletişimden nefret ediyorum.

Ama şahsen, güzel anıları geri getiriyor.

Daha çok ortak noktamız var. Daha kötü şeyler ve bazen onun bir çeşit TSSB yaşadığını bildiğimi fark edip etmediğini merak ediyorum.

Yunanistan'da, Farrow'a vermesi için Banks'e bir şişe su vermek zorunda kaldım. Farrow'un bunu benden kabul edeceğini düşünmemiştim ama zihinsel olarak geri çekildiğini söyleyebilirim. Takımla bu konu hakkında pek konuşmuyor.

Ben pek konuşkan biri değilimdir. Kelimeyi yüksek sesle zar zor söyleyebiliyorum. Öyle olmamalı ama öyle.

Sonunda sessiz kalıyorum çünkü çenemi açamıyorum. Sanki cüruftan yapılmışım ve neredeyse hiç kimse beni açacak doğru aletlere sahip değil.

Bazen ben bile.

Farrow ve beni ayıran tek şey *benim*. O hiçbir şey yapmadı.

Telsizler kulak zarımda çıtırdıyor. Bu *iyi bir şey*. İşe odaklanıyorum ve Omega liderinin konuşmasını dinliyorum.

"Akara'dan Thatcher, Farrow ve Quinn'e. Marketteyiz. İstedığınız özel bir şey var mı?"

Pazen yakama dokunuyorum ve mikrofonuma basıyorum. "Sızıntı durdurucu katkı maddesi var mı diye kontrol edin. Jane'in Beetle'ı yine yağ sızdırıyor." Ophelia ayak bileklerime sürtünüyor ve mırlıyor. Uzanıp kulağının arkasını kaşıyorum, başını elime çarpmaya çalışıyor ve bundan zevk alıyor. Odayı hızlıca tarıyorum ve kedilerin yerini tespit ediyorum.

Biri hariç hepsi görünürde. Meyankökü utangaç olabiliyor ve en ürkek olanı da o. Bu beni onun için daha çok endişelendiriyor. Ama saklanabileceği bir sürü yer var.

"Anlaşıldı," diye yanıtlıyor Akara.

Statik vızıltı, Quinn'in cevabını bekliyor.

Ayağa kalkıp botlarını bağlarken Farrow'a bakıyorum ve telsizini susturduğundan emin oluyorum.

Bu ilk kez olmazdı.

Kolumu yan tarafıma bırakıyorum. "SFO markette. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diyor başını rahatça sallayarak. "Ben iyiyim." Şömineye doğru adımlarını hızlandırıyor.

Farrow'dan bir saniye sonra hareketi fark ettim. Çünkü şömine arkamdaydı.

Şöminenin üstündeki patiska kedi Walrus'u kapıyor. Ayrıca, çıkıntıdan sallanan bir resim çerçevesini de yakalıyor.

Tetikte, her zaman becerikli ve sürekli tetikte, şakalar yapsa, gülümsese ya da aslında dünya alevler içindeyken yanmıyormuş gibi mobilyaların üzerine uzansa bile.

Walrus burnunu pençelemeye çalışır ve Farrow gülümseyerek geri çekilir. "Bugün olmaz, seni küçük piç." Walrus'un gitmesine izin veriyor ve kedi mutfığa doğru koşuyor.

Kulaklığımı ayarlıyorum ve aniden birbirimize bakıyoruz. Şöminenin üzerindeki boş süt sürahisine başımı salladım. Walrus'un ilgilendiği şey.

Farrow süt sürahisini alır ve telsizinin düğmesini çevirir. "Bir süredir iletişim için beni azarlamamıştın." Kaşlarını kaldırır. "Sıkıldın mı?"

Hiçbir fikri yok.

Yapmazdı.

Eskiden Epsilon lideri olduğum için güvenlik ekibinin nasıl çalıştığını tam olarak biliyorum. Tüm girdileri ve çıktıları. Her kararı, her

Muhakeme. Karanlıkta değilim.

Tüm ekip Farrow'un iletişim araçlarını seçici olarak kullandığının farkında, bu nedenle yanıt vermemesi bekleniyor ve liderler arasında bir sorun değil.

Akara sadece Quinn'in cevap vermesini bekliyor.

Geçmişte iletişim araçlarını kullanmamasından nefret ettim mi? Evet, nefret ettim. Lanet olası kurallara uysaydı işler daha kolay olurdu, ama uzun zaman önce kendi bildiği gibi davranacağını kabul ettim.

Farrow'un yanına kâr kalıyor çünkü hiç gerçek bir hata yapmadı.

Çünkü gevşekliği o alır. Sorulmasına gerek kalmadan.

Çünkü ateş altında çok sakin ve güvenilirdir ve *bu* öğretilemez. Hayatlar söz konusu olduğunda, sadece bu ailelerin değil ekibin de güvenliği söz konusu olduğunda, burada en iyi korumaları isteriz.

Biz derken Akara Kitsuwon'u, beni ve sorumlu olan diğer herkesi kastediyorum.

Takımdaki her yeni işe alımın Farrow'un değerinin derinliğini gördüğünü söyleyemem. Onun yaptığı hareketlerin aynısını yaptıkları için tokatlandıklarında ya da *kovulduklarında* değil.

Epsilon'daki adamlarımın acı bir düşmanlıktan başka bir şey hissettiklerini söyleyemem. Öyle ki bir adamım sırf Farrow'u kızdırmak için Donnelly'ye kişisel saldırılarda bulundu.

Lider olmak zor çağrılar yapmak demektir.

Yıllar önce kahvaltı sırasında Akara, Banks ve ben aramızdaki kavgaları nasıl önleyebileceğimizi konuşmuştuk. Özellikle de benimkilerin Farrow'u kışkırtmasını. Kıskançlıkları artıyordu. Kötü bir şey olacaktı.

Bunu

görebiliyordu

m.

Onu

duyabiliyordu

m.

SFE ve Farrow bugün bile anlaşıyorlar.

Kızarmış domuz pastırması yerken Akara bana, "*Farrow'un üzerine daha fazla gitmen gerekecek, böylece kimse ona özel muamele yapıldığını düşünmeyecek*" dedi.

Akara zaten onu sorguya çekmeye çalıştığını biliyordu.

Başımı salladım. "*Farrow'un üzerine fazla gitme. Bunca zamandır onun başına bela oldum. Onun saygısını kaybetmene gerek yok.*"

Akara kötü adam olmak isterdi ama arkadaş ve patron rolünü dengelemede benden daha iyi.

O sabah ağabeyimin ne dediğini hâlâ hatırlıyorum. Banks ağzının köşesinde bir kûrdanla bize şöyle demişti: *"Siz ikiniz iyi polis, kötü polis rutinini yapıyorsunuz ve bu beni lanet olası bir kovboy gibi göstermeye başladı."*

Farrow'u her küçük ihlali için azarladığımda Epsilon sakinleşti. Onlarla dalga bile geçmediğim şeyler. Her zaman onun peşindeydim ve FanCon sırasında kuralları çiğnediğinde maaşını bile kesmek zorunda kaldım.

Akara ve ben, Farrow'un takımda kalması yönünde oy kullandığımız için SFE'de kırgın duygularla uğraşıyorduk.

Bir müşteriyle seks yaptıktan
sonra. Birden çok kez.

Durumu kontrol etmek için o kadar uzun zaman harcadım ki, sonunda kendimi kaybedip ona yumruk atan ben oldum.

Bunun için bir mazeret yok.

Hatalarımın tüm sorumluluğunu üstleniyorum.

Ondan sonra Farrow'u tamamen bırakacağıma dair kendime söz verdim.

Şimdi taze çiçekler ve bahar gibi *Jane* kokan darmadağın bir oturma odasında karşımda duruyor ve neden onunla iletişim kurmak için peşine düşmediğimi merak ediyor.

Bakışlarım olabildiğince yumuşak. "İşini nasıl yaptığın umurumda değil," diyorum dürüstçe. "Sadece yapıyor olman."

Başını eğiyor, dilini azı dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve samimiyetimi ölçmek için beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu noktada bana karşı neden öfkeli bir pislik olduğun umurumda değil, yeter ki artık öyle olma."

Bir kez başımı salladım. Keşke ben de Farrow gibi geçmişi geride bırakabilseydim. Belki o zaman hayatım bu kadar çok el bombasının pimini çekmekten ibaret olmazdı.

Farrow sesini alçak, kaba bir fısıltıya düşürür. "Sadece beni şımartma. Kefaret olarak kıcımlı öpme. Nişanlıma ya da Jane'e bulaşma, o zaman bir sorunumuz kalmaz."

Sakin ol. Tekrar başımı sallıyorum ve telsiz sesi kulağıma geliyor.

"Quinn, marketten bir şey ister misin?" Akara tekrarlıyor. Oscar,

"Konuş küçük kardeşim." diyor.

Hat cevap beklemek üzere kilitlenir. Farrow süt sürahisini kemerli geçitte beliren Maximoff'a fırlatır.

Kolayca yakalar. "Çöp,"

diyor Farrow ona.

Maximoff bize tuhaf tuhaf bakıyor. Görevde değilken bu kadar yakın durduğumuz nadirdir.

Akara kulağıma konuşuyor. "Thatcher, Quinn hala uyuyor mu?"

Quinn Oliveira ile yollarımız mutfakta kesişti. İkimiz de kahvaltı yapıyorduk ve ben Omega için kışını koruyacak biri değilim. Akara'nın bilmesi gerekiyor.

Mikrofonumu tıklıyorum. "Hayır."

Akara iki kısa kelimeyle sıraya girer. "İyi değil."

Bu Quinn'in telsizini susturduğu anlamına geliyor. Yirmi bir yaşındaki genç güvenliğe katıldığından beri Akara, Quinn'in Farrow'un başına buyruk koruma tarzını kopyaladığından endişe ediyordu.

Ben de öyleyim.

Farrow'dan çok daha genç ve gerçekçi olmak gerekirse, daha asabi.

Mantar panoya geri dönüyorum. Kollarımı kavuşturuyorum. İçgüdülerim bunun bir *Talipler Duvarı* olduğunu söylüyor. Ama bu Jane'in büyükannesinin oyunuyla ilgilendiği anlamına gelir.

Ve ben onun olmadığına eminim.

"Nedir bu?" Farrow'a dönüp bakıyorum.

Bir dirseğini rahatça şöminenin üzerine koyuyor. "Ayın en kötü fikri."

"Karşı argüman," diyor Jane.

Ortaya çıkıp dumanı tüten bir kupaya üflerken kafalarımız dönüyor.

Hiç durmadan devam ediyor. "Bu ayın en kötü fikri, beni bir reklamda pazarlayan büyükanneme gidiyor."

Kaşlarım birbirine yaklaşıyor, Jane için endişeleniyorum. Ama aynı zamanda, lanet olası mantar panoya bakışlarımı dikiyorum.

Farrow, "Ancak reklamda seksten hiç bahsedilmiyordu." diyerek bunu yalanlıyor.

Jane sıcak kupasını kedi şeklindeki bardak altlığına koyarak "Romantik pezevenklik," diye açıklıyor ve ben de onun yanıma... yanaşmasını izliyorum.

Kollarımı açıyorum.

Nedenini bilmiyorum. *Ona dokunamıyorum.*

Burnum alevlendi ve sonunda deltoidimi yoğurmaya başladım.

Ellerini kalçalarına koyuyor ve fotoğraflara bakıyor. Sanki tüm geleceğinin haritasını çıkarmış ve planı gözden geçiriyor.

Ve sonra ölçülü bir nefes alıyor.

Stresli.

"Neler oluyor Jane?" Detayları soruyorum.

Her şeyi çabucak açıklıyor. Dinliyorum, gittikçe daha kaba nefesler alıyorum. Konuşması bittiğinde, bir fotoğrafını yırtıyor

Duvardan bir atlet. Onu Eagles'ın bek oyuncusu olarak hatırlıyorum.

Haklıydım.

Bundan hiç hoşlanmadım.

Maximoff yakınlarda durmuş, parmaklarını çıtlatıyor. Tüm bu senaryo yüzünden gergin görünüyor ama adam her zaman gergin.

Farrow nişanlısının yanında olmak için koltuktaki yerini terk eder.

Jane fotoğrafı bana uzatıyor ve bakışlarımı karşılamak için boynunu büküyor. "Şu ana kadar en iyisi o gibi görünüyor."

Fotoğrafa bakmadım bile.

Çelik bakışlarım onun üzerinde. *Bunu yapma, Jane.*

Gözlerimi arıyor ve birkaç parmağını yanağına götürüyor. "Yani..." Boğazını temizliyor ve daha çok kendi kendine başını sallıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Bu, Jane'e "oral yardım" sağlaması için başka bir erkek bulmasına yardım edeceğimi söylediğim zamanki gibi hissettiriyor - oysa ben tam oradaydım ve o da istekli olacaktı. Yanlış takım için 99 yardalık bir gol atmak gibiydi. Başkası için gol atmam gerektiğini biliyordum.

Sahada kazanılan her santimi geri çevirmek istemek.

Cehennem gibi.

Pürüzlü bir taş yutuyorum ve gözlerimi fotoğrafa dikeyyorum. "Onu incelemem gerekecek," diye hatırlatıyorum ona.

Başını sallıyor. "Biliyorum." Sesi her zamankinden daha sertti.

Potansiyel olarak çıkabileceği veya sevişebileceği ya da her ikisini de yapabileceği bir erkeği hiç incelemek zorunda kalmadım. Onunla ilgilendiğim zamanların çoğunda, erkeklerle olan her türlü yakınlaşmaya kapalıydı.

Sikeyim Nate'i, piç kurusu.

Jane'in başka erkeklere aşık olduğunu hayal etmek içimde sıcak bir şeyleri deliyor ve bir damarı patlatmadan önce daha parlak şeyler düşünmem gerekiyor.

Yavru

köpekler.

Gökkuşak

ları.

Amcık.

Tanrım, Jane tam önümde. Belki amcık değildir.

Fotoğrafı inceledim. "Onu takip mi ediyorsun?" Açıkça soruyorum. Başını eğiyor. "Takip etmekle ne demek istiyorsun?" "Çıkmak," diye açıklıyorum. *Seks yapmak.*

"Çıkmak yok." Neredeyse fısıldıyor. "Başka bir şey yok. Tamamen

platonik."

Yüz ifadem kap an ı y o r . *Platonik* olarak niyetlendiği şey daha fazlası olabilir.

Sonra ne olacak?

Ve sonra hiçbir şey. Hislerimin bir önemi yok. Sıramı bozup, *siktir et* diyemem.

Ama içimden bir ses *bunu siktir et* diyor.

Bek ve Talipler Duvarı'ndan kurtulun. "Büyükanneni aramaya ne dersin?" Jane'e sordum.

Farrow söze giriyor, "Bu ikisi duvara boktan şeyler asmaya başlamadan önce ben de öyle demiştim."

Maximoff yavaşça göz kırpmıyor. "Ne kadar iyi bir arkadaş olduğumu gösterdiğin için teşekkür ederim."

"En iyisi," diyor Jane sıcak bir gülümsemeyle.

Maximoff da gülümser.

Jane bana döndü. "Ve büyükannemizi aradım. Yirmi kere. Aramaları tarıyor olmalı çünkü her seferinde sesli mesaja yönlendiriliyorum. İzle." Sehpadan telefonunu alıyor ve bir numara çeviriyor. Havaya kaldırıp bekliyoruz.

Hat tıklanmadan önce bir kez çalıyor.

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve hoparlörü dudaklarına götürüyor. "Büyükanne?"

"Jane, canım." Büyükanne Calloway'in sesi sanki hayatının yarısı boyunca helyum emmiş gibi. Koruma olana kadar kibirli, mavi kanlı aristokratlar bana yabancıydı.

Büyükannesi kaz ciğeri ve Beluga havyarı yiyor.

Ben haftada üç gün kızarmış salam yiyerek

büyüdüm. Jane başladı, "Ben-"

"Aradığına çok sevindim," diye sözünü kesiyor.

Arayıp duruyordu.

Gözüm herkesten çok Jane'in üzerinde. Kuzeni için endişeleniyor.

Maximoff telefona ters ters bakıyor ve Jane onu büyükannelerinden uzaktan koruyabilecekmiş gibi ondan uzaklaşıyor.

Farrow elini Maximoff'un ensesinde rahatça tutuyor.

Şanslıymış.

Jane için *neler* vermezdim -hayır, *olamaz*-. Düşüncelerim artık karmakarışık. Elimi çenemde gezdiriyorum.

Tekrar başladı, "Büyükanne-"

"Reklamı küçük düşüren bir basın açıklaması yaptığınız için hayal kırıklığına uğradım. Ama anlıyorum. Herkes sürprizleri sevmez."

Farrow gözlerini devirir.

"Büyükanne. Bu-" "Daha iyi haberler geliyor, canım."

Jane sözünün kesilmesinden dolayı hayal kırıklığı içinde iç çeker.

"Bu cumartesi öğleden sonra çayı planladım," diyor büyükannesi.

"Ama-"

"Ve özgeçmişlerden en iyi üç adamı seçtim. İçlerinden biri kazanacak."

Nefes alıyor. "Grandmo-"

"Detayları gönderirim. Cumartesi görüşürüz ve bir elbise giy."

Hat tıklıyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor Farrow.

İşler şimdi daha da kötüleşti. Üç talibi incelemem gerekecek. Sadece futbolcuyu eğlendirirken şimdi dört erkeği çay *randevusuna* götürüyor.

Jane şaşkınlıkla telefona bakar. "Az önce ne oldu?"

Maximoff yumruğunu açmaya çalışır. "Az önce ikinci çayına kandırıldın."

"Çay ve elbise bile sevmem," diye mırıldanıyor. "Şimdi de *The Bachelorette*'in bir bölümünü sahneliyor. "

Ona bakıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye hatırlatıyorum Jane'e.

Kafası karışmış gibi başını sallıyor. "Hayır, ben sadece... Futbolcuyu ikinci çayına götürebilirim. Bu şekilde plan aynı. Büyükannemin seçtiği erkeklerin önüne geçebilir-"

Bir yumruk kapıya gürültüyle vurur. Jane sarsılır.

Elimi sırtının küçük kısmına koydum. "Bekle." Onu geçip kilitli kapıya yöneldim. Farrow saniyeler içinde hemen arkamdaydı.

Geçici muhafızlar dışarıda çevre güvenliğini sağlıyor olmalı. Bir sonraki ses bir *vuruş*. Bir cisme benziyor.

Farrow telefonundan güvenlik kameralarını kontrol ederken ben mikrofonumla konuşuyor ve geçici personelle iletişim kurmaya çalışıyorum.

Sorunu bir dakikadan kısa sürede çözüyoruz.

"Yumurta mı atıyorlar?" Jane soruyor. İnsanların bunu yapmasına şaşırmıyor bile.

Başımı sallıyorum.

"Bu bir drone," diye açıklıyor Farrow.

"Lanet olası dronlar," diye homurdanıyor Maximoff nefesinin altından.

"Bir şey daha var," diye ekliyor Farrow. "Drone bir paket bıraktı."

OceanofPDF.com

JANE COBALT

Paketle ilgili MERAKIMIN sadece yarısı dolu. Thatcher diğer yarayı kaplıyor ve kendimi geriye doğru onu ararken yakalıyorum.

O burada değil.

Lüks ayakkabı kutusunu birkaç dakika önce Farrow'un yedeğinde güvenliğin konağına taşıdı. Ama sadece paketi metal taramasından geçirdikten sonra.

Korumalarımızın içindekileri tehlikeli bir şey olup olmadığını test etmek için daha fazla aleti var. Moffy'nin bu işe dahil olmayı tercih edeceğini biliyorum ama takipçilerimin bana gönderdiği top ve deri gibi şeyleri duymak hoşuma gitmiyor.

Maximoff bana eşlik etmek için geride kaldı ve yirmi yaşındaki kuzenimiz nihayet geldi.

"Dışarısı tam bir tımarhane çocuklar. Birkaç gün öncesine göre çok daha kötü," diyor Sulli küçük mutfakta, üçümüz bez çantalardan yiyecekleri çıkarırken.

Altı güzel ayak boyunda, dalgalı kahverengi saçları, oyulmuş pazuları ve kare çenesiyle Sulli, olmak için doğduğu atlet gibi görünüyor. Kilerde oyalanıyor. Sırf ona kağıt havlu ve diğer eşyaları rafa kaldırması için uzatabilelim diye.

Sulli, "Akara çiçek taşıyan yaşlı bir adamı ezmek için bir tür ters manevra ve üç noktadan dönüş yapmak zorunda kaldı," diyor. "Ve tam anlamıyla lanet olası haber minibüsleri var. Kanal 14 ve Günaydın Philadelphia gibi."

Çantamdan yavaşça bir düzine yumurta çıkarıyorum. Külkedisi reklamıyla ilgili bir sabah haberleri bölümü hayal edebiliyorum. Tüm gülümseyen spikerler ve onların

Kiminle çıkacağıma dair teoriler. Büyükanneimin çöpçatanlık yapması başka bir şey.

Dünyanın lazer gibi aşk hayatıma odaklanması ve yatırım yapması başka bir şey.

Endişelenmemeye çalışıyorum, ancak bunun geçici bir fırtınadan ziyade her günümün bir parçası olabileceğini fark etmeye başladım.

Sulli'ye bakıyorum. "Umarım dağılırlar ve biz de normal programımıza geri döneriz."

Maximoff şaşırmış gibi yapar. "Bu da neydi?" "Salı günleri çıkan görkemli çöplük yangınları," diyorum teatral bir şekilde. Sertçe başını sallıyor. "Her Cuma boktan fırtınalar."

Ona gülümsüyorum. "Ve akşam kıyametini de unutamayız."

Maximoff gülümseyerek karşılık verir. "Tanrım, kıyametten kurtulduk. Sanki bu işte çoktan profesyonel olmuşuz gibi."

"Öyleyiz, eski dostum." Ona silindir şapka taklidi yapıyorum.

Bir kolunu omuzlarıma doladı. "Que ferais-je sans toi, ma moitié?" *Sensiz ne yapardım, diğer yarım?* Başımın üstünü öpüyor.

Tam cevap verecektim ki Sulli'nin derin düşüncelere daldığını ve birkaç parmağını dudaklarına götürdüğünü fark ettik.

"Sulli," diye seslendim. "Bir sorun mu var?"

"Kahretsin... hayır, ben sadece... Umarım ikiniz de benim bu işlerde size kıyasla acemi olduğumu biliyorsunuzdur." Dışarıdaki medya kaosunu kastediyor.

Maximoff ona bir kavanoz jelibon uzatıyor, kreplerin üzerine koyduğu bir sos. "Bir süre sonra onları fark etmeyeceksin bile, Sul."

"Ve bu işte birlikteyiz," diye ekliyorum. "Hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle tek başına yüzleşmek zorunda değilsin."

"Evet." Düşünerek başını sallıyor. "İkinizin yanına taşınmak için çok garip bir zaman. Sen Philly'nin bekarlığa veda kızı gibisin Jane ve Moffy, *evleniyorsunuz-*"

"Yakın zamanda değil," diye araya giriyor, sesi yeni bir yasa çıkarıyormuş gibi sert: evlilik konuşması yok.

Bu hafta boyunca da bu konuda çok kararlıydı. Bu kriz benim etrafımda dönerken, o düğün planlamasının devam etmesini istemiyor.

Sulli gülümser. "Anladım. Henüz düğün çanları çalmıyor."

Maximoff, Sulli'ye *hoş geldin, bu ev artık senin* hediyesi olarak aldığımız bir kutu çöreği çevirerek açıyor. Onları dün almıştı, bu yüzden bayat olabilirler. "Şimdiden taşındığına pişman mı oldun?" diye soruyor.

"Hayatta olmaz." Jelibonları rafa kaldırıyor. "Heyecanlıyım. Sadece sokaktaki insanlar beni biraz korkuttu ama sanırım FanCon beni pek çok şeye hazırladı."

Turun Moffy ile arkadaşlığımdan daha fazlasına yardımcı olabildiği için mutluyum. Sulli meyveli çöreklerden birine uzanıyor ve hamuru ısıyor. Mısır gevreği kırıntıları çizgili gömleğinin üzerine dökülüyor. "Ve burası şimdiden evim gibi hissettiriyor."

Ağız dolusu konuşuyor. "Her şeyin nereye gittiğini biliyorum. Pek çok kez yatıya kaldım ve ikiniz de buradasınız, Luna da öyle."

Kalbim küt küt atıyor ve yanaklarımı bir gülümseme kaplıyor. Maximoff'un yanından sıkıca geçip kollarımı kuzenime doluyorum.

Sarıyoruz ve şakacı bir şekilde yan yana sallanıyoruz. "Seni çok seviyorum," diyorum ona.

"Seni daha çok seviyorum."

Geri çekilir ve gülümseriz. Geçtiğimiz yıl, daha önce hiç olmadığı kadar yakınlaştık. Rekabetçi yüzme sporundan emekli olduğundan beri, daha fazla gezi ve seyahatte bize katılabiliyor.

Ve şimdi nihayet yuvadan ayrılmaya karar verdi. Ebeveyn darbesini uçurdu ve sıkışık ama sevgi dolu evimize indi.

Sulli, Beckett'in en iyi arkadaşı olduğu için kardeşlerimin Hell's Kitchen'daki dairesini çok kolay seçebilirdi. Ona her zaman açık bir davetiye gönderdik ama sonunda kabul ettiğinde ben bile şaşırdım.

"Eliot ve Tom New York'a taşındıkları için, değil mi?" diye sorduğumu hatırlıyorum. İki Cobalt oğlanıyla yaşamak bir şeydir. *Dört tanesiyle* yaşamak tehlikelidir. Ve bilmeliyim, beşiyle de büyüdüm.

"Hayır," diye yanıtladı Sulli. "Beckett yeni balesiyle çok meşgul ve ben de gerçekten bir oda arkadaşı istiyordum. Luna beni ikna etti. Muhtemelen hiçbir zaman sahip olamayacağımız berbat bir üniversite deneyimi yaşayacağımızı söyledi." Omzumu dürttü. "Artı, sen ve Moffy oldukça radikalsiniz."

Hayatımızdaki büyük değişiklikler korumalarımızın hayatlarını da etkiliyor. Sulli'nin taşınması, Akara Kitsuwon'un resmi olarak güvenliğin şehir evinde yaşamaya başladığı anlamına geliyor. Şu anda, SFO'nun çoğu ve Jack Highland onun yan daireye yerleşmesine yardım ediyor. Bir yandan da gizemli ayakkabı kutusuyla uğraşıyorlar.

Bu hafta sonu, ailemizin geri kalanı Sulli'nin Luna'nın odasına mobilya taşımasına yardım etmeyi planlıyor. Alanı mini bir odaya dönüştürüyorlar.

Yatakhane. Ranza ve puflarla dolu. Neredeyse Princeton yurtlarında yaşadığım üç ay için nostalji yapacağım.

Neredeyse.

Çünkü o zamanlar aynı zamanda hayatımın en yalnız, en sefil zamanlarıydı. Bunu tekrarlamak istemiyorum.

Bitişikteki evlerin kapısı aniden açılır. Tüm güvenlik geri dönüyor. Önce Thatcher'a bakmaya çalışıyorum ama Maximoff'un bakışlarını yakalıyorum. Güçlü yeşil gözlerinde acil bir sorgulama var. Sanki sessizce soruyor: *Kutunun içinde ne vardı?*

OceanofPDF.com

JANE COBALT

AKARA az önce ayakkabı kutusuyla ilgili rahatsız edici detayları Sulli, Maximoff ve benimle sıkışık oturma odasında paylaştı. Esasen bunun bir güvenlik meselesi olduğunu bilmemiz için.

Endişelenme, hepsi öyle diyor.

Hepsi seninle ilgili olmadığını söylüyor.

Sadece bizi etkilediğini söylüyorlar.

Sanırım Güvenlik Gücü Omega onları ne kadar önemsediğimizi ve onlar bizi tacizden korurken bizim onları taciz ettiğimizi görmenin ne kadar acı verdiğini unuttu.

Bu bizim işimiz,

diyorlar. Ben

biliyorum.

Fedakârlıklarını anlayabileceklerinden çok daha fazla takdir ediyorum.

Korumalarımızdan birinin yolda öldürüleceğini hiç hayal etmiş miydin? Bir kutu içinde mi? Parçalanmış sincabın kırık boynuna sarılmış bir fiyonkla?

Hayır.

İğrenç eylemler benim için trajik bir şekilde normaldir, ancak çoğunlukla alıcılar ailem ve ben olduğumda. Korumamın hedef olmasına alışkın değilim.

Thatcher bir asker. Muazzam derecede uzun. Fiziksel olarak bir güç merkezi, korumak ve savunmak için yaratılmış yüce tanrısal ve meleksi bir varlık. Olmak istediği yerin burası olduğunu çok net görüyorum. Ailemi güvende tutmak için kendinden ne kadar çok şey vermeye hazır olduğunu görüyorum.

Sadece onun yanında olmak

isterdim. Bir kanat kadın

olmak.
Sırdaşı.

Sağ eli.

Onun arka cebine girmek istiyorum.

Hatta muhtemelen elimi güneye doğru kaydırıp onunkini sıkarak...

Çok uygunsuz, Jane.

Nabız atmamaya çalışıyorum. Şu an kesinlikle zamanı değil. Ama konuşmalar tekrar başladığında hava aydınlandı, kediler Farrow, Donnelly, Oscar, Quinn, Thatcher ve Jack de dahil olmak üzere burada toplanan herkesin etrafında koşuşturuyor.

Bir merdivene oturup çikolatalı kaplumbağamı kemirirken kendimi küçük kalabalığın içinden korumamı seçerken buluyorum.

Thatcher ön kapıda inanılmaz derecede metanetli duruyor. Fanilasını silkmiş, sade gri takım yakası sağlam vücuduna tam oturmuş. Yüz hatları sertleşmiş, pazuları yontulmuş ve omuzları tetikte bir kale gibi dikilmiş.

Daralmış bakışları odada geziniyor ve bana takılıyor.

Yumuşak bir nefes alıyorum.

Göğsü yükseliyor.

Onunla konuşmak için yanıp tutuşuyorum. Nasıl hissettiğini sormak için. Daha yakın olmak için, büyük elinin kolumun ya da belimin yanında gezinmesi için can atıyorum. Onunla aramda hoş karşılamamam ya da davet etmemem gereken çok şey olduğu için acı çekiyorum.

Ama sohbet etmeye iznimiz var. Konuşmalıyız.

Elini uzat, Jane.

Tam ayağa kalkmaya başladığım sırada Thatcher yerinden ayrılıyor ve odayı geçiyor. Dikkatli bakışları beni hiç terk etmiyor.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve gıcırdayan eski merdivene geri iniyorum.

Korumam tırazda durdu. Üstümde yükselen merdiven, birden fazla kişinin oturamayacağı kadar dar.

"Thatcher," diye selamlıyorum.

"Jane." "Nasılsın?" diye soruyor.

Çikolata parmaklarımın arasında eriyor ve başparmağımı yalıyorum.

"Ben iyiyim. Ben daha çok *senin için* endişeleniyorum..."

Sesim tamamen kayboluyor. İkimiz de sessizliğimiz içinde gerilmiş gibiyiz ama SFO, Jack ve kuzenlerim konuşurken oda oldukça gürültülü.

Sessizliğimizi bozuyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Thatcher sesini bir oktav daha alçaltıyor. "Aynısı." Bakışlarımı çok daha güvenli bir şekilde tutuyor. "Sana karşı güçlü bir sorumluluk hissediyorum."

Tanrım, düzgün nefes almama izin ver. "Beni korumak için," diye açıklık getiriyorum.

Sertçe başını sallıyor ama gergin bakışlarının arasından başka bir ham duygu neredeyse yüzeye çıkıyor. Gözlerini kırıştırtıyor ve sürgüyle kapatıyor.

Beni korumak için.

Dalgalı saçlarımı omzumdan itiyorum, birdenbire sıcak basıyor. Geriye dönmem gerekiyor ve tabii ki merak ediyorum. "Kutuda bulduğun şey seni etkilemiyor mu? Her gün korumalar yollarda öldürülmüyor."

Güvenlik, paketi drone ile kimin bıraktığını henüz tespit edemedi ancak isimsiz teslimatta parçalanmış bir sincap ve bir not vardı:

Uzun boylu koruma için.

Siktir git.

Hepsi bu kadar.

Omega bunun bu sabahki kızgın bir talip olduğunu düşünüyor. Thatcher'ın yanlışlıkla kızdırdığı biri olmalı.

Yüz ifadesi kararıyor. "Ölü bir sincaptan çok daha kötülerini gördüm." Burada bitiriyor. Kesin ve kuru.

Dürtmekte tereddüt ediyorum. "Sana daha kişisel bir şey sorabilir miyim?" Hazır görünüyor. "Sor bakalım."

Dirseklerimi dizlerime dayıyorum, nane yeşili tül eteğim dizlerimin üzerine yayılıyor. "Güvenlik görevlisiyken ya da bu işten önce daha kötülerini gördün mü?"

"İkisi de," diye cevaplıyor duraksamadan. Bir milisaniye için omzunun üzerinden bakıyor ve ben onun şömineye kısa bakışını takip ediyorum. Farrow'a.

Farrow Maximoff'un yanağını tutuyor ve kulağının dibine fısıldıyor. Sanırım daha az ciddi, çünkü Farrow mırıldandığı her kelimede daha geniş ve daha geniş gülümsüyor.

Kaşlarımı çattım. "Farrow'la mı ilgili?" Bana ciddi bir bakış attı.

Nate.

Bunun farkına varmak beni çok şaşırttı. Nate'in yakalandığı gece, olay yerinde sadece iki koruma vardı: Farrow ve Thatcher. Ve bana o gecenin ölü, parçalanmış bir sincaptan daha korkunç olduğunu söylüyor.

Nate'e güvendiğim için duyduğum suçluluğu ifade etmek istiyorum ama bu bir barajın kapaklarını açacak ve ben bu duygular içinde boğulmaya hazır değilim.

"Kaplumbağa?" Karamelli cevizli çikolata kutusunu kaldırarak teklif ediyorum.

Thatcher daha önce hiç reddetmemiştir, şimdi de reddetmiyor. Kaplumbağa yiyoruz ve odaya birlikte bakıyoruz.

Korumama fısıldıyorum, "Görünüşe göre Akara ve Sulli'nin arası yeniden düzelmiş." Yunanistan'dan sonra bir ay kadar garip bir dönem geçirdiler ama dostlukları bozulmadı.

Omega'nın lideri, bir metre iki santim boyundaki Akara Kitsuwon her zamanki Studio 9 kaslı gömleğini ve ters beyzbol şapkasını giymiş ve Sulli ile Viktorya döneminden kalma bir koltuğu paylaşıyor. Kucaklarında tüylü yastık, elleri yoğun bir kol güreşi maçında birbirine kenetlenmiş.

Bahislerini kaçırdım ama şu anda berabere görünüyorlar.

Thatcher onları bir süre daha inceledikten sonra dikkati mantar panoya kayar. Oscar ve Donnelly bir yandan cips ve puding yerken bir yandan da taliplerin fotoğraflarını inceliyorlardı. Sanırım Akara'nın taşınmasına yardım edebilmek için müşterilerini kısa bir süreliğine koruyan geçici korumaları olmalı.

Jack'le odanın diğer ucundan göz göze geliyoruz ve beni selamlamak için merdivene doğru yürüyor. "Jane," diyor; büyüleyici gülümsemesi her yöne binlerce metre yayılıyor.

Baş yapımcı çok karizmatik, sevecen ve *We Are Calloway*'i çektiğimiz onca sezondan sonra benim ve Maximoff için iyi bir arkadaş. Belgesel dizide zırlarımızı çıkarıyor ve güvensizliklerimizi paylaşıyoruz, genellikle önce Jack ile.

Ben de anında gülümsedim.

Bana sarıldı. "Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun." "Sen de öyle."

Oscar bize dönüp bakıyor, kıvrıkcık saçları mavi bandanasının üzerine dökülüyor. "Pozitif onayım nerede, Highland?"

Jack daha yumuşak bir sırıtış takınır. "Ne tür bir şey arıyorsunuz?"

"Bana ne vermek istiyorsun?" Oscar protein karışımıyla dolu bir su şişesini sallıyor.

Jack cevap vermek üzereydi.

Donnelly sırtarak, "Ver bakalım," diyor.

"Donnelly'yi görmezden gel," der Oscar Jack'e. "Kendini daha zeki hissedeceksin."

Donnelly pudingi parmağıyla kaşıklıyor. "Oscar'ı görmezden gelmek sikini daha büyük hissettiriyor."

Oscar gülmeyi bırakır ama Jack'e başıyla selam verir. "Hâlâ bekliyorum, Highland."

Jack ağzını açıyor ve Farrow araya giriyor, "İltifat için gerçekten derinlere iniyorsun, Oliveira."

Oscar su şişesini yere bırakır. "En azından neye benzediklerini biliyorum Redford." Ve sonra Maximoff'a bir patates cipsi fırlatıyor, en iyi arkadaşım kolayca kaçıyor.

Farrow arkadaşını işaret eder. "Siktir git." Çok neşeli.

Oscar sırtıyor ve Jack, Akara ile Sulli'nin bilek güreşi maçına hakemlik etmek için yanımdan ayrıldı bile. Jack tüm korumalar arasında Akara'ya en yakın olan kişi.

Thatcher pek bir tepki vermeden hepsini izler.

Güvenliğin arasında duvarda uçan bir sinek olmaya gerçekten bayılıyorum. FanCon turu çok önemli bir dönüm noktası oldu. Korumalarımızın hayatlarına daha önce hiç olmadığı kadar yakından bakabildim ve onların önceden kurdukları arkadaşlıkları fark edebildim.

"Kim yüz tane muzlu kremalı pasta pudingi aldı? Gerçekten, bir yüz ." Quinn yüzünü buruşturur ve masadaki plastik torbayı kaldırır.

Oscar ağzına bir cips atar. "Kim sanıyorsun? Bu boku yiyen sadece bir kişi var."

Donnelly bardağı eziyor, ağzına puding sıkıştırıyor.

Quinn kaşlarını çatarak besin etiketini okuyor. Çok temiz yemek yiyor, FanCon turu sırasında fark ettiğim bir şey. "Lanet olsun, nasıl olur da kimse avokado ya da ekmek almazken bizim yüz tane puding kabımız olur?"

Thatcher daha sert bakar. "Telsiziniz açık olsaydı, bunu sorabilirdiniz."

Donnelly başını sallar. "Ona sen söyle, Thatch." "Thatcher," diye düzeltiyor.

Aslında sık sık.

İnsanların ismini kısaltmaya çalışmasının onu sinirlendirip sinirlendirmediğini merak ettim ama sormak için uygun zamanı bulamadım.

Şimdi olduğundan bile emin değilim. Özellikle de merdivenler arkamızda gıcırdarken.

Luna uzun bir esnemeyle aşağı inerken başımız dönüyor.

Korumalar Luna'ya bakıyor ama mahremiyet sağlıyorlar ve bakışlarını birkaç saniyeden uzun tutmamaya çalışıyorlar.

Kuzenime gülümsedim. "İyi günler, uykucu."

Açık kahverengi saçları omuzlarına dağınık bir şekilde dökülüyor, soluk yeşil kalem yanaklarını çiziyor ve sırık gibi kolları ve vücudu büyük boy *Thrashers* kapüşonunun altında gizleniyor.

"Howdie." Daha uzun esniyor. "Yukarıda kutudaki bir sincap hakkında bir şeyler duydum."

Geçmesine izin vermek için merdivenden kayıyorum. "Doğru duymuşsunuz." Akara'nın bize anlattıklarını derinlemesine açıklıyorum.

Luna bu haber karşısında neredeyse hiç irkilmiyor. Lisedeyken bir zorba tarafından poşet içinde kaka hediye edilmişti, bu yüzden bu onun için de şok edici değil.

Luna, Thatcher ve benim yanımdan kayarak geçerken nefesinin altından "İnsanlar berbat," diyor ve ardından bitişik kapı sessizce açılıyor.

Banks içeri giriyor.

Güvenlik Gücü Omega'nın tamamı artık burada.

Thatcher'ın kardeşinin bütün gün New York'ta olacağını sanıyordum. Thatcher'a baktım ve bana doğru eğildi. Sadece özel olarak konuşmak için. *Tehlikeli umutlar ya da dilekler besleme Jane.*

"Tom'un koruması daha önce göreve çıktı" dediğinde güçlü odunsu kokusunu içime çekiyorum.

"Doğru," diye nefes alıyorum.

Bu da Banks'in artık görevde olmadığı ve ekipten herhangi birinin ona ihtiyaç duyacağı her yere gidebileceği anlamına geliyor. Özellikle de Farrow'a sağlık çağrısı gelirse.

Güvenliğin bir bütün olarak ailemde olup bitenlere benim olabileceğimden çok daha fazla uyum sağlamış olması bazen garip geliyor.

Sulli inliyor. "Cumbuckets." Rekabetçi bilek güreşi maçını kaybetti.

"Her zaman bir sonraki sefer vardır, Sul." Akara kendini minderden iterek bir duruşa geçti ve yemekte olduğu çörekten bir Meyveli Çakıl taşı çaldı. Oscar'ın yanında çığlık atarak durmuş olan Banks'e doğru ilerliyor.

Banks taliplerin fotoğraflarına bakıyor. "Nedir bu?"

Akara, Omega'nın geri kalanına çoktan yayılmış olan planı açıklamaya başlar ve herkes dinlemek için sessizleşir.

İki elimle tırabzanı tutuyorum. Endişe midemde yuvarlanıyor. Planlarımda sadece Maximoff, Farrow ve Thatcher'ın olması çok daha kolay. Tüm odaya sahip olmak daha göz korkutucu ama daha fazla fikre ve girdiye açığım.

Hesabı ben yaparım.

7 Omega Koruma + 3 Kuzen + 1 Yönetici Yapımcı = 11 Beyin.

Benimkinin üzerine eklenen on bir beyin durumu kolayca daha işlevsiz hale getirebilir, ancak SFO'daki profesyonel hiyerarşi onları *işlevsel* bir ekip haline getiriyor. Çoğu egolarını kontrol etme konusunda iyi.

Yapmadıkları zaman da bu beni asla rahatsız etmez. Haklı olmayı seven ebeveynlere ve kardeşlere sahip bir ailede büyüdüm. Babamın egosu tek başına Samanyolu'nun tamamını doldurabilir.

Donnelly duvardan bir fotoğraf yırtar. "Bu tam bir hıyara benziyor."

"Dostum, seninle çıkmıyorlar," diyor Farrow kolayca. Sırıttırır. "Bu kıça sahip olmak istiyorlar."

Oscar başını bana çevirdi. "Fena fikir değil, Cobalt." Elini cips poşetinin içine sokuyor. "Bir erkekle açıkça çıkman dışarıdaki bazı agresif erkekleri sakinleştirecektir. Şanslarını kaybettiklerini anlayıp gidecekler."

Bu faydayı hiç düşünmemiştim bile.

Muhallifleri bastırmak genellikle imkansız bir başarıdır. Her zaman çenemi dik tutmaya ve güçlü akıntıya karşı savaşmak yerine kaosun içinde yaşamaya çalışırım. Bu yüzden odak noktam büyükannemin bu taktiği kardeşlerim üzerinde tekrar denememesini sağlamak oldu. Ona başarısız olduğu mesajını göndermek.

"Dışarıdaki tüm o adamlar gidecek mi?" Sulli umutla soruyor. Kuzenimin burada daha rahat hissetmesini çok isterdim.

"Öyle mi?" Ben de Oscar'a soruyorum.

"Bütün kalabalık değil." Oscar ikimizle de konuşuyor. "Ama en azından sokaktaki sürünenler..." Kibar olmaya çalışarak bana eliyle işaret ediyor. "Biliyorsun."

"Benimle yat," diye bitiriyorum. *Biliyorum.*

"Bingo," der Oscar.

Oda gerilir.

Thatcher ve Banks birbirlerine sertçe bakıyorlar. Neredeyse gözleriyle konuşuyorlar ve sanırım tüm bunların ne anlama geldiğini tam olarak kavrayabilmek için yirmi sekiz yıllık varlıklarının içinde yaşamam gerekecek.

Oscar'ın sözlerini kafamda yeniden canlandırıyorum ve bir şeyi gözden kaçırdığımı fark ediyorum. Oscar'a "Açıkça çıkıyoruz demiştin," diyorum. "Ama futbolcuyu sadece *bir* akşamüstü çayına çıkaracaktım. Onunla çıkmıyorum. Kimseyle çıkmıyorum."

Hava kırılabilir, gerginlik en üst düzeye çıkabilir. Birçok çift kısık gözün endişesi içime işliyor.

Merde.

Bu adamların hepsi doğuştan korumacı. Omega için bu neredeyse bir iş gerekliliği, ama yaşımı hissetmeye başlıyorum. Sadece yirmi üç. Hepsi benden çok daha yaşlı olduğu için hiçbir şeyin en yaşlısı değilim.

Moffy hariç. En iyi arkadaşımın aramda hep bir ay olacak.

Annemin bana öğrettiği gibi omuzlarımı geriye çekiyorum. Fırfırlı bluzumun altında demlenen sıcakla mücadele etmek için saçlarımı düşük bir midilli şeklinde bağlıyorum. "Ben gayet iyiyim."

Luna başını zıplatır. "Görüyorum. Hissediyorum." Bir puding kabını yalarken odanın öbür ucundan bana beşlik çakıyor.

Dudaklarım kalkıyor. Luna Hale'e bayılıyor.

"Resmi olarak birini seçene kadar," diyor Oscar daha ciddi bir şekilde, "dışarıdaki adamlar muhtemelen tekrar gelmeye devam edecekler."

Peki o zaman... işte gidiyor.

Sullivan'ın omuzları düşüyor, daha da canı sıkılıyor. Beni bakarken yakalayınca telaşla, "Önemli bir şey değil Jane. Bu konuda endişelenme. Bu senin suçun bile değil. Büyükanne Calloway berbat biri."

Nefes alıyorum. Ve herkese diyorum ki, "Bunu zaten dışarıdaki adamları caydırmak için yapmıyordum."

Maximoff garip davranıyor. Kaskatı kesilir, gözlerini tuğla duvara diker ve parmaklarını çıtladır.

"Moffy?" Ben soruyorum.

Elmacık kemikleri savaşa hazır bıçaklar gibi keskinleşmiş, gözleri endişe dolu bir şekilde bana dikiliyor ve odadakilere soruyor: "Dışarıdaki adamların sapık olma ihtimali nedir?"

"Yüksek," diyor birçok koruma aynı anda.

Bunun neden yüksek bir olasılık olduğunu biliyorum. Sadece reklama inanmakla kalmayıp, evimin önünde ismini haykırmak için enerji harcamak zaten belli bir tür insan gerektirir.

Maximoff ve ben daha önce hiç sapıklardan korkmamıştık. Nate'e kadar. Şehir evimizin güvenliğini ihlal ettiğinde, güven balonumuzu deldi ve özellikle beni inanılmaz derecede ihlal edilmiş hissettirdi.

Bunun tekrar olmasını istemiyorum.

Thatcher'ın yanından ayrılıp fotoğraflara yaklaşıyorum. Kumral saçlı futbolcuyu ve onun resminin altındaki itfaiyeciyi inceliyorum. Belki onlardan biriyle çıkabilirim?

Sadece kısa bir süreliğine.

"İtfaiyeci iyi görünüyor belki..." Sözümü kesiyorum. Çok uzak bir adım gibi geliyor, değil mi? Özellikle de tüm olanlardan sonra.

Maximoff, "Onunla çıkmıyorsun Janie," diyerek konuyu kapatır.

Oscar aniden "Moretti'yle çık," diye önerir ve oda *patlar*.
iki ünlemle: "Ne?!"

"Oscar?!"

İri gözlerim kızarmış yüzümden fırladı ve parke üzerinde sıcaklığımın, şokumun ve diğer tüm trajik irkilmelerimin kaynağına doğru yuvarlandı.

Thatcher.

Thatcher.

Thatcher.

Onun adı kafamın içinde bir kalp atışı.

Doğrudan ona bakıyorum. O hâlâ merdivenin yanında, ben ise odanın diğer tarafında donmuş durumdayım.

Alnı kırışmış, kaşları birbirine yaklaşmış ve güçlü bakışları beni öyle derinden etkiliyor ki merak ediyorum... gerçekten bunu düşünüyor *mu*?

Ağzım yavaş yavaş düşüyor ve başım boynumdan yana doğru eğiliyor.
Bunu yapmak istiyor mu?

Gözleri Banks'e kaydı.

Nabzım trambolinde zıpladı, yükseldi ve sert çimlere sıçradı.

Akara, "Herkes bir nefes alsın," dedikten sonra en taktiksel korumaya döner. "Açıkla, Oscar."

Oscar elindeki cips poşetini buruşturur. "Çıkıyormuş gibi *yapmaktan bahsediyorum*. Yani, dışarıdaki dengesiz adamların onun alındığına dair bir ipucu alabilecekleri kadar uzun süre yap."

Farrow kaşlarını kaldırarak arkadaşına bakar. "Jane'in korumasıyla çıkıyormuş gibi yapmasını istiyorsun. Bunun sonuçlarını biliyor musun?"

"Senin yapabileceğinden daha fazla değil," diye itiraf ediyor Oscar.

Jack kulağının arkasına bir kalem sıkıştırır. Not almak için her zaman bir tane bulundurur. "Kamuoyu algısı açısından iki farklı başlığa bakıyorsunuz." Kara kedim, yaşlı ve bilge Lady Macbeth'i eline aldı. "Mirasçı Zengin Koca Arıyor'a karşı Mirasçı Korumasıyla Çıkıyor olacak."

Maximoff başını sallar, boynu gergindir. "Her iki durumda da kalabalık olacak.

Tanrım, bir korumayla çıkarsa *daha fazlası* da olabilir."

Maximoff ve Farrow'un ilişkisi kamuoyuna açıklandıktan sonra evin dışındaki hayranların katlanarak arttığını gördük. Yaşadıkları

Thatcher'la çıksaydım herkesin önünde ne olacağına dair iyi bir temel.

Boğazımı temizliyorum. "Yani bu konuda ilerlemenin bir anlamı yok." Umarım sesim hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmaz.

Aman Tanrım, midemin gerçekten battığına inanamıyorum.
Şu anda *hayal kırıklığı*.

Neden bu dramatik dönüşü yapmak istiyorum ki? Kobalt olduğum için mi? Ben en trajik dramatik ailenin bir parçasıyım.

Ya da belki merakım arttı ve sonunda atmosferi deldi. Korumamla çıkmak, çimentoyla kapatılmış kapıları kırabilir.

Çıkıyormuş gibi *yap*, tabii ki.

"Yardıma olur," diyor Oscar bize. "Kalabalıkları temizlemeyecek ama Jane'in ve konağın etrafındaki insanların mizacını değiştirecektir."

Donnelly, "Daha fazla hecklers," diye araya giriyor.

Banks dudaklarının arasına bir kürdan sokarak "Daha takıntılı hayranlar" diye ekliyor.

Farrow bir parça Winterfresh sakızı soyar. "Yatak odası pencerelerinin dışında çılgılık atan sarhoş sikiklerden bahsetmiyorum bile."

Quinn kaşlarını çatarak, "Bunların hiçbirisi iyi değil," diyor.

"Ama bu dengesiz orospu çocuklarından iyidir, küçük kardeşim," diyor Oscar ona. "Reklam bazı garip piçlerin içinde bir şeyleri ateşledi ve şimdi Jane ile bir şansları olduğunu düşünüyorlar. Bu işi erkenden halledersek ve Jane'in alındığını düşünürlerse, olası sapıkların yüzde altmış beşinden kurtulabiliriz."

Farrow ağzında bir balon patlatıyor ve bir kolunu Maximoff'un beline doluyor, bölgeci ve korumacı bir tavırla. "Tamam, ama hâlâ Maximoff'la bir şansları olduğunu düşünen bazı düşman piçler var ve o Jane gibi sadece bir korumayla çıkmıyor. O bir adım daha ileride ve nişanlı."

"İşte bu yüzden yüzde yüz değil, Redford. Hepsinden kurtulamayız." "Başarı oranı yüzde altmış beş," diyor Akara. "Fena değil."

Parmağımı kaldırdım. "Pardon ama bu numara nereden geldi?"

Oscar cevap verir: "Binlerce farklı türde orospu çocuğuyla başa çıkma konusunda yedi yıllık deneyim."

"Amin," diye başını sallar Banks.

Bu bana her zaman bu ciddi güvenlik toplantılarının bir parçası olmadığımı hatırlatıyor. Maximoff ve ben SFO'ya yakınlaşana kadar değil. Bilgilerine ve korumalar olarak yaşadıkları ve uğraştıkları şeylere güveniyorum.

Her birinin yaşadıkları hakkında aslında çok az şey bilirken en iyisini bildiğimi varsayamam.

Ama sonuçlarına Maximoff ve Farrow aracılığıyla tanık oldum.

Gözlerimi Thatcher'a kilitliyorum, sert ifadesi henüz şekil değiştirmemiş. Başka bir Nate durumu riskini azaltmak için ne kadar ileri gitmeye razı olacağını merak ediyorum.

Bence medya ve kamuoyu ateşinin içine atılmak çok büyük bir fedakârlık. "Sırf beni korumak için Farrow'un yaşadıklarını yaşayamazsın," diyorum ona. "Dedikodulara maruz kalırsın ve Güney Philadelphia'daki ailen taciz edilebilir."

Tanıdığım en özel insanlardan biri. Farrow'dan bile daha özel ve benimle alenen çıkarsa, *hayır deme* ya da *dur deme* yeteneği olmadan paparazziler, magazinciler ve internet düşkünleri tarafından çok fazla araştırmaya maruz kalacak.

Askerliğini deşecekler.

Onun düşünebileceğinden ya da hayal edebileceğinden çok daha fazlasını ortaya çıkaracaklar.

Akara Thatcher'a bakar. "Teknoloji ekibi, annenin ev adresini, telefon numarasını, tüm bunları ortaya çıkaran web aramalarını silmeye çalışabilir. Reddit kullanıcılarının Farrow'un üvey kız kardeşinin nerede yaşadığını bu şekilde öğrendiğini düşünüyorlar."

Maximoff bir kolunu Farrow'un omuzlarına atıyor.

Böylece ailesine yönelik olumsuz ilgiyi biraz olsun engelleyebiliriz. Teorik olarak halk arasında birlikte olsaydık onları daha güvende tutacaktık.

Çok yüksek bir risk gibi görünüyor, ama şimdi çoğunlukla sadece onun ve Banks'in omuzlarında.

"Hayatın halk için yem olacak. Bunu benim için yapmana izin veremem," dedim Thatcher'a. "Eğer bunu düşünüyorsan tabii." Neye meylettiğinden bile emin değilim.

"Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım Jane," diyor derinden ve duraksamadan.

Bana söylediklerini duydum: *Sana karşı güçlü bir sorumluluk hissediyorum.*

Daha keskin bir nefes

alıyorum. Bunu

yapabilir miyiz?

Bunu yapmalı mıyız?

Tuhaf bir rüyada mıyım? Ve

uyanmak istiyor muyum? *Hayır.*

Bundan sonra ne olacağını görmeyi tercih ederim. *Bencilce*. Bu şimdiye kadar arzuladığım en bencilce şey olabilir.

"Ailesi umursayacak mı?" Oscar soruyor. Herkes cevap için bana dönüyor.

Bu ilgi beni rahatsız etmiyor ama Thatcher'ın yoğunluğu beni tepeden tırnağa ısıtıyor.

Ailem.

Bu henüz aklımdan bile geçmedi. Ailem. Kardeşlerim. Küçük kız kardeşim. Ne diyecekler?

"Ailem," diye hızlıca düşünüyorum. "Hayır, sahte bir korumayla çıkmamın profesyonelliğe aykırı olduğunu düşünmezler." Düşünceli bir şekilde gülümsüyorum. "Aslında bunun eğlenceli bir strateji olduğunu düşüneceklerine eminim. Satranç gibi."

SFO bu haberle daha da rahatlar.

Banks Akara'ya döner. "Peki ya Alfa ve Epsilon? Hepimizin çok az ünlü olmasından dolayı zaten Omega'nın başının etini yiyorlar ve etkinlikler sırasında göreve çıkma kabiliyetimizi kısıtladılar. Yani Farrow kadar ünlü başka bir korumaya sahip olmak...?"

"Diğer güçler elimizi kolumuzu bağlamaya çalışabilir, çocuklar," diyor Akara diplomatik bir dille tüm SFO'ya. "Ama bugün ya da ileride risk alsak da şu anda ekipte zaten daha az gücümüz var." Parmaklarını avucunun içinde şıklatıyor ve Thatcher ile bana bakıyor. "İkiniz de neye karar verirsiniz verin, hepimiz destek olacağız."

Tüm korumalar onaylarcasına başını sallar.

Farrow bile, eğer sonuç beni korumak anlamına geliyorsa, Thatcher'a olan nefretini kolayca bir kenara bırakıyor.

Thatcher merdivenden uzaklaşıyor. Gözlerini Banks'e dikmiş, bitişikteki kapıyı işaret ediyor ve sonra bana bakıyor. "Geri döneceğiz."

Başımı sallıyorum, tamamen anlıyorum.

Her ne olursa olsun Banks'i etkileyecek ve muhtemelen kardeşiyle askeri geçmişlerinin ekibe ve dünyaya ifşa edilmesinde bir sakınca olmadığını teyit ediyor.

Onlar gözden kaybolurken SFO sessizce birbiriyle fısıldaşıyor ve ben Maximoff ile Farrow'un durduğu şömineye doğru gidiyorum.

Kafam çok karışık ve sesim fısıltıyla çıkıyor: "İkinizin de bu plana karşı olmanız gerekmiyor mu? İkinizin de sevmediği biriyle yakınlaşmamı içeriyor." Thatcher'ı sevmedikleri için onları hiç suçlamıyorum.

Maximoff elini omzuma koydu. "Ben Jane'den yanayım." Yoğun yeşil gözleri binlerce söz veriyor. Her zaman yanımda olacağına. Her korkunç ve harika şeyde.

Gözlerim duyguyla yanıyor ve dudaklarımda bir gülümseme hissediyorum.

Farrow bana gayet rahat bir şekilde, "Ben aynı zamanda herhangi bir şeye karşı olduğumdan daha fazla Jane yanlısıyım," diyor.

Maximoff, Farrow'a sanki onu yorucu bir şeyde yenmiş gibi gülümsüyor. "Beni kopyaladın."

Farrow ona sırtırken sakız çiğniyor. İkisi de birbirlerine üstünlük sağlamayı seviyor.

Gülümsemesi kaybolur ve Farrow'un göğsünü işaret eder. "Beni taklit ettin dostum."

"Teknik olarak senden çok daha fazlasını söyledim."

Maximoff yüzünü buruşturur, o anda nişanlısına olan sevgisini gizlemeye çalışır. Çok iyi bir iş çıkarıyor. En iyi arkadaşına çaba ve uygulama için 10 üzerinden 7,5 veriyorum. Kolu hala Farrow'un omuzlarında, yoksa 10 üzerinden 10 alırdı.

Tam konuşacaktı ki bitişikteki kapı açıldı. Moretti kardeşler ayaküstü sohbetten dönmüşlerdir bile.

Thatcher'ın yoğun bakışları üzerime çöktü. "Jane'le yalnız konuşmam gerek."

Gözlerim büyüyor ve onu daha sorgulayıcı bir şekilde süzüyorum. Böyle anlarda geleceği tahmin edebilmeyi çok isterdim.

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

Jane, kirli giysileri tüylü bir halının üzerinden alıp dar, tıka basa dolu bir dolaba atarken, "Dağınıklığı görmezden gel," diyor.

Kapıyı arkamdan kapattım.

Odası pastel renklere, payetlere ve hayvan baskılarına boğulmuş. Buraya gelmek, 80'ler gibi giyinmiş, milkshake içen, sakız üfleyen bir tür pop dönemine atlamak gibi. Banks, bunun ona *agita* verdiğini söylüyor. Üç şişe Pepto-Bismol içmek istiyormuş ve Jane olmasaydı ben de aynı şeyi hissedebilirdim.

Ama buraya adımımı attığımda Jane Cobalt'ın tüm yönlerini görüyorum. Cesur ve yumuşak. Açık saçık ve utanmaz. Kadınsı ve istekli.

Çok güzel.

Hiç ayrılmak istemememe neden oluyor.

Oraya gitme -ama ben zaten buradayım ve gerçek şu ki, daha önce onun odasında çok bulundum. Güvenlik için. Nate olayından sonra, her gece rutin kontroller yapıp yapamayacağımı sordu.

Bende var.

Büyük bir alan değil. Bir hedefin saklanabileceği fazla yer yok. Hırsızlık için fazla giriş noktası yok. Sayvanlı yatağı tek pencereye yaslanmış, soluk mavi bir makyaj masası ve minderli tabure bir köşeyi sarıyor.

Daha önce aynalı dolabın kapağını açıp eteklerinin ve bluzlarının arkasına bakmıştım. Pembe yorganı kaldırdım, böylece yatağının altındaki karanlık alanı inceleyebildim. Her zaman kedi oyuncaklarıyla doluydu.

Yatağının üzerine uzanmak ve çita desenli perdeleri kenara itmek zorunda kaldım. Sadece pencerenin mandalını sabitlemek ve alarmı sıfırlamak için.

Ama şu anda değerlendirme ve gözlem yapmak için burada değilim. Jane ile *konusmak* için buradayım.

Bu hala güvenlikle ilgili, kendime hatırlatıyorum. Bu hala onun korunmasıyla ilgili.

Olması gereken de bu.

Devriyedeymişim ve sırtımda seksen kiloluk teçhizat taşıyormuşum gibi kapıda duruyorum. Sadece rutin. Bunun için eğitildim.

Sıra dışı bir şey yok.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Jane'in dönüp durmadan önce bir çift pamuklu k lotu dolaba fırlatmasını izliyorum. Neredeyse kendi ayaklarına takılıyordu. Dalgalı kahverengi saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve sonra kendinden emin bir eli beline koyuyor.

Lanet olsun.

Kanım ısınıyor.

"Thatcher," diyor nefes nefese. Göğsü yükselip alçalıyor ve g ğs lerini dışarı itiyor. Ateşi yüz derece yükseliyor, damarları alev alev yanıyor. *Kendine gel.*

Benim için kararsızlık yok. Kararsızlık bütün bir ekibi, bütün bir operasyonu mahvedebilir ve bu seferki görevim o.

Onunla.

"Jane," diyorum, açık, net ve kesin bir şekilde, "Ben zaten b i r karar verdim."

G z temasını hiç kesmiyor. "Sen...?" "Bunu seninle yapmak istiyorum."

Sesi tutuklaşıyor, kelimeler diline takılıyor.

Bakışlarını daha sıkı kavrıyorum. "Seninle herkesin içinde çıkmak istiyorum."

Jane parmak eklemlerini dudaklarına bastırır. "Benim korunmam için." Ben daha söyleyemeden o parametreleri belirliyor. Bu konuda iyiydik.

"Korunman için," diye kabul ediyorum ve bir milisaniye içinde bakışlarım ensesinden aşağı kayıyor. O da sanki onu yanlamasına beceriyormuşum gibi kalçasını yatağın direğine yaslıyor.

Tanrım. Karın kaslarım geriliyor ve gergin bir elimle çenemi ovuyorum. Aklımı başıma toplamam lazım.

"Benimle kamusal bir ilişki içinde olmanın tüm maliyetlerini ve faydalarını gerçekten düşündün m ?" diye soruyor. "Ben senden daha fazla kazanacağım. Mahremiyetini, normalliğini kaybedeceksin - hayatın sonsuza dek farklı olacak."

Benim deşifre olmamdan ve kamuoyunun dikkatini çekmemden endişe ediyor ama ben riskleri tarttım. "Neye adım attığımı biliyorum," diyorum ciddiyetle. "Hiçbir bedel hayatınızın bedelinden daha büyük olamaz."

Jane nefes alır ve sonra fısıltıyla konuşur. "Sadece bir kez daha ve bir daha asla sormayacağım: emin misin?"

"Eminim." Nate gibi bir sapığı daha korkutacaksa her şeyi göze alırdım. Eğer bu onu güvende tutacaksa. "Bunu yapmak istiyor musun?"

"Eğer kendine
güveniyorsan-"

"Güveniyorum."

"O zaman evet." Doğruldu. "Bir ya da iki, muhtemelen daha fazla sapığı caydırmak istiyorum, bu yüzden seninle sahte bir randevu ayarlamayı çok isterim..." Allık çillerini gölgeliyor. "Platonik olarak, tahmin ediyorum. *Sahte* bir randevu nasıl olur?" Gözleri *meraklı bir* bölgeye giriyormuşuz gibi parlıyor.

Onun heyecanını içime çekiyorum. Bu benim hazırlığımı artırıyor ve Jane'le birlikte ilerlemekten başka bir şey istemiyorum.

"Yeni sınırlarımız olacak," diye açıklıyorum. "Asıl amaç medyanın ve kamuoyunun benim senin erkek arkadaşın olduğumu kabul etmesini sağlamak."

İstediğimi yapmakta özgürmüşüm gibi davranamam. Bu bir güvenlik operasyonu ve bir tanıtım gösterisi. Düşünmem gereken bir ekibim var ve özellikle Alpha ve Epsilon'un ipleri ellerine almak ve Jane'le ne yapacağıma karışmak isteyeceklerinden eminim.

Hoşuma gitse de gitmese de kurallara uymak zorundayım.

Erkek arkadaş kelimesini duyunca gözlerinin nasıl sikime kaydığını düşünemiyorum. Eğer müşteri olmasaydı, onu çoktan yatağa atmış olacağımı düşünemiyorum. Çıplak, ıslak ve benim için hazır.

Kaslarım sıkışıyor.

Ben kaskatı kesiliyorum ve sessizlik uzuyor. Odanın iki yanında dururken, görünmez bir gerilim onun bedeninden benimkine geçiyor.

Jane sessizliği dolduruyor. "Ne tür sınırlardan bahsediyoruz?" "Seks yapamayız." Söylenmemiş, dokunulmadan asılı kalmış kelimeleri söylüyorum aylardır aramızda.

Şok çenesini düşürür. Jane iki eliyle arkasına uzanıyor. Karyola direğini kavırıyor, dimdik duruyor. "Seks mi?" Gözleri kocaman.

Bu kadar uzun süre onu yanlış okumuş olmamın imkânı yok. "Jane..." Mikrofonu gri tişörtümün yakasına sabitliyorum.

Uyuyormuş gibi yavaşça ilerliyor. Rüya görüyor.

"Bunu açıklığa kavuşturmak istiyorum." Ağzımı ovuşturuyorum ve sonra kolumu indiriyorum. "Bu anlaşma birlikte yatmak için bir geçiş izni değil. Nasıl olursa olsun..." On dört yaşındaymışız gibi onun önünde *azgın* kelimesini kullanma. Ben yirmi sekiz yaşındayım.

Yirmi üç yaşında.

Yeniden başlatıyorum, "Birbirimizden ne kadar etkilendiğimiz önemli değil."

Ağzı düşüyor ve şok olmuş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Az önce benden etkilendiğini yüksek sesle söyledin."

Onu gerçekten çekici *bulmamdan çok* bu sözleri söylememe şaşırdı. Bu da onu saklamakta çok kötü bir iş çıkardığım anlamına geliyor, ama bunu zaten biliyordum.

"Jane," dedim, derin bir sesle. "Seks yok."

"Oui." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Bundan sonra yapacağımız her şey sahte bir randevu uğruna olmalı." Başını eğiyor, bir soru alnını kırıştırıyor. "Madem sekse sonsuza dek kapalı olduğumu biliyorsun, o zaman neden birlikte yatmamızın bu kadar önemli olduğunu düşünüyorsun?"

"Ben bir yabancı değilim. Benimleyken kendini güvende hissediyorsun. Değil mi?" diye sordum. "Evet."

"Bana hâlâ güveniyor musun?" "Son derece."

Bir kez başımı salladım. "İşte bu yüzden."

Jane yumuşakça gülümsüyor. "Aramızda kalsın diye söylüyorum, ben de aynı şeyi düşünmüştüm: Bir daha bir alete dokunacak olsam istisna sen olurdu ama ben seninkine dokunmayacağım," diye hızlıca ekliyor. "Biz kesinlikle sahte erkek arkadaş ve sahte kız arkadaşız. Seks sınırların dışında kalmalı, tüm kalbimle katılıyorum."

Yüz ifadem sertleşiyor.

Onu boşaltmama nasıl izin vereceğini düşünemiyorum. Çünkü geçmişte incinmiş olmasından ve bana ihtiyaç duymasının bir nedeninin de bu olmasından nefret ediyorum. Bunun da ötesinde, onun başka bir erkeğe açılma fikrini bile kıskanmaktan nefret ediyorum. O yaraları iyileştirmesi gerekirken. Onunla gerçekten birlikte olmamız *mümkün* bile değilken.

Ve Nate'den nefret ediyorum.

Oh ve bir tane daha: tüm bu profesyonel kısıtlamaların ve komplikasyonların altında, enerjisini tüketecek ve onu uykuya daldıracak kadar yoğun orgazmlarla onu sınıra getirmek istiyorum.

Uygunsuz.

İşte piknik yaptığım cehennem çemberi.

Jane tahta direğin etrafında dönüyor ve yatağına yaslanıyor, elleri belinin yanında pembe yorganın üzerinde düz duruyor. "*Seks yok* dediğimizde, belki de daha açık olmalıyız."

Hiç ürkmedim. "Özellikle, sikim amına girmeyecek."

Jane ayak bileklerini çaprazlıyor, göğsü uyarılmışlıkla inip kalkıyor. "Genelde erkeklerin *am* demesinden hoşlanmam ama... bu iyiydi... çok doğrudan ve iddialıydı." Dudaklarını birbirine yapıştırıyor. "İddialılık sana yakışıyor." Tekrar doğruldu ve eteğinin tozunu aldı ve gözlerimiz ham arzuyla buluştu.

Sikeyim.

Kaslarım alev aldı. Sinirlerim kavruldu. Kelimenin tam anlamıyla kendimi kapıya sabitliyorum. Şu anda onunla bu konuyu konuşamam.

Yatak odasında değil.

Bana yaklaşmamı sağlayacak bir sürü ipi keserken olmaz.

Jane'e "Hadi başka bir şey konuşalım," diyorum.

Sanki üçe kadar saymak kadar kolaymış gibi konuyu çabucak değiştiriyor. "Dünyayı birbirimize deli gibi aşık olduğumuza ikna etmeliyiz." Makyaj masasına doğru sürükleniyor ve sonra zarifçe taburenin üzerine iniyor, ta ki engebeli döşeme tahtalarında sallanana kadar. Jane dengesini sağlıyor ve sonra iri mavi gözlerini bana diyor. "Bu konuda hiç deneyiminiz var mı? Sevgiler."

Bunu gerçekten yapıyoruz.

Ben de istemiştim.

Artık bu yeteneğe sahip olduğuma neredeyse inanamıyorum.

"Araştırmalıyız," diyor Jane benim sessizliğimde. "Öyle değil mi?" "Araştırmalıyız," diye onaylıyorum.

Saç bağıını koparıp dalgalı saçlarını serbest bırakıyor. "Zaten biliyorsun ki, daha önce dört arkadaşımın ve sıfır erkek arkadaşımın namlusunun ucundan bakıyorum."

"Neden erkek arkadaşın yok?" Ben soruyorum.

Mor kedi kulaklı saç bandını takarken gözleri benimkilerde. "Şöhret ciddi ilişkileri son derece karmaşık hale getiriyor ve bana her zaman çok fazla stres gibi geldi. Enerjimi aileme harcamayı tercih ederim."

Başımı salladım.

Yüz hatlarımı kolayca okuyor. "Hiç şaşırmadın."

"Hayır." Neredeyse bir yıldır her gün onun yanındayım. Eğer bunlardan herhangi biri beni şaşırttıysa, dikkat etmiyorum demektir.

Jane hayatının planlı ve programlı olmasını seviyor. Bu ona, ünlü biri olarak doğası gereği kaybettiği kontrol hissini veriyor.

Bu sahte randevu planında kendini güvende ve korunmuş hissetmek onun için önemli, dolayısıyla benim için de kritik.

Jane'in yavaşça ayağa kalkmasını izliyorum ve ona "İki eski kız arkadaşım var" diyorum.

"İki." Gözleri halının üzerinde gezinirken bana doğru kayd. "Onlarla aşk yaşadın mı?"

Ciğerlerime sert bir kahkaha saplanıyor. "Kesinlikle hayır." Başımı iki yana sallıyorum. "Onlar benim de örnek alacağım ilişkiler değildi." Duraksıyorum. "Beni aldatmak istemiyorsan tabii."

Dudakları birbirinden ayrılır. "Çok özür dilerim."

"Çok geride kaldı." Daha fazlasıyla ilgilendiğini görebiliyorum. O yüzden devam ediyorum. "On birinci sınıf boyunca, lisedeki kız arkadaşım dayanamayacağımı bildiği bir adamla yatıyordu. Mezun olana kadar hiçbir fikrim yoktu."

Bakışlarını yumuşatıyor. "Gençler özellikle acımasız olabiliyor." Ellerini önünde birleştiriyor. "İkimizin de ilişkiler konusunda eşit derecede berbat olduğumuzu söyleyebilirim, ama sen benim ilkim olacaksın. *Sahte bir* ilişki, ama yine de ilk." Boynunda kırmızı lekeler var.

Başımı salladım. "Bunu başaracağız, Jane." Onun taze çiçek, bahar kokusunu ciğerlerime çekiyorum. *Yanlışı hamle.*

Tüm vücudum kokuya tepki veriyor. Bu beni delirtiyor, kaslarım kasılıyor. Damarlarım kabarıyor. Sikim pantolonuma sürtünüyör.

Bluzunu salladı, belli ki sıcaktı. "Yapacağız," diye kabul ediyor. "Peki, toplum içinde ne tür bir ilişki yaşamalıyız?" Çabuk konuşuyor. "Ayrılmaz derecede sevimli mi olmalıyız? Sırt sırta verip kar külahlarını paylaşarak mı? Ya da skandal derecesinde flörtöz mü? Fransız öpücüğü ve kış sıkma."

Elim çenemde ve ağzımda kenetlenmiş durumda. Elimin onun kışında olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Ona karşı hissettiklerimi telafi etmek için üç kez dua etmek yetmez.

Bir kolunu yatağının direğine doluyor. "Sanırım ayrılmaz bir şekilde sevimli bir çift olmak en kolay olurdu, ama aynı zamanda benim için doğru olması da gerekmiyor."

Elimi bırakıyorum. "Benim için de doğru değil."

Bir gülümseme yanaklarını çukurlaştırıyor. "Bizim için öyleyse. Biz oldukça... fiziksel miyiz?" diye soruyor çekingen bir şekilde.

"Olumlu," diyorum.

Onay, ısıyı yüz derece daha yükseltiyor.

"Tamam..." Bana işaret etti. "O zaman sevimli çift dışarıda. Medya bu aldatmacayı fark edebilir. Diğer seçenek ise skandal bir şekilde flört etmek. Ama nasıl öpüşeceğiz? İkimizin de anladığından emin olduğum öpüşme mekaniği gibi değil." Saçmalamaya devam ediyor. "Ama sevişmeden öpüşme fikri. Çünkü genelde öpüştüğüm insanlarla sevişirim." Konuşmamak için kendini zorluyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor ama gözlerimiz birbirimize yapışıp kalıyor.

"İkimiz de yetişkiniz," diye hatırlatıyorum ona. "Bence öpüşebilir ve kendimizi seks yapmaktan alıkoyabiliriz."

"Normalde buna katılırdım. Ama altı ay oldu."

En son ne zaman seviştiğinden bahsettiğini çıkarıyorum. Onu yendim. "Benim için on ay."

Şaşkınlıkla geriye doğru sallanıyor. "Gerçekten mi? FanCon sırasında kimseyle takılmadın mı?"

"Hayır. Tur ekibiyle takılmazdım ve meşguldüm." Jane'i korumaya odaklanmıştım. Ona başımı salladım. "Uzun kurak dönemlere alışkınım." Philly dilimin daha kalın çıktığını duydum. "Önemli bir şey değil."

Hızlı ve zeki biri ve noktaları birleştirdiğinde hiç şaşırmıyorum. "Ordudayken mi?"

Tekrar başımı salladım. "Dört yıllık görevim sırasında iki kez denizaşırı savaşa gönderildim."

Başka bir ömür gibi geliyor ve seks hakkında konuştuğumuzdan beri, yaşadığım uzun süreli kuraklık dönemini daha çok düşünüyorum.

Biraz daha söyle. Çenemi açmaya çalışıyorum. "Bekâr kalmak bir sorun değildi," diye açıklıyorum. "Kendimi zor durumlara itmekle ilgili bir sorunum yok. Gücümü test etmeyi severim ama kız arkadaşımı sadık olduğuma ikna edemezdim, hele de görevdeyken."

İkinci eski kız arkadaşımın benim gibi birinin pek çok kadının ilgisini çekeceği konusunda ne kadar kararlı olduğunu ve buna direnmek için mücadele edeceğime ve sonra da hata yapıp aldatacağıma inandığını kısaca anlattım. Eve döndüğümde eski sevgilisiyle yattığını öğrendim.

Şimdi evliler ve iki çocukları var.

"Olanlar için çok fazla hata yaptım," diyorum. "Okuması zor biriyim ve onun güvensizliğini gidermek için daha iyisini yapabiliirdim."

Sessiz bir saniyeyi kaynayan bir dakikaya çeviren daha derin bir nefes alıyor. İkimiz de gözlerimizi zor kırıyoruz. İçgüdüsel bir sınıra yaklaşıyoruz.

Jane yutkunuyor ve bana el sallıyor. "Kendinin çok farkındasın, biliyorsun."

Henüz cevap vermedim. Başka ne söyleyeceğini duymak istiyorum.

"Ve saygılısın," diye sıralıyor, sanki özelliklerimin bir listesini çıkarıyormuş gibi. "Çok da düşüncelisin. Tüm bunlar beni cezbediyor - ki sahte erkek arkadaşım olduğun için bu mükemmel bir şey."

Daha çok zonkluyorum. Jane'den sadece bir tane var, başka hiç kimse onun olduğu kişi olamaz ve bu kızı taciz eden herkes bir meleğin kanatlarını koparıyor olabilir.

Onu güvende tutan kişi olduğum için onur duyuyorum.

O benim görevim.

Ayrıca bir meleği becermek istememeliyim.

O benim müşterim. Bunu unutma.

Jane devam ediyor. "Ve geçmişimizin de kanıtladığı gibi, kendimizi açıkça dizginleyebiliyoruz. Bu da tesadüfen öpüşen ve sonrasında seks yapmayan iki yetişkin olabileceğimiz anlamına geliyor."

Gözlerimiz eski kısıtlamalarımızın ötesinde dolaşıyor.

"Kulağa doğru geliyor," diye başımı sallıyorum ve kızarmış vücudunu inceliyorum, ayak bileklerini kalçalarını birbirine sıkıştırır gibi çaprazlamış. "Pratik yapmalıyız."

"Yapmalıyız," diye kabul ediyor. "Öpüşmek mi?"

"Öpüşmek," diye onaylıyorum. "Senden bir karış daha uzunum."

"Kesinlikle," diye belirtiyor. "Eğer uygun bir hazırlık *yapmadan* bunu herkesin içinde yaparsak, sahte bir randevumuz olduğu anlaşılır."

"Ve bu senin ilk seferin."

Merakını uyandırır. "Benim ilk seferim..." "Benimle," diyorum güçlü bir şekilde.

"Doğru." Jane gülümsüyor. "O zaman şimdi başlayalım mı?" Tereddüt ediyor, cevabımı bekliyor. "Bunun işe yarayıp yaramayacağını görmek için iyi bir turnusol testi olacak."

İşe yarayacak.

Çünkü bunun alternatifi hiçbir şey yapmamaktır ve ben bir grup hedefi korkutup kaçırmayı tercih ederim.

"Gitmeye hazırım," diyorum

Jane'e. Yatağından bir adım uzaklaştı.

Kendimi kapıdan çekiyorum ve bir adım daha yaklaşmaktan fazlasını yapıyorum. Birkaç sarsılmaz adım atıyorum.

Yaklaştığımı görünce kıpırdamadan duruyor ve gözleri hevesle parlıyor. Kendinden emin tavrımın tadını çıkarışını izliyorum ve bir nefes uzakta duruyorum.

Başının tepesi, mor kedi kulaklarıyla birlikte omuzlarıma ulaşıyor.

Jane boynunu bükerek bana bakıyor. Koyu kirpikleri güzel, duygusal mavi gözlerini gölgeliyor. Sessizlik etrafımızı sarıyor, alan daralıyor. Hava vakumlandı.

"Yani..." Sesi soluk soluğa bir fısıltı. "Parmak uçlarımda duracağım." Parmak uçlarında yükseliyor, ama yalınayak, omuzlarımın genişliğini zar zor aşıyor.

Başımı eğebilirim. Yapabilirim.

Ama benim yok.

Hızlı, doğal bir hareketle kalçalarının arkasını kavıyorum ve Jane'i vücuduma doğru çekiyorum - göz hizasındayız, bacakları içgüdüsel olarak birbirinden ayrılıyor. Belime sarılıyor, sıkıca kavıyor.

Elleri enseme dolaşıyor ve saçlarımdan arasına giriyor.

"Oh," diye nefes alıyor, dudakları uyarılmış bir şekilde ayrılmış. Boğazına yapışan *Tanrım'ı* neredeyse duyabiliyorum.

Jane.

Ona bakıyorum, nabzım hızla atıyor.

Isı demleniyor ve taşıyor - vücuduma karşı çok iyi hissediyor. Bu çok tehlikeli. Nefes nefese kaldığını hissediyorum. Kalp atışlarını hissediyorum. Onu hiç hissetmediğim şekilde hissediyorum ve onun nefessiz halini içmeye devam ediyorum.

Bu pozisyona bayılıyor. Ben onu tutuyorum. Birbirimize kaynaşmışız.

Avuç içi enseme doğru kayıyor, parmakları saçlarımda dolaşıyor.

Aletim canlanıyor ve onu yatağa taşımaktan kendimi alıkoyuyorum.

Yapma. Bu kadar yakinken, kokusu beni bastırıyor. Taze çiçekler.

Bahar.

Beni sarhoş ediyor, içimde var olduğunu düşünmediğim yerleri uyarıyor. İlkel bir ihtiyaç ve birbirimize bakıyoruz. Kafa kafaya.

Sapma yok. Uzaklara bakmak yok.

Elimdeki göreve doğru ilerliyorum, yaklaşıyorum. Burunlarımız sürtünüyor, başlarımız dönüyor ve bu yavaş olmalı, nazik olmalı.

Dudaklarımız sonunda buluşuyor ve yanıyoruz.

Ehlileştirilmemiş, kabarcıklı bir öpücükle onu bedenime doğru daha sert çekiyorum ve kolları ve kalçaları etrafımda sıkılıyor.

"Thatcher." Dudaklarından ağızıma bir nefes boşalıyor ve narin eli çenemde geziniyor.

Pazularım esniyor, kaslarım bir milyar derece haşlanıyor. Tonoza kapatılmış tüm tutkuyu yağmalıyoruz. Tüm sıcaklığı ve ateşi.

Yumuşak kıcını tutuyorum ve diğer elimi onun çilli yanağına kaydırıyorum, cehennem gibi sıcak. Dilimi onunkine doğru kaydırıyorum, o da tutunmak için omuzlarımı kavırıyor ve daha fazlası için içime giriyor. *Sikeyim.*

Jane.

Aletim pantolonumun kumaşına sürtünüyor.

Onu yatağa getirme.

Onu lanet yatağa getirme.

Dudaklarım kenetlenmiş bir halde yatağa doğru yürüyorum, Jane'i hala kendime doğru sarmalıyorum, ama sadece tahta karyolaya doğru gidiyorum.

Sırtı kırığe değişiyor. Onu güçlü kollarımın arasında tutuyorum ve ben öpücüğü derinleştirirken elleri gömleğimin altına dalıyor ve karın kaslarımın çıkıntılarını izliyor.

Dilimle onun ihtiyacını ve özlemini tadıyorum ve alt dudağını emdiğimde, tiz sesi bastırmaya çalışıyormuş gibi boğazında boğuk bir ses sıkışıyor.

Bir homurtu ciğerlerimi tırmalıyor ve onu daha sıkı tutuyorum. Bedenime karşı titriyor. Tenimde ter birikiyor.

Jane'le birlikte yavaşlıyorum ve okşayan gözlerimiz olması gerekenden fazlasını söylüyor.

"Bu sadece alıştırma," diye onaylıyor derin olmayan bir nefesle, dudakları güçten kızarmış.

Başımı salladım. "Sadece pratik yap."

"Pratik yapmak bizim için çok profesyonelce." Avuç içi göğsümü ısıtıyor ve daha derin öpüşüyoruz.

Tekrar ve tekrar.

Belini içime her sokuşunda tempoyu artırıyor. Neredeyse beni kuru kuruya beceriyor. O konuya *girme*.

Evet, şu anda çok uzaktayım.

Yarım saniyeliğine geri çekiliyoruz. Nefes alıyoruz.

"Eğer çok ağırsam beni yere bırakabilirsin," diyor sohbet eder gibi. "Benim için sakıncası yok."

Göğsüm sıkışıyor ve Jane'e sert bir bakış atıyorum. "Sana bütün gece bench press yapabilirim." *Ona... hissettirdim mi?* Endişe kaslarımı çiziyor

birlikte. Yüzünü kavriyorum, büyük elim kızarmış yanağını sarıyor. "Sen benim kollarımda olmalısın, Jane."

Bana karşı nabız atıyor ve bağcıklı parmaklarını ensemde gezdiriyor. "Ben...um." Karmakarışık düşüncelerini silkeliyor. "Sahte randevu sanatında kısa sürede uzman olacağız. Sence de öyle değil mi?"

Başımı sallıyorum, henüz onu yere bırakmak istemiyorum. Başka bir noktadayım. Belli ki rahatlamaya ihtiyacı var, benim de var ama onu buraya getirmeden bıraktığım için suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Onu bu şekilde bırakmak.

"Aşağıda kaç kişi var?" diye sorduğu için ya benim özelliklerim asma kilitli değil ya da onları okumada daha iyi hale geliyor.

"SFO'nun tamamı, Jack ve üç kuzenin."

"Bir şeyleri duyabilecek çok fazla kulak var." Çenesini kaldırıyor ve eğri büğrü saç bandını düzeltiyor. "Yağmur kontrolü mü? Amımdaki sakin dışında başka şeyler için."

Burnum alevlendi.

Birbiriyle çelişen duygulara karşı savaşıyorum. Onu yere yatırmak, ayaklarının dibinde diz çökmek, bacağına omzuma almak ve titreyerek zirveye ulaşana kadar onu yemek istiyorum. Jane'le ilgilenmek ve onun lanet olası ihtiyaçlarını gidermek istiyorum ama bunu alt katta on kişi yokken de yapmak istiyorum.

Emirlerime ve liderlerime itaat etmek istiyorum.

Emirlere uymak zorundayım.

Jane'i istiyorum.

Başka bir vuruşta, gergin bir nefes veriyorum. Buradaki amacım için hazırım ve bu her zaman onu güvende tutmak. Daha azı kabul edilemez.

Ona, "Daha sonra daha fazla ayrıntı üzerinde çalışabiliriz." dedim. Daha fazla yapı isteyecek ve ben güvenlik toplantılarından geçtikten sonra, bunu başarmak için toplum içinde ne yapmamız gerektiğine dair gri alanlar kalmayacak.

Başını sallıyor. "Bien."

Sanki bir saat daha öpüşebilirmişiz gibi birbirimize bakıyoruz. Gitmesine izin vermedim.

Hadi, Thatcher. Dışarı çıkmam gerekiyor ama mikrofonumun ve kulaklığımın kablolarına nasıl baktığını fark ediyorum.

Ben onun korumasıyım. Beni öpmek sadece güvenlik operasyonunun bir parçası. Farkındayız.

Yavaşça, yavaş yavaş Jane'i indiriyorum ve ayakları yavaşça yere değiyor.

Kapıya doğru yöneliyorum ama içgüdüsel olarak omzumun üzerinden bakıp onu kontrol ediyorum.

Gözlerinden merak fişkırıyor. Dudakları benim yüzümden daha pembe ve şiş ve yine yatak direğine asılı.

Lanet kapıya doğru ilerle.

Bedenim ona geri dönmek istiyor.

Şimdi bana bakıyor.

Sanki geri gelmemi istiyor.

Kapı.

Kapı.

Lanet kapıya git.

Oradayım. Elim kapı kolunda.

"İyi geceler Jane," diyorum

sertçe. Kapıyı kırarak

açıyorum. "İyi geceler,

Thatcher."

Ben gidiyorum.

Tüm bu süre boyunca, sesi kafamın içinde kalıyor.

OceanofPDF.com

JANE COBALT

"PRATİKTİ," diye açıkladım en iyi arkadaşşıma. "*Alıştırma* öpücüğü."

Maximoff yabancı bir dilde konuşuyormuşum gibi bana bakıyor. Sabah duşundan çıkmış nemli saçları ve beline bağladığı havlusuyla bir yumruğunu banyomuzun buğulu aynasına sürüyor. Lavabo dolabından cilt bakım ürünleri sepetimi çıkarırken ona çarpmamaya çalışıyorum.

Bu şehir evini sadece birbirimizle paylaşırken şimdi fazladan üç oda arkadaşımız daha oldu: Farrow, Luna ve Sulli.

Hepimiz aynı banyoyu paylaştığımız için sabahları zor oluyor. Güne geç başlamak Moffy ile sohbet etmek için daha fazla zaman anlamına geliyor. En azından, ikimiz de tuvalete en son gitmeyi seçtiğimiz için bu iyi bir nokta.

Ben Moffy'den sır saklayamam, Thatcher da Banks'ten saklayamaz. Ve birinin bunun olduğunu bilmesine ihtiyacım var.

Bunu mezara götüremem.

"Bir şey söyle," dedim ona.

"Sen ve Thatcher
öpüştünüz."

"Gerçekleri söylemeyi içermeyen bir şey söyle," diye yeniden ifade ediyorum ve avucuma temizleyici sıkıyorum.

"Beğendin mi?" Diş fırçasına uzanıyor. "Evet."

Aynadan bana bakıyor. "Başka bir şey yaptın mı?"

"İsterdim ama sahte randevulaşmaya daha yeni başladık. Bu erken ve sınırların dışında görünüyor."

Kaşları çatıldı. "İstedi mi?"

"Kesinlikle." Gülümsüyorum, Thatcher ve benim kendimizi aynı noktada bulmamız hoşuma gidiyor. Beni belinden aşağı indirirken bacağımın onun çıkıntısına sürtündüğünü hatırlıyorum.

O gece yatağa titreşimli bir seks oyuncağıyla girdim. Beni tam orada aldığını hayal ettim. Neden yapmadığını anlıyorum. İşinin sınırlarına ve belirlediği parametrelere saygı duyuyorum.

Moffy'ye "Serti," diye açıklıyorum ama aslında hiçbir şey *görmediğimi* de hemen belirtiyorum. Başka bir farkındalıkla duraklıyorum. "Tabii yumuşak olduğunda şişkinliği o kadar büyük hissettirmiyorsa. Sanırım bunu bilemem. Ama bana sert göründü."

Maximoff düşüncelere daldı. "Koruman senin için tam anlamıyla ereksiyon olmuş."

Yanaklarıma temizleyici sürüyorum. "Ve seninki, sen."

Yeniden canlanır, jiletleri bir kenara iter ve bir tüp diş macunu kapar. "Farrow'u bir daha gördüğünde bunu biraz daha yüksek sesle söyle. Ona takıntılı olanın ben olduğumu düşünüp duruyor." Kuru bir kahkaha attı. "Rüyalarında." Gülümsüyorum, ama orman yeşili gözlerinde daha fazla endişe yüzdüğünü gördüğümde gülümsemem kayboluyor.

Thatcher ve benim durumum hakkında endişeli.

"O çok profesyonel," diye hatırlatıyorum Moffy'ye. "Benimle çıkıyormuş gibi yapsa bile, bir şekilde bunu profesyonelce yapmanın bir yolunu buldu."

Sınırları ve Thatcher ile benim medyayı kandırmak için pratik yapmak dışında bir şey yapmamamız gerektiğini açıkladım.

Bu da *seks yok* demek.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum," diye hatırlatıyor bana, "ve ikinizin yaptığı şey doruğa ulaşmadan kenar yapmak gibi geliyor." Diş macununu kolların üzerine fişkırtıyor. "Bu da tam bir işkence."

Thatcher kuralları çiğnemeyecek kadar katı olduğu için tek yönlü sokaklarda araba kullanmam ve kalp kırıklığı yaşamam konusunda hala temkinli. Ama burada olan bu değil.

Aynı arabadayız, aynı planla aynı hedefe gidiyoruz.

"İşkenceden çok uzaktı," diyorum telefonum klozetin üzerinde vızıldarken. Thatcher Moretti hakkındaki tüm sınır tanımayan düşünceler zihnimden kayboluyor.

Avuç içlerimi hızlıca bir el havlusuna siliyorum ve sonra telefonumu elime alıyorum.

Ben arayanın kimliğini okurken Maximoff şöyle bir bakıyor. "Ben Tom," diyorum ona.

Kardeşlerimin çoğu beni günde en az bir kez arar, aramazlarsa da genellikle ben onları ararım.

Aramaya tıklıyorum ve hoparlörü açıyorum.

"Salut, petit diable," diyorum parlak bir şekilde. *Merhaba, küçük şeytan.*

Tom yüksek sesli bas ve perküsyon sesleri arasında bağırıyor, şu anda grup çalışmasında. "As-tu parlé à Charlie récemment?!" *Son zamanlarda Charlie ile konuştun mu?*

İkonoklastik kardeşimden bahsedilince Maximoff'un kaşları çatıldı.

FanCon'dan bu yana ikisi de daha iyi bir noktada, ancak herhangi bir beklenti içinde olmamaya çalışıyorum. Böylesi daha iyi. Çünkü tekrar kavga etmeye başlarsa, hayal kırıklığı içinde kalmayacağım. Ve eğer dostluklarını yeniden inşa ederlerse, hoş bir sürprizle karşılaşabilirim.

Beklenti yok.

En iyi çözüm bu.

"Dün Charlie'yle konuştum," diyorum Tom'a. "Bana resmen en dramatik Kobalt olduğumu söyledi."

Dün gecenin büyük bir bölümünü kardeşlerimi, annemi ve babamı arayarak yirmi sekiz yaşındaki korumamla sahte bir şekilde çıkma planımı anlatarak geçirdim. Her birini hızlıca aradım ve hepsi de kendi yöntemleriyle onaylarını dile getirdiler.

Biz destekleyici bir klanız ama daha da önemlisi, hepimiz görkemli sadakat gösterilerini severiz. Ve hiçbir şey bir sırrı tüm dünyadan saklamak kadar sadakat çılgınlıkları atamaz.

Hattan müzik sesi geliyor, kardeşim daha sessiz bir yer bulmuş olmalı.

"Charlie senin resmen en dramatik kişi olduğunu mu söyledi?" Tom alay ediyor. "Ver şunu

bir gün, Jane Eleanor. Yarın, Eliot ve ben seni yeneceğiz. Hem daha korumanla çıktığını bile açıklamadın. Sahte erkek arkadaşın üzerinde adının baş harfleri olan bir tişört giydiğinde beni ara."

Bir pop şarkıcısının reklam için ünlü bir aktörle çıktığı "iddia edilen" gerçek bir olaya atıfta bulunuyor. Küçük kız kardeşim gerçek aşkı yaşadıklarını söyledi ama sanırım bunu asla bilemeyeceğiz. Dünyanın ailem hakkında böyle düşünüyor olması gerektiğini çok iyi biliyorum.

Çoğu insan bizi asla gerçekten tanımayacak veya tüm gerçeklere sahip olamayacak ve onlara verdiğimizle yetinmek zorunda kalacaklar.

"Thatcher *I heart J.E.C.* tişörtü giymeyecek," diyorum Tom'a. "Bundan biraz daha ihtiyatlı davranacağız."

"Sıkıcı," diyor bana. "Charlie'ye hâlâ ulaşamıyorum." Tom'un her yerde dikkati dağılmış gibi görünüyor. Muhtemelen mesaj da yazıyor. Sık sık ikisini aynı anda yapmaya çalışır. "Her zamanki gibi telefonunu açmıyor. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Kardeşlerden biri genellikle her gün beni arayıp Charlie'nin nerede olduğunu soruyor. Nadiren paylaşacak fazla bilgim oluyor. Beckett'ı ararlar ama o genellikle provadadır ve Charlie'ye en yakın kişi benim.

Maximoff dişlerini fırçalıyor ve dinliyor.

Tom'a "Dün gece Brooklyn'deydi" dedim. Ama hepimiz bunun pek bir şey ifade etmediğini biliyoruz. Şu anda Dubai'ye giden bir uçakta olabilirdi.

"Eliot ona bir takip cihazı daha takmalı," diyor Tom, sesinde muziplikle. "Bakalım nasıl olacak."

"Tom," diye uyarıyorum. "Charlie bir köpek değil."

Eliot ve Tom en son Charlie'nin telefonuna bir takip cihazı bağladıklarında neredeyse bir Kobalt İç Savaşı yaşıyorduk.

"Hey, Moffy seninle mi?"

Maximoff fırçalamaya ara verir. "Hey, Tom."

"Dostum." Tom bir süre daha bekler. Mesajlaşıyor olmalı. "Özel olarak görüştüğüm şu adam var ya?"

Tom'un hızlı arama listesindeki sıradan ilişki hakkında her şeyi duydum. *Sıradan* vurgusu. Tom'un dediğine göre, bu sadece dalga geçmek içinmiş.

Ciddi bir arayış içinde değil. Medya yüzünden olmadığını söylüyor ama paparazzilerin ve halkın Maximoff ve Farrow'a karşı ne kadar agresif olduğunu görünce biraz korktuğunu gördüm. Bu kudurmuş ilgi birçok kardeşimi bir ilişkiye girmekten korkuttu.

En çok da on sekiz yaşındaki kardeşimin Maximoff'tan tavsiye almasını seviyorum.

"Evet, hatırlıyorum." Maximoff lavaboya tükürür.

"Anal yapmak için bir günü kilitledik," diye açıklıyor Tom aceleyle, "ve Farrow'un yaptığını söylediğin gibi lif takviyesi almayı planlıyordum. Ama ilk seferim olduğu için buna güvenemeyecek kadar paranoyağım. Şimdi de duş yapmak için bu malzemeyi almam gerekiyor, yani *nasıl duş yapacağımı* bile bulmam gerekiyor."

"Sorun yok, stres yapma." Maximoff tekrar telefonuma bakıyor. "Neye ihtiyacın varsa sana mesaj atarım. Her seferinde daha kolay oluyor. Sorun yaşarsan beni ara."

Rahatlamış bir şekilde nefes verir. "O l u r . " Bana, "Adieu, ma soeur."
dedi.

*Elveda,
kardeşim.*

"Adieu."

Maximoff ağzındaki diş macununu çalkalar. "Farrow'a Oscar'a ulaşım ulaşamayacağını ve Charlie'nin nerede olduğunu bilip bilmediğini sorabilirim."

Başımı salladım. "Hayır, Charlie yalnız kalmak istiyorsa, yalnız bırakılmalı." Ama 36 saat içinde kardeşime ulaşamazsam, onu bulmaları için süvarileri göndereceğim.

Döşeme tahtaları gıcırdarken kafalarımız dönüyor.

Farrow belirir, boynunda ve boğazında güzel kanatlar ve çapraz kılıçlar vardır. Siyah pantolonunu giymiş, telsizini beline takmış bir halde kapıya doğru rahatça eğiliyor. Omega, Epsilon ve Alfa'dan bazılarıyla Stüdyo 9'da erken bir güvenlik toplantısı yapmıştı.

Asıl konunun Thatcher ve ben olduğuna eminim ama bu konuya girmek yerine sesimi yükselttim. "Moffy, koruman senin için çok büyük bir ereksiyon yaşıyor."

Maximoff övünmeye çalışır ama sonunda Farrow'a çok fazla gülümser. "Janie'yi duydun. O sadece doğruyu söyler."

"Evet," diye eşlik ediyorum ve temizleyici şişemi kapatıyorum.

Farrow Maximoff'un çıplak göğsünü ve havlusunu okşuyor. "Ona bunu bana söylemesini sen söyledin, kurt izci."

Maximoff yüzünü buruşturur, diş fırçasını yerine koymak üzeredir. "Bunu nasıl bilebilirsin, dostum?"

Kaşlarını çatıyor. "Çünkü seni tanıyorum." Bana bakıyor. "Ve seni." Bakışları her zamankinden biraz daha koyulaşüyor. Koruyucu.

Yoğun bir güvenlik toplantısı olmuş olmalı.

Bakışları Maximoff'un eline kayıyor ve gülümsemesi aniden yanaktan yanağa uzanıyor. "Bu aynı zamanda benim diş fırçam."

Olamaz.

Maximoff kaskatı kesilir. "Hayır, değil."

Kontrol etti. Oh, öyle.

Farrow güler ve banyoya doğru iter. Maximoff'un çenesini kavradığı ve selamlamak için dudaklarını şefkatle öptüğü bir an yaşarlar ve birbirlerine nefeslerinin altında mırıldanırlar. Elleri birbirlerini daha da yakınlaştırıyor. Göğüs göğüse.

Onların aşkını asla kıskanmak istemiyorum. Sahip olduklarımla yetinmek istiyorum ama midem garip şekillerde takla atıyor.

Ŗu anda gerçekten ne hissettiğimden
emin değilim. Sadece ne hissetmek
istediğimi biliyorum.

Dikkatimi baŖka bir yere veriyorum ve telefonumla mesajlaŖmaya
baŖlıyorum. "Thatcher'dan buraya gelmesini istiyorum."

Maximoff, Farrow'dan hafifçe ayrılır. "DıŖarı mı çıkıyorsun?" "Bir
duyuru yapacağım ve hepinizin bunu duyması gerekiyor."

Gözlerinden endiŖe akıyor. "Ne tür bir duyuru?" "Göreceksiniz."

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

BANKS, Volkswagen Beetle'ın altından kayarak çıkıyor, avuçlarına yağ bulaşıyor. Ergenliğimizden beri, fazladan para kazanmak için hep arkadaşlarının arabalarını tamir ederdi. On beş yaşındayken sokağın aşağısındaki eski bir tamirci dükkanında iş buldu.

Kardeşıme bir tork anahtarı uzattım. "O brifing tam bir saçmalıktı," diyorum ona sert bir şekilde, ikimiz de garajdayken.

Stüdyo 9'dan yeni döndük. Alfa lideri ve yeni Epsilon lideri, ekibin zamanının çoğunu aynı lanet noktayı yeniden ifade etmek ve ölümüne dövmekle geçirdi.

Jane'i becerme.

Bir müşteriyle seks yapmayın.

O kızın içinde hiçbir şekilde uyumayın, sevişmeyin ya da ileri doğru itmeyin. Amirimden direkt alıntı.

Erkekler yüzüme bağırıp beni buna zorluyor, bu sadece lanet bir garnitür. Tadı hiçbir şeye benzemiyor, sessizce yiyorum ve ana yemeğe geçiyorum: amacım, var olma sebebim.

Benim

sorumluluğum.

Benim müşterim.

Jane.

Ama iki başrol oyuncusunun -kendisi, seks ve benim hakkımda açık seçik uyarılarda bulunarak- iğrenç bir solucan konservesi açması, hiçbir şeyin tadını vermiyordu. Bir torba paslı çiviye çiğniyordum.

Sinirime dokundu.

O benim için bir şey ifade ediyor, lanet rüzgâra bırakmam gereken bir şey, ama ben ona daha sıkı sarılıyorum. Onu daha da yakınlaştırıyorum.

Güvenlik konusunda çok ince bir çizgide yürüyorum ve öfkemi kontrol etmek bile zorlaşıyor.

Banks'le birlikte brifingden çıktık, ikimiz de ters ters bakıyorduk ve ona daha önce söylemekten çekindiğim şeyi mırıldandım: "Saygısızlık etmek istemem efendim, kapa çeneni."

Banks başını bir aşağı bir yukarı salladı. "Amin."

Garaja döndüğünde Banks boynundaki kaşıntıyı kaşımak için tork anahtarını kullanır. "Farrow Maximoff'la yatıp işini koruduğu için eski muhafızlar hâlâ paranoyak. Ailelere bunun bir daha olmayacağına dair söz verdiler bile."

Ekip, ebeveynlerle güven ve saygıyı korumak istemektedir.

Kardeşıme sertçe baktım. "Aileye söz veren adamlardan biriydim." *Kurşun olduğum zamanlar.* Farrow'un yaktığı ateşi söndürmek zorundaydım.

Banks eliyle göğsümü işaret ediyor. "Ben de sana bunun kötü bir karar olduğunu söylemiştim."

Bakışlarımı kısıyorum. "Tek bir arama yapmaktan bile hoşlanmıyorsun ve bana bunun kötü olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Banks sorumlu olmamayı tercih ediyordu ama ben ayrıldıktan hemen sonra kısa bir süreliğine lider olmuştu. Ve rolü bıraktığında o kadar mutlu oldu ki Stüdyo 9'un otoparkındaki kaldırımını öptü.

"Onları yapmaktan hoşlanmamam, iyi bir tanesinden kötü bir tanesini göremeyeceğim anlamına gelmez." Banks, Jane'in evinin kapısını işaret ediyor. "Onun ekibine katıldığın anda belaya doğru yol almaya başladın." Anahtarı fırlatıp yakalıyor. "Muhtemelen ondan bile önce."

Ona sert bir bakış attım. "Oraya gitme."

Onu hiçbir zaman Cobalt'ın en büyük kızından fazlası olarak görmedim: Koca yürekli, kıvrak zekalı bir kız. Toplum içinde sürekli azarlanan bir kız. Güvende tutulması ve bu nefretten korunması gereken biri.

Onun koruması olmak var olan bir görev duygusunu güçlendirdi, kardeşıme bunu vereceğim, ama Jane'in dizlerini kırmayı ve sikimi ona batırmayı düşünmüyordum - çünkü bu çok yanlış olurdu.

Profesyonelce değil.

Zihnimde cehennem için bir oda ayırtmıştım.

bir tur otobüsünde. Ve cinsel olarak hayal kırıklığına uğradığını itiraf etti.

Cinsel olarak hüsrana uğramıştım ve birbirimize bakıp duruyorduk. Ona yardım etmek için o çizgiyi geçemezdim.

Yapamadım. *Yapamadım.*

Hala yapamıyorum.

Banks avucundaki tork anahtarını okşuyor, düşünüyor ve sonra çenesini bana doğru sallıyor. "Boğma olayından sonra ona üç tam zamanlı koruma vermek istediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Kaslarım gerildi.

Evet.

Ben onun koruması değildim. Ama o zamanlar ekibin başındaydım. Banks, Beetle'ın lastiğine yaslandı. "Görevinin ötesini önemsiyorsun." Jane'den bahsederken hep bunu söyler.

Görevinizin ötesinde bir özen gösteriyorsunuz.

Kulağımın çukurunda başka bir cümle çınlıyor: *boğma olayı*. Alnımdaki çizgiler kırışıyor, gözlerim yanıyor.

Kendini beğenmiş bir pislik Jane'in BDSM'ye ilgi duyduğunu düşünmüş ve şehir evinde takıldıkları sırada onu boğmaya çalışmış. Koruması kapıyı kırıp adamı Jane'den uzaklaştırmak zorunda kalmış. Protokole uymuş ama Jane'in başına gelenleri bildiği için...

Bu kızlardan faydalanan erkeklerden nefret ediyorum. Jane ile uğraşanlardan. Ve onun incinmesinden nefret ediyorum.

Onu korumam gerekiyordu. Bu her zaman bir işten daha büyük bir şeymiş gibi geliyor ama bu benim de işimdi.

Kardeşıme "Ben bir liderdim," dedim.

"Akara da öyleydi." Banks bir omzunu kaldırıyor. "Ama üç tam zamanlı korumayı onun emrine vermek için oy kullanmadı." Alfa lideri Price da vermedi.

Sonunda sadece 7/24 görev yapan bir koruma tutmaya başladı. Bu olay başına geldikten sonra, onun korunmasını sağlamak için zaman ayırdım.

Bunun başrol olduğum için olduğunu düşünmüştüm. Ama Banks farklı düşünüyordu. Birkaç kez başımı salladım ve bir an için kardeşimi inceledim.

Bu sabah daha yakın tıraş oldu ve çene çizgisi daha dar göründü. Bu da beni ondan yaklaşık iki yaş büyük gösteriyor ama gerçekte aramızda sadece altı dakika var. Büyürken babamıza sorumluluktan kaçmak için benim "ağabey" olduğumu söylerdi.

Üzerime düşmesi umurumda değildi.

Altı dakika büyüğüm ama tavsiye almak için sürekli ona başvuruyorum. Telefonum çaldı ve bir mesaj okudum.

Eğer meşgulseniz acele etmeyin, ama duymanız gereken bir anonsum var. Beni banyomda bulabilirsiniz. - Jane

Acele etmememi söylüyorsa acil bir durum olamaz. Ama hala tetikteyim.

"Jane?" Banks yüz ifademden tahmin ediyor.

"Oraya gitmem gerekiyor." Mesajı ona okudum.

Sanki günlüğünden bir bölüm okumuşum gibi dudağının kenarı yukarı kalkıyor. "Banyosunda mı? Önce bir öpücük, sonra bir-"

"Sınırlarımızı belirledik," diyerek sözünü kestim ve telefonumu cebime attım. "Bu sadece onu korumak için."

"Ama ondan hoşlanıyorsun," diyor Banks.

"Fark etmez." Hiyerarşiye uymak zorundayım. Kuralları çiğnemek güvenliği delik deşik eder ve tüm Omega'yı Alfa ve Epsilon'la birlikte kaynar suya atar.

Banks başını sallar ve arabanın altına doğru sürünmeye başlar. "Gomesegiam'...boyundan büyük işlere mi kalkıştın?" "Boyundan büyük işe kalkıştın" *nasıl denir?*

Burnumdan nefes veriyorum. "Siktir."

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

Jane'in banyosundayım ve buradaki tek kişi o değil.

Maximoff kararlı bir şekilde, "Sadece bir uyarı: Bu sahte randevu numarası sırasında Jane'e bulaşırsan, senin için gelmem," diyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Çünkü onun yerine kardeşinin peşine düşerim ve iki diz kapağını da kırıp kafasını dirgene geçiririm."

İçgüdüsel bir tepki, neredeyse ters ters bakıyorum.

Banks için tereddütsüz öldürdüm; onsuz yaşama fikri içimi parçalıyor ama Maximoff'un Jane'i korumasını anlıyorum. Tamamen.

"Abartıyor," diyor Jane bana, gözleri irileşmiş bir halde. Temkinli. Dördümüz birlikte bir uçurumun kenarındaymışız gibi.

Ona kısa bir bakış daha atıyorum. Mor bir bornoz giymiş, saçları yuva yapmış, çenesinde ve alnında sivilce kremi var.

Kendi teninde rahat olma yeteneği muhteşem. Düpedüz ve bir kez olsun azarlamadan bunu düşünmeme izin veriyorum.

"Dürüst olduğumdan oldukça eminim," diyor Maximoff, dikkatimi geri çekerek. Yoğun yeşil gözlerini benden hiç ayırmıyor. Elinde düz bir ustura vardı. Çenesindeki kısa kirli sakalları tıraş ediyordu.

Kapının altından eğilip doğrulduğum anda -banyodan sadece bir adım içerideydim- Jane, Maximoff ve Farrow bana doğru döndüler. Ve Maximoff ilk kelimeyi söyledi.

Üzgünüm, ilk *tehdit* çıktı ve onu suçlamıyorum. Maximoff'tan böyle bir şey bekliyordum. Uzun zamandır Hale ailesinin etrafındayım, sivri dilli tehditlerini duydum. Babası

ama derinlerde bir yerde Maximoff'un da şu anda aynı ciddiyette olduğunu biliyorum.

Cevap vermek için ağzımı açtım.

"*Onunla uğraşmaktan* kastım, bir santim bile canını acıtmak" diye araya giriyor.

Ben de aynı ciddiyetle başımı sallıyorum. "Anlaşıldı."

Duyguları gösterme konusunda berbat olduğum için kendimi daha fazlasını eklemeye zorluyorum. Anlaşılmadıysa diye söylüyorum.

Gözlerinin içine baktım. "Jane'e asla zarar vermem. Vermezdim."

Jane parmak uçlarını dudaklarına götürüyor. Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor. Duş kapısına rahatça yaslanıp sakız çiğnerken gülümseyen Farrow'a bile. Nişanlısıyla mı eğleniyor yoksa benim tehdit edilmemle mi, anlayamıyorum.

"Bunu hallettiğimize sevindim," diyor Maximoff sert bir sesle. "Özellikle de onu çoktan öptüğün için."

Hava ölüyor.

Hareketsizim.

Onlara söylemesine şaşırmamalı. Hele ki ben Banks'e söylemişken.

"Evet," dedim yüksek sesle. "Jane'i öptüm." Eminim ki burada Olmam gerekiyor ve ben korkak biri değilim. Ama keşke ileri atılıp kendimi dikenli tellerle parçalamak yerine bir adım geri atsaydım dediğim çok zaman var.

Ama bu pişmanlığın yakınından bile geçmiyor.

Maximoff bir an için derin derin düşünür ve odayı daha fazla sessizlik kaplar.

"Pratik yapmak için," diye hatırlatıyor Jane onlara.

Farrow ağzında bir balon patlatır. "Cobalt'lar buna böyle mi diyor?"

Jane bornozunu daha sıkı düğümlüyor. "Biz her şeyi olması gerektiği gibi adlandırırız. Portakal portakaldır. Gözlerin kahverengi ve alıştırma öpücüğü sadece alıştırma öpücüğüdür."

Onu daha fazla endişeyle süpürüyorum.

Strese giriyor ve benim kadar onlar da bunu anlayabilmeli. Maximoff ya da Farrow'un onun hayatında bir engel olduğunu hiç görmedim. Sadece destek oldular. Ve şimdi bile, çabucak geri çekiliyorlar.

"Yeterince makul," diyor Farrow kolayca.

Büyük mavi gözlerine endişe sızıyor ve Maximoff ile Farrow'un arasına bakıyor. "İkinizin de sahte randevularda bize yardımcı olmanız gerekiyordu.

kama-"

Maximoff araya girerek, onunla arasına herhangi bir mesafe koyma fikrinden dolayı incinmiş bir ses tonuyla, "Sıkıştırmıyorum," dedi. "Sadece Thatcher'a burada neler olduğunu bildiğini bildiğimizi söylüyorum."

Jane'i öptüğümü bildikleri ve sınırı geçemeyeceğim gerçeği dışında neden bahsettiğinden emin değilim.

Farrow obsidyen mızrak küpesini takıyor. "On kat daha fazla netlik kullanılabilirdi, ama çaba için D-eksi."

Maximoff yüzünü buruşturur. "Buna çabanın A'sı deniyor." "Sen daha çok D-eksi gibisin, kurt izci."

Yüzü bomboş kaldı. "Bu yanlış notlandırma ölçeği için teşekkür ederim." "Her zaman."

Maximoff boğazının arkasından inliyor ve Jane bana daha çok dönerek yaklaşıyor. Şimdi sadece birkaç adım ötede.

Siyah gömleğimi ve boynumdaki altın boynuzları gözden geçiriyor. Ve sonra sıcak bir ritim için gözlerimizi kilitliyoruz.

"Thatcher," diyor sanki rutin selamlaşmamızı kaçırmışız gibi. "Seni gördüğüme sevindim. İyi görünüyorsun." Duraksamasına rağmen rahat sesinden güven akıyor.

Lanet ciğerlerimde ısı toplanıyor.

Anında dünü hatırlıyorum; ağzıma karşı çıkardığı nefes kesici sesi, ellerimin onu güçlü bedenime sıkıca kavradığını ve yumuşak kalçalarının belime sarılarak daha da sıkı sarıldığını hatırlıyorum.

Daha fazlasını
istemek. Acı
çekmek.

Ve onun tüm arzusunu ve benim lanet açlığımı doyuramadım. *İyi bir şey.* İyi ki haddimi aşmamışım ama nedense içim parçalanıyor.

Hadi ama.

Elimi telsizime götürüyorum ve burada neden var olduğumu hatırlıyorum.

Onun güvenliği. "Jane..." Ona da iyi göründüğünü söylemek istiyorum ama sadede gelmeliyim. "Bir duyurunuz var."

"Doğru, evet." Büyük açıklamaya hazırlanmak için omuzlarını dikleştirir. Maximoff ve Farrow sadece ona konsantre olurlar.

"Yani," diyor, "siz üçünüz şu anda hayatımdaki en önemli insanlarsınız. En iyi arkadaşım." Maximoff'a el sallıyor. "En iyi arkadaşımın nişanlısı."

Farrow'a el sallıyor. "Ve benim korumam, sahte erkek arkadaşım." Bana gülümsüyor.

Farrow kaşlarını kaldırarak, "Kalın tireleme," diye tekrarlıyor. "Kahretsin, sırada ne var, on sekiz punto yazı tipi ve parantezler mi?"

Jane ayak parmaklarının ucunda sallanıyor. "Komik, ama hayır, sadece kalın heceleme yapılıyor." Dudakları ciddi bir çizgiye düşer ve tüm mizah ölür.

Bu da ne demek oluyor?

"Benim duyurum," diye devam ediyor, "bir kariyer seçtiğimdir. Tutkusuz bir insan olabilirim ama artık amaçsız olmayacağım."

Bu büyük bir olay.

Bu işi sevse de sevmese de, sahip olması gerektiğini *düşündüğü* kadar büyük bir azimle kendini bu işe adayacaktır. Sırf Cobalt ismine layık olabilmek için.

Bu çok büyük bir baskı.

Jane Maximoff'a bakar. "O yayıncıların üniversiteden beri benimle nasıl iletişim kurduklarını hatırlıyor musun?"

Yayıncılar. Aklıma hemen ünlülerin anlattıkları geliyor. Ama onu bunu yaparken göremiyorum, özellikle de bir *iş* olarak.

Maximoff bir tuğla duvar kadar katı. Sıra dışı bir şey yok. "Hangi yayıncılar? Tonlarca vardı, Janie."

"Kurgu baskıları olanlar," diye yanıtlıyor ve sonra bana ve Farrow'a bakıyor. "Birkaç romanlarını sesli olarak anlatmamı istediler. Ben de sonunda kabul ettim." Tepkilerimizden çekiniyormuş gibi hızlıca devam ediyor. "Ünlü anlatıcılar çok popüler ve küçük kız kardeşim romantizme *bayıldığı için* bir taşla iki kuş vurabileceğimi düşündüm. Hem en sevdiği türü anlatarak onu son derece mutlu ederim hem de düzenli bir işim olur." Ellerini çırpıyor. "Sorusu olan var mı?"

Güvenlik sorunları: Çok fazla yok. Bu onun güvenliğini riske atacak bir kariyer değil. "Sesi nereye kaydedeceksin?" diye sordum.

"Şehir evinde herhangi bir kayıt kabini kurmak için yeterli alan yok, bu yüzden bir stüdyoya girmem gerekecek."

Maximoff kaşlarını çatır. "Çoğu ünlünün klasikleri ve çocuk kitaplarını anlattığını sanıyordum?"

"Öyle. Ama bana romantizm teklif edildi." Jane bana ekliyor: "Ve ben kayıt yapmadığım zamanlarda normal çiftlerin yaptığı şeyleri ya da güvenliğin bizim için planladığı şeyleri yapabiliriz."

Jane Cobalt ile seks yapma.

Cevap vermek üzere başımı sallıyorum ama Maximoff araya giriyor: "Yalnız konuşmamız gerek." Gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Hiç tereddüt etmedim. "Pekala."

"Hemen şimdi." Usturayı kaldırmaya başlamıştı bile. "Moffy," diye uyarıyor Jane. "Az önce konuştuk sanıyordum-"

"Bu bir takoz değil," diye araya giriyor Maximoff, çenesini silerek. "Sadece Thatcher'la bazı şeyleri açıklığa kavuşturmam gerekiyor."

Ne soracağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Farrow da kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatıyor ve Maximoff nişanlısına, "*Sana sonra anlatırım,*" *der gibi bir* bakış gönderiyor.

Kabul ederek başımı sallıyor.

Banyodan geri çıktım. "Beni nerede istiyorsun?" Ona soruyorum ama Jane'i kontrol ediyorum. Yarı refleks, yarı -kimi *kandırıyorum* ki; çoğunlukla bir arzu. Farrow'la fısıldaşıyor.

"Benim odam."

Sıcak tavan arası yatak odasının ortasında **duruyoruz**. Sıcak ışıklar tavan kirişlerini sarıyor ve o çenesini sıkarken elmacık kemikleri bıçak gibi.

Maximoff'un cehennemine hazırım.

Farrow'u yumrukladığım için hâlâ beni yumruklamak istiyorsa kollarımı açar ve ona izin veririm. Yüzlerce kez. Tekme bile atabilir.

Ama içimden bir ses gideceğimiz yerin orası olmadığını söylüyor.

"Bunu uzun zaman önce yapmalıydım." Maximoff beş yaş küçük olmasına rağmen benim yaşımda ya da daha büyükmüş gibi davranıyor. "Ama Farrow'a olan saygımdan dolayı seninle bu konuya girmedim. Şimdi Jane'in hayatının *önemli* bir parçası olmak üzeresin, bana bir şey söylemeni istiyorum."

Göz temasını kesmeden başımı sallıyorum.

"Farrow sormayacak çünkü sana umursamadığını söyleyecek ama ben onu ve Jane'i önemsiyorum. Ve senin kim olduğun hakkında daha net bir fikre sahip olmak benim için bir fark yaratıyor."

Bana en büyük ayrıcalıklardan birini veriyor ve dünyasının merkezinde, sevdiği insanların arasında var *olmama* izin veriyor-güveniyor.

Elimden geldiğince bunu onurlandırmak zorundayım. "Ne bilmek istiyorsun?" Büyük bir parçam cevaplarımın Maximoff için yeterli olmayacağından endişeleniyor.

"Farrow'un anneme atanmasına üzüldün mü?"

O kadar geriye gidiyor. Düşünerek gergin çenemi ovuyorum. "O zamanlar kardeşimin Lily için daha uygun olduğunu düşünmüştüm. Annen korunması en zor insanlardan biri." Maximoff'un bildiği *kalabalıklar yüzünden*. Medyada o kadar popüler.

Farrow o zamanlar taze kandı. Güvenlikte yeniydi. Lily'nin daha tecrübeli birine ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm.

Maximoff göğsümü işaret ediyor. "Yani Farrow'un detaylarını alıp Banks'in almaması seni üzdü mü?"

Başımı sallayamıyorum. Çünkü haksız değil. "Eğer kardeşim hazırlandığı bir şeyi kaybettiği için hayal kırıklığına uğramışsa, ben de sinirlenir ve hayal kırıklığına uğrarım. Ben onun tarafındayım, bunu değiştiremem ama duygularımızın takımı etkilemesine izin vermemeye çalışıyoruz."

Dikkatle dinliyor.

Kendimi zorlayarak ekledim: "Farrow'un annen için iyi bir eş olduğunu düşünmüştüm. Bunu anlamam uzun sürmedi."

Maximoff yumruklarını açarak parmak eklemlerini kırıyor. "Farrow'un güvenlikteki ilk günü. Onu Poconos Dağları'nda karanlıkta 19 km koşmaya *zorladın*. Hem de tek başına." Yeşil gözlerinde öfke parlıyor. "Yine de aynı gün Donnelly'ye gözleme kahvaltısı verdiniz. Neden Farrow'u tek başına bıraktın?"

Bunu beklemeliydim. Ama bu aklımda bir kırılma noktası.

"Onu ayırmıyordum," diyorum, bu konuda dürüst davranarak. Her konuda. "Açıklamam bir saniyeden uzun sürer."

"Şanslısın. Bende bir milenyum var."

Daha önce hiç kimse için takımın bu resmini çizmek zorunda kalmamıştım. Ama denemek üzereyim. "İşe yeni başlayanları eğitirken onları bir korumaya dönüştürmeye çalışıyoruz. Bu bir ders kitabı okumak ve birkaç zıplama hareketi yapmaktan ibaret değil. Bundan daha fazlası."

Maximoff söylediklerime açık görünüyor.

Sadece kısa bir süre duraksıyorum. "Sizin ve ailenizin içinde bulunduğu durum çok *anormal* ve eğitimde bu yeni norm için taze kan hazırlıyoruz. Muhafifler ve yığılan kalabalıklarla karşılaşıldığında hızlı ve etkili tepki vermek. Zihinsel olarak yorgunken uyanık olmak. Protokolü ve emirleri içgüdüsel olarak takip etmek. Ve sadece liderler işteki ilk günün aslında eğitimin son günü olduğunun farkındadır. Bu bir sınavdır."

"Ne için bir test?" Maximoff sorar.

"Emirlere ne kadar iyi uyduklarını görmek için. Ve buraya şöhret ve ailenize erişim için gelmediklerinden emin olmak için. Şikayet ederlerse ya da karşı çıkarlarsa, geçmelerine izin vermeyiz."

Maximoff bunun bir müzik festivalindeki güvenlik olmadığını biliyor. Amerikan kraliyet ailesinin 7/24, üst düzey yakın koruması. Bazılarımız genç olabilir, bazılarımız arkadaş gibi davranabilir ama daha çok iş üstündeyiz.

Her zaman tetikte ol.

"Bu zayıf iradeliler için değil," diyorum ona.

Omuzları dikleştirdi. "Bu, krep kahvaltısına karşı 19 bin doları açıklamıyor." Yüzünü buruşturuyor. "Donnelly'nin üzerine fazla gitmiyor muydun?" "Hayır." Başımı sallıyorum. "Donnelly ve Farrow'un antrenmanlarının bir kısmını izledim ve bu ikilinin sıkı fıkı olduğu tüm liderler için açıktı. Öyle ki Donnelly muhtemelen arkadaşları için kendi boğazını bile kesebilirdi." Omuzlarımı kaldırıyorum. "Ama biri şehrin benim tarafımdandı ve

emir alma sorunları. Diğerleri Farrow'du." Maximoff

sertçe düşünür, kaşları kenetlenir. İşleniyor.

Devam ediyorum. "Donnelly'den 19 km koşmasını isteseydim, bunu geri geri, gözleri bağlı ve yerde sürünerek yapacağını biliyordum. Onun için en zor şey zorlu koşullarda fiziksel ya da zihinsel efor sarf etmek değil, Farrow'un zifiri karanlık gecede kışını tekmelemek üzere olduğunu bilerek oturup kutlama krepleri yemesinin söylenmesi."

Donnelly'nin şikayet edip etmeyeceğini görüyorduk. Farrow'la birlikte olmayı isteyip istemeyeceğini ya da bunun için mücadele edip etmeyeceğini. İki saniyeni arkadan konuşarak geçirirsen, önemli olana dikkatini vermediğin iki saniye olur.

Onların
hayatları.

Bizim
görevimiz.

Donnelly'nin bundan nefret ettiği belliydi, ama kendisine söyleneni yaptı ve ipuçlarını asla geri itmedi.

Farrow kolayca geçti.

Parmaklarımı saçlarımin arasında gezdiriyor, saç tellerimi kulaklarımin arkasına doğru kıvrıyorum. "Bak, Farrow'un onu seçtiğini düşünmesini anlayabiliyorum. Karanlıkta, dağlarda, tek başına ve takip edilecek gerçek bir yol olmadan 19 km'lik bir yol - bu, bir korumaya ilk gününde yapmasını emrettiğimiz hiçbir şeye benzemiyordu. Ama Donnelly'nin arkasına

yaslanmasını zorlaştırmak zorundaydık."

Maximoff başını sallar. "Anlıyorum. Ama neden Farrow'a tüm bunları daha sonra anlatmıyorsun?"

"Farrow ve ben konuşmayız ve dediğin gibi, soracak kadar önemsemedi." Bu Maximoff'a bir oturuşta söylediğim en fazla şey olabilir.

Kelimeler kafamdan uçup gitmeye başladı. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Elimden gelen bu.

Geri kalan her şey gereksiz geliyor.

Maximoff daha derin bir nefes alır, omuzları bir parça gevşer. "Farrow'u neden şokladın?"

Bunu bekliyordum. "Farrow bunun bir kaza olmadığını düşünüyor," diyorum, zaten biliyordum. Farrow da bana aynı şeyi söylemişti. O kadar kötü çuvalladığıma ve onu şokladığıma inanamıyordum.

Ama yaptım ve bu hatanın tüm sorumluluğunu üstlendim.

O gün Jane'in annesini görevlendirmiştım. Sadece ekstra güvenlik için. Forbes için yapılan bir fotoğraf çekiminden sonraydı ve Farrow Lily'yi arabaya götürürken Rose'a laf atılıyordu.

Hedef geri çekilmiyordu ve arkadan iten o kadar çok insan vardı ki bu büyük bir sorun yarattı.

Protokol: *Kalabalıkta silah çekmeyin.*

Temiz bir atış yapabileceğimi düşündüm. Kuralı çiğnedim çünkü o bir silah değildi. Şok tabancasıydı. Menzili daha kısaydı ve ölümcül değildi.

Görüş alanımı hala hatırlıyorum. Hedefe odaklanmıştım. Atışı yapar yapmaz Farrow birden ortaya çıktı ve onu vurdu. Şok tabancası onun yerine benim adamımı vurdu.

Kariyerimin en kötü günlerinden biriydi.

Maximoff'a "Sıçtım," dedim. "Atışı yaptığımı sanmıştım."

"Yani k a s ı t l ı değildi?" Sesinde büyük bir ciddiyet var. Sanki tarihin bu versiyonuna inanmak istiyormuş gibi.

"Adamlarımdan birini *asla* bilerek bu şekilde şoklamam," diyorum sertçe. Bu düşünce beni gerçekten hasta ediyor.

Odayı uzun bir süre sessizlik kaplıyor.

Maximoff yüz hatlarımı okumaya çalışıyor.

Sert ve katı çizgilerden başka bir şey olduğumdan emin değilim. "Farrow'dan hiç nefret etmedim, o da benden nefret ettiyse onu suçlayamam" diye eklemek için kendimi zorluyorum.

Son bir nefes veriyor. "Teşekkürler," diyor içtenlikle. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı." "Bana söylediklerini Farrow'a da söyleyeceğim ama bu onun için o kadar önemli olmayacak" diye de hatırlatıyor.

Başımı salladım.

Farrow sözlerden çok eylemlere inanır ve zaten gerekmediği halde bana oldukça temiz bir sayfa açtı. Farrow'a defalarca kendini takıma kanıtlattım. Şimdi benim de ona kanıtlamam gereken bir şey var.

"Jane hakkında." Maximoff konuyu değiştirir. "Onun için riske attığın şeyi takdir ettiğimi bilmeni istiyorum. Mahremiyetini kaybetmek küçük bir şey değil."

O buna değer.

"O benim müşterim," dedim ona.

Sadece müşterim. *Bunu unutmamalısın.*

OceanofPDF.com

JANE COBALT

İLK İŞİMİZ: yeni başlayan ama bir o kadar da romantik ilişkimizi kamuoyuna duyurmak.

Güvenlik ekibi, erkek ve kız arkadaş rolümüzü vurgulamak için ayrıntıları sıraladı ve bu ilk görev için hesaplı olmamız gerekiyor.

Külkedisi reklamı internette hala gündemde ve eğer öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafımızı internete koyarsam bu tamamen şüpheli görünecektir. Medya gerçekten de korumamla çıktığıma ve reklamı örtbas etmeye çalışmadığıma *inanmak* zorunda.

Bunun gerçekleşmesi için, ünlülerin el kitabından bir sayfa koparıyoruz. Nerede olduğumu paparazzilere haber verecek dedikoducu birini bulacağız ve bu dedikoducu kişi belli ki "ekibim" tarafından ihbar edilecek.

Los Angeles'ta aktrisler, aktörler, ünlüler ve influencer'lar gündemde kalmak için bunu sürekli yapıyorlar. Alaka düzeyi pek umurumda değil.

Ama halkın Thatcher'la çıktığıma inanmasını önemsiyorum. Bu da etrafta dolanmanın çok önemli olduğu anlamına geliyor.

"Paparazzileri kim çağırıyor?" Volkswagen'imi park ederken Thatcher'a soruyorum. Yerel bir marketin önünde orta sıralarda bir yerde duruyoruz. Balkabakları sürgülü cam girişlerin yanında dev kasalarda satılmaya başlanmış bile.

Bu güneşli öğleden sonra çok yoğun ya da kalabalık değil. Ama bizi konağımızdan itibaren takip eden arabalardan kurtulmak için şehirde iki saat dolaşmak gerekti.

Ve hepsi paparazzi değildi. Yeni araçlar fark ettim. Tekerleklerin arkasında garip adamlar.

Büyük ihtimalle *talipleri vardır*.

Thatcher uzun bacaklarına daha fazla yer açmak için yolcu koltuğunu ön panelden geriye doğru itiyor. "Banks bir arkadaşını aradı ve Passyunk'taki Acme'de olacağınızı söyledi." *Acme'yi* Ack-a-me gibi telaffuz ediyor.

Bu beni gülümsetiyor. Mavi retro güneş gözlüklerimi başıma kaldırıyorum. "Paparazzilere haber vereceğini nereden bileceğiz?"

Thatcher emniyet kemerini çözer. "Çünkü beş parasız ve lisedeki lakabı *Snitch'ti*."

"Kendisine *Snitch* dendiğinin farkında mı?"

"Evet," diyor Thatcher, kahverengi gözleri bir süre daha benimkileri tutuyor. "Hiç umurunda değildi. Ona *Harry Potter'ı* ya da onun gibi bir şeyi hatırlattığını söyledi." Yer değiştiriyor. Bana doğru dönüyor ve güçlü kolu koltuk başlığının arkasına doğru kayıyor.

Cesareti ve erkeksiliği küçücük arabamı tüketiyor. Ve beni.

Çok sık nefes vermeden nefes alıyorum. Havalandırma deliklerimden sıcak hava üfleniyormuş gibi hissediyorum. Kareli bluzumun ve lila, tül eteğimin altında terliyorum.

"Paparazzilerin geldiğini nereden bileceğiz?" Fısıldıyorum.

O da aynı sessizlikte konuşuyor. "Bizden bir dakika sonra geldiler." O bilirdi. Her zaman tetikte. Korkunç derecede çekici.

Güçlü bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyorum ve çenemi kaldırıyorum. Korumamla daha fazla yüzleşmek için dönerken dirseğim direksiyon simidine değiyor.

Sessizlik daha fazla sıcaklık doğuruyor ve bir nefes arayla birbirimize bakıyoruz. İznimiz var, görüyorsunuz.

Kirli çenesinin yontulmuş kenarlarını, siyah düğmeli gömleğine doğru uzanan pazularının oyuklarını, beni süpürdükçe kaslarının esneme şeklini izliyorum.

Thatcher sık nefes alışımı inceliyor. "Hazır mısın?"

Dudaklarına bakıyorum. "Evet lütfen..." *Tanrım, Jane*. "Sadece evet. Evet, senin için hazırım..." Kendimi alev alev yanan arzu ve utanç toplarıyla yaktım.

Kaçış yok.

İri eli enseme düşüyor ve avucumu sert göğsüne yerleştiriyorum.

Dikkatlice, yavaşça... Thatcher dudaklarımız birleşene kadar öne eğiliyor. *İffetle*

. Güvenlik ekibi böyle karar verdi. Beni şefkatle öpüyor, duyularımı harekete geçiren yumuşak bir öpücük.

Damarlarım nabız gibi atıyor ve sinir demetime dokunmak için can atıyorum.

Parmaklarımı tıraşsız çenesinde gezdiriyorum ve sonra parmaklarımı dağınık kahverengi saçlarının arasından geçiriyorum.

Dil yok.

Kasları geriliyor.

Öpüşme birkaç saniye sürüyor - yeterince uzun değil - dudaklarımızı yavaşça çekmeden önce, ağızlarımız arasında sadece bir şerit boşluk bırakıyoruz.

Birbirimize bakarken nefeslerimiz hâlâ birbirine karışıyor.

Daha fazlası için ağrıyorum. Ağrımaması gereken yerlerim ağrıyor. Sanırım Thatcher ihtiyacımı çok iyi okuyabiliyor.

"Bir tane daha," diyor Thatcher boğuk bir sesle. Ellerimiz hâlâ birbirinin üzerinde ve diğer avucu kalçamda kendine bir yuva bulmuş. Benimkiler onun saçlarına dolanmış.

"Bir tane daha." Kabul ediyorum.

"Fotoğrafi yakalayamazlarsa diye." Bakışları şimdiden beni sardı. "Evet." *Evet.*

Aradaki mesafeyi kapatıyor. Dudaklarımız birbirine çarpıyor, ellerimiz birbirini kavıyor - sıcak bir arzuyla birbirimize çekiliyoruz. Dili benimkinin üzerinde büyük bir ustalıkla kayıyor. İkimizin de kıcı daha yakın temas için koltuktan kalktı. Vücutlarımız ortada buluşuyor. Onun yüksek yapısı beni neredeyse kılıfına sokuyordu.

Kokusu, dokunuşu beni sonsuza dek başka bir erkekle ulaşamadığım cinsel yerlere götürüyor. Ama bu diğerlerinden farklı. Farklı hissettiriyor.

Belki de hepsi rol olduğu içindir. Belki de güvende olduğumu bildiğim içindir.

Ve elim ne zaman kafasından şeftali gibi mükemmel kıcına gitti ya da kıcıımı ne zaman avuçladı emin olamıyorum ama oluyor. Alt dudağımı emiyor ve bacaklarımın arasına ikinci bir kalp atışı düşmüş gibi nabzım atıyor.

Ağızına karşı inliyorum ve yumuşak ses ikimizin de dikkatini çekiyor. O benden ayrılıyor. Ben ondan ayrılıyorum.

Ellerimizi bırakıyoruz ve koltuklarımıza yaslanıyoruz. Ağır nefes alıyoruz.

Yanlışlıkla çekmiş olduğum kulaklık kablosunu düzeltiyor. Çenesini daha da sertleştirerek otoparkı tarıyor.

Parmaklarım acıyan dudaklarımda oyalanıyor. "Bu çok mu iyiydi? İyi miydik?" Soruyorum. "Güvenlik *iffetli* dedi ve bu öpücüklerin bakire çilekli daiquiri'siydi, değil mi? Sana kolayca sarılabılırdim -sıkılacağımdan değil, çünkü *sınırlar*. " Yüzüm kızarıyor ama onun sıkılaştırmış gözlerinden asla ayrılmıyorum.

"İyiydi," diye onaylıyor. "Ama bakire bir daiquiri değildi."

Ben, büyük bir hevesle, onun kafasının içine girmek istiyorum. "Kirli martini miydi?"

Anlık bir gülümsemeyle dudağının yukarı doğru titrediğine yemin edebilirim. "Daha çok Guinness gibi."

Bu onun en sevdiği bira. Bunu bilmemeliydim ama görevde olmadığı zamanlarda çoğunlukla Guinness sipariş ettiğini biliyorum. Sert, tam gövdeli bir bira.

Sert, tam gövdeli bir öpücük.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum ve sonra güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerine indirip kollarımı hafif bir kazağın içine sokuyorum. Market gezisini gerçek kılmak için biraz alışveriş yapmamız gerekiyor.

Arka koltuğa uzanıp yerden zebra desenli topuklu ayakkabılarımı alıyor ve sonra bana uzatıyor.

"Merci." Ayağıma geçiriyorum. "Fotoğraflarda dolaşan eller... ve dil görülürse güvenlik ne kadar kızar?"

Sert ifadesi okunamaz. "Bu halk için inandırıcı olmalı ve ekip için en önemli şey de bu olacak."

Ekibin üzülmeceğini hiç söylemediğini not ediyorum. Güvenliğin tepkisi konusunda endişelenmemi istemiyor olmalı. Thatcher'a güveniyorum ve eğer bu konuyu halletmişse burnumu sokmayacağım. Ta ki benden yardım isteyene kadar.

Delegasyonun en iyisi.

Thatcher kulağına dokunuyor, iletişimde güvenlik ve sonra bana bakıyor. "Fotoğraf paparazzilerde."

İşte başlıyoruz.

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

"NEDEN eli kızın eteğinin yarısında?" Alfa lideri Price, hoparlörden Akara'ya bağıyor, sesi kısık.

Gözlerimi Akara'nın elindeki telefona dikiyorum.

Efendim, elim müvekkilimin lanet eteğinin yarısında değil.

Kıçına dikilmişti.

Tri-Force üçlü bir görüşme yapıyor ve bir saat boyunca azarlandıktan sonra Akara, Banks ve benim konuşmalarının sonunu dinlememize izin veriyor. Tüm bunlar olurken biz de güvenliğin küçük mutfağında bir sürahi caipirinha yapıyoruz.

Üçümüzün de buraya sığabilmesi için Banks'in tezgâha oturması gerekiyor, yanında limon ve bir şişe cachaça.

Akara ile güvenliğe katıldığımızdan beri arkadaşız, neredeyse anında kaynaştık, ancak Omega lideri olduğunda onunla gerçekten yakınlaştım. O zamanlar ben Epsilon lideriydim. Aynı toplantılarda uzun saatler geçirirdik. Bilgi alışverişinde bulunur, aramızdaki istihbaratı korur ve sıkıcı günlerde atıştık. Ve Tri-Force'un önemli kararlarında Akara ve ben onda dokuz kez aynı yönde oy kullanırdık.

Oturma odasından heyecanlı bir kargaşa geliyor. Jane ve kuzenleri bizimle takılıyorlar. Kutlama yapıyorlar. İki başrol oyuncusunun onaylamamasına rağmen, fotoğraflar büyük medya kuruluşlarında kuduz bir saplantıyla dolaşmaya başladı bile.

Durdurulamaz bir orman yangını gibi yayılıyor.

Jane ve ben Acme otoparkında öpüşeli iki saat oldu ve bunlar en popüler manşetlerden bazıları:

Jane Cobalt Korumasıyla Gizli Bir Aşk İlişkisi Yaşıyor! Son Dakika Haberleri: Jane Cobalt Korumasıyla Öpüşürken Yakalandı

Jane Cobalt Her Şeye Rağmen Beyaz Atlı Prensini Buldu

Akara tezgâha yaslanıyor ve müşterilerin duymaması için sesini kısıyor. "Fotoğraflarda Thatcher'ın elini açıkça görebiliyorsun Price. Eteğinin yarısına kadar değil."

"Ne olursa olsun, elleri olması gereken yerde *değil*," diye karşılık veriyor Price. Burnum alevleniyor ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Neden kıcımların dibinde olduklarını anlıyorum ve başrol olsaydım ben de aynı şeyi yapıyor olabilirdim. Karma, FanCon'da Farrow'a bağırdığım tüm o zamanlar için lanet bir tank gibi yuvarlanıyor. Maximoff'tan *ayrılmasını* söylediğim için.

Üçüncü dereceyi Akara'dan daha çok hak ediyorum. Ama güvenlik hiyerarşisi böyle işlemiyor. Ve günün sonunda, öpücük başarılıydı.

Önemli olan da bu.

Akara, Alfa liderine "Fotoğrafların onları açıkça birlikte göstermesi iyi oldu," diye hatırlatıyor. "Öpüşüp öpüşmediklerini merak eden makalelere ihtiyacımız yoktu." Hoparlörü ağzına yaklaştırıyor. "Siz ikinizin Thatcher hakkında endişelenmenize gerek yok. O benim adamım. Ona göz kulak oluyorum."

Daha tetikte duruyorum ve onu takdir etmek için başımı sallıyorum. O da başını sallıyor.

Akara kıcımları koruyor. Onu bu pozisyona getirmek çok garip hissettiriyor. Kısa bir süre önce, adamlarımızı koruyan ve birbirimize yardım eden iki başrol oyuncusuyduk.

Epsilon'un yeni lideri ve Audrey Cobalt'ın şu anki koruması Jon Sinclair, "Bunu sen yap," diye sesleniyor. "Ve Thatcher'a söyle sikini pantolonuna geri soksun ve doğru kafayı kullanmaya başlasın."

Akara telefonunun sesini hızla kısar.

Banks gülmemeye çalışıyor - ta ki Sinclair devam edene kadar ve sonra kardeşim telefona ters ters bakıyor.

"O artık bir lider değil. Kendisinden önce burada bulunanlara saygı göstermesi gerekiyor."

Elimi çenemde gezdiriyorum.

Bu yorum canımı sıktı. Çünkü başrollere saygı duyduğumu hissediyorum.

Hiyerarşiyi anlıyorum. Tri-Force güvenlik alanında en tepede yer alıyor ve her bir lider ekibin farklı bir bölümünü temsil ediyor.

Alfa lideri Price Kepler, eski muhafızları temsil ediyor. Jane ve Maximoff daha bebekken ortaya çıkan ilk dalga. Eski muhafızlardan pek kimse kalmadı.

Epsilon lideri Jon Sinclair, askeri işe alımları temsil ediyor. Hepsi donanmada görev yapan ikinci dalga.

Omega lideri Akara Kitsuwon, karma dövüş sanatları işe alımlarını temsil ediyor. Üçüncü dalga. Bunlar çoğunlukla spor salonunun dışına yönlendirilenler.

Her ne kadar üçüncü dalgayla gelmiş olsam ve erkeklerin çoğu geçmişimin sadece boks olduğunu düşünse de, teknik olarak ordudan işe alındım. Beni spor salonundan biri değil, bir donanma veterineri yönlendirdi. Nasıl tepki verdiğimi. Nasıl antrenman yaptığımı. Günlük çalışma şeklim Sinclair gibi adamlarla daha çok örtüşüyor.

Baştan aşağı donanma mensubu. Kırklı yaşlarının ortalarında ve Kore kökenli Amerikalı, yaklaşık on yıldır güvenlik sektöründe çalışıyor ve kariyerinin çoğunu Kobaltları koruyarak geçirmiş. Şu anda olduğu gibi özel hayatında kaba biri ama anında saygılı bir tavır takınabiliyor. Bana babamı hatırlatıyor.

-Bu yüzden de bana söylediği hiçbir şey derin bir etki yaratmıyor.

Yakın zamana kadar iyi geçiniyorduk. Banks onun güç gösterisi yaptığını düşünüyor. Akara bunun Sinclair'in SFO'yu sevmemesiyle ilgili olduğunu düşünüyor.

Bu kadar uzun süre korumalık yaptığınızda, iyi ya da kötü bir geçmişiniz olur. Oscar Oliveira'yla yıllardır bir alıp veremediği var ve Omega'nın Hot Santa videosuyla ün kazanmasından nefret ediyor.

Şimdi yetkili o.

"Thatcher ayağınıza basmıyor," diye karşılık veriyor Akara, sesi daha otoriter. "O işini yapıyor."

"Güzel," diyor Sinclair. "Duymak istediğim de buydu." Evet, tıpkı babam gibi konuşuyor. Sertlik, bu sessiz baba endişesiyle sarılmış.

Price söze giriyor: "Bu balayı aşaması ileride sona erecek ve tüm bunlar bittiğinde daha uygun bir rutine geri döneceğiz. Bunu ona hatırlatın. Yüzü sonsuza kadar müşterisinin yüzüne dönük olmayacak."

Kaslarım esniyor.

Açık ve net, efendim.

Henüz herkesin önünde bir ayrılık düşünmüyorum. Daha yeni *çıkma*ya başlamışken olmaz. Oraya gitmek için çok erken.

Akara Price'a cevap verirken bana bakıyor. "Thatcher bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyor."

Yüz ifadem sertleşiyor.

Banks cachaça şişesini açıyor. Nasıl hissettiğimi görmek ister gibi bana bakıyor. *Ben iyiyim.* Bunun sadece bir operasyon olduğunu biliyorum.

Daha sıcak bir nefes alıyorum ve arka cebimdeki telefonum çalıyor. Cep telefonumu çıkarıyorum.

Kaşlarım birbirine çarpıyor.

Annemi çok daha önce aradım. Acme'den döner dönmez ona sızmak üzere olan fotoğraflardan bahsettim. Lanet kapıyı kilitlemesini ve medya onunla iletişime geçerse benimle irtibata geçmesini söyledim.

Şimdi de beni arıyor.

Telefonumu Akara'ya doğru kaldırdım. Sessizce "*Bunu almalıyım.*" diyorum.

Liderlerle yaptığı görüşmeyi anında hoparlöre verir. Telefonu kulağına götürerek onlara "Thatcher anlıyor," der.

Sobaya doğru sürükleniyorum. Banks'i henüz endişelendirmiyorum. Sırtımı kardeşime ve Akara'ya dönerek çağrıya cevap veriyorum.

"Aşağıda her şey yolunda mı?" Önce ben soruyorum, Philly aksanım *Aşağıdan gelen ses, aşağıdan gelen havaya benziyor.*

"Hangi başlık doğru? Onu yakında davet etmeli miyim?" diye soruyor annem, sesinde mizahla. "Nicola'nın onayını aldı bile, ama Nic'in şeytana bile pabucunu ters giydireceğini biliyorsun. Onu bu yüzden seviyorum." Nicola onun karısı, benim üvey annem. "Büyükannen de Jane'e Noel için bir fular örmeye başladı bile."

Aralık ayına aylar var. "Anne," diyorum sıkıca, ama büyükannemin arka plandan bağırıldığını duyuyorum.

"İkinizin birlikte olduğunuzu söylüyorlar!"

Ciddiyet gözlerimi sıkıyor. "Kim söylüyor bunu?" Evlerinde biri var diye endişeleniyorum.

Annem cevap veriyor, "Magazin gazetelerini okuyorduk. Bazıları bir süredir onunla birlikte olduğunu düşünüyor. Bana ondan daha önce bahsedebilirdin, ama iş senin için zor olmalı." Sıcak, hafif alaycı gülümsemesini duyuyorum.

Bir müşteriyi herkesin içinde öpmek. Bunu asla yapmayacağımı biliyor. Yani Jane'le olan şeyin ciddi olduğunu düşünüyor.

Ağzımı ovuyorum. "Az önce oldu," diyorum, derin bir sesle.

Banks ve ben, ailemizin Jane ve benim *sahte* randevular. Onlara göre bu gerçek. Eğer medya ailemizle ya da

Arkadaşları Jane'i merak ederse, benim adıma yalan söylemelerini istemek çok fazla. "Bu kızla tanışmak istiyoruz!" diyor büyükannem. "Onu buraya getirin! Nicola ve ben büyük bir tencere yemek pişireceğiz. Banks de gelebilir. Çok güzel olacak.

Çocuklarımı tekrar görmek gerçekten çok güzel."

Son zamanlarda uğrayıp onları görmek için pek vaktimiz olmuyor.

"Medyanın üçünüzle uğraşmasını istemiyorum, büyükanne."

"Artık bizim için endişelenmeyin," diyor. "Kardeşin nasıl?"

"Menzamenz," dedim ona. *Yarı yarıya*. Banks'in bu sabah küçük bir migreni vardı. Uzun sürmedi. "Eve kimse geldi mi?"

Annem araya giriyor, "Bir gazeteci kapıyı çalıp duruyordu ama ben panjurları kapattım. Amcaların çoktan gelip onu korkuttu."

Güzel.

Bir gazeteci istediğimden daha fazla ama Farrow'un üvey kız kardeşinin nelerle uğraştığının farkındayım ve bu hiçbir şeyle kıyaslanamaz. Banks ve ben bazı medyanın annemizin adresini ve telefon numarasını bulmasını bekliyorduk.

Bundan daha kötüsü için hazırlanıyoruz ve bu gece evlerine 7/24 güvenlik yerleştiriyoruz. Güney Philly'deki ailemizi korumak için her şey ayarlandı.

Kısa bir görüşmeden sonra vedalaşıyoruz ve Akara'ya döndüğümde onun da telefonu kapattığını fark ediyorum.

"Nasıllar?" Banks bir limonu savurup yakalayarak bana soruyor.

"İyiler. Şimdiye kadar bir gazeteci."

Başını sallıyor. "İyi olacaklar." Ben de başımı sallıyorum.

Akara'ya dönüyorum. "Büyükanne Calloway'den haber var mı?" Ondan son haber aldığımızda ikinci çayını iptal etmişti. Jane'i aramadı ya da mesaj atmadı bile. Sadece asistanının ona e-posta atmasına izin vermiş. Şu anki manşetlerle ilgili *koşullar altında*, potansiyel taliplerle bir öğleden sonra çayının uygunsuz olacağını bilmesini sağladı.

Akara bana bakıyor. "Hiç ses yok." Siyah saçlarını geriye doğru itiyor, beyzbol şapkasını ters takıyor.

Banks Omega liderini işaret ediyor. "Geldiği toprağın altına geri süründüğünü duydum."

Akara içki şişesini kapar. "Hey, gölgesini bile gördü."

İçgüdüsel olarak kemerli geçide bakıyorum, sonra onlara dönüyorum. "Görünüşe göre uzun bir kış bizi bekliyor beyler."

Akara gülümser. "Keşke gerçekten bir köstebek olsaydı, dostum." Bir noktada geri döneceğini hepimiz biliyoruz.

Kimse bir amaca yatırım yapmadan lanet bir reklam için bu kadar çaba harcamaz. Ve bu durumda, Jane'e üst tabakadan, altın tuğlalı bir pislik ayarlamak oluyor.

"Büyükannelelerini görüyor muyuz?" Buzdolabını açarak soruyorum. "Yirmi dört-yedi," diye onaylıyor Akara. "Jane'in babasına teşekkür edebilirsin.

Bu."

Connor Cobalt.

Onunla çok sık görüşmüyorum ve bu operasyonun bunu değiştirip değiştirmeyeceğinden emin değilim. Benim ailemin aksine, onun ailesi bunun göstermelik olduğunu biliyor.

Birkaç bira şişesi aldım. "Siz ikiniz caipirinha yapmayı biliyor musunuz?"

Banks limonu bana fırlattı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Limonu yakaladım ve geri fırlattım.

Kolayca kapıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum.

Akara başını sallar ve ardından "Hey, Quinn!" diye seslenir.

Quinn kemerli geçitte beliriyor. Çiçekli kısa kollu düğmeli gömleğinin manşetlerini kıvrıyor. Son zamanlarda çok fazla çiçekli gömlek giyiyor. Bugün: sarı çiçekli yeşil palmiye yaprakları.

Kardeşi zaten LA modası olduğu için ona bok attı. Ne demekse artık.

Tek bildiğim, Akara buraya taşındığında Quinn'le birlikte benim ve kardeşimin kalmasına izin vermedikleri. Banks ve ben teklif ettik. Tabii ki. Biz ikiziz. En kolayı bu.

Ama Akara hayatımızın çoğunda aynı odayı paylaştığımızı ve ikisinin de bunu tekrar yapmamızı istemediğini söyledi. Yani Luna ve Sulli gibi Quinn ve Akara da artık aynı odayı paylaşıyor.

Bu benim ve kardeşim için büyük bir olay. Pek çok insan bizim için bir oda arkadaşı edinmeyi ve ranzada yatmayı tercih etmez.

Mutfakta Quinn boş sürahiyi fark eder. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Bugün Brezilya içkisi yapmak istiyordu çünkü Luna daha önce hiç içmediğini söylemişti.

Güvenlikteki çoğumuz bunları yaşadık. Sadece hiç kendimiz yapmadık. "Evet var," diyor Akara yumuşak bir sesle ve onu içeri almak için yerini değiştiriyor.

Quinn boşlukta, herkesin yanından geçip mutfaktan çıkıyor.

İçgüdüsel olarak oturma odasında Jane'i aradım. Onu saniyeler içinde buluyorum. Maximoff ve Farrow'un yanında bir tabureye uzanmış, cips poşetleri yüksek masanın üzerine yayılmıştı.

Ağızına bir tane atıyor. Farrow'un Maximoff'a söylediği bir şeye gülümsüyor.

Luna deri koltuktan "Twitter çıldırıyor," diye anons ediyor.

Onu periferimde görüyorum. Dizlerinin üzerinde dizüstü bilgisayarını dengede tutuyor, kırmızı kalem sanki bir bayrak futbolu maçındaymış gibi gözlerinin altını çiziyor. Luna'yı tanıyorsam, muhtemelen bunu sadece istediği için yapmıştır.

"Lanet olsun." Sulli omzunun üzerinden okuyor. "Trend oluyor. Bunun anlamı bu, değil mi?" Ekranı işaret ediyor.

"Evet, evet, kesinlikle trend," diyor Luna.

Jane'e doğru ilerliyorum.

Ben ona yaklaştıkça masadan ve kanepeden gelen fısıltılar ve konuşmalar susuyor. Ta ki Jane'in tam önüne gelene ve oda garip bir sessizliğe bürünene kadar.

Burada, güvenlik ve ailesi arasında, koruma ve müşteri olmaya geri döndük. Çıkmak yok. Onun yüzü benim yüzüme dönük olamaz. Profesyonel ol.

Fazladan aldığım birayı ona uzattım. Dudakları kalktı.

"Teşekkür ederim."

Maximoff ve Farrow bana dik dik bakmıyorlar. Sadece bana yakından bakıyorlar.

Jane'e odaklanıyorum. Başparmağını şişenin kenarında gezdiriyor ve gözleri benimkileri arıyor. "Daha fazla göz önünde olmanla ilgili olarak," diyor, "internette hayatınla ilgili ne çıkarsa çıksın okumayı düşünmediğimi bilmeni isterim. Benimle paylaşmak istediğin her şeyi duymayı tercih ederim, ama sadece bakmamı tercih edersen, bu senin için daha kolaysa-"

"Bakmak zorunda değilsin," diye araya giriyorum. "Halkın zaten pek bir şey bulacağını sanmıyorum."

Bir şey var... Lanet bir çevrimiçi arama motoru ya da internet trolü aracılığıyla asla öğrenmemesini tercih ettiğim *bir şey*.

Söylemek için iyi bir zaman bulamadığım bir şey var. Çok uzaklarda kaldı. On beş yıldan fazla oldu, ama bir kez ağzımdan kaçırdım mı, genellikle hava bozulur ve ruh halim kararır.

Oraya gitmekten nefret ediyorum.

Çoğu zaman oraya *nasıl* gideceğimi bile bilmiyorum. "O zaman bu bir plan," diye belirtiyor

Jane.

Başımı salladım ve ona ne söylemem gerektiğini hatırladım. "Ekip, birlikte olduğumuzu kamuoyuna açıklamak için beklememizi istiyor."

Mesaj yok.

Görüşme yok.

Lanet gökyüzünde pankart yok.

Hiçbir şey yok.

Sadece "gizli" ilişkimizi gizleme konusunda daha özensiz davranıyormuşuz gibi görünmeliyiz. Medya ağır işi yapacaktır.

"Kulağa harika geliyor." Birasını yudumluyor, sonra dudaklarını yalıyor. "Çift olarak bir sonraki hedefimiz var mı?"

Öyle yapıyoruz.

OceanofPDF.com

JANE COBALT

GÜVENLİK, kalbimi düzensiz, kendi iyiliğim için fazla hevesli bir langırt gibi tüm vücuduma yuvarlayan bir plan **tasarlıyor**.

Thatcher ve ben yerel bir Bed & Breakfast'ta bir hafta sonu kaçamağına çıkıyoruz. Sahte çift maskaralıklarımız güçlü bir şekilde başlıyor. Seyahat bavulumu hazırlarken adrenalinim yükselmiş gibi hissediyordum.

Valizimi çiçekli halı üzerinde yuvarlarken, şirin Oda & Kahvaltı'yı ve rahat atmosferi içime çekiyorum ve Thatcher'a birden fazla kez bakıyorum.

Bir baş melek gibi yanımda yükseliyor. Telsizi pantolonuna iştirilmiş, mikrofonu siyah uzun kollu tişörtünün yakasında ve ben bunun *gerçek bir* romantik tatil olmadığını daha iyi anlıyorum.

O hala benim korumam ve bu sadece bir oyun. Bir strateji.

Aklımı başımda tutmalıyım.

Fuayede pirinç bir avize tepede asılı duruyor ve vitray pencerelerden güneş ışığı süzülüyor. Elli yaşlarında bir hancı cilalı maun bir masanın arkasında bizi bekliyor.

Yaklaşırken isim etiketini okudum. "Merhaba Gretchen," diye gülümseyerek selamlıyorum. O da bana sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Concord'a hoş geldiniz

B&B."

"Rezervasyonumuz var..." Rezervasyon yaptırmadığımı fark ettim. Çok dağınık olabilirim ama çok düzenliyimdir ve görünenden daha fazlasını idare edebilirim. Seyahat detaylarını genellikle kendim planlarım. Asla asistanlara ya da aile üyelerine bırakmam.

Ama bu hafta sonu gezisi farklıydı.

Thatcher bir adım öne çıkıyor, iri eli kalçamın yanında geziniyor. "Moretti'nin altında."

Neden bu kadar seksiydi? *Rezervasyonu kendi adına yaptırdı.* Muhtemelen Üçlü Güç ona bunu yapmasını söyledi. Sert yüz hatlarını okumaya çalışıyorum ama o anda çok tetikte. Sürekli fuayeyi tarıyor, sonra bana bakıyor.

Beni kontrol ediyor.

Ensem alev alev yanıyor ve dikkatimi yeniden hancıya vermeye çalışıyorum.

"Bir bakalım." Okuma gözlüğünü göğsünden çıkarıyor, boncuklu bir zincirle boynuna bağlıyor ve burnunun üzerine yerleştiriyor. Kıvrıkcık sarı saç telleri başının üzerinde bir yuvaya dönüşüyor ve bal kahvesi gözleri benimle yanımdaki dört koruma arasında gidip geliyor.

Thatcher, Banks, Oscar ve Donnelly.

Ne de olsa bu bir *ekip* görevi. Ayrıca, SFO etrafta daha fazla güvenlik olması gerektiğini söyledi, özellikle de bir paparazzi geçidi her hareketimizi takip ettiğinden beri.

Thatcher artık daha fazla ün kazandığından, koruma olarak işi daha zor olacak ve Omega, Farrow'a yaptıkları gibi onu da korumak istiyor.

Bed & Breakfast'ın dışında bıraktığımız fanatik bağırıışların bazılarını hala duyabiliyorum.

"Jaaaaane!"

"Thatcher!!"

Oscar ve Donnelly'nin kardeşlerimle ilgili detayları nasıl öğrendiklerinden emin değilim. Ama sanırım Charlie ve Beckett'a bu hafta sonu geçici korumalar vermek en kolay olabilir.

Maximoff ve Farrow da gelebilirdi. Onları burada çok istedim. Hayatımda sadece onların doldurabileceği büyük bir eksiklik var ve böylesine büyük bir çabada yanımda olmamaları garip bir duygu.

Ama Moffy ve ben bir gece birlikte bir B&B'de kalırsak, HaleCocest söylentisini ortadan kaldırabileceğimizi biliyorduk. Farrow'la nişanlı olsun ya da olmasın, bu gerçekleşebilirdi ve bu, yeniden alevlenmesini istemediğimiz tüm çöplük yangınlarının anasıdır.

Klavyede yazıyor. "Kahvaltı sekizde başlar ve on birde biter." Gözlerini kısarak bilgisayar ekranına bakıyor. "Ah evet, Metropolis, Blue Ridge ve Victorian odalarını talep etmişsiniz."

Hancının arkasındaki tahta mandallara iskelet anahtarlar asılmış ve altı odadan sadece üçü kalmış. Yani, yabancılar diğer üç odayı çoktan işgal etmiş durumda.

Bu maksatlı. Güvenlik, konukların Thatcher ve beni birlikte görmesini umuyor. Basına resim ve bilgi aktaran yabancılar ihtiyacımız var.

Paparazziler Concord'dan ayrılan herkesi sorgulayacak.

Gretchen kalan üç anahtarı yavaşça seçti. "Blue Ridge birinci katta, iki tane ikiz yatak var. Metropolis ve Victorian merdivenlerden kısa bir mesafe yukarıda, ikinci katta sağda. Bir şeye ihtiyacın olursa beni çalışma odasında bulabilirsin. Ana koridorun sonundaki üçüncü kapı."

"Teşekkür ederim," diyorum ve anahtarları Thatcher'a veriyor. Çalışma odasına gitti.

Thatcher, Oscar'a bir iskelet anahtar uzatır. "Senin ya da Donnelly'nin gece nöbetinde olmanız gerekiyor. Mümkün olduğunca çabuk çıkın."

Donnelly eski evin tavanını, kuytularını ve köşelerini inceliyor.

"Gece boyunca çalışacağım," diye onaylıyor Oscar.

Thatcher sesini fısıltıya indirir. "Telsizde olmayacağım, bizi duyamazsanız mesaj atın."

Bizi dinleyin.

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum. *Biz* derken, ben ve onu kastediyor. Sevişiyormuşuz gibi yapalım. Burada yaptığımız şey tam olarak bu. Odamızda seks sesleri çıkarıyoruz ki diğer konuklar ince duvarlardan duyabilsin.

Thatcher'la sahte seks yapmak beni çok heyecanlandırıyor. Belki de içimdeki Kobalt stratejik planlar ve aldatmacalarla büyüyor. Üç boyutlu satranç oynuyoruz ve takım arkadaşım ciddi, düşünceli ve şu anda sert gözlerini bana dikmiş durumda.

"Hazır mısın?" Thatcher derin ve boğuk bir sesle soruyor.

Hafta sonu valizimin sapını kavriyorum, avuçlarım terliyor. "Evet, öyleyim." Nemli elimi soluk sarı kot pantolonumun baldırına sürüyorum.

SFO'daki diğer korumalar nefesimin darlığına dikkat çekmediler. Bu olayda çok olgun davrandılar.

Donnelly ve Oscar bana hızlıca veda ettiler.

Banks onlara "Soğukkanlı kalın çocuklar," der ve ikisi birinci kattaki yatak odalarını bulmak üzere ayrılırlar.

Thatcher sırt çantasını omzuna atıyor. "Ben bakabilirim." Bavuluma uzanıyor ama başımı salladığımı görünce duruyor.

"Ben taşıyabilirim, gerçekten. Payıma düşeni taşımayı tercih ederim."

Başını sallıyor ve halı kaplı merdivene doğru ilerlerken eli sırtımın alt kısmına düşüyor, hafifçe vücuduma sürtünüyor. Parmakları statik elektrik de taşıyor olabilir, sinirlerim uğulduyor. Titriyorum.

Birbirimize gizlice bakıyoruz.

Banks arkamızdan geliyor, çantasını omzuna asmış.

Ve hepimiz gıcırdayan merdivenlerden çıktık. Bavulumu sürüklemeye çalışmadan önce Thatcher uzanıyor ve tutamağı tutmasına izin veriyorum. Bavulu şişme bir plaj topundan daha ağır değilmiş gibi yukarı kaldırıyor.

İnanılmaz derecede çekici.

Onu daha açık bir şekilde gözden geçiriyorum ve gülümsemeye başlıyorum. *Say Anything'in* sinir bozucu takipçilerle dolu korkunç versiyonunun şimdi daha eğlenceli bir şeye dönüşmesini seviyorum. Daha büyüleyici.

İkinci kattaki dar koridora ulaşıyoruz. Tablolar koyu ahşap panelli duvarlarda asılı duruyor. Sanırım bir *Nancy Drew* romanına ışıldadık ve şu ana kadar başka bir misafirle karşılaşmadık.

Gretchen'in bilgi sızdırması da mümkün. Gizlilik sözleşmesi imzalamadığı için burada kalışımızla ilgili ayrıntıları ifşa ederse yasal bir sonuç doğmaz.

Hepimiz koridorda yürüyoruz.

"Wi-Fi'de ne konuşuluyor?" Banks kardeşine sorar.

Thatcher "Yok," diye yanıtlar.

Banks'e dönüp bakıyorum. "Bu bir güvenlik sorunu mu?"

"Hayır," diyor Banks.

Thatcher bakışlarımı yakaladı. "Bu gece Queen of the Ring var."

Tanıdık gelmiyor. "Yüzük Kraliçesi?"

"Bu bir WPW izleme başına ödeme maçı. World Pro Wrestling."

Farkına varmak beni yıkıyor. "WPW'yi daha önce duymuştum ama büyük maçların isimlerini bilmiyordum," diyorum yüksek sesle. "Hiç görmedim."

Thatcher cevap vermek üzereydi ama biz odalarımıza ulaştık.

Banks anahtarını bizimkinin karşısındaki kapıya sokuyor. Levhada şöyle yazıyor: *Metropolis*. Moretti kardeşler anlamını çözemediğim bir bakış alışverişinde bulunuyorlar, sonra Thatcher başını sallıyor ve Banks gözden kayboluyor.

Thatcher ve ben resmi olarak yalnızız.

Yapmak üzere olduğumuz şeyi daha gerçek kılıyor. Gece boyunca aynı yatağı paylaşacağız. Gerçi güvenlik bize karşılıklı yatmamızı hatırlattı. Thatcher yeri alırsa bonus puan.

Sarılmak yok, ayartmak yok.

Ya da öyle inanıyorlar.

Bence Thatcher'ın profesyonelliğine tamamen güveniyorlar. Ayrıca diğer değişkenleri eklemeyi unuttuklarını düşünüyorum. Mesela ben Thatcher tarafından kolayca tahrik ediliyorum ve onun tek yapması gereken kendisi olmak.

İddialı, düşünceli, sert ve koruyucu. Ve daha fazlası, çok daha fazlası... Bazı katmanlara daha yeni göz attım.

Thatcher iskelet anahtarı kullanıyor ve kapının kilidini açıyor. Arkasından içeri giriyorum ve beni girişte durduruyor. Banyoyu kontrol ediyor ve mekanın geri kalanını değerlendirirken, içerisi beni hazırlıksız yakalıyor.

Soluk yeşil duvar kâğıdı odayı kaplıyor ve kral boy yatak, demir çerçeveye güzelce sıkıştırılmış ısıtılı bir şampanya yorganı ile alanı kaplıyor. Normal camların üzerindeki üç pembe vitray pencereden içeri yumuşak bir ışık giriyor ve banyo kapısının yanında Viktorya dönemine ait kadife bir şezlong duruyor.

Eklektik ve muhteşem ve hemen aşık oldum. "Bu iyi mi?" Thatcher kapıyı arkamdan kapatarak soruyor.

"İyiden de öte." Bavulumu yatağın ayakucuna yerleştiriyorum. "Sanki biri kafamın içini kazmış ve bu da içinden patlamış gibi."

"Bekle." Sırt çantasını şezlongun yanına bırakır ve ardından pencerelerin mandallarını kontrol eder. Kilitleri test eder.

Her şey güvence altına alınmış gibi görünüyor ve sonra panjurları kapatıyor. Artık tek ışık kaynağı yukarıdaki vitraydan geliyor.

Güneş çoktan batmaya başlamıştı ve püskülü fırırlı bir lambaya çekiyorum, sıcak bir parıltı yatağı yıkıyor.

Sessizlik sürüyor ve gergin bekleyiş teni mi cızırdatıyor ve midemi alt üst ediyor. Merakla ona bakıyorum, şezlongun kenarına oturup botlarını çözmesini izliyorum.

Sessizliği doldurmazsam, kaynayarak ölebilirim - ya da en azından uzun kollu tüylü tişörtümden ter akabilir.

"Bu fikri güvenlikten kim önerdi?" Pancar şeklindeki çantamı komodinin üzerine koyarak soruyorum.

Botlarını çıkarıyor. "Emin değilim. Toplantıya girdiğimde zaten en popüler seçenek buydu." Siyah tişörtünün kollarını kıvrıyor ve sırt çantasını alıyor.

Başını kaldırıp daha güçlü bir şekilde bana bakıyor. Bakışları binlerce wattlık bir ampul gibi. Tepeden tırnağa kavuruyor beni.

"Bunu yapmakla ilgili fikrini değiştirdin mi?" diye soruyor. Boğuk sesi bir şekilde derin bir endişe ve güvenceyi aynı anda içeriyor.

"Hayır, hiç de değil." Kıvrıcık bir sa telini yanağımdan itiyorum. "Gerçekten heyecanlandığımı söylemem tuhaf mı? Daha önce hiç orgazm taklidi yapmamıştım. Genelde erkeğe beni memnun edemediğini söylerim, ona yol gösteririm ve gerisini onların zmesine izin veririm. Yani bu bir ilk - orgazm taklidi kısmı." Kısa bir nefes alıyorum, yüksek sesle boşalttığım zlmekte olan düşüncelerimle gözlerim açılıyor.

Senin orgazmlarını bilmek istiyor mu Jane?

Soğukkanlı. Gz temasını kesmiyor ama elleri sırt çantasının fermuarını açmaya ara vermiş.

Daha hızlı konuşuyorum. "Bu da orgazm taklidi yapma konusunda en iyisi olacağımdan yüzde yüz emin olmadığım anlamına geliyor ama denemek için heyecanlıyım. Gerçekten."

Gözümü kırpmıyorum.

Yüzüm kesinlikle yanıyor.

"Yani..." Devam ediyorum. Neden hala devam ediyorum? "İşte bu."

Olumlu son not. Bunu atlatmama izin verin.

Thatcher sessiz, onun için alışılmadık bir durum değil. Gözleri hala üzerimde. Hâlâ beni canlı canlı yakıyor. Bundan hoşlanmamalıyım.

Ama şu anda, onun hiçbir şeye ya da hiç kimseye bakmasını istemiyorum.

Ben.

Derin, boğuk sesi odayı dolduruyor. "Yani ben ilk olacağın adamım orgazm taklidi yapmak."

Bunu bir gerçekmiş gibi söylüyor. Sanırım yle. Ama bunun kimseyi iyi hissettireceğinden şüpheliyim.

Kalamı komodine yaşıyorum. "Aslında evet ama gerçekten seks yapıyor olsaydık, orgazm olma ihtimalim çok yüksekti." Gözlerimi kırpmıyorum. Kımıldamıyorum.

Dondurulmuş.

Pazuları esnemiş gibi görünüyor. "Yüksek bir olasılık değil." "Hayır mı?" Sözlerinin ucunda asılı kalıyorum.

"Eğer sikimi amına sokarsam, kollarımda orgazm olacağına yüzde yüz eminim. İki kereden fazla."

Aman Tanrım.

Bileklerimi apraz yapıyorum. Bir şekilde hâlâ ayaktayım ama kalçalarımı birbirine daha sert bastırıyorum. Zonkluyor. "Bildiğim iyi oldu," diyorum elimden geldiğince diplomatik bir şekilde.

"O zaman aynı sayfadayız."

Burada her şey çok profesyonelce.

Thatcher başını sallıyor ama omuzları daha bağlı görünüyor. *Görevde, nöbetçi, hepsi bu.* Sırt çantasından bir şok tabancası ve su şişesi çıkarıyor. Ayağa kalktığı anda daha da uzun görünüyor, belki de ben daha kısa hissediyorum.

Kendinden emin bir adımla yaklaşıyor ve ben de komodinin çekmecesini açabilmesi için yolundan çekiliyorum. Şok tabancasını saklıyor ve sonra belindeki kılıflı silahını çıkarıyor. Çekmeceyi kapatmadan önce ikinci silahı yerleştiriyor.

Yatağın bu tarafında uyumak zorunda olduğunu fark ettim. Kapiya en yakın olan. Thatcher kulaklığına dokunuyor, sonra mikrofonunu tıklıyor. "Sağlam kopya."

Onu çalışırken izlemenin son derece büyüleyici olduğuna karar verdim. Ve her gün ön sıradan izliyorum.

Su şişesinin vidalarını açıyor. Su şişesini ağzına götürürken kol kaslarındaki damarlar daha da belirginleşiyor.

Düşünemiyorum... O çok...

Nefesim daralıyor. Nasıl hayatta kalacağım? *Tamam, en sevdiğin vibratörü paketlemişsin.* Bu gece banyoya girebilirim. Her şey benim lehime olacak.

Ölçülü bir nefes alıyorum.

Thatcher avucunun içiyle ağzını siliyor. Şişeyi tutarak bana suyunu uzatıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, bir gülümseme yanaklarımı çekiyor. Reddetmeliyim. "Teşekkür ederim," diyorum, elim kabul etmek için uzanmıştı bile.

Oh, işiniz bitti, Bayan Jane Eleanor.

Birbirimizden hiç ayrılmıyoruz ve ben küçük bir yudum alıyorum. Kavruldum.

Sadece su için değil.

İşimi bitirdiğimde su şişesini korumama geri veriyorum. "Yatağı test edeyim mi?"

Başını sallıyor ve saatini kontrol eder. "Diğer konuklar uykuya dalmadan önce başlamalıyız."

Kalın topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum ve yatağın demirden ağır bir başlığı olduğunu fark ediyorum. Fazla tereddüt etmeden tırmanıp şiltenin üzerinde duruyorum.

Yaylar gıcırıyor ve yatak ayaklarımın altında dalgalanıyor. Zıplıyorum

ve kulaklığını çıkarışını izliyorum ve sonra mikrofon kablosunu

Yaka. Telsizi belinden çıkarır ve komodinin üzerine yerleştirir.

Bir vantilatör başımın sadece birkaç santim üzerinde dönüyor ve ben çok yükseğe zıplamamaya dikkat ediyorum. "Benimle birlikte yatağın üzerinde duramazsın," diye fark ediyorum. Belli ki boyu çok uzun.

Thatcher başını sallar ve bir adım daha yaklaşarak yatak başlığını kavrar. "Jane," diyor şefkat ve gücün mükemmel karışımıyla.

"Evet?" Gıcırdayan yatağın üzerinde
dengede duruyorum. "İnlemen
gerekecek."

OceanofPDF.com

JANE COBALT

"DOĞRU," diyorum, göğsüm bir inip bir kalkıyor. Birinin bana dokunması için hiç Thatcher için acı çektiğim kadar acı çekmemiştim. Onun iri ellerinin vücudumun her bir düzlüğünde ve vadisinde gezinmesini arzuluyorum. Tam da bu yatakta.

Kısa bir an için göğüslerime bakıyor. "Jane-" "Mmm," diye inliyorum, yumuşak bir şekilde başlayarak.

İnce duvarlı bir evde yaşadığım için son zamanlarda orgazmlarımı bastırmak bir alışkanlık haline geldi. Daha sesli olmaya çalışmak eğlenceli olacak.

Daha yüksek sesle numara yap, Jane.

Thatcher demir yatak başlığını duvara doğru itiyor, *gümbürtü* Agresif seksi mükemmel simüle ediyor.

"Ahh, evet, *tam orası*," diye inliyorum, yatak altımda gıcırıyor. "Tam orası!"

Birbirimize derin derin bakıyoruz, mıknaşılanmışız, hava baş döndürücü ve gergin. "Ohhh evet!" Gördüğüm en iyi pornoyu taklit etmeye çalışıyorum.

Yatak başlığına vurmayı hızlandırıyor. Kahverengi gözlerinin yoğunluğu neredeyse nefesimi tamamen kesiyor.

"Oohhh!" Gerçek seks seslerime *hiç benzemeyen* uzun bir inilti çıkarıyorum. Bu görevin inandırıcılığına çok şey bağlı.

Ve başarısız olmamızın sebebi ben olabilirim.

Thatcher aniden yatak başlığını sallamayı bıraktı. Etrafımda bu kadar sık olduğu için duygularımı çok iyi okuyabiliyor. Kaşlarımın endişeyle nasıl kalktığı gibi.

Başını sallıyor. "O kadar da kötü değildi."

Bence sadece tatlı olmaya çalışıyor. "İnlemelerim sahte geliyor." Pozitif kalmaya çalışıyorum. "Belki de farklı bir taktik denemeliyim? Daha ince, ama o zaman misafirler nasıl duyacak?" Parmak eklemlerimi dudaklarıma götürüyorum, neredeyse düşüncede kayboluyorum. "...Gerçek olmasından daha gerçek görünmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum." Ağzım hafifçe düşüyor. "Öyle demek istemedim, ama demiyorum ki..."

Ne diyorum ben?

Bakışlarımız aynı anda yatağa yöneliyor. Kesinlikle aynı şeyi düşünüyoruz.

Gözlerimiz tekrar buluşuyor.

Thatcher yatak başlığındaki tutuşunu bırakır. "Kıyafetlerimizi çıkarmamıza gerek yok."

İçtenlikle başımı sallıyorum. "Dry humping, katılıyorum." "Seni boşaltmaya yetecek kadar."

Tanrım... Neredeyse orada kollarına düşecektim. Bacaklarım güçsüz, vücudum titriyor. "Evet," diye fısıldıyorum, korumamla yüz yüze gelmemek için yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kasları uyarılmayla gerilmiş ama gözleri ciddiyetle kısılmış. "Bunu sadece misafirlerin sahte değil de gerçek orgazmını duymasında bir sakınca görmüyorsan yaparız."

Çünkü bütün mesele bu.

Bizi iç içe, ateşli ve ağır duymaları gerekiyordu ve bu benim için hiçbir şeyi değiştirmiyor.

"Ben böyle iyiyim." Kışıma doğru kayıyorum. Yatak bir gıcırtı daha çıkarıyor.

Ciddiyetle sertleşiyor.

Devam ediyorum. "Dürüst olmak gerekirse, eğer insanlar benim hakkımda konuşacaksa, bunun uydurma olmadığını bilmek rahatlatıyor." Tüylü gömleğimi sallıyorum. Terliyorum.

"O zaman eğer istersen-

"İstiyorum, ya sen?"

"Evet," diyor derinden ve bakışlarımızı ayırıyor. Sadece duvardaki klima panelini kontrol etmek için. Birkaç düğmeye bastı. "Bozulmuş."

Fan maksimum hızda dönüyor ama sıcak havayı sirküle ediyor. Dışarı çok daha serindi ama camı kırma riskine girmeyeceğiz.

Yatak başlığına yaslanıyorum. "Tüm kıyafetlerimizi üzerimizde bırakmak zorunda değiliz... muhtemelen? Biz iki olgun yetişkiniz. Sen yirmi sekiz yaşındasın. Ben... iyiyim

ole twenty-three."

Beş yıllık yaş farkımıza dikkat çekmek istememiştim. Ama işte gidiyorum.

Thatcher tüm vücudumu tarıyor ve avucunun içiyle alnındaki bir damla teri siliyor.

Nabzım hızlanıyor.

"Öyleyiz," diye başını sallıyor. Kararlı biri. Heybetli duruşunda ya da sert bakışlarında hiçbir tereddüt yok. "Hazır mısın?"

"Öyleyim," diyorum, kendimden çok emin bir şekilde.

Onun için çok hazırım.

Arkasına uzanıp siyah gömleğinin yakasını tutuyor. Tişörtü kafasının üzerinden çekip çıkarıyor.

Erkeklerin bunu neden yaptıklarını her zaman olağanüstü merak etmişimdir - kumaşın altından tutup yukarı çekip çıkarmak yerine gömleklerini *arkadan sıyıırırlar*. Onların yöntemi çok garip bir yöntem ama *olağanüstü* seksi görünüyor. Sanki gömleğin kumaşıyla hiç uğraşmıyorlarmış gibi.

Thatcher tişörtünü şezlonga atıyor.

Oyulmuş kasları mükemmel bir görünümde. Pazularının kesimi, güçlü omuzları, *sekiz* karın kaslarının çıkıntıları ve göğsünü kaplayan ve aşağıya doğru uzanan doğal kılları gözden geçiriyorum. Bakışlarımı pantolonunun arkasına gizlenmiş sikine yöneltiyorum.

Şimdi onun bir asker, bir savaş gazisi olduğu çok açık görünüyor - omuzları sık sık dikleşiyor, arabası sanki içgüdüleri her zaman uğulduyormuş gibi hazır bir şekilde yükseliyor.

Thatcher yatağa doğru yürür ve yatağa tırmanır tırmanmaz bazanın yayları daha tiz bir gıcırtı çıkarır.

Kalbim çılgın bir hızla atıyor. Yatak başlığından aşağı kayıyorum, sırtım yumuşak şilteye batıyor ama dirseklerimin üzerinde biraz doğruluyorum.

Diz çöktü.

Birbirimizi izliyoruz. Thatcher'dan, içgüdülerinin ona bir sonraki adımda ne yapacağını söylemesinden çok etkileniyorum. Sessiz olabilir ama utangaç ya da çekingen olmaktan çok uzak.

Kollarını kalçalarımın altından geçiriyor ve kalçalarımı kavrayarak beni hızla kucağına çekiyor, bacaklarım onun için çoktan ayrılmış.

Korumama sarılıyorum.

Aman Tanrım.

Ellerim boynuna gidiyor ve avuç içi sırtımdan yukarı çıkıp yüzümü sarıyor. Eline dokunuyorum ve benimkinin ona kıyasla ne kadar küçük olduğunu hissediyorum.

Ağızlarımız bir nefes uzakta.

Bacaklarımın arasını sıkıyorum, onun sertliğini arzuluyorum. "Bu... güzeldi." Daha sık bir nefes yutuyorum. "Gerçekten... çok..." *güzeldi.* Dudaklarımız doğal olarak yakınlaşıyor.

"Jane," diyor, daha derin ve daha derin. Adımın dört harfiyle de sevişiyor. Bir hecenin içinde sekiz sert inç.

Yumuşak, kısa bir öpücük. Suları test ediyoruz.

Nefes nefese kaldım. "Öpüşme... ve kuru sevişme, birbirlerine çok yaklaşıyorlar." Tekrar dudaklarıma yaklaşıyor ve ben de ekliyorum, "Fıstık ezmesi ve jöle gibi."

Gülümsediğine yemin edebilirim ama ağzı bu gece ikinci kez benimkiyle buluştuğunda kelimeler ve düşünceler kayboluyor. Yavaş, yakıcı bir öpücük aniden volkanik bir patlamayla patlıyor.

Beni daha sıkı kavlıyor. Beni göğsüne çekiyor, elleri kıçıma dalıyor. Kucağına doğru çekiliyorum ve kasları kasılıyor, daha da sıcaklaşıyor.

Ve daha sıcak.

Thatcher beni kaldırıyor, sadece sırtımı hafifçe yatağa yaslayacak kadar.

Dudaklarım üstesinden geldiğim bir nefesle ayrılıyor.

Üstüme çıkıyor, 1.80'lik boyu beni sarmalıyor ve bacaklarım onun etrafında gergin duruyor.

Cinsel duygular ve hisler bir anda beni koza gibi sarıyor. O koruyucu bir güç ve vücudunun benimkini koruma şekli, onun altında çözülebileceğimi ve her bir iniltiyi koruyacağını hissediyorum. Her ürpertiye.

İliklerime kadar işleyen her küçük zevk titremesi.

Thatcher uzanır ve bir eliyle yatak başlığının basamaklarını kavrar.

Gürültü.

Gürültü yapmalıyız.

Bana doğru sallanıyor ve hareketleriyle mükemmel bir zamanlama yaparak yatak başlığını duvara çarpıyor.

Güm.

Güm.

Güm.

Her biri sinirlerimi alevlendiriyor ve daha sert bir giriş için can atan, ağrıyan bir baskı oluşturuyor. *Oh Tanrım.* Oh Tanrım. Çok ıslağım ve daha yeni başladık. Tamamen giyinik halde kalçalarım ona doğru kalkıyor ve kürek kemiklerim yatağa gömülüyor. "Thatcher," diyorum istekle, sesimi yükseltip

Mırıltı.

Vücudumu titreten derin ve güçlü bir dille beni öpüyor ve sonra dudaklarıma karşı, "Bana nasıl istediğini söyle," diyor. Sesi benimkinden bile daha yüksek. *Bu işte çok başarılı.*

İçimde sallanırken terden boncuk boncuk olmuş çıplak tenine tutunuyorum.

Güm. "Daha sert," diye yalvarıyorum.

Güm.

Hızını artırdıkça gürültülü yaylar gıcırıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum.

Sinirlerim karıncalanıyor ve çıkarmayı unuttuğum tüylü pamuklu gömleğimin altında boğuluyorum. Pantolonu hala üzerinde. Benim kotum hala üzerinde.

Dudaklarından ayrılıyorum ve üstümü çıkarmaya çalışıyorum. Uzun kollu gömlek bir mengene gibi üzerime yapışıyor ve biraz bocalıyorum.

Thatcher yardım etti ve birlikte dirseklerimden birini kurtarmayı başardık. Bu mekanizmaya tamamen sıkışmış durumdayım.

Tüm vücudum titriyor, sadece daha fazla temas istiyorum. Daha fazla itme.

Bu da bu yatak odasının şimdiye kadar duyduğu ya da gördüğü en gürültülü, en akıllara durgunluk veren orgazma yol açacak.

"Yırt gitsin," diyorum nefes nefese.

Thatcher iki eliyle yakamı kavırıyor ve sanki kumaş kağıttan yapılmış gibi gömleğimi iki parçaya ayırıyor.

Oh...

Benim...

Sanırım kalbim boşaldı, eğer kalpler boşalabilseydi. Benimki boşaldı.

Dantelli, mor bir sutyenin içindeyim ve sanki az önce bana oral seks yapmış ve altın yıldızlı bir performans sergilemiş gibi ona bakıyorum.

"Daha iyi mi?" Thatcher sorar, çalışıyorum benim vücut ile arzu ve koruyuculuk.

"Evet, çok daha iyi," diyorum başımı sallayarak. "Teşekkür ederim."

Kollarını çıkarmama yardım ediyor ve yırtık gömleği yere atıyor. Bana

döndüğünde, dizginlenemez bir tutkuyla öpüşüyoruz.

Sert eli kalçamı buluyor ve vücudumu sıcak, aç izlerle keşfediyor. Başımı döndürüyor.

İkimiz de doyumsuzuz, farkındayım.

Nereye gittiğini takip etmek istiyorum. İri, nasırlı elini çıplak tenimde görmek... klitorisimde... *Keşke*. Acı çekiyorum.

Orada değil. Orada olamaz.

Keşke.

Elimi sert, kirli çenesinde gezdiriyorum ve sonra parmaklarımı karmakarışık kahverengi saçlarının arasından geçiriyorum. Dudakları enseme kadar uzanıyor.

Tenimde boncuk boncuk ter, dili ve ağzı hayal ettiğimden bile daha deneyimli. Ve ben oldukça... çok şey hayal ettim. Hassas etimi emerken nefesim kesiliyor ve titriyorum.

Thatcher'a doğru eğildim, sesim boğazımda düğümlendi. Ama bu bir inleme değil. Bu bir inilti.

"Daha yüksek sesle," diye homurdanıyor.

Kaslarının beni nasıl sardığını izliyorum. Beni nasıl koruduğunu.

"*Thatcher*," diye inliyorum.

Onun sertliği benim sıcaklığıma dayanıyor. Pantolon, hala üzerimde. Daha önce hiç bu kadar korkunç ve acı verici bir şekilde çıplak olmak istememiştim.

Kendime dokunmak üzereyim. Onun önünde. *Bu sınırların dışında mı?* Bu bir haddini aşma mı? "İhtiyacım var..."

Kotumun düğmelerini açıyor. Fermuarımı

açtı. "Evet," diye nefes nefese kaldım.

"*Evet, lütfen, lütfen.* "

Sözlerimi ve *ihtiyacımı* tatmak için can atıyormuş gibi beni öpüyor ve sonra ağzıma doğru fısıldıyor, "Planlar değişti."

Başımla onaylıyorum. Gözlerimiz aynı şeyi söylüyor. *Daha fazlasına ihtiyacımız var. Daha fazlasını istiyoruz.*

"Yeni teklif nedir?" Nefes nefese yatağın ayak ucunda ayağa kalkmasını izliyorum.

Yükselip ayak bileğimden tutuyor ve beni yatağın kenarına doğru çekiyor.

Soluk sarı kotumu kalçalarımın altına çekiyor. "Aminı yalıyorum."

Dudaklarımdan önlenemez bir ses çıkıyor. "Evet," diye nefes nefese kalıyorum, neredeyse mutluluktan ağlayacaktım. "Evet... *lütfen.* " O duraksamadan devam ederken kelimeler kafamın içinde karmakarışık oluyor.

Thatcher kot pantolonumu her iki ayağımdan çekerek çita desenli

külotumu ortaya çıkartıyor ve eli yumuşak bacağımın uzunluğundan aşağı doğru kayarak beni geriyor

daha da genişliyor ve ayrılmış dudaklarımın arasından başka bir ses çıkıyor. "*Thatcher*." Titriyorum.

Dizleri yere değiyor ve uyluğumun iç kısmını öpüyor, sıcak nefesi sinir uçlarımı elektriklendiriyor. Ağzı sıcaklığıma doğru yükseliyor.

Omuzlarımın üzerine çöküyorum, vücudum her nefeste kasılıyor ama başımı çevirip hararetle bu rüya gibi senaryonun gelişimini izlemeye çalışıyorum.

Gözlerimiz ham bir özlemle buluşuyor ve külotumu kenara itiyor. Başparmağı klitorisimi okşuyor ve sırtım yükseliyor.

Keskin bir nefes alıyorum.

Zevkten kasılmalarımı izliyor ve başparmağını diliyle değiştiriyor - nefesimi tutamıyorum, zaten haykırıyorum.

Bacaklarım titremeye başladı bile.

"*Thatcher*."

Ağzı tam olarak hangi parçalarımın dokunuş ve beceri istediğini biliyor- ve damarlarımdan bir şok dalgası geçiyor.

"Oh Tanrım," diye haykırıyorum, orgazmın içinde titriyorum. Çok çabuk.

Bacağımın etrafından uzanıyorum ve destek için geniş omzunu kavıyorum. Başka bir zevk noktasına ulaşılıyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor, gözlerim kapanıyor.

Aman Tanrım. Onları açık tutmaya çalışıyorum. Bunun sadece bir kez olma i h t i m a l i n e k a r ş ı .

Sütyenimi koparmadan önce göğsümü yoğuruyor. Nefesim kesildi, tamamen üstesinden geldim.

Dizini yatağa dayayarak biraz ayağa kalkıyor ve sıkıp titreten iri avucuyla ateşimi kavıyor. Diğer eliyle sütyenimi çıkarıyor.

Açıktaki kalan göğüslerime dönüyor ve dili sertleşmiş meme ucumu okşuyor. Hassas eti emiyor ve bu görüntü beni bir kez daha boşaltmaya yetiyor.

Titreyen bedenimden yumuşak, soluk soluğa bir inilti kaçıyor. Hâlâ beni kavrayan avuçlarına karşı sıırılsıklamım. Sanki klitorisimi koruyor, henüz tekrar oynamak için çok şişmiş olduğunu biliyor.

Sanki tam tersi *erkeklerle* birlikte olmuşum gibi hissediyorum. Hiç kimse beni bu kadar çabuk ya da bol miktarda yönlendirme olmadan tatmin edemezdi. Bu kötü bir şey değil, sadece farklı. Ama sanırım *bunu* tercih ederim.

Tecrübeli bir adamı tercih ederim. Onu tercih ederim.

Biraz nefes almaya çalışarak, "Siz çok... bilgilisiniz..." diyebildim. Bakışlarımı en sıcak mendeneye tutuyor. "Amını seviyorum." Kesin ve kuru.

Sadede gel.

Nefes nefese kalmamak için konuşmaya çalışıyorum ama kelimeler... yok oluyor.

Parmakları, sıcaklığıma karşı olanlar, kıvrımlarımın arasından kayıyor.

Bir parmağını içime sokuyor ve ben titreşiyorum.

Boğulmuş, tiz bir inilti keskin bir solukla birlikte gelir. "*Evet.*"

Parmaklarını pompalıyor, saniyeler içinde mükemmel noktayı buluyor.

Pazıları esniyor.

Kalçalarım titreyerek ve terden sırlıslıkla olarak bir zirve daha yapıyorum. Bileğini kavrayıp parmağını içimde tutuyorum.

Bir tane daha sokuyor.

"Thatcher," diye inliyorum, hareket etmeye ve eline sürünmeye çalışıyorum. Bir dirseğimin üzerine çıkıyorum ve o da hafifçe üzerimden kalkıyor. Parmaklarının içimde nasıl derinleştiğini görmeme izin veriyor.

Bakışlarımı ona doğru kaldırıyorum. Arzu ettiğim çok daha fazlası var. O kadar çok yakın olmak istiyorum ve acı çekiyorum ki.

O da benzer bir özlem ifadesi takınıyor. Bağları parçaladık ama dev bir tanesi hâlâ sağlam duruyor.

"Jane." Göğsü ihtiyaçtan gerilmişti. "Sikimi içine sokmak istiyorum." Parmaklarının etrafında kenetleniyorum. "Ben de istiyorum."

Thatcher'ın yapması gereken bir seçim vardı ve o da yaptı. "Siktir et." Bana sertçe bakıyor. "Seni beceriyorum."

Evet, Tanrım. Beş kelimeyi hiç bu kadar sevmemiştim. Bileğindeki tutuşumu bırakıyorum.

Beni öpüyor, ateşi topluyor ve sonra parmaklarını yavaşça çekiyor.

O geriye kayarken ben de ayaklarımı yere indirip yatağın kenarına oturuyorum. Thatcher üstümde yükseliyor, ama ben ona kafa atmak için mükemmel bir açıda duruyorum.

Ayrıca gerçekten ama *gerçekten* onun kıcını avuçlamak istiyorum.

Pantolonunun düğmelerini açıyor, ben de aşağı çekiyorum. Koyu gri boxer-şort, etkileyici olan sert uzunluğunu şekillendiriyor.

Uzun süre baktıkça ağzım yavaşça düşüyor. Benim onu izlediğim gibi onun da beni izlediğini hissedebiliyorum.

Ayak bileklerim bacaklarına dolanıyor ve avuçlarımı boxer-şortunun arkasından aşağı kaydırıyorum. Şeftali gibi kıcını iki elimle sıkıyorum.

"Popona bayılıyorum," diyorum aynı onun yaptığı gibi.

Işık kahverengi gözlerine ulaşıyor. Burnundan nefes alıp veriyor. Ne kadar kötü olduğunu açıkça görebiliyorum.

Başını sallıyor. "Sesini seviyorum."

Karnım zonkluyor. Çoğu insan benim sürekli konuşmamı bir süre sonra sıkıcı bulur ama o bana kendimi çok arzulanır hissettiriyor. Ve güvende.

Ve korkunç güzel.

Thatcher boxer-şortunu indiriyor ve taş gibi sert ereksiyonunu serbest bırakıyor. Çarpıcı bir görüntü.

O çok büyük. Çenem yere düştü. Sanırım önceki tahminlerim yanlıştı. Sanırım 8 inçten fazla olabilir. *İçimde olmak üzere*. Daha yoğun bir baskı için can atıyorum.

Thatcher boxer-şortundan çıktı, çırlıçıplak önümde duruyordu.

Boyunu okşuyorum, elim şaftının etrafında küçük görünüyor. Karın kasları geriliyor, sert göğsünden daha ağır bir nefes çıkıyor.

Terli saçlarımı yanaklarımdan fırçalıyor ve ben onun ucunu emerken göz göze geliyoruz.

Boğazından sert bir inilti yükseliyor ve burnu kabarak dişlerini sıkıyor. Ben de onu keşfetmek istiyorum. Entrika gözlerimi dolduruyor.

Sıkı bir tutuşla onu yukarı aşağı ovuyorum ve diğer elimle iki eklemimi ve nazıkçe yoğurur.

Omuzları geriliyor, başı neredeyse geriye eğiliyor. "Siktir." Başımın arkasını avuçluyor.

Parmağımı deliğine yaklaştırmak üzereyim. Belli ki nereye gittiğimi *hissediyor* ve Thatcher gözlerimi yakaladığında başıyla devam etmemi işaret ediyor. Hatta "Devam et." dedi.

Mükemmel eşimi buldum mu?

Yatakta. Yani, *yatakta*. Yanaklarım kızarıırken kendime anında açıklık getirdim.

Kaydımı duymuş gibi değil.

Ben iyiyim.

"Kayganlaştırıcım var." Yakınlarda bıraktığım bavuluma doğru eğiliyorum. "Biraz getirdim... vibratörüm için," diye açıklıyorum, bavulumun fermuarını açıyorum ve cebimden hızlıca bir kayganlaştırıcı paketi çıkarıyorum. Bavulumu tekmeleyerek kapatıyorum, parmağımı kayganlaştırıyorum ve yoluma devam ediyorum.

Bir eli boyunda, diğeri kıkına dönüyor. Avuç içi şimdi başımın üstünde duruyor.

Deliğinin dışını kızdırıyorum ve parmağımı içine sokuyorum. *Buraya gel* hareketini kullanarak prostatına masaj yapıyorum ve kasları kasılıyor, nefesi tam gövdeli bir şekilde ağırlaşıyor.

Çenemi kavriyor ve aletini dudaklarımın arasından geçiriyor.

Evet.

Sikini emiyorum. Hepsini alamıyorum ama ciğerlerinden gırtlaktan bir ses geliyor. Çenesi geriliyor ve gözlerini kırıştırıyor, gözleri yuvarlanmak için can atıyor.

Neredeyse tamamen geri çekiliyor ve ben nedenini sormadan bana "Daha yüksek sesle konuşmalıyız" diyor. Bakışlarımı tutuyor. "Senin içinde olmalyım, Jane."

Nefes alıyorum. "Tüm kalbimle..." *Anlaştık.* Zaten külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. Son kıyafetimizi de çıkarıyor.

Sonra Thatcher şezlongdaki sırt çantasına gider.

Terli saçlarımı düşük bir midilli şeklinde bağlıyorum ve onun sırt çantasını karıştırmasını izliyorum. Saniyeler içinde bir prezervatifle yatağa dönüyor. Görüş alanında duruyor, Görmeme izin vererek paketi yırtıp açtı ve bir eliyle kendini kılıfladı.

Gözlerim büyüdü. Bu, mutlu bir sonsuzluk için zihnime kazınmış bir görüntü olacak.

Thatcher beni hızla belinden yukarı kaldırıyor, bacaklarım ona sarılıyor ve beni vücuduna yapıştırarak yatağa tırmanıyor.

Sırtımı yumuşak yorgana yaslıyor. Vücudu bedenimi sıyrıp geçiyor, avuç içleri başımın çok yukarısında şiltenin üzerinde düz duruyor.

Kıçını kavriyorum ve kalçalarım içgüdüsel olarak ona doğru yükseliyor.

"*Kahretsin Jane,*" diye inliyor; bir eli kalçamda, diğer eli başımın üstüne gidiyor. Dizleriyle bacaklarımı daha geniş açıyor.

Henüz içime girmedi ama ben yatakta uzanırken oturuyor ve belimin altına bir yastık sıkıştırıyor. "Ben büyüğüm, bu yüzden ilk başta yavaş gideceğim. Başladığımızda çok fazla hareket etmemeye çalış. Seni incitmek istemiyorum."

Parmaklarının şişmiş girişime sürtündüğünü hissediyorum. Ölçülü bir nefes alıyorum. "Merak ediyorum. Daha önce... senin kadar büyük bir şey almadığımı nereden biliyorsun?"

"Sikime bakma şekline bakılırsa bakmamışsın."

Yumuşakça gülümsedim. *Beni çok iyi okuyabiliyor.* Ama bu biliniyor. "Daha önce ne dediğimi duydun mu?" diye soruyor onaylamak için. "Duydum," diye mırıldanıyorum. "Sakin olmaya çalışacağım."

Eğildi. Beni derinden öpüyor, elimi şampanya yorganının üzerinde

buluyor ve parmaklarımızı birleştiriyor. Diğeri elini bizimkine doğru kaydırđını hissediyorum.

ve yavaşça, *yavaşça* beni sertliğiyle doldurmaya başladı.

Baskı ilk başta ezici geliyor ve kalçalarım titriyor, tüm vücudum onun sağladığı başka bir doruk noktası için yalvarıyor.

"Thatcher," diye inliyorum.

"Sana sahibim." Sözleri kesin. Yüz hatlarıma, vücuduma odaklanıyor ve içimde daha da rahatlıyor.

Kalçalarımı eğiyorum, dürtüyle öne doğru *sallanıyorum-oh hayır*. Acıdan sendeleyerek nefes alıyorum, görüşümde yıldızlar dans ediyor. Çok fazla, çok hızlı.

"Sakin ol," diyor Thatcher, çok ciddi bir şekilde ve tekrar eğilip dudaklarımın dışını öpüyor. Bir süre daha beni inceliyor ve klitorisimi okşuyor.

Titriyorum. *Daha iyiyim*. Ve rahatlayarak kontrollü bir nefes alıyorum.

Dizlerinin üzerine oturuyor ve ben güzel bir yatakta nasıl yattığıma, bacaklarımın yakışıklı korumamın etrafında nasıl açıldığına ve sikişimin içimde nasıl kaydığına odaklanıyorum.

Tahrik boğazımda düğümleniyor.

Açgözlülükle ve bencilce bunun tekrar olmasını diliyorum. Muhtemelen sonsuza dek.

Jane.

Bu düşünceleri bir kenara itip Thatcher'la geçirdiğim bu anın tadını çıkarıyorum ve bana göre bu çok değerli. O çok fazla şeyi riske atıyor ve ben bunu hafife almıyorum.

Thatcher elimi bırakıyor ve geniş kalçalarımı kavıyor. Daha derine sürüyor,

İçimde *daha derine*.

"Evet," diye bağırıyorum. "*Yesyesyes*." Kendimi çok dolu hissediyorum ve inanılmaz bir hızla zirveye ulaşıyorum. O sadece içimde ve ben onun etrafında kasılıyorum. Başım geriye düşüyor, vücudum kamburlaşıyor. Duygularım kıyıya vuran dalgalar gibi beni dövüyor.

"Tanrım," diye boğuk bir inilti çıkarıyor Thatcher ve bir süre duraklıyor. Nefesimi toplamama izin veriyor. Elini kontrolden çıkan kalbimin üzerine koyuyor. Bir dakika sonra girip çıkmaya, girip çıkmaya başladı. Hızı vücudumda coşkulu bir sürtünme yaratıyor. Başımı eğiyorum ve onun

Sikim *içimde* kayboluyor.

Zevk doğrudan merkezime yöneliyor.

Titriyorum. "*Siktir*," diye homurdanıyor.

İniltilerim bir coşku çılgılığı gibi havaya karışıyor ve onun etrafında kenetlenip boşalıyorum. Bacaklarım seğiriyor. "ThatcherThatcher... *Aman*

Tanrım. " Gözlerimin kenarlarından sular akıyor ve nefes nefese başımı yatağa çeviriyorum.

"*Tanrım,* Jane," diye inliyor ve tekrar elimi bularak parmaklarımızı birleştiriyor. Eğildi ve ağızlarımız buluştu.

Terliyim ve kalbim yine vücudumun dışında hızla atıyor, ama yine de umutsuzca dudaklarının dudaklarıma değmesini istiyorum.

Öpüşüyoruz, dili ağzımı çok hassas bir şekilde ayırıyor ve içime doğru sallanıyor. Henüz boşalmamıştı ama temposunu yavaşlattı. Sanki her santimimin hassas bir sıcak nokta olduğunu anlıyor. Yavaş yavaş yeniden inşa etmeme izin veriyor.

Öpücüğü derinleştiriyor ve sonra önce ayrılıyor. Sadece "Tamam mı?" diye sormak için. Başımı sallıyorum ama belki de ne istediğini anladığıma inanmıyorum.

Belki sırlıslık ve bitkin görünüyorum ama henüz değilim.

Vücutlarımızın arasına uzanıyor. Başparmağı şişmiş klitorisimi sıyrıyor. Hassas ama dokunulabilir ve anında daha fazla sürtünme arzuluyorum. Ona doğru ilerliyorum.

Thatcher bizi hafifçe kaydırıyor. Kolunu dizimin altından geçiriyor ve ön kolunu yatağa dayayarak içime daha sert girerken beni daha fazla açıyor. *Oh Tanrım.* Misyoner, ama Thatcher beni gizlerken...

Sıkı sırtına tutunuyorum.

Her itiş uzun ve derin ve cılız, demir yatakta yüksek bir *çığlık* çıkarıyor ve içimde her ileri itişte, yatak başlığı doğal olarak duvara çarpıyor.

Güm.

Güm.

Güm.

Aramızda ter parlıyor, iç içeyiz. Tüm huzursuz uzuvlar ve kilitlenmemiş tutku.

Beni sertçe ve inanılmaz derecede iyi beceriyor ve ben düşünemiyorum - sırtım kavisleniyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Thatcher," diye bağıryorum, neredeyse hiç ulaşamadığım bir alemde neredeyse bayılıyorum. Ateşim kasılıyor ve adımı inleterek derinlere iniyor.

Güçlü bir doruğa ulaşıyor, kasları seğiriyor. Kendini içime boşaltıyor ve birkaç pompayla daha zevkini çıkarıyor. Ve sonra ikimiz de ağır nefeslerle aşağı inmeye başlıyoruz.

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

Bitişik banyoda birlikte duş alıyoruz ve tekrar seks yapıyoruz.
Bu operasyonla hiçbir ilgisi yok.
Elimizdeki görevle hiçbir ilgisi yok. Kimse onun nefes alışlarını ve tiz inlemelerini ya da benim su *dökerken çıkardığım* derin iniltileri duyamaz. Bu benim için çok açık. Birlikte gazyağı olduğumuz benim için çok açıktı. Ve sonunda kibriti çaktık.
Kafamda, geri dönüş yok.
Az önce iki orta parmağımla üzerinden atladığım aşılamaz çizgi konusunda endişelenmem gerekirdi ama endişelenmiyorum.
Ben sadece Jane için endişeleniyorum. Çünkü çok yoruldu. Ve eğer yatakta olsaydık, muhtemelen uyuyakalırdı.
Yürüyebileceğine dair bana güvence verdi. Yoksa onu banyodan dışarı taşırdım. Azmi beni kendine çeken bir şey. *Bir süredir bunun farkındayım.*
Odaya döndüğümüzde sırt çantamı karıştırıyorum ve Jane'i süpürmeye devam ediyorum.
Avucunun içine doğru esniyor ve sonra bir havluyu ıslak saçlarına, diğerini vücuduna doluyor ve ben bir çift siyah boxer-şort giyerken aynı yoğunlukla bana bakıyor. Elastik bandı kaslı belime doğru kaldırıyorum.
Altın kolyeme odaklanıyor ve sonra bavulunun yanına çömeliyor. Kıyafetlerini zar zor karıştıracak kadar enerjisi varken, tüylü mavi bir bornoz seçiyor ve üzerine geçiriyor.
"Sana bir şey getireyim mi?" Jane'e sordum.

Küçük bir gülümseme çilli yanaklarını çekiştiriyor. "Um... Ben iyiyim, gerçekten." Bavulundan bir not defteri çıkarıyor ve yatağa doğru ilerliyor.

Göğsüm sıkışıyor, kaşlarım birbirine çarpıyor. Bu bir günlük değil. O sayfalara matematik denklemleri karalıyor ve bunu genellikle yüksek stresli durumlarda yaptığını fark ettim. Odaklanmak ve zihnini toparlamak için.

Elimi çenemde gezdiriyorum. Ama aynı zamanda çok açık sözlü. Eğer bir sorun olsaydı, sanırım bana söylerdi.

Umarım öyle olur.

Özellikle de seks yaptıktan sonra. *Birden çok kez.*

Jane yorganı yuvarlar ve elinde not defteriyle temiz çarşafların üzerine tırmanır. Tamamen bitkin bir halde yatak başlığına doğru yığılır. Ama uzanmıyor. Ailesinden gelen cevapsız mesajları kontrol ediyor ve defterinin spiralli cildinden bir kalem çıkarıyor. Sessiz, ki beni geriyor, ama bakışlarında sadece yorgunluk ve merak görüyorum.

Büyük mavi gözleri de hareketlerimi takip ediyor.

Telefonumu ve suyumu bıraktığım komodine gidiyorum. Göz temasını kesmeden. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

Kalemi dudaklarına bastırarak bunu düşünüyor.

Telefonuma baktım. *Güvenlikten yeni mesaj yok.* Bu iyi bir şey. Su şişemi açıp bir yudum alıyorum.

"Biraz ağrım var," diye itiraf ediyor. "Sanki hâlâ içimdeymişsin gibi."

Suyumda boğulmuyorum. Çünkü o kadar da şaşırmadım. "Sana bir şey getiremeyeceğime emin misin?" diye sordum. "İbuprofen?" Sıkıydı ama sırlıskılamdı ve ben de küçük değilim.

"Hayır, bu his umurumda değil."

Başımı sallıyorum. Jane'le gerçekten seks yapmak, şimdiye kadar sahip olduğum tüm imajları yok etti ve kalıntıları lanet olası atmosferin dışına uçurdu. Onun sürekli, dalgalanan orgazmları muhtemelen hayatım boyunca kafama ve vücuduma kazınacak.

Onun çözüldüğünü ve aydınlandığını görmek ve hissetmek beni akıllara durgunluk veren, dünyayı titreten, inanılmaz bir seviyeye taşıdı.

Jane düşünceli bir şekilde başını öne eğer. "Sonuna kadar girdin mi? Sen derin hissettin ve ben tamamen dolu hissettim ama o kadar da acı verici değildi."

Suyumu yudumladım. "Rahim ağzına vurmamaya çalışıyordum." Şişenin kapağını kapatıp komodinin üzerine koyuyorum. "Sadece birkaç kez sonuna kadar ittim."

Farkına varması dudaklarının kalkmasına neden oluyor ve gülümsemesini bastıramıyor. "Yaşadığım neredeyse bayıltıcı orgazm, arka forniksti."

orgazm." Seksi ve vücudunu iyi tanıyor ve bu çok çekici. "Evet."

Bakışlarını tutuyorum. "Sikimi rahim ağzının arkasına ittim." Benim Nefesi sığlaştıkça kanı ısınıyor. Ya gerçekler Jane'i tahrik ediyor ya da ben bir sürü gerçek söylüyorum.

Boğazını temizliyor ve saçındaki havluyu çözüyor. Nemli dalgalı saç telleri çıplak omuzlarından aşağı dökülüyor. "Daha önce hiç bir erkekle o orgazma ulaşmamıştım. Her zaman sadece kendimle. Aynı şekilde A noktası da..." Merak gözlerini parlatırken sesi azalıyor. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Benim var.

Samimiyetle.

Yatağın üzerinden uzanıp elindeki nemli havluyu alıyorum. "Sikimi göbek deliğine doğru ittiğim yer." *Rahim ağzının önünde.*

Çok etkilenmiş görünüyor. "Evet lütfen... Yani, evet." Daha dik oturmaya çalışıyor. "Evet, haklısın."

Sıcaklık yükseliyor. Kaslarım geriliyor, banyo kapısına nemli havluları asmaya gidiyorum. Ama gözlerimi ondan alamıyorum.

Jane sessizliği çabucak dolduruyor. "Bu noktalar benim için her zaman çok yoğun olmuştur. Hem de en iyi şekilde." Islak bir saç telini yanağından sıyrıyor. "Genellikle ya birbiri ardına gelen dalgalar gibi hissettiren sık orgazmlar yaşarım ya da birkaç dakikada bir göz devirten *yoğun orgazmlar yaşarım* ama nadiren ikisi bir arada olur." Kısa bir ara veriyor. "Bugüne kadar, yani bundan son derece keyif aldım. Gerçekten, hepsinden."

Ona doğru yürüyorum. "Ben de öyle." Jane'e dönük bir şekilde şiltenin üzerine oturuyorum.

Yatak altımda gıcırıyor. Hâlâ kucağında duran deftere bakıyorum.

Nükleer bomba atma dostum. "Yani hiçbir şeyden pişman değilsin-" "Hiç de değil," diye araya giriyor, gözleri büyümüş. "Sen-?"

"Hayır." Başımı bir kez sallıyorum. *Bir daha söyle.* "Aynı seçenek sunulsa, yine aynı şeyi yapardım."

Gülümsüyor, yanaklarını kızartan bir gülümseme.

"Ben de öyle." İyi

Bu iyi bir şey. Aynı sayfadayız. Ama gülümsemesinin solmasını izliyorum... ve bu çok kötü.

Yüz ifadem sertleşiyor. "Jane?" Tekrar deftere bakıyorum. *Sadece söyle.* "Yine de bir sorun var. Stresli olmadığın sürece genellikle denklem yazmazsın."

Tam cevap verecekken komodinin üzerindeki telefonum çalıyor.
Kafalarımız sese doğru dönüyor.

Bu bir güvenlik meselesi ve onun güvenliği her Şeyden önce gelir.
"zgnm." Cep telefonumu aldım. "Bekle."

"zr dilemene gerek yok," diyor içtenlikle. "Sadece ailemle ilgiliyse bana haber verin."

Metni okudum. "Değil."

*Panjurlarınızı açmayın. B&B'nin otoparkında elinde dürbünle
pencerenize bakan bir talip var. - Oscar*

Jane ve ben Acme'de herkesin önünde pŐtęmzden beri pek çok
talip toparlanıp onun çevresinden ayrıldı. Ama hala caymayanlar var.

Bunun o zengin altın sikici puŐt olmasından endişeleniyorum. Lanet
Bugatti'sinde oturuyor. Gavin Reece. Oscar'a mesaj attım: *Hedef tanı mı?*

Sonra tekrar Jane'e baktım. "Dış çevreyle ilgili."

Daha fazla ayrıntıya gerek duymadan daha da rahatlıyor. Acil bir kriz
olmadığı sürece.

Gerçek Şu ki, daha büyük bir neden olmadıkça ona bu pislik hakkında
daha fazla ayrıntı vermek istemiyorum.

"Sana mesaj atan Banks miydi?" diye merak ediyor, ekiple ilgileniyor.

"Oscar," diye düzeltiyorum, tam o sırada telefonum avucumun içinde
alıyor.

*40-50 yaşlarında bir erkek, Florida plakalı külüstür bir sedan.
Arabasından yeni inmiŐ, beyaz spor ayakkabı ve kot pantolon
giyiyor ve elinde bir düzine kırmızı gl taşıyor. - Oscar*

Evin dışında korkuttuğumu hatırladığım biri. Ama birden fazla ipucunu
almadığı açık. Geri mesaj atıyorum: *Tanıdık bir hedef ve defetmesi kolay
olmalı.*

Jane Şakağını yatak başlığına dayıyor ve bana doğru dönüyor. "Oscar
Oliveira hakkında ne düşünüyorsun?"

Bakışlarım gerginleŐirken pencereye bakıyorum. Cehenneme
evirdiğim onca Şeyi düşünmek bile yakıcı bir parıltıyı ortaya çıkartıyor. Ve
bunu onun üzerine kurmuyorum.

"Kişisel olarak mı yoksa profesyonel olarak mı?"

"İkisi de, ama paylaşmak istemezseniz anlarım."

Jane hakkında, neyin yanlış olduğu hakkında konuşmayı tercih ederdim ama geri dönemem.

Çünkü geri adım atmak ona cevap vermemek anlamına gelir ve bundan nefret ederim.

Gözlerimi indiriyorum, sonra ölümcül noktalar olmadıklarında Jane'e kaldırıyorum. "Şahsen... Oscar ve ben o kadar da iyi anlaşıyoruz." Telefonum tekrar titriyor. "Ben ve Donnelly de öyle. Arkadaşlarına yumruk attım." Mesajı kontrol ediyorum.

Anlaşıldı. Sneakers'a otoparktan çıkmasını söyleyeceğim. - Oscar

"Fark etmedim," diyor. "Hepiniz çok samimi görünüyorsunuz."

"Çünkü profesyonel düzeyde, hepimiz iyiyiz." *Oscar*. Otuz bir yaşındaki korumayı güvenlik işine ilk girdiğimden beri tanıyorum. Zaten bir yıl öncesinden beri onun ailesini koruyordu ve zeki, güvenilir ve çoğu korumadan önce düşünen biriydi.

Ayrıca ailelerin önünde daha profesyonel. Ki ben eskiden öyleydim.

Şimdiye kadar.

Müşterimi becerdim.

Pişman olmalısın, değilim.

Jane sessizliğini korurken ben daha fazlasını eklemek için kendimi zorluyorum. "Oscar takımında kaybetmek isteyeceğim biri değil. O elimizdeki en iyilerden biri."

Kaşları havaya kalkıyor. "Başka kimi en iyi olarak görüyorsun?"

Bu ego güdümlü bir saçmalık değil. Bir takımın başındaysanız, adamlarınızın neyi iyi yapıp yapamayacağını bilmeniz gerekir. Baskı altında on kat daha iyi araba kullanabilecek adamlarım varken, Kinney Hale'in koruması O'Malley'i lanet olası bir kar fırtınasında direksiyona oturtmam.

Jane'e bakıyorum. "En önemli üç korumanın hepsi şu anda Omega'da."

Banks'i sevmeme rağmen kardeşimin adını vermeyeceğim. Benim olmadığım pek çok alanda gerekli ve yetenekli olduğuna inansam da, onun da benimle aynı fikirde olacağı üç adamın yeri doldurulamaz.

Ben de "Akara, Oscar ve Farrow." dedim.

Dudakları ani ve ezici bir farkındalıkla aralanıyor. Sözcükleri söylemeden önce gözlerinin neden kızardığını anlıyorum. "Hepsi araba kazasındaydı."

Başımı sallıyorum ve kollarımı çıplak göğsümün üzerinde

kavuşturuyorum.

Şans eseri, ekipteki en iyi üç adam kaza yerindeydi. Farrow da enkazın *içindeydi* ve sadece bir sıyrıkla kurtulmuştu.

Alfa, Epsilon ve Omega, bu üçünden biri olay yerinde olmasaydı o gecenin nasıl görüneceğini konuştular ve hepimiz biliyoruz ki farklı bir tablo olurdu.

Ailesinin kurtarılmasında hepsinin parmağı vardı.

Jane'e bir detayı daha açıklayacağım. Güvenlik Farrow'un Maximoff'a yardım etmek için Oscar'dan bir iğne dekompresyon kiti istediğini nasıl öğrendi? Oscar'dan başka kimse Farrow'un ne istediğini bilemezdi ve zaman kritikti.

Daha derin bir nefes alıyor. "Hepinize gerçekten minnettarım." "Ben orada değildim-"

"O gece yanımdaydın, hatırlıyorum. Moffy'nin hayatta kalmak için en iyisine ihtiyacı vardı ama benim de sana ihtiyacım vardı." Sarsılarak daha dik oturdu. "*Profesyonel olarak* konuşuyorum. Profesyonel anlamda sana ihtiyacım vardı ve *ayrıca...* hala da sana ihtiyacım var, yani benim için hayati önem taşıyorsun. Profesyonel anlamda." Gözleri kocaman.

Birkaç kez başımı sallıyorum, göğsüm yükseliyor. "O gece senin yanında olmaktan başka bir yerde olmak istemedim." "Koruman olarak." diye eklemek için kendimi zorluyorum.

Jane kalemini defterine vuruyor. "Yani benim için en iyi korumanın sen olduğu konusunda hemfikiriz..." Kollarımı açıp yatağa daha da tırmanarak demir yatak başlığına yaslandığımda sözünü kesiyor. Tam onun yanına.

Yanıt olarak başımı sallıyorum ve hava bir şekilde kaynıyor - *nasıl olduğunu bilmiyorum*. Zaten sevişmiştik. Hiçbir gerginlik kalmamalıydı, ama göğsümü daraltan ve damarlarımı kavuran bu bakışları çalışıyoruz.

Ve sonra gözlerim onun açık defterine takılıyor. Pastel mor kağıdın üzerine neredeyse okunaksız bir el yazısıyla karalanmış matematik denklemlerine. "Güvenlik mesaj atmadan önce, seni strese sokan bir şey olup olmadığını sordum."

"Um." Jane karmakarışık düşüncelerini silkeledi. "Evet..." Hazırlanmak için bir nefes alıyor. "Sanırım bunun tek seferlik bir olay olduğu fikri bana ağır geliyor. Tek gecelik ilişkilere alışık değilim." Gözlerini içime dikeyor, göğsüm yanıyor.

Sikeyim.

"Bu öyle bir şey değildi," diyorum ve dudaklarımı ovuşturuyorum. "Olmasını istediğim şey bu değildi." Burada yaptığımız şeyin tek gecelik bir ilişki olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum. Bu aklımın ucundan bile geçmedi.

Defter şimdi çok daha mantıklı geliyor.

Dudakları biraz aralanır. "Benimle tekrar yatmak istiyorsun," diye fark ediyor. "Bu riski almak istiyorsun... Ama Tri-Force benimle seks yaptığını öğrenirse seni kovar. Doğru mu?"

"Doğru." Sesim daha sert, nefesim ciğerlerime hapsolmuş durumda. Kimse beni Akara ve benim Farrow'u koruduğumuz gibi korumuyor ve başroldekiler bu ailelerdeki kızlara karşı daha korumacı. "Bu aynı zamanda SFO'daki erkeklere de zarar verir."

Anlayışla başını sallıyor. "Çünkü bu, müşterileriyle yatan iki Omega koruması demek ve patronlarınızın bakış açısına göre bu iki çok fazla."

"Aynen öyle." Başımı salladım. "Ama sahte randevu operasyonu bize istediğimizi yapmak için daha fazla alan sağlıyor." Bunu tekrar yapabiliriz. Bunu tekrar yapmak *istiyorum*. Bu gerçeği kabullenmiş durumdayım. Doğru hissediyorum. Kararsızlık yok. Geri adım atmak yok.

Gözleri parlıyor. "Bu bize makul bir inkar edilebilirlik sağlıyor," diyor sıcak bir gülümsemeyle. "Yani sahte randevu numarasını seks yapmaya devam etmenin bir yolu olarak kullanıyoruz." Defterini kapatıyor ve sanki omuzlarından bir şey kalkıyormuş gibi hafif bir nefes alıyor. "Bunun Sindirella reklamından çıkan en iyi şey olduğunu düşünüyorum. Harika, tutkulu bir seks. Tabii ki kimsenin bilmemesi gereken." Kaşlarını çatıyor. "Maximoff da dahil. Tekrar tüm güvenlikten büyük bir sır saklamak zorunda kalmasını istemem."

"O zaman Banks'e söylemem." Adil olan bu. "Aynı sebepten dolayı."

Yaklaşıyoruz, mavi bornozu yumuşak kalçalarının arasından ayrılıyor ve göğsünde daha da açılıyor, küçük göğüsleri dışarı fırlıyor. Aletim boxer-şortumun içinde geriliyor ve elim onun kalçasını ısıtıyor. Avucunu benimkinin üzerine koyuyor.

Gözlerimiz yoğun bir ritimde kilitleniyor.

"Eninde sonunda bitmek zorunda kalacak" diyor. "Eğer sahte bir randevumuz yoksa seks yapamayız. Yakalanma riski on kat artar."

Başımı sallıyorum, daha da gerginleşiyorum. O haklı. Bitiş tarihi ayrılık olmalı. Güvenliğin tarihini, saatini ve ayrıntılarını seçtiği halka açık bir ayrılık. Sonra her şey eski haline dönecek.

Dokunmak

yok.

Öpüşmek

yok.

Kesinlikle benim sikim onun amında değil.

Bu lojistik bizim için sonsuza dek mutlu olacak türden değil. Ama bu noktada ikimiz de yapabileceğimiz her şeyin tadını çıkarmaya hazırız.

"Kulağa doğru geliyor," diyorum Jane'e.

Jane'i güvende tutabilmemin, ekibi güvende tutabilmemin, onun koruması olarak kalabilmemin ve ikimizin de kendimizi dizginlediğimiz ve peşinden koştuğumuz bir arzuyu yerine getirebilmemizin tek yolu bu.

Daha parlak bir şekilde gülümsemeye başlar. "Görünüşe göre sen ve ben korkunç bir şekilde birbirimize karışmış durumdayız."

Daha fazla katılamazdım.

OceanofPDF.com

JANE COBALT

"BU ÇOK GEREKSİZ VE KATEGORİK OLARAK YASADIŞI," diyorum yüksek sesle ve direksiyondaki debriyajımı ayarlıyorum, iki şeritli engebeli otoyolun *kenarında* paparazzilerin sürüşünü izliyorum.

Dikkatsiz arabalar benim mavi Beetle'ıma ve Maximoff'un kırmızı Audi'sine, önümde giden en iyi arkadaşıma en yakın olmak için birbirleriyle savaşıyorlar.

Sağ şeritte kalıyoruz ve ben konsantre olup onun tamponuna yakın sürüyorum.

Arabalarımızın arasına kimsenin girmesine izin vermeyeceğiz.

Thatcher ve ben Maximoff ve Farrow'dan ayrılarak arka yollara sapabilirdik ama katıksız saldırganlık ve tavuk ve çarpışan araba oynamayı seven kameraman sürüşü yüzünden on yıl boyunca Center City'de mahsur kalacaktık. Bunun yerine bir otoyolda sıkıntılı bir *saati* seçtik.

Kardeşim Eliot'un dediği gibi, "Paparazziler et ve kan peşinde koşan yırtıcı şeytanlardır." Bu hiç bu kadar doğru olmamıştı.

Özellikle de Oda & Kahvaltı'dan beri.

Numara, güvenliğin planladığı gibi işe yaradı. Çıkış yaparken Oscar'ı Thatcher'a "*Neredeyse bütün gece seni duydum. İnanılmaz derecede inandırıcı.*"

Umarım öyledir.

En azından Oscar, Donnelly ve Banks bizim sahte seks seslerimizi dinlediklerine inanıyorlar. Onlara gerçek homurtuları, gerçek inlemeleri, gerçek orgazmları duyduklarını söylemeye hiç niyetimiz *yok* - bu sırla öleceğim kesin.

Ama Oscar'ın tahminleri doğrudu. Konuklar bize inandı. Medya ve dolayısıyla dünya da öyle. Click-bait makaleler günlerce trend oldu.

JANE COBALT VE KORUMASI PANSİYONDAN BİRLİKTE ÇIKARKEN YAKALANDI!

Ve diğer konukların neler duyduğuna inanamayacaksınız!

Gönderilerdeki bazı yorumlara göz attım.

Vera K: *Jane rüyayı yaşıyor!*

Korumasıyla takıldığına inanamıyorum. Ekinler gelişiyor.

Korumam böyle görünseydi, e m i n o l ben de onunla çıkardım.

HeyyyHey: *Al onu kızım!!*

Olumsuzlukların çoğunu görmezden geldim ve bir süre sadece olumlu şeylerin tadını çıkardım.

Bu skandal söylentiler medyayı kışkırttı, ancak paparazzilerin acil durum şeritlerinde araç kullanmalarına ve bizi hararetle sıkıştırmalarına neden olan kırılma noktası daha dün geldi.

Dedikoduları alenen doğruladığımda.

Ben, Jane Eleanor Cobalt, yakışıklı ve çok sert korumamla çıkıyorum. Bunun bir basın açıklamasından daha kişisel olmasını istedim. Bu yüzden Instagram'da bir Canlı Hikaye aracılığıyla resmiyet kazandık.

Elbette güvenlik tarafından gizlice denetleniyor. Her şeye el atmaları bana bunun *sahte bir* ilişki olduğunu hatırlatıyor.

Tamamen, inkar edilemez şekilde *sahte* ...

Yolcu koltuğundaki Thatcher'a hızlıca bir göz atıyorum. Kudurmuş paparazzileri ve yedekte bekleyen ekstra güvenlik araçlarımızı inceliyor. Siyah düğmeli gömleğinin yakasına iştirilmiş mikrofonunu tıklıyor. Kolları oyulmuş pazularına kadar kıvrılmış.

"Devir teslim yapmak ister misin?" Audi'deki Farrow'a telsizle haber veriyor. "... Anlaşıldı." Kolunu indirdiğinde, iri eli doğal olarak kalçama dayanıyor.

Mor tül eteğimin altında.

Yükselen dudaklarımı birbirine sürtüyorum. Dokunuşu damarlarımda elektrik çarpmalarına yol açıyor. Bana seksimizin son derece *gerçek olduğunu* hatırlatıyor.

Bed & Breakfast'tan bu yana her gece, Thatcher güvenliğin evinden gizlice çıkıp benim odama giriyor. Yasadışı ve gizli bir görev gibi geliyor, sadece ikimizin paylaştığı gizli bir görev, benim hevesim, onun gücü ve volkanik özlemleriyle yatağımı yakan bir görev. Kimse duymasın diye sessiz kalmaya çalışırken ten tene yanan vuruşlar.

Ve hiç bir erkeğin göğsüne onun tuttuğu gibi tutulmamıştım.
Ben.

Daha önce hiçbir arkadaşım bana nasıl hissettiğimi sormamıştı.

Tamamen farkındaydım.

Connor Cobalt ve Rose Calloway'in kızıyla takıldıklarını söylemek için on beş dakikalık şöhret ya da ün için beni istediklerini söylediler. Ama benim onlardan tek istediğim seksti. Ben de onları kullanıyormuşum gibi hissediyordum ve onlara asla aşık olmayacağımı bilerek bu adamları seçtim.

Böylesi daha kolaydı.

Ama Thatcher'ın bana davranışı daha önce yaşadıklarımın çok farklı. Seks öncesinde, sırasında ve sonrasında hiç bu kadar takdir edildiğimi hissetmemiştim.

Yakalanma konusunda çok dikkatliyiz ve bir rutinimiz var. Benim yatağında *asla* uyumamalı. Saat 3'ü vurur vurmaz, güvenliğin konağına geri dönmeli.

Yan aynalarımı kontrol ediyorum, uzun süre gülümseyemiyor ya da sersemleyemiyorum. İki gümüş renkli SUV ve dört kapılı bir kamyon tarafından inanılmaz bir şekilde sağ şeride sıkıştırılmış durumdayım ve ekstra güvenlik araçlarımız arkamızdan geliyor.

Paparazziler yasaları çiğnerken onlar çiğnememenin sıkıntısını yaşıyorlar - bir avantajlarını kaybettiler. Ama dikiz aynasından baktığımda, Range Rover'larımızın acil durum şeritlerinde ilerleyerek yetişmeye çalıştıklarını görüyorum.

Sokakta sabit kalıyorum ve yerimde durmak için elimden geleni yapıyorum.

"Solunu izliyorum." Thatcher benim şeridime girmeye çalışan kamyonu kartal gözüyle bakıyor. "İyi gidiyorsun, Jane."

Ona doğru bir bakış atma riskini göze alıyorum ve gözlerimiz bir an için birbirini yakalıyor. Kendimi yenilmez hissettiren güçlü bir güvenceyle içime bakıyor. Ve güvende.

"Teşekkür ederim," diyorum, niyet ettiğimden daha soluk soluğa ve boynumu eğerken yanaklarım ısınıyor. Görüşüm kırmızı Audi'nin tamponuna dönüyor. *Moffy ile kal.*

Moffy ile kal.

En iyi arkadaşım ile kal.

Net odağımı tekrarlıyorum. Maximoff ve ben bir kostüm dükkanına doğru gidiyoruz.

Ekim ayı geldiğine göre, en iyi arkadaşımın yeniden ehliyeti var.

Hız yapma alışkanlığına rağmen ofansif ve defansif sürüş konusunda ne kadar yetenekli olduğunu inkar etmek zor. Şehir evinden ayrıldığımızdan beri bizi paparazzi yığınlarının arasından geçirdi ve eğer onu bu kadar yakından takip etmeseydim, uzun zaman önce sıkışıp kalırdım.

Frene hafifçe dokunuyorum ve *Wildfire Heart'ın* ön kopyası arabamın ön panelinde kayıyor.

Thatcher elini kalçamdan çekip aşk kitabını alıyor ve torpido gözüne yerleştiriyor.

Ukala bir itfaiyeci ile en yakın arkadaşının cesur kız kardeşi arasındaki aşk hikâyesini çoktan yalayıp yuttum. İkinci okumamda notlar almaya başladım. Böylece stüdyoya girmeden önce daha hazırlıklı olacağım.

Thatcher dizlerini bükerek koltuğunu öne doğru ayarlar. "Beş dakika içinde el değiştirebilir misin?" Daha önce de yaptığımı biliyor ama bu koşullar altında değil. "Otoyoldan çıkmanın tek yolu bu olabilir." diye de ekliyor.

Aksi takdirde, gümüş renkli cipler çıkışları kapatmaya devam edecek. Bunu ben de fark ettim. Polis onları kenara çekmesini bekleyebiliriz ama bunu yapacaklarını varsayıyoruz.

"Bu hızda bir el değiştirme mümkün mü?" Merak ediyorum.

Bu, korumaların arabaların camlarını indirmesini ve paparazzilere yoldan çekilmeleri için para ödemesini içeriyor ve eğer kameramanlar nazikse, bizim için diğer paparazzi araçlarını bile engelliyorlar.

Thatcher şöyle açıklıyor: "Farrow, Maximoff'un yirmiye kadar yavaşlamasını sağlıyor."

Nefes alıyorum. "O zaman evet, bir tanesine razıyım." Güneş ufukta belirliyor, sert bir parıltı ön camı deliyor ve ben arabamın siperliğini aşağı doğru çevirerek ışığı zar zor engelliyorum.

Thatcher bana kedi gözü güneş gözlüklerimi uzatıyor ve telsizle konuşuyor. "Jane beş dakika içinde hazır olacak."

Güneş gözlüklerimi taktıktan sonra direksiyona yaklaşıyorum. Audi yavaşça yavaşlıyor ve ben de onu takip ediyorum.

Başka bir ışık huzmesine gözlerimi kısarak bakıyorum ve elimi gözlerime siper ediyorum. "Tamponuna ne kadar tehlikeli derecede yakınlım?"

"Birkaç santim." Bir kolunu koltuğuma doğru uzatıyor ve çevremizi değerlendiriyor. "Hâlâ iyisin, tatlım."

Gözlerim buğulandı ve dudaklarım ayrıldı - bana *bal dedi* . Öyle içten, öyle içgüdüsel ve öyle şefkatle. Nefes vermeden içime çekiyorum ve elimde olmadan başımı Thatcher'a çeviriyorum.

Dikkatini sokağa vermiş. "Jane, *fren yap*. " "Merde."

Frene bastım.

Thatcher sert bir elini gösterge paneline koydu. Çok geç fren yapıyorum ve Maximoff'un tamponuna çarpıyorum. Hafif çarpışmanın etkisiyle ikimizin arabası da öne doğru sarsıldı.

Nabzım kıkımdan fırladı ve ben donmuş bir buz parçasıyım. "Aman Tanrım."

"Kötü değildi. Her şey yolunda Jane," diyor Thatcher, boğuk bir sesle ve ciddiyetle ve hiç telaşlanmadan. Arabamda bir asker var. Telsizle alçak sesle konuşuyor, sonra beni kontrol ediyor.

"Aman Tanrım," diye yardımsızca tekrarlayıp duruyorum ve Maximoff'un Audi'sinin hasarına bakmaya çalışıyorum. Bir telefon sesli komutu kullanıyorum. "*Moffy'yi ara*. En iyi arkadaşşıma arkadan çarptığıma inanamıyorum-"

"Benim hatamdı," diyerek sözümü kesen Thatcher önce bana, sonra da yola baktı.

"Hayır, sokağı izlemeliydim." Şimdi izliyorum. Gözbebeklerim betona, Audi'ye ve benim hatama takıldı.

Thatcher ekliyor, "Dikkatini dağıttım."

Kafamın içinde onun sesini duyuyorum, "*Hala iyisin, tatlım*."

Kalbim küt küt atıyor. "Purpo-"

"Janie?" Maximoff'un sesi arabamın hoparlörlerinden geliyor. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

"Biz iyiyiz," diyorum daha dik oturarak. Yüzüm yanıyor. "Sen ve Farrow nasılsınız? Köprücük kemiğin nasıl?" Mayıs ayında emniyet kemerinin etkisiyle kemiği kırılmıştı ve ona acı çektirme düşüncesi beni hasta ediyor.

"Sıradan bir Humpty Dumpty gibi tamamen paramparça oldum," diyor Maximoff tam bir alaycılıkla. "Sanırım orada öldüm."

Gülümsememeye çalışıyorum. Yaralanması konusunda ciddi olmasını istiyorum. En azından şu anda. Ben cevap vermeden önce nişanlısının sesini duydum.

"Sen ölmedin; yanımda nefes alıyorsun, kurt izci." "Ya da belki hepimiz öldük ve Araftayız."

Farrow kısa bir kahkaha atar. "Ya da belki de Arafı benimle geçirmek isteyen bir ahmaksındır."

"Ya da belki-"

"Farrow," diye araya giriyorum ve en iyi arkadaşımın sözünü kestiğim için anında kendimi kötü hissediyorum ama yapmalıyım. "O nasıl?"

"Yaralı değil," diyor Farrow gayet rahat bir şekilde, sanki kabus gibi bir trafiğin ortasında dört çeşit yemek yiyormuşuz gibi. "Hâlâ devir teslim yapmak istiyor musun?"

Etraftaki araçları izlediği için Thatcher'a bakıyorum. Hâlâ mümkünmüş gibi başını sallıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Yirmi ile gidiyorum," diyor Maximoff, sesi sert ve daha ciddi. "İstersen daha yavaş gidebilirim."

"Bu mükemmel."

Thatcher cüzdanından birkaç yüz dolarlık banknot çıkarır. "Üç, Farrow."

"Eh, dört tane yapalım. Bu piçlerle takas yapmak istemiyorum."

Kulağa kod gibi geliyor ama bunu yıllardır yapıyorlar. Nakit paradan bahsettiklerini anlamak için üç yüz dolar demelerine gerek yok.

Thatcher bana gümüş cipe yaklaşmamı söylüyor ve dördümüz farklı arabalarda olmamıza rağmen uyum içinde çalışıyoruz.

Korumalarımız camlarını indiriyor ve paparazziler de kendi camlarını indirmeye başlıyor. Kamera objektifleri arabalarımıza çevrildi. Her iki taraftaki pencerelerden uzanan kollar, baş sallamalarla birlikte birkaç yüksek sesli kelime alışverişi.

Aktarma işe yarıyor ve çıkışımıza geldiğimizde SUV'lar yavaşlayarak geçidi açıyor.

Kostüm mağazası birkaç saatliğine bize kaldı. Siyah boyalı duvarlarla karanlık bir şekilde aydınlatılmış ve ağzına kadar Cadılar Bayramı süsleriyle dolu,

Sis makineleri beton zemini dumanlandırıyor ve hoparlörlerden ürkütücü kahkahalar yankılanıyor.

Maximoff ve ben mekânları nadiren kapatırdık ama son zamanlarda bu daha gerekli hale geldi. Şu anda yüzün üzerinde heyecanlı genç camlı girişin dışında isimlerimizi haykırıyor ve camlara vuruyor.

Söylemem gerekirse, bu kalabalığı Külkedisi reklamının ilk başta uyandırdığı kalabalığa tercih ederim.

Maximoff ve ben steampunk kostümlerin bulunduğu bir rafa göz atıyoruz ve korumalarımız görüş alanımızda ama kulak misafiri olmuyorlar, kilitli camlı girişte durup kimsenin içeri girmemesini sağlıyorlar.

Geçici korumalar, Range Rover'larla bizi takip edenler buraya gelene kadar. Geçiciler kapı görevini devraldığında, Thatcher ve Farrow bir kez daha yanlarımızı kuşatacak.

Çok sistematik.

Bu da hayatıma büyük bir dinginlik katıyor.

Dilimi ısıramıyorum. "Thatcher bana *tatlım* dedi," diye fısıldayarak Maximoff'a itiraf ediyorum. Bu küçük ve masum bir itiraftı, çünkü çok daha büyük olanı kilit altındaydı.

Thatcher geceyi beni becererek geçiriyor. Maximoff'un kaşları çatılır. "Bunu ne şekilde söyledi?"

Birkaç deri korseyi kenara itiyorum. "Özenle ve sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi." Tuhaf bir şekilde başım dönüyor; ciğerlerim helyumla şişmiş, göğsümün içinde havalanıyor gibi.

Beni inceliyor. "Bir erkekten bu kadar hoşlandığını hiç görmemişim." Ona kaçamak bir bakış gönderdim. "Bu sadece fiziksel bir çekim."

Maximoff konuşurken korumalarımızı işaret ediyor. "Ak Gezenleri öldürdükten ve yabancılarla arkadaş olduktan sonra Jon Snow'un 1.80'lik versiyonuna benzeyen Thatcher'a aval aval bakmak fiziksel çekiciliktir. Bir erkeğin sana *tatlım* demesinden hoşlanmak..." Yüzünü buruşturuyor. "Ne olduğunu bilmiyorum ama *fiziksel bir şey* değil."

"Bu sözel," diye belirtiyorum. "Sözlü iletişim, aslında fiziksel bir uzantı olan dilden gelir."

Gözlerini kırıştırıyor ve sonra uzaklara bakıyor. "Tu as peut-être raison." *Belki de haklısın.*

Gülümsüyorum. "Thatcher da..." Ağzımdan kaçırmadan önce kendimi tutuyorum, *Thatcher dilini daha fiziksel yollarla da iyi kullanıyor.*

Thatcher'ın yataktaki uhrevi yeteneklerinin bacaklarımın arasında yaşadığım en iyi şey olduğunu ifade etmek istiyorum. Ama Maximoff'u bu sırrın içine sokmak, tam da karmaşık olmayan hayatını karmaşıktıratacak.

Hayatımdaki bu anları Moffy'den saklamak çok zor. Olanları anlatmak için içimde büyük bir istek var. Tıpkı bana Farrow'la ilk yatışını anlattığı gibi.

Dünyada güvendiğim çok az insan var ve konuşmayı öğrendiğimizden beri Maximoff ve ben her şeyi paylaştık.

"Thatcher aynı zamanda ne?" Maximoff çivili kahverengi bir deri ceket seçer.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Ayrıca son derece tatlı biri."

"Tanrım, bu fiziksel çekiciliğin *yakınından bile geçmiyor.*" Beni işaret etti. "Senin benden ışık yılı daha zeki olman gerekiyor." Bana garip davranıyormuşum gibi bir bakış attı.

Suluk sarı sahte kürk yeleşimin altında terliyorum. Gülümsemeye çalışıyorum ama biraz zorlama geliyor.

Maximoff anlayabilir. "Her şey yolunda mı?" Deri ceketini yerine koyuyor ve bana odaklanıyor.

"Sahte flört karmaşık bir şey ama kötü anlamda değil." Düşünceli bir şekilde gülümsüyorum. "Aslında daha teşvik edici."

Uyarıcı. Gerçekten mi, Jane? Sanırım daha seksi bir kelime seçebilirdim. En azından *erotik* demedim. Dalgalı saçlarımı arkadan topladım, boynum kızardı.

Maximoff derin düşüncelere dalar ve birkaç parmak eklemine kırar.

Omuzlarımı geri çekiyorum. *Kendime güveniyorum.* Bu sırrın etrafında parmak uçlarımla dolaşarak hayatta kalabilirim. "Ben de senin hakkında konuşmayı tercih ederim, eski dostum."

Tam konuşacaktı ki, geçici muhafızlar yerlerini alırken Thatcher ve Farrow bize doğru yaklaştı.

7/24 korumalarımız bize doğru yürürken pencerelerin dışında gençler çılglık atıyor. Paparazzilerin profesyonel kameralarıyla birlikte cep telefonları da cama dayanmış durumda. Herkes Thatcher ve Farrow'la yakından ilgileniyor, onlar da bu ekstra ilgiyi görmezden gelmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Şu anda ben de Thatcher Moretti'ye büyük ilgi duyuyorum.

Yaklaştığında sadece bana bakıyor.

"Thatcher," diye selamlıyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Jane," diyor boğuk bir sesle, açık bir arzuyla bana bakarak. Herkesin içinde.

Buna sadece izin verilmez, *teşvik de* edilir.

Kalp atışlarım bilinmeyen, ölçülemeyen bir hıza ulaşıyor ve ben Thatcher'a bir adım yaklaşıp yaklaşmaz o çoktan burada oluyor.

İri elleri kalçalarımın arkasını kavıyor ve kollarım geniş omuzlarının etrafında uçuşuyor. Hepsi tek bir kusursuz hareketle. Beni yukarı kaldırıyor ve bacaklarım ona sarılıyor. Nefesim bedenimi terk ediyor.

Eli omurgamda kaynayan bir iz bırakarak ilerliyor ve benim de aynı şekilde karşılık verdiğim derin, dolgun bir öpücükle beni kaslı yapısının içine çekiyor.

Parmaklarımı onun kirli çenesinde gezdiriyorum ve nefesimi tuttuğumda, dudaklarım yanıyor, ikimiz de tutkulu çığlıkların saldırısını kaydediyor gibiyiz.

"JANE! THATCHER!!!"

Henüz o yöne bakmıyoruz ve fısıldıyorum, "Bunu iyi satıyoruz." Küçük bir gülümseme daha yanaklarımı okşuyor. "Sanki suç ortağıyız, sen ve ben."

Uyanık gözlerine ışık geliyor ve bakışları bir sonraki çığlık dalgasına kayıyor. Daha çok çevrenin güvenliğini iki kez kontrol etmek için.

Dikkati bana dönüyor, ciddiyeti hiç azalmıyor. O bir güvenlik, beni topraklayan, beni sarsmaya çalışan ve sarsmaya çalışan bir dünyanın içinde yanlara doğru sallanmamı engellemeye yardımcı olan güçlü bir yerçekimi.

Thatcher sesini derin bir fısıltıya düşürür. "Takım buna bayılacak." Beni ayağa kaldırmadan önce yanağımı şefkatle okşuyor, elini sırtımın alt kısmına bastırıyor. "Ama benden daha fazla değil."

Konuşmak istiyorum ama yüzüm kızardı ve dilim tutuldu.

Gözlerim bir sürü soru ve merakla parıldıyor. Thatcher hakkındaki en küçük ayrıntıyı bile bilmek istiyorum. Sanki bu araştırmaya daha yeni başlamışız gibi hissediyorum. *Oyuna daha* yeni bastık ve bunu daha da uzatmak için *duraklatmaya devam ediyoruz*.

Maximoff ve Farrow'a yaklaştığımızda, Thatcher'ın eli ikinci doğası gibi benimkinin içine düşüyor, sahte ilişkimiz için bana gerçek bir kız arkadaş gibi davranmakta hiç tereddüt etmiyor.

Dışarıda bir kız kanlı bir şekilde "SEVİŞ BENİMLE, THATCHER MORETTI!" diye bağırırken hepimizin başı dönüyor.

O kadar da komik değil. On üç yaşından daha büyük olamaz. Thatcher gözünü budaktan sakınmıyor. Bu ateşli açıklamalara alışkıdır, ama ona doğru yönlendirilmemiş. Yine de bu durum onu pek rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Biraz kaşlarımı çatıyorum - sadece *benimle* ilgilenen talipleri, şimdi *ona* ve *bize* takıntılı olan kalabalıklarla takas ettiğimi bilmek suçluluk duygusu yaratıyor.

Hepimiz birbirimize bakıyoruz ve tedirginliğimi fark ediyorlar.

"Zararsızlar." Farrow havacı gözlüklerini başına doğru kaldırarak platin rengi saçlarını geriye doğru itiyor. "O kız kendini Moretti'ye zorla kabul ettiremez. Ama seninle bir şansları olduğunu düşünen hasta herifler..." Kaşlarını kaldırıyor.

"Bunlar tehdit," diyor Thatcher sert bir ifadeyle. "Doğru." Başımı Thatcher'a doğru eğiyorum.

Maximoff, güçlü kolunu Farrow'un omuzlarına atarak, "Ve o potansiyel takipçiler de *gitti*," diye vurguluyor.

Hala %35'inin kaldığını belirtmek isterim. Daha açık olmak gerekirse. Bu tehditlerin hiçbirini beni ilgilendirmiyor çünkü takipçiler her zaman var olacak ve güvenlik ekibimizin bunlarla başa çıkacağına güveniyorum. Ama Maximoff'un kendimi güvende hissetmemi istediğini görebiliyorum. Ben de istiyorum, özellikle de Thatcher bu kadar yakinken.

Bu yüzden istatistiklerden bahsetmiyorum.

Thatcher bana bakıyor ve ilave bir güvence olarak, "Böylesi daha iyi Jane," diyor.

"Belki senin için değil," diye belirttim.

Başını sallıyor, kaşları birbirine yaklaşmış. "Sana zarar vermek isteyen herkesi ortadan kaldırmak benim için daha iyi bir yol."

İnanılmaz derecede samimi görünüyor. *Ona güveniyorum*. Ve ona sahip olduğum için şanslıyım. "Bu..." Kafamın içinde yuvarlanan kelimelerle boğuşuyorum. "Biliyorsun, ben..." Nefes alıyorum. "Sevdim..."

Sen.

Boğazımı temizliyorum. "Böyle hissetmen hoşuma gidiyor."

Thatcher gülümsemeye başladı. Gerçekten ve gerçekten ve sonra parmaklarımızı geçiriyor, eli benimkinden çok daha büyük.

Nabzım hızlanıyor ve Maximoff ile Farrow'a dönüp bakıyorum. "Siz ikiniz Cadılar Bayramı kostümünüze karar verdiniz mi?" Moffy'nin bir süper kahraman eşleşmesine sıcak baktığını biliyorum ama Farrow'un ne seçeceğini de görmek istiyordu.

"Hayır," diyor Maximoff. "Çünkü Farrow bir pislik gibi davranıyor ve bu işi bana bırakıyor."

Farrow gözlerini devirerek daha geniş bir gülümsemeye Maximoff'a saf bir sevgiyle bakıyor. "Elini tutmamı ve sana yol göstermemi istiyorsun çünkü yapacağım, ama sadece senin için."

Maximoff aynı anda hem yüzünü buruşturuyor hem de gülümsüyor. Sevgisini saklamaya çalışıyor. En iyi arkadaşına bu kez 10 üzerinden zayıf bir 4 veriyorum, zayıf çaba için kesintiler.

Birden daha da sertleşti, orman yeşili gözlerini bana dikti. "Sen ve Thatcher da çift kostümleri seçiyorsunuz, değil mi? Bu konuda hiçbir şey söylemedin."

"Bu bana bağlı mı bilmiyorum," diyorum. "Sanırım güvenliğin seçtiğimiz şeyi doğrulaması gerekecek?" Onay için Thatcher'a bakıyorum.

Thatcher bana Moffy'yle konuştuğundan daha çok, "Ben zaten sordum," diyor. "Ekip çift kostüm giyilmemesi konusunda anlaştı." Sesi katı ve göğsü sanki bu onun istediği bir haber değilmiş gibi gergin. Ama itaat etmek zorunda.

Maximoff homurdanıyor, "Ne, neden?"

"Bir nedeni var mı?" Ben de soruyorum, güvenlikten bu tür bir kesinlik beklemiyordum.

Thatcher sesini alçaltıyor. "Ayrılığımızın Cadılar Bayramı'ndan önce gerçekleşmesinin muhtemel olduğunu söylediler." Bakışları üzerimde bir parça yumuşuyor.

O kadar çabuk mu? Ekim daha yeni başladı. Gözlerim şok içinde büyüyor. "Vay be." Elini bıraktım ve uçuşan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Sanırım bu korkunç değil... Artık üzerinde çalışabileceğimiz daha net bir zaman çizelgemiz var."

Karnımın alt kısmı düştü ve anatomik konumuna geri dönmesini diliyorum, lütfen.

Göğsü daralan bir nefesle sıkışır ve konuşmak üzeredir ama Maximoff ondan önce davranır. "Ekibe Jane'in bu işin Ekim'den sonraya kalmasını istediğini söyle."

"Toplantıda denedim," diye açıklıyor Thatcher. "Farrow da denedi."

Ciğerlerim şişiyor, ikisinin de benim tarafımda olmasından hoşlanıyorum. Sonuç pek umduğum gibi olmasa da ve zaten Cadılar Bayramı'nı sahte erkek arkadaşımınla geçirmeyi beklemek küstahlık olsa da.

Her zaman bir son olacaktı.

Ama daha yeni başladık.

"*Muhtemel* dediler, değil mi?" Maximoff gergin bir şekilde konuşuyor. "Yani bu kesin değil ve eğer sen ve Farrow, Jane'in bunu istediği gerçeğine gerçekten inanırsanız

."

"Benim ya da onun ne istediğinin hiçbir önemi yok," diyor Thatcher sert bir sesle. "Bizim duygularımız güvenlik için önemli değil. Bu işler böyledir."

Bu kısmı anladım ama Maximoff, kalbimin içimde daha derinlerde, ortaya çıkaramadığım bir şey için savaşıması gibi. Acaba Banks burada olsaydı, o da Thatcher'ın içindeki daha derin bir şey için savaşır mıydı?

Maximoff kollarını kavuşturur. "Yani güvenlikle ilgili: eğer bu bir av tüfeği ayrılığı ise, dışarıdaki tüm takipçiler geri gelecektir. Bunu onlara söyle."

Thatcher sert bir şekilde, "Yaptık," diyor. "Başroldekiler SFO'ya daha fazla maruz kalma riskini almak istemiyorlar. Jane'le gereğinden fazla birlikte olmamın ekibin geri kalanının dikkatini çok fazla çekeceğini düşünüyorlar."

SFO, Hot Santa videosuyla zaten kamuoyunun gündemindeydi ve bazı hayranlar bizi eşleştirip yaratıcı gemi isimleri buldular. Quinnivan'ın Quinn artı Sullivan olması gibi.

Ama internetin bir fandom alanına hapsedildi. Farrow'un dediği gibi, *zararsız*. Eğer bu alan popüler kamuoyuna yayılırsa güvenliğin nasıl endişe duyacağını anlayabiliyorum.

Maximoff iyice düşünür. "O zaman Jane ve ben doğrudan Üçlü Kuvvet'le konuşacağız. Müşteri biziz. Bizi dinlemek zorundalar."

Farrow elini Maximoff'un ensesine koyarak, "Dostum, bu işler böyle yürümez," diyor. "Bir şey istediğimiz için müşterilerimizin patronlarımıza koşmasına izin veremeyiz."

Thatcher bir kez başını sallar. "Liderlerin altını oyamayız."

İkisi de güvenlik arasında büyük saygı kaybeder. "Bunun için güvenlik ekibine baskı yapmanıza gerek yok," diyorum. "Daha uzun süre ya da daha fazlasını aramıyorum."

Thatcher geriliyor, endişeyle bana bakıyor. Avucunu sertleşmiş çenesinde gezdiriyor ve sonra tekrar elimi tutmaya çalışıyor. Ama parmaklarının arasından sıyrılıp kostümlere göz gezdiriyorum.

"Bizim daha büyük bir amacımız var. Kızlar için buradayız," diye hatırlatıyorum hepsine.

Kız Takımı'ndan bahsettiğimi biliyorlar: Kız kardeşim Audrey, artı Winona Meadows, Kinney Hale ve Vada Abbey.

Her ikisi de bu yıl Cadılar Bayramı kostümlerini ablalarının seçmesini istedi ve Vada tek çocuk olduğu için bu onuru kuzeni Maximoff'a bıraktı.

Dört kız "*Bizi şaşırtın*" dedi.

Luna ve Sullivan küçük kız kardeşleri için internetten kostüm sipariş ettiler bile

-Kinney için *Oz Büyücüsü*'nden Dorothy ve Harley Quinn için

Winona. Bu konuda başarısız olsam ve on üç yaşındaki kız kardeşimin nefret ettiği bir şeyi seçsem bile, Audrey'nin onu seviyormuş gibi yapacağını biliyorum.

Ablalık görevleri gerçekten en sevdiğim görevlerdir.

Yine de Thatcher ile aramızdaki her şeyin ne kadar ani bir şekilde sona erebileceğini düşünmeden edemiyorum. Soracak *o kadar çok* sorum var ki.

O kadar çok uzattım ki, acaba sahte ayrılığımız bizi rahatsız olduğumuz, hiç konuşmadığımız bir zamana geri dönmeye zorlayacak mı diye merak ediyorum.

Zaman çizelgeleri gerekli, kendime hatırlatıyorum. *Yapıyı seviyorsun, Jane*. Seviyorum ve daha fazla steampunk korse ve birkaç elbise eliyorum. Üçünün de gözlerini sırtımda hissedebiliyorum.

Ve uzunlar. Arkamda yükseliyorlar.

"Gerçekten, ben iyiyim," diyorum yüksek sesle.

Erkekler. Onları çok seviyorum ama ailem ve güvenliğim konusunda endişeleri çok güçlü. Luna, Sulli ve ben daha ağır ve sık tacize uğrasak da, hepimiz cehennemi çağırabilen ve denizleri birlikte ayırabilen üç olağanüstü kız kardeş tarafından yetiştirildik.

"Sana kefil olmak işe yarar mı?" Maximoff arkamdaki Thatcher'a soruyor. "Üçlü Güç'ü ikna edemem ama onlara Jane ile asla sınırı aşmayacağını söyleyebilirim-"

"Hayır," diye araya giriyorum, iri gözlerle topuklarımın üzerinde dönüyorum, elimde deri bir korse var. Moffy'nin haberi olmadan, Thatcher o çizgiyi çoktan silmiş ve kendi ve benim etrafıma yeni bir daire çizmişti.

Thatcher'ın kolları göğsünün üzerinde demir gibi bağlı. Okuması zor ama sanırım sadece tetikte.

Maximoff aramıza bakıyor.

Hızlı konuşuyorum. "Thatcher'ın özgeçmişindeki fazladan bir tavsiyenin Tri-Force'u herhangi bir konuda ikna edeceğinden şüpheliyim." Korseyi askıya asıyorum. "Her şeyi olması gerektiği gibi bırakalım ve korumalarımız için daha fazla sorun yaratmayalım."

Maximoff isteksizce başını sallar. "Pekâlâ." Bir parmak eklemine daha kırar. "Ayrılmak ister misin? Farrow ve ben sizinle kasada buluşuruz?"

Ellerimi kavuşturuyorum. "Evet. Diviser et conqu  rir." *Evet. B  l ve fethet.*

JANE COBALT

GITMEDEN ÖNCE SARILIRIZ.

Farrow ve Maximoff Vada'nın kostümü için steampunk bölümünde kalırken, Thatcher ve ben mağazanın daha karanlık derinliklerine, paparazzilerden ve girişteki izleyicilerden uzağa doğru yürüyoruz.

Eli sırtımı okşuyor ve her santimetrekairelik alanı tarıyor. O görevde. Sahte randevulardan bağımsız olarak, güvenliğimi her şeyin üstünde tutuyor ve bu yüzden her bakışımız hala çalınmış gibi hissettiriyor.

Her dokunuş hala yasak gibi geliyor ve bu cazibenin Thatcher Moretti ile asla ölmeyeceğini fark ettim. O benim korumam olduğu sürece, beni korumaya ve benimle ilgilenmeye her şeyden önce değer verdiği sürece, toplum içindeki kucaklaşmalarımız akan magma gibi yavaşça çekilecek.

Ta ki bir patlama olana kadar. Bir yerde, bir zaman. Geceleyin.

Thatcher arka alanı inceliyor. "Sana arabada ekibin ne karar verdiğini anlatacaktım." Bana bakıyor, sonra duman çıkaran bir sis makinesine odaklanıyor, botları, babetlerim boyunca çırpınıyor. Derin bir "Özür dilerim." diye ekledi.

"Gerek yok." Yürümeye devam ediyoruz ve neredeyse saçlarına dolanacak olan sahte bir örümcek ağını kenara itiyor. Nefes alıyorum. "Arabada dikkatini dağıttım."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "İkimiz de senin dikkatini dağıttığımı biliyoruz." Bana bakıyor, gözleri vücudumda geziniyor. "Tatlım." O beş harfi kucaklıyor.

Nefes alıyorum, daha fazlasını söylemek üzereydim ama onu izlerken kapana kısıldım. Sert yüz hatlarına sabitlenip kalıyorum. Gözlerinin etrafındaki tüm sert kırışıklıklar içime işliyor.

Sanki yakında ortadan kaybolacakmış gibi. Bu çok mantıksız.

Hâlâ burada.

Ve ne olursa olsun yine de benim korumam olacak - Thatcher aniden beni belimden yakalıyor ve gerçek boyutlu bir mummyaya çarpmamı engelliyor.

Beni kaslı göğsüne doğru geri çekiyor, nefesim kesiliyor. Kalp atışlarım hızlanıyor.

Ve onun koruyucu, sıcak kollarındayken, yalnızken, ona her şeyi sormak için kendimi güvende hissediyorum. "Çok fazla sorum var," diyorum usulca, yüksek sesle düşünerek. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum ama yeterince hızlı soramıyorum ve seni düşündüğümde, ellerinin neler tuttuğunu merak ediyorum. Gözlerin neler gördü." Nabzım fırladı ama konuşmaya devam ediyorum. "Kulakların neler duydu ve ayakların nereye bastı."

Sessiz ve onu görmek için yanıp tutuşuyorum. Yavaş yavaş donup kalıyorum ve dönüp Thatcher'a bakıyorum. Daha da büyülenmiş bir halde onun soğukkanlı yüz hatlarını inceliyorum. Ama aynı zamanda az önce söylediklerimi zihnimde tekrar ediyorum ve gözlerim büyüyor. "Kulağa rahatsız edici geliyorsa, çok üzgünüm-"

"Hayır," diye sözümü kesti, bunu yaptığı nadir anlardan biriydi. "Sen bir Amerikan prensesisin. Aklından geçenleri benim önümde ve bana söyleyecek kadar rahat olman, hafife almadığım bir şey."

Ciğerlerim dolup taşıyor, onun da böyle hissettiğini bilmek tahmin ettiğimden ya da düşündüğümünden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Elleri telsizine düşüyor ve şahin gözlerle *sadece acil durum* yazan arka çıkışa bakıyor. Mağazanın arka tarafına çok yakınız. Neon perukların ve hayvan maskelerinin sonsuz sıra manken kafaları üzerinde raflara dizildiği yere ve ben de en yakın gotik kostüm rafını, ağır dantelleri ve siyah tülleri inceleyerek çoklu görev yapıyorum.

Sis, ayaklarımızı gizleyerek sürekli zeminin üzerinde yuvarlanıyor. Her küçük şeyin farkında gibi görünüyor.

Özellikle de ben.

Thatcher beni tepeden tırnağa süpürüyor. "Ve benim hakkımda her şeyi bilmeni istiyorum.

O zaman vur."

Kesinlikle ateş edeceğim. "Bekaretini kaybettiğinde kaç yaşındaydın?" Çok ilgimi çekti, özellikle de çarşafların altında... ve çarşafların üstünde, yerde ve duş duvarına karşı ne kadar olağanüstü olduğunu gördükten sonra.

"On beş," diye cevap veriyor, gözünü kırpmadan. "Peki ya sen?"

Kaşlarım çatıldı, parmaklarım bir tülün üzerinde durakladı. "Beni zaten tanımıyor musun?"

Bu halka açık bir bilgi değil. Ama çocuk bir Gizlilik Sözleşmesi imzalamak zorunda kaldı ve o sırada korumam beni korumak için yanımdaydı.

Korumalarımız, korumaları gereken hikayeleri ve sırları bilirler. Hayatımın büyük bölümünde, şu anda emekli olan Mitchell vardı. Her zaman ekiple benim hakkımda daha fazla hikâye paylaştığına inanmışımdır ki buna izin verilir. Ben de tüm güvenliğin bunu bildiğini varsaydım.

"Kaç yaşında olduğunu biliyorum." Bakışlarımı daha sıkı tutuyor. "Ama bunu senden duymak istiyorum."

Dudaklarım kalkıyor. Kişisel hikayeleri paylaşma eylemi samimi hissettiriyor. Bunu belgesel yapımcıları ve ailem dışında hiç kimseyle yapmamıştım.

"Bekaretimi kaybettiğimde on beş yaşındaydım," diyorum yüksek sesle. "Aynı senin gibi." Gülümsememi engelleyemiyorum.

Arabası daha derin bir nefesle kalkıyor.

"İlk seferinden keyif aldın mı?" diye sordum.

"Aynen öyle," diye birkaç kez başını sallıyor. "Sen yaptın mı?"

"Sevdim, hem de çok sevdim ve senin de ilkinden keyif almana gerçekten bayıldım." Onun hayatında mutluluk olduğunu hissetmek beni mutlu ediyor.

Sağ tarafındaki hafif hareketi kontrol ediyor, klima açıldığında turuncu flamalar uçuşuyor ve sonra bana bakıyor. "İlk seferinde canın acımadı mı?"

Düşmüş melek kostümü içinde bir çift siyah kanadı inceliyorum. "Başlangıçta biraz, ama sonra daha iyi hissettim." Ona daha çok dönüyorum. "Genel deneyim aydınlatıcı ve heyecan vericiydi ve şimdi seks neredeyse en sevdiğim hobim oldu."

Başını sallıyor. "Seks seninleyken daha farklı hissettiriyor." Bu itiraf karşısında ikimiz de gerildik. Dikkatli davranıyoruz. "İyi anlamda farklı mı?" Biraz daha derine iniyorum.

"İyinin de ötesinde tatlım," diye cevap veriyor, kokum onu içine çekiyormuş gibi güçlü bir şekilde içine çekiyor ve aramızda sadece birkaç metre var.

Sinirlerim ısınıyor, yanaklarım kızarıyor. Kendime onun *görevde olduğunu* ve şu andan itibaren sonsuza kadar korumam olarak *görevine* saygı duyduğumu hatırlatıyorum.

Biri dışarıdan kapıya vururken etrafımda dönüyor ve acil çıkışa daha

yakın duruyor.

Sesten irkildim.

Thatcher'ın yılmaz "*sana zarar vermeye çalışan herkesi yok edeceğim*" tavrı beni oldukça rahatlatıyor. Bana zarar vermeye çalışan herkes onun demir iradesi ve kas gücünden geçmek zorunda kalacak ve bu hiç de kolay olmayacak.

Boğuk, erkeksi bir ses duyuyorum. "Kapı kilitli." Ve sonra ayak sesleri uzaklaşıyor.

Thatcher bana döndü. "Burası hâlâ güvenli."

Ben daha da rahatlıyorum ve o da benim siyah melek kanatlarını incelememi izliyor. Başka bir soru bulmayı başarıyorum. "Gençken nasıl biriydin?"

Cevap vermesine bir saniye var ama telefonu çalıyor. Güvenlik telsizle haberleşiyor, bu yüzden Güney Philly'deki ailesi olduğunu varsayıyorum.

"Mannaggia," diye İtalyanca küfür ediyor ve cebindeki telefonunu arıyor.

Kısa bir süre önce ona İtalyan-Amerikan kelimesinin ne anlama geldiğini sordum ve o da "*Kahretsin*" dedi.

Thatcher bakışlarını telefon ekranına diker. "Xander beni arıyor." Bir şaşkınlık bakışını paylaşıyoruz.

Thatcher kalıcı olarak benim ekibime transfer olduğunda, ona defalarca olumlu olup olmadığını, rahat olup olmadığını sordum, Xander Hale'i, Thatcher'ın koruduğu ve dokuz yaşından on dört yaşına kadar büyüdüğünü gördüğü kırılğan kuzenimi bıraktım.

Kuzenlerimi kız ve erkek kardeşlerim gibi severim ve Xander'ın Thatcher'a benden daha çok ihtiyacı vardı. Kalbimin içinde kocaman bir yer vardı ve sanki Xander'ın zihinsel sağlığı ve hayatı için çok önemli ve hayati birini çalışıyormuşum gibi hissediyordum.

Thatcher bana, "Xander'dan ayrılmam gerekiyor ve Banks de yakında bir noktada ayrılmak zorunda kalacak. Ve bu yapacağımız en zor şeylerden biri olacak."

Başta anlamadım ama "Üçümüz için de iyi olacak" dedi. Thatcher, Xander'ın onlara o kadar güvendiğini açıkladı ki, bir gün izin almaları gerektiğinde ve onun yanında olmadıklarında paniğe kapılıyordu. Bir saatliğine geçici biriyle yer değiştirmeleri gerekirse, daha da endişeli ve üzgün olurdu.

Bence Thatcher beş yıl boyunca Xander'ın diğer korumalarla daha rahat olmasına yardımcı olmayarak hata yaptıklarını düşündü. Xander'ın tüm ekibe güvenmesi gerekirken, sadece onlar onun güvenlik ağı olabilecek kadar onlara bağımlı hale geldi.

Bu yüzden hayatına devam etmesine yardım etmek zorunda kaldılar.

Şimdi Xander onu arıyor ve bu biraz sıra dışı bir durum. Thatcher neredeyse bir yıldır görevde değil ve Xander birini ararsa, büyük olasılıkla ağabeyinin numarasını çevirecektir. Muhtemelen Maximoff'a ulaşamadı, ama bu en iyi arkadaşına korkunç bir şey olduğu anlamına gelir.

Moffy neredeyse her zaman ulaşılabilir.

"Maximoff hâlâ burada mı?" Telefona cevap vermeden önce Thatcher'a soruyorum.

"Bildiğim kadarıyla," diyor Thatcher. "Ama Farrow yer değiştirdiğinde her zaman telsiz kullanmıyor."

Moffy'ye mesaj atmak için bekliyorum.

Çünkü arama için daha fazla olasılık var. Xander, Thatcher'ın ona denizci olduğunu hiç söylemediğini bildiği için incinmiş olabilir. Askerlik hizmeti yakın zamanda sızdı ve Banks ile Thatcher takımdaki kafa karışıklığını ve bazı güçlü duyguları yatıştırmak zorunda kaldı. Hem de neden Donanma'ya yazılmadıkları ve babalarının izinden gitmedikleri sorusuna yanıt vermeden.

Kimse bilmiyor.

Burnumu sokmak istemezdim ama Farrow, Donanmadakilerin toplantı sırasında Moretti kardeşlere sataştıklarını söyledi. Akara daha sert sözlerle araya girene kadar.

Thatcher telefonunun ekranına dokunur.

"Thatcher?" Xander'ın sesi biraz nefes nefese geliyor.

"Hey, evlat," diyor Thatcher, alnında endişeyle. "Jane burada; hoparlördesin."

"Bonjour, Xander," diyorum neşeye. "Bulunduğun yerde her şey yolunda mı?" "Evet... hayat devam ediyor, sanırım." Xander biraz pantolonunu indirdi. "Ryke Amca'nın evindeyim.

spor salonu... bu çantaya vurmaya ya da vurmaya çalışmak." Duraklıyor. "Thatcher, boks yapmayı nasıl öğrendiğimi biliyor musun?"

Son zamanlarda Moffy ve Farrow ile daha fazla çalışıyor ve boksa daha fazla ilgi duymaya başladı, bu yüzden Farrow ona öğretmeye yardımcı oluyor.

"Evet," diyor Thatcher, gözleri bende ve çevremizde. Bir elimi kalçama koyup telefona bakıyorum.

"Farrow'a senin, onun ve Banks'in beni eğitmesinin iyi olup olmayacağını sordum. Ringde dövüşmek için. Anladığım kadarıyla çok fazla boş vaktin yok. Bu sadece aklıma gelen bir fikirdi..."

Thatcher gözünü kırpmadan hızlı hızlı düşünüyor. Aklından geçenleri görebiliyorum ve Xander'ı önemsiyor. Ama bu şekilde yeniden bağlanmanın ne kadar sağlıklı olacağını ölçüyor olmalı.

Thatcher'a düşünmesi için daha fazla zaman vermek için, "Farrow ne dedi?" diye soruyorum.

Xander nefesini tutuyor. "Buna hazır olduğunu söyledi."

Thatcher ve Farrow'un şu anda iş arkadaşlığından başka ne olduklarını anladığımdan pek emin değilim. Ama birlikte yer paylaşmaya çok daha istekliler.

Thatcher aniden, "Tamam, ben de varım," diye kabul eder. "Sana ringde yardım edeceğim ama Farrow'la birlikte."

"Evet," diyor sesinde neşeli bir gülümsemeyle. Kalbim kabarıyor. "Sağ ol dostum. Müsait olduğunda bana mesaj at."

"Kulağa hoş geliyor. Kendine iyi bak, evlat."

Telefonu kapattıklarında Thatcher'ın gözlerinde söndürmeye çalıştığı uzak bir bakış vardır. Birkaç kez gözlerini kırıştırarak kendini şimdi ve buraya odaklıyor. Kasları gergindir ve sert bir eliyle ağzını ovuşturur.

Merakım yol kenarına düştü. Yerini endişe aldı. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" Fısıldıyorum ve melek kanatlarını rafa geri asıyorum.

Daralmış gözlerinin arasındaki deri kırışıyor, doğrudan en parlak ışığa bakıyormuş gibi bana bakıyor.

Devam ediyorum. "Belki ihtiyacın olan her konuda yardımcı olabilirim. *Sahte* sevgili olduğumuzun tamamen farkındayım ama ben harika bir kanat kadınıyım. Senin sağ kolun olabilirim."

Dudakları neredeyse yukarı doğru titriyor. "Harika olacağından hiç şüphem yok. Ama ben

Sağ kolun, tatlım. Ben senin ekürünüm."

Çok ezici bir gülümsemeyle gülümsedim. "Ve sen de mükemmel bir ekürisin, ama belki de *ekürimin zaman zaman* bir eküriye ihtiyacı olur ve ben de senin hizmetindeyim." Bir silindir şapkanın ucunu taklit ediyorum.

Gözlerimde eskisinden daha fazla kayboldu. "Eğer benim kanat kadını olmak istiyorsan, sana söylemem gereken bir şey var."

Ona daha meraklı bakıyorum ve çarpışmaya hazırlanıyorum. "Can kulağıyla dinliyorum."

THATCHER MORETTI

Jane'e neredeyse hiç bahsetmediğim bir şeyi anlatmama sadece yarım saniye kaldı. Kimseye. Banks'e bile.

İster ilahi bir müdahale deyin, ister şeytan yüzüme gülüyor olsun, telefonu çalıyor ve bu işi cehenneme çeviriyor.

Gerçek şu ki, üzölmeye yakın bile değölim. Çünkü o benim amacım. Jane için burada olmayı her şeyden çok istiyorum; bu benim hayattaki amacım ve bunu gerçekleştirmek için çoktan hazırım.

"Çok üzgünüm," diyor Jane hızlıca, çantasının fermuarını açıp telefonunu alırken yüzü buruşuyor. "Bunun sadece bir dakika süreceğini söylemek istiyorum, ama eğer ailemse, gitmemiz gerekecek."

Sanırım benim onun koruması olduğumu ve neredeyse bir yıldır onun yanında, günlük rutininin bir parçası olduğumu unutuyor. Telefon görüşmelerinin onda dokuzu onu yeni bir yöne götürüyor.

Her zaman aile.

İri mavi gözleri bana doğru kalktı.

"İhtiyacın olduğu kadar uzun süre dayanmanı istiyorum," diyorum ona, bakışlarımızı ayırmadan. "Her şeyin sonunda hala burada yanında olacağım."

Daha derin nefes alıyor ve tekrar tekrar başını sallıyor, sonra arayanın kimliğini okuyor. "Ben Charlie."

Yirmi bir yaşındaki erkek kardeşini zapt etmek zordur. Kelimenin tam anlamıyla ve aradaki diğer her şey. Çocukla bir tur otobüsünde aylar geçirdim ama onu tam olarak anladığımı söyleyemem. Sadece mesafeli olmayı tercih ettiğini varsayıyorum.

Bu da onu korumayı tam bir bok gösterisi haline getiriyor. Müşteriler arasında en çok 7/24 korumayla çalışan o. Bu eskiden ekip için bir sorundu. Charlie Cobalt'ın korumalığını kim iki haftadan fazla sürdürebilir?

Neredeyse hiç kimse. Charlie'yle eşleştirildikten sonra işi *bırakan* yeni işe alımlarımız oldu ve sonunda onun mükemmel eşini bulduk. Oscar Oliveira ona ayak uydurabilen tek koruma.

Jane telefonun hoparlörünü açıyor. "Charlie?"

"New York'tan ne kadar uzaktasın?" Sesi yumuşak ama biraz hayal kırıklığı duyuyorum.

"Trafiksiz birkaç saatim var." Hoparlörü dudaklarına götürüyor. "Neye ihtiyacınız var?"

Fransızca konuşur ve sonra telefonu kapatır. Jane telefonda biraz hırlıyor.

"Charlie."

Oscar telsizde konuşmuyor. Frekansları Epsilon'a çeviriyorum. Ama kimse Charlie'den ya da Jane'in Hell's Kitchen'daki kardeşlerinden bahsetmiyor. "Durum ne kadar ciddi?" Jane'e soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok." Telefonunu çantasına atıyor ve raftan hızla koyu kırmızı, dantelli bir elbise alıyor. Kumaşın üzerindeki etikette şöyle yazıyor: *Gotik Kalpler Kraliçesi*.

Sadece onun aceleciliğinden bile taşınacağımızı anlayabiliyorum. Mikrofonuma dokunuyorum, yer değişikliğini bildirmek üzereydim ama Jane'e odaklanıp iyi olup olmadığını kontrol ediyorum.

Daha hızlı konuşuyor. "Charlie bana karşı hiçbir zaman açık sözlü olmadı, Moffy ile olan kavgasından önce bile. Her zaman Beckett'a en yakın kişi oldu, buna tamamen saygı duyuyorum."

Başımı sallıyorum. Beckett Charlie'nin tek yumurta ikizi ve Jane bu yakın ilişkiyi çoğu insandan daha iyi anlayabilir. Sanırım Maximoff'la güçlü bir bağı olduğu için - bana her zaman Banks'le olan bağımlı hatırlatan bir bağ.

Lisedeyken sürekli başımıza gelen "ensest" saçmalığıyla bile başa çıktılar. Hiç tanımadığımız çocuklar birbirimize mastürbasyon yapmamız ya da benim kardeşime sakso çekmemle ilgili şakalar yaparlardı.

Hassas değilim. Beni böyle azarlama hakkını kazanabilirsin ve ben gözümü bile kırpmam. Piyadeler yaptı, korumalar hala yapıyor. Ama seni tanıımıyorsam ve bana git kardeşimi em diyorsan, o zaman beni kızdırmaya çalışan bir pisliksin.

Ve seni yere serersem şaşırma.

Sahte randevu operasyonunu kabul etmeden önce Banks'e "ensest" olayının daha büyük bir kamu ölçeğinde patlamasının sorun olup olmayacağını sordum.

Yaptığım her şey kardeşime yansıyor. Asla sadece kendimi düşünmüyorum. Sürekli olarak davranışlarımın onu nasıl etkileyeceğini düşünüyorum.

Birbirimizin aynısıyız. İnsanlar *tek bir* kişi görüyor. Bir varlık. *İkizleri*. Böyle büyüyünce çok şey kaybediyoruz. Ben bir *ben değildim*. Doğuştan bir *bizdim* ve kim olduğumu biliyorum. Kendimi kardeşimden ayırt edebiliyorum.

Savaş, diğer insanların *beni* görmesini sağlamak. Ve sadece *bizi* değil.

Akranlarımın gözünde tekil bir insan gibi muamele görmek için tek yapmam gereken ikiz kardeşimin yanında olmamaktı.

Kolay görünüyor.

Büyürken en çok sevdiğim kişi olması dışında... Yani o kadar da kolay değil. Bir çocuk böyle bir seçim yapmak zorunda kalmamalı. İnsanların seni bir birey olarak görmesi ya da ikizinle arkadaş olmak.

İnsanların ne düşündüğünü bir kenara bırakmak bizi daha güçlü yaptı. Kalın bir derimiz var ve her türlü berbat durumla başa çıkabiliriz. Beş kiloluk bir torbada on kilo bok gibi olan günler için yetiştirildik.

Yine de Banks ile sahte randevu operasyonunu teyit etmem gerekiyordu.

Elinin tersiyle göğsüme vurdu. "Semper Gumby, dostum. Her şey için hazırım."

Kostüm mağazasında, elim hâlâ mikrofonumda, Jane'e bakıyorum. "Charlie sana bir şey söylemedi o zaman?"

"Sadece dairesine gelmemi istiyor ve bir sorun olduğunu söyledi ama ne olduğunu söylemedi." Çantasını düzeltiyor. "Her zaman herkesten daha zeki olduğumu ve gizemleri daha azıyla çözebildiğimi söyler. Ama kimin başının dertte olduğunu bilmeyi tercih ettiğimin de farkında. Charlie'nin bunu saklaması..." İç çekiyor. "...pek hoş değil."

"Onsuz da hallederiz." Adamlarımın gözlerini dört açtığına güveniyorum. Mikrofonumu açıyorum. "Thatcher'dan güvenliğe, Hell's Kitchen'daki sorunlardan haber var mı?"

Jane nefes nefese bana bakıyor, sanki onu üç saat boyunca sikmişim gibi. *Bunu yapmıştık*. Sanki üniversitedeymişiz ve o da gece 3'te sokağa çıkma yasağı olan bir yurttaymış gibi her gece gizlice odasına girip çıkıyordum.

Kan aletimdeki damarlardan pompalanmak istiyor ama ben buz gibi kalıyorum.

Frosty. Çalışırken Jane'i korumayı düşünüyorum.

Çalışmadığım zamanlarda Jane ile seks yapmayı düşünüyorum.

Kulağında telsiz sesleri, korumalar yanıt veriyor ve Jane'le birlikte kasaya doğru ilerlemeye başlıyoruz. Bir kolumu beline doluyorum ve Kupa Kraliçesi kostümünü onun için tutuyorum. Mesajlaşmakla ve yürümeyle meşgul.

Mikrofonumu tıklıyorum. "Anlaşıldı. Jane 10 dakika içinde Oscar Mike'da olacak. Birkaç saat içinde AO'nuzda olacağız." Jane'e bakıyorum. "Muhtemelen Eliot'tır. Koruması gündüz içtiğini ve sonra bir sap burbon aldığını söyledi. Dairesinde güvende. Ama tökezleyerek içeri girdi."

Nefes veriyor, konuşmak üzereyken kafalarımız kasaya doğru aceleyle ilerleyen Farrow ve Maximoff'a kayıyor.

Hepimiz ahşap tezgâhta buluşuyoruz. Parlak pembe saçlı, üniversite çağında bir kız sakız çiğniyor ve bilgisayarın klavyesine dokunuyor. Gizlilik sözleşmesi imzalamış bile. Böylece Jane ve Maximoff rahatça konuşup birbirlerini yakalıyorlar.

Farrow ve ben dışarıda toplanan paparazzilere bakarak geride duruyoruz. Ama Farrow'un kulaklığını takıp radyosunu nasıl açtığını fark ediyorum. Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Neye bakıyorsun lan sen?"

Evet, hâlâ bir şeyler hissediyoruz. "Radyonu açmışsın."

Siyah V yakasını siyah pantolonunun kemerinin içine sokuyor. "Heyecanlanma. Bunu senin için yapmadım."

Bunu es geçiyorum. "Med seni aradı mı?" "Hayır."

Başımı sallıyorum. *Güzel*. Kimse yaralanmamış demek.

"Seninle gelemem Janie," diyor Maximoff, vücudu kaskatı ve tetikte. "Az önce Kinney'den bir telefon aldım. Ağlamamaya çalışıyormuş."

Göğsüm sıkışıyor. Bu ailelerdeki herkesi önemsiyorum. Derinden. Kinney Hale yıllarca büyüdüğünü gördüğüm bir kızdı ve şimdi on üç yaşında. Her gün Hale ailesinin yanındaydım. Annelerini koruyan Farrow'la birlikte.

Kulağa ne kadar garip gelse de birlikte çalışıyorduk. O zamanlar ben Epsilon'dayken o Alpha'da olabilirdi ama yine de aynı Hale aile gezilerine giderdik.

"Olamaz," diye fısıldar Jane. "Ne oldu?"

Kostümü tezgâhın üzerine seriyorum. Farrow, Maximoff'un aldıklarını alıyor, biz de onları kontrol ediyoruz.

Dinliyorum.

Maximoff telefonunu cebine koyar. "Yeni kız arkadaşı Holly önümüzdeki hafta Nebraska'ya taşınıyormuş ve bunu yeni öğrendi."

Jane parmak eklemlerini dudaklarına bastırır. "Bir daha olmaz."

Maximoff gergin bir şekilde başını sallıyor. Kinney'nin ilk kız arkadaşı Viv'i hepimiz biliyoruz, bir tween şovunda oynamak için Los Angeles'a taşındı ve ayrıldılar.

Jane, "Git kız kardeşinin yanında ol," dedi. "Ben kardeşlerimle olan fiyaskoyla ilgileneceğim."

Kostümlerin parasını öderken kulağıma telsiz konuşmaları geliyor. "Thatcher, Farrow- dışarıda bir sorunumuz var." Geçici korumalar konuşuyor. "Birisini Beetle ve Audi'nin lastiklerini kesmiş."

Müşterilerimizin araçlarına göz kulak olmaları gerekirdi. Ama onları eleştirmeyeceğim. Bunu baştakiler yapmalı.

Bir sonraki kararı hızlıca veriyorum ve mikrofonuma konuşuyorum. "Bir çekici çağırın. Şimdi senin işin tamirhanede onların arabalarına bakıcılık yapmak. Güvenliğin Range Rover'larını alacağız."

"Anlaşıldı."

Maximoff ve Jane hattın sonunu duydular.

Farrow, "Şerefsizin biri iki arabanın da lastiklerini kesmiş," diye bilgi veriyor. Maximoff kollarını kavuşturur. "Tipik."

Jane başını sallıyor. "Paparazzileri engellemek için ekstra güvenlik olmadan idare edebilir miyiz?"

Yoksa daha fazla beklememiz mi gerekecek?"

"Sorun olmaz," dedim ona. "New York'a ben giderim." Güvenliğin araçlarını kullanmayı tercih etmediğini biliyorum.

Farrow nişanlısına döner. "Direksiyona geçmeme izin verecek misin, kurt izci?"

Maximoff kararlı bir şekilde, "Belki," dedi.

Farrow "Belki," diye tekrarlar ama iletişim aniden yeniden başlar.

Oscar konuşuyor. "Bence Hell's Kitchen'a gelmelisin Redford."

Lanet olsun.

Farrow ve ben ciddi bir bakış alışverişinde bulunduk. Bu Jane'e vermekten hoşlandığım bir haber değil.

"Sorun nedir?" Maximoff müstakbel kocasına sorar.

Farrow'un önce ekibe cevap vermesi gerekiyor. V yakasının yakasındaki mikrofonunu tıklar. "Ne kadar kritik?" Maximoff ve Jane'e "Charlie'nin evinde bir şeyler oluyor" der.

Jane donuyor. "Acele etmeliyiz." Tezgâhtaki alışveriş poşetlerini topluyor, pembe saçlı kıza hızlıca teşekkür ediyor ve sonra telsizden daha fazlasını duyuyorum.

Oscar kulağıma, "Bence çok kritik değil," diyor. "Charlie daireye girmeme izin vermiyor ama cam kırıkları ve iniltiler duydum. Güvende olmak için Jane'le birlikte bir doktor gelmeli."

Farrow bunu müşterilerimize iletiyor ve ben de kardeşimi Farrow'un yerine Maximoff'un koruması olarak görevlendiriyorum.

Mikrofonumdan Banks'e sesleniyorum. "Adresi sana mesaj atarım." "Tamam," diyor Banks. "Birazdan orada olacağım."

Maximoff yeşil gözlerini Farrow'a diker. "Banks'i sadece benim için beklemiyorsun. O gelene kadar geçici görevlilerden birini yanıma alabilirim. Şimdi New York'a gitmen gerekiyor."

Farrow'un çene kasları titriyor. Girişte duran ekstra güvenliğimizi süpürüyor. Bu tür durumlar için sıkı bir şekilde incelenmiş ve eğitilmiş olan geçici korumalara güvenmek zorunda. Müşterilerimize daha az doğrudan erişimleri var ama yine de bizim adamlarımız. Onları savunacağım ve sonuçta onların hataları benim hatalarım olacak.

Bunu yüksek sesle pekiştirmek üzereydim ama Farrow Maximoff'a "Tamam. Seni burada bırakıyorum." dedi bile.

Jane sabırsızlanıyor. Gitmeye hazır ve Farrow'a soruyor, "Bizimle mi geliyorsun?"

"Hayır, diğer Range Rover'ı alıyorum." Maximoff'un yüzünü sevgi dolu elleriyle kavıyor. "Lütfen burada Banks'i bekle. Dışarı çıkma. Sakın sabırsızca bir şey yapma."

"Bekleyeceğim." Maximoff, Farrow'un başının arkasını tutuyor ve birbirlerinden ayrılmadan önce öpüşüyorlar. Aşkları elle tutulur gibi ve ben bir Scrooge değilim. Tüm olasılıkların onlara karşı olduğu bir meslekte nadir bulunan bir şey buldular.

Bu iki kez olamaz.

Kafamın içinde beni uyaran ipuçlarını duyuyorum. Bir daha *olamaz*.

Jane'in elini elime alıyorum ve onun elini bu şekilde tutabilmeyi ne kadar sevsem de. Onu korumak için en iyi avantajı düşünüyorum.

Çılgılık atan hayranların ve paparazzilerin bulunduğu kapıya ulaştığımızda onu arkama çektim. "Arkamda kal."

"Kitleleri itmek çok zorsa, plan arkaya doğru gitmek mi?" diye merak ediyor.

Kalabalığı değerlendiriyorum. "Olumlu."

Nefes alıyor, hazırlanıyor ve bir saniyeliğine belime yapışıyor, tutuşu serbest düşüş için kendini hazırlayan birine benziyor. Geri uzanıyorum ve

elini tekrar tut. Daha sıkı.

Benimle güvendesin, tatlım.

Bu her zaman vereceğim kalıcı bir sözdür.

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

CHARLIE dairesine girmeme izin vermiyor.

21st katının geniş koridorunda sessizce nöbet tutuyorum. Duvarlar koyu kırmızıya boyanmış, endüstriyel ışıklar koridor boyunca uzanıyor.

Gözlerimi üzerinde altın renkli bir numara olan koyu renkli ahşap kapıya dikiyorum: *2166*.

Beş dakika kadar önce Charlie kapıyı açtı ama sadece ablası için. Jane içeri süzüldü ve bana özür dileyen bir bakış attı. Kapı arkasından kapanmadan hemen önce.

Jane'in yanında olmak en iyi seçenek olabilirdi. Tercih ettiğim şey. İstedğim şey.

Ancak kişisel hislerimi bir kenara bırakırsam - ki müşterim için bunu yapmamam gerekir - ikinci en iyi şeyi de kabul eder ve orada *bir* SFO korumasıyla yetinirdim. Sadece durumu görmesi için.

Ama Charlie tüm güvenliği devre dışı bıraktı.

Farrow siyah travma çantasını *2166'nın* hemen karşısındaki güvenlik dairesinin yanına bırakır.

Hell's Kitchen'daki lüks apartman kompleksi bir koruma için en iyi evdir. Ama 7/24 çalışan kadrodaki çoğu kişi en kötü konutu bile şikayet etmeden kabul eder.

Hepimiz bu ailelerin yaşadıkları çirkin ve acı gerçekler için buradayız.

Onları hendeklerden çıkarmak için. Her ne sikilmişse onu temizlemek için. Her ne halt oluyorsa temizlemeye yardım edememek, itaat etmek zorunda olduğum en zor emirlerden biri.

Ve sadece benim için değil.

Oscar ve Donnelly dairelerinin aralık kapısının yanında duruyorlar. Farrow ve ben, Jane ya da Charlie'nin bizi çağırıp çağırmayacağını görmek için bekliyoruz ama hava o kadar gergin değil.

Eğer bu ölüm kalım meselesi olsaydı, Jane hemen geri dönerdi.

Farrow omzunu gelişigüzel duvara yaslayıp Oscar'dan Donnelly'ye bakarak, "İşte bu yüzden Kobalt İmparatorluğu dramalarından uzak durmaya çalışıyorum," diyor. "Beni siz iki orospu çocuğuyla boş bir koridora götürüyor."

Oscar sırtıyor, üzerinde sadece gri eşofman altı var. Mürekkepli yazılar köprücük kemiği boyunca altın-kahverengi tenini çiziyor ve kıvrıcık koyu kahverengi saçları bir saat önce sızmış gibi dağınık. "Nişanlın burada olmadığı için kızgınsın."

Farrow başını eğiyor. İnkâr etmiyor.

"Üzülme, Redford." Oscar onun omzunu sıkar. "Eminim Maximoff daha sonra sana acıyarak oral seks yapacaktır."

Farrow gülümser. "Bana *acınası* bir oral seksin ne olduğunu açıklamam gerekecek, Oliveira. Daha önce hiç yapmadım."

"Donnelly size açıklayabilir. Elinden gelen tek şey bu."

Donnelly çok gülüyor. Saat 22.00'de bir kase mısır gevreği yiyor - üzerinde siyah boxer-şorttan başka bir şey yok, kolundaki dövme ve piercingli meme uçları görünüyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde örüyorum. Metanetli. Sessiz kalıyorum. Genelde onlara katılan biri değilim ve Farrow'u yumrukladıktan sonra Oscar ve Donnelly beni aralarına almakta acele etmeyecektir.

Bu benim hatam.

Benim hatam.

Ama onlardan korkmuyorum ya da kaçmıyorum. Buradayım. Sessiz ama buradayım.

"Acınası saksolar bir kızla sahte sikişmekten daha iyidir." Donnelly ağzına bir kaşık mısır gevreği atar.

"Thatcher bilirdi," diyor Farrow. Kulağa, bana gerçekten bir gönderme olamayacak kadar rahat geliyor.

Kaşlarım çatılıyor, neden birdenbire beni de dahil ettiklerine şaşıyorum ve biraz da *kafam karışıyor*. İfadem sertleşiyor. *Balık tutuyor olabilirler*. Sadece Jane'le aramızda neler olduğunu görmek için. Beni kişisel olarak önemsemedikleri için böyle bir şey yapacaklarını düşünmemiştim.

Ama onu önemsiyorlar.

Bakışlarımı karşıımızdaki kapıya sabitliyorum. "Müvekkilim ve seks hakkında konuşmayacağım."

Farrow ağzına bir parça sakız koyar. "Sanırım 'sahte' seks demek istediniz."

Kaslarım yanıyor, boynumdaki tendonlar geriliyor ama başımı sallayarak onaylamayı başarıyorum. *Stoacı*. Duvar gibi. Lanet kapıya odaklandım.

Donnelly çenesindeki sütü siler. "Neden bundan bahsetmiyorsun? Walmart'ın dışında seks yaptığınızı zaten biliyoruz."

İçki oyunları yüzünden. Bunu bilmeleri umurumda değil. "Bu Jane'le ilgili değildi, o benim müvekkilim."

Farrow, "Sahte düzüşme yapmaz ve söylemez," diye takılıyor. Bilmeden benim

Göt

. Donnelly sırtıyor. "Peki ya *gerçek* sevişme ve anlatma?" Başımı sallıyorum.

Oscar karışmış saçlarını düzeltiyor. "Eğer Moretti müşterisini gerçekten becerdiyse, sonuçları olacaktır."

Nabzım damarlarımda çimento gibi katılaşıyor. Onlara bakmıyorum.

Farrow bir balon üfler ve ağzında patlatır. "Evet, Donnelly'nin kışına *ikiyüzlü* dövmesi yaptırmamız gerekecek."

Eğer onunla aramı düzeltmek için gereken buysa, bunu yapardım.

Koridordaki asansörün *sesi duyuldu*. Üçü de sessizleşti.

Hepimiz yirmili yaşlarının sonundaki birkaç kadının koridora dökülüşünü izliyoruz. New York'taki üst sınıf bir hukuk firmasında çalışıyormuş gibi iş kıyafetleri giiyorlardı.

Yüksek sesle gülüyorlar ve sonra uzun boylu esmer olan soruyor: "Talia'nın daire numarası kaç?" *Birini ziyarete gelmişler*. Apartman sakini olamazlar o zaman.

Yavaşça yanımızdan geçmeye başlıyorlar ve konuşmaları azalıyor. Kadınların çoğu Oscar'a bakıyor.

Oliveira kardeşler muhtemelen takımdaki herkes arasında en çok kışa sahip olanlardır. Ben heteroseksüelim ama bu onların yakışıklı erkekler olduğunu göremeyeceğim anlamına gelmiyor.

Yanlarından geçip gidiyorlar ve gözleri Farrow ile benim aramda gidip gelmeye başlıyor. Bizi tanıyorlar.

Donnelly bir ağız dolusu mısır gevreğinin arasından onlara sesleniyor: "Hey, sevgilim olmak ister misiniz?"

Esmer kız ters ters bakar. "Git kendini becer."

Farrow nefesini içine çeker. "Çok geç kaldınız. Dün gece bunu zaten

yaptı."

Donnelly sırtıyor, ardından yarısı çiğnenmiş mısır gevreğiyle dilini kadınlara doğru uzatıyor.

Hepsi yüzünü ekşitıyor.

"Tanrım, uh," diye yüzünü buruşturuyor bir sarışın.

"Bir saniye bekle." Kısa boylu, kızıl saçlı kız önce Farrow'u, sonra da beni işaret etti. "Siz ikiniz Maximoff Hale ve Jane Cobalt ile çıkmıyor musunuz?"

Protokol: Gereğinden *fazla meşgul olmayın*. Onları başından savmak üzereydim ama Farrow önce davrandı.

Kollarını gevşekçe kavuşturuyor. "Maximoff Hale kim?"

"Biz aptal değiliz," diye tersliyor esmer kadın, ö n ü m ü z d e durarak.

"Sen *açıkça* Farrow Keene'sin, o da Thatcher Moretti."

"Neden bu kadar ateşli geliyorsun, Barbra?" Donnelly esmer kıza sorar.

"Barbra da kim be? Sen Beckett'in koruması değil m i s i n ?

Kobalt mı? Nerede o?" Beckett sanki birdenbire ortaya çıkacakmış gibi koridorda etrafına bakınıyor.

Duyduklarım: Beckett, Donnelly'nin yatak odasında uyuyormuş. *Sindirella'nın* bale gösterisinden yeni dönmüş ve görünüşe göre Charlie ona ortak dairelerine henüz girmemesini söylemiş.

Evleri dağınık olmalı ve Beckett her şeyin düzenli olmasını seviyor. İşin özü Charlie'nin OKB hastası ikiz kardeşini korumasına dayanıyor.

Donnelly omuz silkiyor. "Beckett Cobalt diye bir şey hiç duymadım."

Bunu kapatmamız gerekiyor. "Konuşamayız," diyorum doğrudan. "Çalışıyoruz."

"Üzerinde *iç çamaşırı var*." Donnelly'nin boxer-şortunu işaret ediyor.

Oscar karşı çıkmak üzeredir ama dikkatimiz *2166'ya kayar*. Charlie'nin dairesine bir şey düşüyor.

"O da neydi?" diye sorar esmer kadın.

Kapı çatırdayarak açılır. Jane dışarı süzülür, gözlerini kadın grubuna dikmiştir ama rotasını düzeltmekte iyidir.

Selamlamak için gülümsüyor. "Merhaba."

"Jane anasını siktiğimin Cobalt'ı," dedi esmer kadın. "Anneni *seviyoruz*." "O bizim idolümüz," diyor sarışın.

"Benimki de," Jane daha fazla gülümsüyor ve gözleri çaktırmadan bana kayıyor. Yaklaşıyorum, parmaklarım kalçasını okşuyor ve kulağıma hızla fısıldıyor, "Charlie bu pisliği Oscar'ın temizlemesini istemiyor. Seni ve Farrow'u içeri alması için onu ikna ettim."

Anlaşıldı. Kolumu beline doluyorum ve Farrow'a Charlie'nin dairesine girmesi için başımla işaret ediyorum. Duvarı tekmeliyor ve travma çantasını alıyor. Dikkat çekmeyecek kadar lakayt.

Oscar ve Donnelly güvenliğin dairesine geri çekiliyor. Kapıyı kapatarak. Jane'in kadınlardan özür dilemesi kolay olur.

Farrow'un hemen arkasındayız.

İçerideyken kapıyı kilitliyorum.

"Adımına dikkat et," diye uyarıyor Jane, dört yatak odalı daire loş bir şekilde aydınlatılmış. Buraya daha önce çok gelmişim. Yüksek tavanlar, koyu ahşap zeminler ve deri mobilyalar - lüks bir bekâr evine benziyor ve daha önce hiç bu kadar yersiz bir tabak, şarap kadehi ya da yastık görmemişim. Şimdi, geniş daireyi incelerken, yumruk yumruğa bir kavga çıktığını ya da birinin mutfak dolaplarını yağmaladığını ve dramatik olsun diye her tabağı ve içki bardağını kırdığını düşünürdüm.

etkisi.

Cobalt'ları tanıyorsam, ikisi de olabilir.

Kırık camlar botlarımın altında çıtırdıyor. Oturma odasının ilerisinde, viski tüylü halıyı lekeliyor ve döşeme tahtalarına sızıyor.

Eliot Cobalt'ı görüyorum.

Gömleksiz ve uzaktaki duvara, bir kitaplığın yanına yığılmış; kırmızı şarap beyaz pantolonuna akıyor.

"Başta kan olduğunu sandım," diye itiraf ediyor Jane. "Neyse ki sadece şarapmış.

Yaralı değil."

Farrow onu kontrol etmek için yaklaşır. Eliot'ın sersemlemiş gözleri açık kalmak için savaşıyor.

Charlie yatak odasından çıkar. Elini saçlarında gezdirir. Saç telleri binlerce farklı yöne doğru uzanıyor. Açık bir düğmenin altında zayıf bir yapı, şarap lekeleri beyaz kumaşı lekeliyor. Bana bakıyor. "Merak ettiğin buyusa, bunu pek sık yapmaz."

"Değildim." Dürüst olmak gerekirse, aklımdan bile geçmedi. Sadece elimden geldiğince yardım etmek istiyorum ve şu anda yerde keskin, kırık camlar görüyorum. Jane ince babetler giyiyor. Bunu ne kadar çabuk temizleyebilirsek, daha büyük bir karmaşayı o kadar çabuk önleyebiliriz.

Jane Charlie'ye bakar. "Thatcher'a Eliot'ın yeni oyunundan bahsettim bile." Söyledi.

Buraya gelirken arabada Eliot'ın New York'a taşındığında yeni bir tiyatro topluluğuna nasıl katıldığını anlattı. Jane tüm erkek kardeşlerinin

yaklaşan oyunda bir alkolik olarak rol aldığında endişelendi. Eliot kendini zanaatına kaptırdı. Metot oyunculuğu, demişti bana.

Jane parmaklarını ağzına götürür ve Farrow'un Eliot'a doğru eğilmesini izler. Nabzını kontrol ediyor.

"Sabah kendinden nefret edecek," diyor Jane. "Kendinden geçmeyeceğine, kafayı bulmayacağına söz vermişti."

"Ona gerçekten inandın mı?" Charlie ona aklını kaçırmış gibi bakar.

"İstedim," diye iç geçiriyor Jane.

Eliot gözlerini açmaya çalışır gibi kısıyor. Önce bana bakıyorlar. "Bu benim... sahte kayınbiraderim mi?" Yere yığılmadan önce bu sözleri zar zor söyleyebildi ve yanındaki kâseyi elinden kaçırdı. Farrow onu kapıyor ve ağzının altına koyuyor.

Kayınbiraderim. Bu Eliot'ın normal mizahı ve bunun sadece sarhoş şakası olmadığını biliyorum.

Jane sanki daha yakın olmak için çağrılmış gibi bana yaklaşıyor. "Eliot, ben sahte evli değilim," diye düzeltiyor onu. "Thatcher benim sahte *erkek arkadaşım*. Seninle sahte bir ilişkisi yok."

Eliot bileğinin tersiyle ağzını siler. "Aldatmacanın izini kaybediyorum sevgili kardeşim."

Charlie duvardaki eğik bir tabloyu düzeltmek için odayı geçerken, "Sabrım tükeniyor," diyor. "Seni bir saniye daha yalnız bırakıyorum ve sen şimdi şarap şişelerini mi kırıyorsun?"

"Bu...bir..." Eliot'ın gözleri yavaşça kapanır. "Kaza." Sözcük nefes nefese ve yumuşak çıkıyor. Bir yastığın üzerine yığılacakmış gibi eğiliyor.

Yastık yok. Sadece sert zemin.

Farrow, kafasını sertçe yere çarpmadan önce onu omuzlarından yakalıyor.

Diğer Kobalt kardeş neredeyse büyük bir kırık parçanın üzerine basarken, "Charlie, ayaklarına dikkat et," diye sesleniyorum. Bir çift parmak arası terlik giyiyor.

Yere dik dik bakıyor. "Bu-"

"Tamir edilebilir," diye araya giriyor Jane. "Biz yardım edeceğiz." Benden ona doğru eliyle işaret ediyor. "Camları ve lekeleri biz hallederiz. Sen de bizim gözden kaçıracağımız ama Beckett'in fark edeceği küçük şeyleri halledersin."

Charlie başıyla onayladıktan sonra bakışlarını bana diyor. "Sahte erkek arkadaşın olsun ya da olmasın, burada olmak zorunda değilsin. Ama buradasın. O yüzden teşekkürler." Bu bir

Teşekkürler. Noktasına kadar. Ama içten. Ben cevap veremedim şömineye odaklanıyor ve odayı geçerek üzerindeki boş bir şarap şişesini alıyor.

Bunun üzerine ayrıldık. Jane ve ben mutfığa gitmeden önce Farrow'a son bir kez bakıyorum. Farrow Eliot'ı yan yatırıyor ve Charlie'den bir bez istiyor. Bu günlerde onun sağlık ve güvenlik ekibinde olmasına seviniyorum. Oturma odasından çıkarken hiçbir çekincem ya da endişem yok.

Ocağın üstünden gelen ılık ışık mutfığı aydınlatıyor ve şimdi Jane'le tekrar baş başa kalınca hava durgunlaşıp koyulaşıyor. Söylemediğim çok şey var. Hâlâ söylemek istediklerim var. Özellikle de kostüm mağazasında neredeyse ona söyleyeceğim şeyler. Ama doğru zaman olduğundan emin değilim. Eğer gerçekten olacaksa.

Jane temizlik malzemelerini toplamak için eğilir. Charlie'nin telefonunu aldığından beri gergindi ama burada olmak endişesini azalttı. Daha rahat nefes alıyor. Daha az stresli.

Yine de, "Jane, iyi misin?" diye sordum.

"Evet," diyor. "Bu çözülebilecek bir durum değil." Bana bir fırça ve faraş seti uzatıyor ve sonra elinde şeffaf bir kapla ayağa kalkıyor. Temizleyici şişeleri, çöp torbaları, temizleyiciler ve daha fazlası özenle içine yerleştirilmiş.

"Öyle," diye kabul ediyorum.

Bir şey düşünerek dudaklarını kaldırıyor. "Onu bir erkek arkadaşla tanıştırsam Charlie'nin nasıl tepki vereceğini hep merak etmişimdir." Sesini fısıltıya indiriyor. "Kardeşlerim arasında en öngörülemez olanı o." Kabı tezgâhın üzerine koyuyor ve kapağını açıyor.

Ve tüm erkek kardeşleri onun hiçbir arkadaşıyla tanışmadı.

Bir çift dirsek hizasında sarı lastik eldiven çıkardı. "O *çok* Seni hemen içeri alırım." diyor bana. "Bu nadiren olur."

"Muhtemelen güvenlik görevlisi olduğum içindir."

İkna olmuş görünmüyor. "Muhtemelen."

Başka bir neden bilmiyorum ve bu konuda endişelenemem.

Malzemelerle birlikte oturma odasına dönüyoruz. Ben halılara odaklanırken o da parkeyi alıyor. Camları süpürüp lekeleri çıkarıyorum.

Beş dakika sonra, Jane "Thatcher" dedi.

Kendi alanımdan, onunkinden birkaç metre öteye bakıyorum. Jane'in eldivenleri hâlâ üzerinde, lastik kısımları şarapla ıslanmış. Ama saçını toplamayı unutmuş. Bir dal

dudağına yapışmış ve kollarını uzatmış, eldivenlerle kendine dokunmamaya çalışıyor.

Saç telini koparmaya çalışıyor. "Ölümcül bir hata yaptım."

"Ölümcül değil," diyorum ve yanına geliyorum. Şöminenin yanındaki temiz bir zemin parçasının üzerine diz çökmüştü. İkimiz de kardeşlerinin ve Farrow'un oturduğu pencereye bakmaktan kaçınıyoruz.

Bizi

görebiliyorlar.

Bizi

duyabiliyorlar.

Sahte flört ettiğimizi düşünüyorlar. *Sahte* sevişme. Gerçeklerden o kadar uzak ki bu odada olmak bile bir yalanın içinde yüzmek gibi geliyor.

Ama ben buradayım. Onun yanındayım. Ve gerçekten olmak istediğim başka bir yer yok.

Onun boyuna yaklaşmak için çömelıyorum. *Bizi izliyorlar*. Şimdi bunu düşünemem. Saçlarını dudaklarından çekiyorum. Doğal. Doğal görünüyor.

Ben sadece onun korumasıyım.

"Teşekkür ederim," diyor ama nefesi sanki onu tam buraya götürmeme bir saniye kalmış gibi ağır. Dün gece onun içindeydim. Ondan önceki gece de. Ve birkaç saat içinde, yine bacaklarının arasında olacağım.

Ben de orada olmak istiyorum.

Islak döşeme tahtalarına dönmek üzere.

"Bekle." Bileğimdeki saç bandını hızla yuvarlıyorum. Saçlarım omuzlarıma ulaşmıyor ama topuz yapabileceğim kadar uzun.

Ne yaptığımı anladığında gülümsemesi genişliyor. Gözlerimiz hiç ayrılmıyor, saçlarını ellerimde toplamaya başladığımda bile. Dağınık.

Mükemmele yakın bile değil.

Ama saçlarını başının tepesinde bir düğüm haline getirebildim. İşim bittiğinde eldivenli eli topuzunun üzerinde geziniyor ve odada bir ayna arıyor. Yok.

Gözleri benimkilere takılıyor. "Nasıl görünüyorum?" diye soruyor.

Çok güzel.

Ama Charlie ve Farrow'un sıcak bakışlarını hissediyorum. Sessizler, bu da dinledikleri anlamına geliyor.

Siktir et.

"Çok güzel," diyorum ona.

Şaşkınlık dudaklarını aralıyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşıyor. "Tom bu sabah telefonda sana fahri Kobalt dedi," dedi. Bunu bilmiyordum.

Charlie kulak misafiri oldu ve bize seslendi. "Siz ikiniz sahte randevuları bırakana kadar." Sarı-yeşil gözleri beni delip geçiyor. "Sonra tekrar balkabağına dönüşürsün."

Birbirimizin bakışlarını tutuyoruz.

Bana tüm bunların içindeki Sindirella diyor. Ve belki de haklıdır.

Hiçlikten geliyorum ve birdenbire ait olmadığım bir dünyaya buyur ediliyorum. Jane ve benim aramda rahatsız edici bir gerilim esiyor. Güvenlik, sahte randevu operasyonunun "sonunu" başımızın üzerinde tutuyor. Cadılar Bayramı'ndan daha erken gelebilecek olmasından nefret ediyorum. Bu konuda bir bok yapamamaktan nefret ediyorum.

En çok da ayrılmak zorunda kaldığımızda ona güzel diyemeyecek olmaktan nefret ediyorum. Yüksek sesle değil. Kafamın içinde kalacak. Her zaman olduğu gibi.

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

Sevgili Jane,

Umarım iyisindir. Sana saygın bir erkek ayarlama niyetimin iyi niyetli olsa da yersiz olduğunu şimdi anlıyorum çünkü kendine zaten bir erkek arkadaş bulmuşsun. Onunla tanışmayı ve seninle yüz yüze konuşma fırsatı bulmayı çok isterim. Bu hafta sonu bir ikindi çayı için müsait olursanız haber verin.

Sevgiler,

Büyükanne Calloway

O e-posta hala kafamı kurcalıyor. Jane dün onu bana gösterdi ve açıkça şöyle dedi: "Bütün bu çileyi sona erdirmek zorundayım. Bunu yapmanın tek yolu da büyükanmemle buluşmak ve ona aklımdan geçenleri anlatmak." Onu suçlamıyorum. Büyükanne Calloway çok sessiz, çok suskun ve lanet olası gölgelerde gizlendiğinde her zaman daha kötü oluyor.

Jane de daveti kabul etti.

Ve şimdi meşhur Avondale Club'da deri bir koltukta oturuyoruz. Zayıf aydınlatılmış salonda puro dumanı tütüyor ve kokteyl masaları, kanepeler ve sandalyelerin hepsi mavi kanlı aristokratlarla dolu.

Jane pastel desenli çantasını karnına yaklaştırıyor. Yan yana oturuyoruz ama birbirimize dönmüşüz. Dizler birbirine vuruyor. Bacaklar birbirine sürtünüyor. Elim kalçasının iç kısmına yapışmış gibi, sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi.

Gözleri bana takılmadan önce odanın içinde geziniyor. "Geç kaldı."

Büyükannesinin nerede olduğunu telsizle öğrenebileceğimi düşünerek mikrofonuma dokunmaya gidiyorum ama parmaklarım yakamın kumaşına sürtünüyor. Kablo yok.

Mikrofon

yok.

İletişim

yok.

Görevde değilim. Sadece Jane'in erkek arkadaşı olarak buradayım.

Nefret etmiyorum. Ama keşke en azından şok tabancam yanımda olsaydı. Büyükannesini şoklamazdım. Odanın öbür ucundan ona sarkıntılık eden puştlardan birini vururdum. İki hedef, pencerenin yanındaki yüksek bir masada puolarını tütürüyor ve sanki onun vücudunu hafızalarına kazıyormuş gibi onu aşağı yukarı süzüyorlar.

Bundan nefret ediyorum.

Bir kolumu Jane'in beline dolayarak gerginliğini farklı bir şekilde azaltmaya çalışıyorum. "Banks'e gidip kızın tahmini varış süresi hakkında bir şey söyleyip söylemediğini sorabilirim."

Kardeşim Akara'yla birlikte salonun birkaç basamak yukarısında, maun bir yarım duvarla ayrılmış ilk salonda oturuyor.

Avondale Kulübü, ilk katıldığımdan beri güvenlik arasında bir konu olmuştur. Hales, Meadows ve Cobalt'lardan sadece birkaçı katılıyor. Daha da azı bunu düzenli olarak yapıyor. Cep telefonlarının kapıların ötesine geçmesine izin verilmiyor ve kulübün kendi güvenliği o kadar sıkı ki bizimkilerin ilk salondan geçmesine bile izin verilmiyor.

Ancak bu açıdan ana salonu net bir şekilde görebilir ve işinizi yapabilirsiniz. Dürüst olmak gerekirse, ekipteki çoğu kişi sadece içeriği görmek istiyor. Buraya geldiklerini söylemek için. Sadece en varlıklıların toplanacağı bir yer.

Çoğunlukla, bütün gün kulüpte görev başında olmak sıkıcı bir iş olarak kabul edilir. Ve bir koruma ikinci kez gitmek zorunda kaldıktan sonra, çok hızlı bir şekilde şikayet etmeye başlayacaktır.

Her zaman güvenlik alanında çalıştıkça bir gün buraya gelebileceğimi düşünmüşümdür.

Sadece erkek arkadaş olarak olacağını hiç düşünmemiştim.

Sahte erkek arkadaş. Koruma değil.

Jane başını sallıyor. "Hayır, burada kalmanı tercih ederim," diyor ve bana doğru eğiliyor. "Burası beni ürpertiyor. Babam bazen burada iş yapar ve çocukken eve döndüğünde hep biraz farklı olurdu." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Bakışları bana batıyor. "Babam birçok *yüzü olduğunu* ve burası için takındığı *yüzün* hepsinden soğuk olduğunu söyler."

İsa.

Bana hatırlatıyor.

Onun da buraya ilk gelişi.

"Fazla kalmayacağız," dedim ona. Büyükannesiyile konuş. Çıkın dışarı. Operasyon bu. Kaçmak yok.

"Evet," diye kabul ediyor. "İhtiyacımız olandan daha uzun değil. Ve eğer geciken büyükannem nazıkçe ortaya çıkarsa, bu işi daha da çabuk halledebiliriz."

Spor ceketimin kolunu geriye kaydırıp saatimi kontrol ediyorum. Kim kendi özür turuna geç kalır ki? Bu saçmalık.

Jane'in dizleri zıplamaya başlar.

Sikeyim.

Aramayı ben yaparım. "Beş dakika sonra gidiyoruz." Relief omzunu indiriyor. "Evet."

Avucunu uyluğumun iç kısmına dayıyor ve daha da yaklaşıyor.

Konuklardan gelen yumuşak konuşmalar kendi konuşmalarımızı bastırıyor. Kulübün her bir üyesi aynı Yale Gizli Topluluğu'ndan olabilirmiş gibi görünüyor.

Uyum sağlama konusunda iyi iş çıkarıyorum. İş için daha havalı siyah kravat etkinliklerine bile katıldım.

Hizmetçiler odanın içinde dolaşır, gümüş tepsilerde şampanya flütleri taşırlar. Jane bir tane ister. Sunucu bir kadeh alması için eğilir.

Uzanmıyor. "İki bira alabilir miyiz?" Adam göz kırpmıyor. "Bu Dom Pérignon."

"Farkındayım," diyor. "Ama ben daha çok bira içerim. İki pint Guinness belki?"

Sunucu başını sallar ve hızla ayrılır.

Jane en sevdiğim birayı biliyor. Bu basit gerçek kanın güneye akmasına neden oluyor. Elimi kalçasına götürüyorum. Lanet bir mıknaş gibi. Bana doğru bakmak için kayıyor ve avucum bebek mavisi elbise pantolonunun biraz daha yukarısına kayıyor. Uygunsuz hale gelmeden önce duruyorum.

"Guinness," dedim önce.

Gülümsüyor. "Öpücüklerin en iyisi."

Hay sikeyim. Boştaki elim başının arkasına doğru kalkıyor, ona bu tür öpücüklerin nasıl hissettirdiğini hatırlatmaya hazırlanıyor. Halkın içinde olmasaydık daha fazlasını yapardım. Masanın üzerinde olurdu. Bacakları açık. Dilim için hazır. Sonra da sikime.

Ben de ona "Ayrıca en iyi seks türüdür." diyorum.

Kızarıklık boynuna doğru akıyor ve dudaklarından sığ bir nefes çıkıyor.
"Guinness seksi yaptık mı?"

Başımı sallıyorum.

"Bunu düzeltmeliyiz. Kesinlikle," diyor ve ellerini başka nereye koyacağını bilemiyormuş gibi göğsümü okşuyor. Gözleri kasıklarına düşüyor. Sanırım onları oraya koymak istiyor. Cehennem kadar seksi ve şu anda ona kız arkadaşım diyebilirim. *Sahte bir kız arkadaş* ama yine de güzel bir duygu.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama dördümdeki hareket gözüme çarpıyor. Kot pantolon ve tişört giymiş kuzeni yaklaşıırken ikimiz de başımızı kaldırıp bakıyoruz.

Kulüp için ciddi bir kural ihlali söz konusuydu ancak Sullivan Meadows bunu atlatmayı başardı.

Tesis sahibine göre, kendisi tesise ayak basan ilk Olimpiyat altın madalyalı sporcu.

"Uyarayım, burada kek ya da çörek yok," diyor Sulli ama küçük bir tabakta bir yığın hamur işi taşıyor. "Güzel bir çay partisine yazık oldu."

Jane'in yanındaki kanepeye yığılır.

Jane gülümseyerek "Geldiğin için teşekkürler," diyor ve onun yanağını sıkıyor. "Evet, b u r a y ı kontrol etmeliydim." Sulli elindeki poğaçayı ağız. "Hâlâ anlamıyorum. Burası biraz karanlık." Boynunu Akara ve kardeşimin dinlendiği ilk salona doğru uzatıyor. Görevde oldukları için salonun bu kısmına inmelerine izin verilmiyor.

"Hiç adil değil," diye küfrediyor Sulli. Bu konuda ona katılıyorum.

Jane başını sallar. "Burası benim son tercihim olacaktı ama büyükannemle tartışmak istemedim."

Sanki havadan çağırılmış gibi, büyükannesi özel bir yemek alanına açılan iki çift kapıdan çıkıyor.

Gri saçlarını topuz yapmış, kemikli boynunda inciler, sıkı bir gülümsemeyle yanından geçiyor. Kimse bir şey söyleyemeden Sulli'nin kıyafetini fark ediyor. Köprücük kemikleri helyum emmiş gibi dışarı fırlamıştı. "Ah Sullivan, canım, kıyafet kurallarıyla ilgili e-postayı almadın mı?"

"Anladım, ama babama sordum ve bana bunun isteğe bağlı olduğunu söyledi." Sulli bir sonraki hamur işi lokmasına gülümsüyor. Gerçekte babası ona istediğini giymesini ve suçu babasına atmasını söylemişti.

Büyükannesi iç geçirir. "Tabii ki yaptı." Başını bana doğru çevirdi. Jane ve ben ayağa kalktık ve büyükannesine elimi uzattım.

Salla.

Öyle yapıyor. "Thatcher, sonunda torunumun erkek arkadaşıyla tanışmak çok güzel." Beni hızlıca bir gözden geçiriyor. "Kıyafet kurallarına uyabilmen çok hoş..."

Düşünmek kelimesini ölü bir nota gibi havada asılı bırakıyor.

Jane'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Neyi düşünerek, Büyükanne?"

Başımı sallıyorum. Şu anda sürtüşmeye neden olmak istemiyorum. Jane büyükannesinden bir özür ve söz almak için burada. Hepsi bu kadar. Başka her şey gereksiz.

Aramızın iyi olmasına gerek yok.

Herhangi bir şartta olmamıza
gerek yok.

Büyükanne Calloway sunucunun tepsisinden bir flüt şampanya kapar. "Jane, canım, o buralı değil," diyor. "Herkesin yüksek sosyetenin geleneklerinden haberdar olduğunu düşünmek saflık olur. Hepsi bu." Gözleri iki biramızı taşıyan garsona takılıyor. "Bunlar bizim için değil." Eliyle onu başından savıyor.

Jane sinirli bir nefes verir.

"Bizi çaya davet etmiştiniz hanımefendi," diye hatırlatıyorum büyükannesine. *Kaçmak yok.*

Girip çıkıyoruz.

Dudaklarını büzüyor. "Önce sohbet etmek kibarlıktır."

"Saygılarımla, hanımefendi, on beş dakika geç kalmamak da kibarlıktır," diye karşı çıkıyorum.

Omuzları kilitlendi.

Sulli nefesinin altında bir *uh-oh* mırıldanıyor ve deri koltuğa çöküyor, geri kalanımızı ayakta bırakıyor.

Jane yanımda savaşa hazırlanıyormuş gibi, "Geç kaldın," diyor. "Ve bunun için de özür dilemedin."

Büyükannesi gözlerini Jane'e diker. Birden yumuşamış gibi görünüyorlar. "Annene çok benziyorsun."

Jane başını sallayarak, "Ben o değilim," diyor. "Öyle olsaydım, burada dikiliyor olmazdım. *Sert* bir sesli mesaj alırdın ve sonra en az bir yıl boyunca benden haber alamazdın. Bunu yapmayı düşündüm ama bunun yerine sizinle oturup konuşmayı gerçekten çok isterim."

"Şimdi," diye ekliyorum. "O meşgul, hanımefendi."

"Çok meşgulüm." Jane gülümsüyor. "Olmam gereken daha çok yer var." Kendisinden üç kat yaşlı adamların ona bir et parçasıymış gibi baktığı bir salonda değil. Tercihen benim de şok tabancamın olduğu bir yerde.

Ve bir silah.

Ve telsizlerim.

Büyükanne Calloway keskin bir nefes alır. "Sadece sen, yeni erkek arkadaşın ve kendim için bir masa ayırttım. Sorunlarımızı konuşmak için biraz özel zaman ayırabileceğimizi umuyordum."

Sulli gömleğinin içine kırıntılar bırakarak, "Oh, lanet olsun, sorun değil," diyor. Jane ve o bir gülümsemeyi paylaşıyorlar. "Burada oturup bu çörek olmayan keklerden ve çörek olmayan çöreklerden biraz daha yiyebilirim." Akara'ya, gidip Banks ve onunla takılacakmış gibi bakıyor.

Büyükanne Calloway Sulli'nin omzuna dokunur. "Başka zaman, canım. Annene aramasını söyle. Bir süredir onunla konuşmadım."

"İletirim," diyor Sulli.

Büyükanne Calloway Jane'den bana baktı. "Beni takip edin."

ON DAKİKA. Saat tuttum. Özel masaya oturduğumuz andan ayrılmak için ayağa kalktığımız ana kadar. Ve on dakikanın tamamı bana acımasız bir el altından bez parçası gibi geldi.

"Çok özür dilerim," diye onuncu kez özür diliyor Jane. Eski bir ahşap merdivenin basamağına oturuyor. Salona dönmeden önce küçük bir şarap dolabına girdik. Raflar ve şarap rafları en az üç metre yüksekliğe ulaşıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Paltom kaslarımı sıkıyor. "Üzülme tatlım."

Bir saniye daha bana bakıyor.

Devam ediyorum, "O kadar da kötü değildi."

Gözleri büyüyor. "Sırf nasıl yeneceğini biliyor musun diye görmek için *salyangoz* getirdi. Eğitiminle ilgili sorular sormaya da kalkma."

Büyükannesi Wharton'a gidip gitmediğimi sordu.

Hayır dediğimde bir sürü Ivy Leagues listelemeye ve onları sormaya başladı.

Jane'in araya girip ona söylenmesi gerekeni söylemesi biraz zaman aldı. Jane'in izni olmadan Jane'in özel hayatını ilgilendiren bir şey yapmaması gerektiğini. Eğer kardeşlerinin ya da kuzenlerinin başına böyle bir şey gelirse, bunun bedelini cehennemde ödeyecekti.

Jane
sağlamdı.
Kararlı.

Ve büyükannesinden yarım ağızla bir *özür* bile aldı. Nereli olduğum ve sosyeteye uymadığımla ilgili tüm o el altından yapılan yorumları bir kez daha görmek ve duymak için bile kabul ederdim.

Ama Jane'in bu süreçte beni koruyamamış gibi hissetmesini de anlıyorum. Kalkanlara ya da korkuluklara ihtiyacı olan son kişi benim. Büyükanne Calloway bütün gün bana el altından laf atabilir. Jane'e bir şey yapmadığı sürece bana bir şey olmaz.

Hepsi bu kadar.

Gözlerim Jane'in gözlerine gömüldü. "Büyükkanneni ben halledebilirim." Kibar davrandım. Sesimi yükseltmedim. Şok tabancamı istemedim ama sadece *bir kez*. O da kafamın içindeydi, yani orada bir hata yok. "Ve," diye devam ettim. "Bunu yaptığın için memnunum. Bence senin ona söylemeye ihtiyacın olduğu kadar onun da tüm bunları duymaya ihtiyacı vardı."

Başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum."

Bir elimi uzattım. Açtığım avucuma bakıyor ve dudakları yukarı kalkıyor. "Merci." Elimi tutuyor ve merdivenden ayağa kalkıyor.

"O halde anlaştık," diyor daha güçlü bir nefes alarak. "Pişmanlık yok."

"Burada da yok."

Daha parlak gülümsüyor ve kalçasındaki çantasını düzeltiyor. "En iyi tarafı da Noel'e davet edilmemiş olması, yani onu bir süre daha görmek zorunda kalmayacağım."

"Kimin çağrısıydı bu?"

"Annemin," diyor daha geniş bir sırtıışla. "Ama bu karar aslında Yunanistan'dayken verilmişti. Maximoff ve Farrow'a söyledikleri için."

Güzel. Sanırım ailenin çoğu Büyükanne Calloway'den arınmış bir bölgede daha mutlu olacak. Güvenlik açısından bir şey değişmeyecek. Yine haydutluk yapmaya karar verirse diye onu izlemeye devam edeceğiz.

Jane ve ben yakınlaşıyoruz. Elimi sırtının alt kısmında gezdiriyorum ve o da elini arka cebime sokarken nefesi daralıyor. Birlikte ilerliyoruz.

Küçük dolabın bu kadar yakınından şampuanının kokusunu alabiliyorum. Bahar. Çiçekler. Sarhoş edici.

"Biz sadece şarap dolabında yaşayan ve hiç pişmanlık duymayan iki kişiyiz," diye fısıldıyor Jane. Sessiz bir an için birbirimize bakıyoruz. Sikerim böyle işi. Eğiliyorum

ve onu öperim. Dudakları benimkilerin altında şişiyor. Parmak uçlarında duruyor ve sonra ikimizin de üzerindeki gerginliği azaltmak için onu kaldırıyorum. Daha göz hizasında. Dudaklar aynı hizada.

Onunkinin altını emiyorum.

Nefesi boğazında düğümleniyor ve parmakları saçlarımı sıkıyor. Ama sikimin onun için yalvarmasına neden olan şey, etrafımda sıkışan kalçaları.

"Thatcher," diye nefes alıyor kulağıma, etime damlayan bal gibi.

Ağzımı boynuna bastırıyorum. Biraz inliyor.

Tanrım.

Sadece gözleriyle buluşmak için geri çekiliyorum. Açık konuşmalıyım. "Seni yere bırakacağım," diyorum ona. "Çünkü öpüşmeye devam edersek, sikimi içine sokacağım."

Yanakları kızarıyor. "Kulağa hoş geliyor..."

"Jane."

"Hoş ve daha sonra planladığımız saatte yapabileceğimiz bir şey demek istemiştım." Gülümsüyor ve göğsümü okşuyor. "Beni yere bırakabilirsin." Planladığımız saat: *bu gece*. Yeterince hızlı gelemedi.

Onu ayağa kaldırmak için tüm enerjimi harcıyorum. Ama böyle öpüşmeye başladığımızda aşırıya kaçma eğiliminde olduğumuzun farkındayım. Çok doyumsuz. Birbirimizin vücuduna çok açız.

Babetlerini yere vuruyor ve derin bir nefes alıyor. Kıyafetlerini düzeltmesini bekliyorum. Aşk tutamaçlarının altına kayan pantolonunu yukarı çekiyor.

Gözlerime baktığında, "Gitmeye hazır mısın?"

diye sordum. "Evet."

Kapıyı açarken hâlâ dikkatliyim. Tedbir olsun diye önce ben kırıyorum.

İki ses içeri süzülüyor. Dışarıda duruyorlarmış gibi net. Bizi görmeleri pek önemli değil. Halk çıktığımızı sanıyor. Tam daha geniş açacaktım ki *onun* adını duyunca durdum.

"*Jane Cobalt* burada," diyor kadın. Sesi çok fazla puro içmiş gibi çakıllı.

"Gördüm," diyor başka bir kadın. "*Princeton'a* matematik için gitmişken aşk kitapları anlattığına inanamıyorum. Kız diplomasını boşa harcıyor."

"Cidden, neden okula gitti ki?" Sesler artık duyulamaz hale gelene kadar uzaklaşıyor.

Arkamı döndüğümde Jane'in gözlerini devirdiğini görüyorum. "İyi misin?" diye sordum.

"Herkesin bir fikri var," diyor bana. "Hepsi hoş ve iyi değil ve istediklerini düşünebilirler ama bu benim yaptığım şeyi değiştirmeyecek. Bu yüzden cehenneme gidebilirler ve orada eleştirecek başka birini bulabilirler."

"Katılıyorum," diyorum.

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Bunu yapman hoşuma gidiyor."

"Ne yapacağım?" Şimdi kapıyı tamamen açıyorum. Koridor temiz.

"Anlatmak istediğinizi anlatmak için sadece bir ya da iki kelime söyleyin. Sanki tek gereken buymuş gibi. Ve senin için öyle." Bakışlarımı güçlü bir vuruş için tutuyor. "Bu gerçekten hoşuma gidiyor."

Kısalığımı ya da sessizliğimi sevdiğini söyleyen başka bir kişi sayamam.

Geri dönüyoruz. İkimiz de önümüzden çok birbirimize bakıp duruyoruz. Ana salona açılan kemerli kapının önünde duruyoruz.

"Bölmek istemem ama siz ikiz misiniz?" Bu soru kırılmış bıyıkları olan orta yaşlı bir adamdan geliyor. Banks'in oturduğu ve hâlâ Akara'yla sohbet ettiğini gördüğüm ilk salonu işaret ediyor. "Çift gördüğüme yemin edebilirim."

"Evet efendim, ben bir ikizim." Ayrıntıya girmiyorum. Başka bir şey söylemiyorum. Gerçekten öyle hissetmiyorum. Ama sorduğu için kendisini kötü hissetmesin diye gülümsemeye çalışıyorum.

Gülüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yeğenlerimin ikiz olduğunu biliyorsun. Altı yaşındalar.

Çok güzel."

Çok tatlı olduklarına eminim ama hiç anlamayacakları şey, hiç tanımadıkları insanlarla sorgusuz sualsiz sohbet etmek zorunda kalmak.

Telefonunu çıkarıp bana fotoğrafları göstermesine bir saniye kaldı.

"Bu çok ilginç," diyor Jane ama bakışları yaşlı adamda değil. Bizim bıraktığımız kanepeye sabitlenmiş durumda.

Sulli artık yalnız değildir. Yirmili yaşlarında tiki bir adam hemen yanında oturuyor.

Değerlendiriyorum: geriye taranmış bulaşık suyu sarısı saçlar, J.Crew kataloğundan fırlamış gibi çizgili bir düğmenin üzerine net bir gri takım elbise ceketi.

İlk içgüdüm ilk salona bakmak oldu. Sulli'nin korumasının oturduğu yere. Akara ve Banks kartal gözüyle bu adamı izliyor.

Ama yapabilecekleri pek bir şey yok. Sebepsiz yere salona girerlerse kulübün güvenliği küplere biner.

"İzninizle efendim," diyorum yaşlı adama ve Jane'i kanepeden birkaç metre uzakta ama bize biraz mahremiyet sağlayacak kadar da uzakta olan bir kitaplığa kadar takip ediyorum.

Jane fısıldar, "Onun Wesley Rochester'ın ağabeyi olduğundan yüzde doksan dokuz eminim. Onunla hiç tanışmadım. Sanırım adı Will."

Bana ilk öpücüğünü anlattı bile. Anaokulu. Wesley Rochester. Sırf soyadı ve adaşı Jane Eyre yüzünden kaderinde onunla birlikte olmak olduğunu düşündüğünü. Jane'e göre Wesley büyüyünce hıyarın teki olmuş ama ben onunla hiç tanışmadım. Ve ağabeyi Will de bilinmeyen bir değişken.

Bakışlarımı ondan ayırmak zor ama ayırıyorum.

Will'in Sulli'ye peçeteye sarılı sırlı bir çörek uzatmasını izliyorum. Sulli'nin daha önce bahsettiği gibi, kulüpte hiç çörek yoktu, bu da ya Will'in onun için getirdiği ya da şefi sıfırdan bir tane yapmaya ikna ettiği anlamına geliyor.

Sulli diğer elini uzatır ve Will bir kalem çıkarır. Kızın bileğine bir şeyler karalıyor. Bu onun numarası olmalı. Gülümsemeye devam ediyor, yüzü kızarıyor ve bakışları yavaşça Will'in vücudunu tarıyor.

Akara'ya bakıyorum. Donmuş. Mermerleşmiş. Banks onunla neredeyse hızla konuşuyor, kardeşimin gözlerinde endişe var.

Jane bana Sulli ve Will'i kastederek, "Onları rahatsız etmek istemiyorum," diye fısıldıyor. "Sulli tüm erkeklerin onu potansiyel bir kız arkadaş ya da hatta bir ilişki olarak değil, en iyi arkadaş olarak gördüğünü söylüyor. Şimdi ben de ona bu anı hatırlatacağım." Daha da geniş gülümsüyor.

Kolumu beline doladım. "Yani bu iyi bir şey mi?"

"Sanırım öyle," diyor. Şarap kilerindeki öpüşmemizden dolayı hâlâ biraz kırmızı olan dudaklarına dokunuyor. Daha fazlasını yapmak istedim ama bu gecenin ilerleyen saatlerinde olacak. Gözleri bana ve sonra dudaklarıma kayıyor.

Aynı şeyi düşünüyorum.

Bu gece.

Dört yanımda sıcak bir bakış hissediyorum. Biri bana bakıyor. Hızlıca kontrol ediyorum ve kardeşimin gözleriyle karşılaşıyorum.

Akara mikrofonuna konuşuyor, başka bir yere konsantre olmuş. Beni yeni keşfedilmiş bir yoğunlukla izleyen tek kişi Banks. Birlikte yattığımızdan beri Jane'e farklı baktığımı söyleyebilir mi? Bunu anlayabilecek tek kişi o.

Midem düğümleniyor.

Ondan sır saklamak benim doğama aykırı.

Lanet bir tepeye doğru geri geri koşmak gibi. Ve kendi ayaklarıma takılmadan önce koşmaya devam edebileceğim bir süre var.

OceanofPDF.com

JANE COBALT

"BURALARDA BİR YERDE DAHA VAR..." Dizlerimin üzerine çöküp alttaki banyo dolabını açıyorum. Thatcher beni izliyor. Gömleksiz. Yontulmuş vücudu hafif bir ter tabakasıyla kaplı.

Bir çift külot ve tüylü bebek mavisi bir bornozdan başka bir şeyim yok. Biraz fazla sıkı bağlanmış. Her yer sıcaktan kavruluyor ama kapımdan banyoya kadar olan üç metrelik yolu *hiçbir şey giymeden gitmeye niyetim yoktu*. Çünkü oda arkadaşlarım var.

Neyse ki onlar muhteşem bir şekilde uyuyor, ama ben yine de ürünleri ve saç ütülerini yoldan çekerken sessizim. "Arka tarafta," diye fısıldıyorum daha çok kendime. On saniye sonra parmaklarım tanıdık ince bir şişenin etrafını sarıyor.

Kayganlaştırıcıyı aldım ve dolabı dikkatlice ve *çok* nazıkçe kapattım.

Arkamı döndüğümde Thatcher hâlâ beni izliyordu. Gözleri başka tarafa bakamıyormuş gibi dikilmişti. Bütün gece böyle oldu. İkimizin de henüz bitirmek istemediği harika, zihin değiştiren bir seks. Sabahın üçüne bile yaklaşmamıştık.

Bakışlarım vücudunu boydan boya dolaşıyor. İpli pantolon giyiyor. Biz tuvalete gitmeden önce onları giymek için yeterince zamanı vardı. İç çamaşırı yok. Bu çok net ve iyi tanımlanmış bir gerçek.

"Çok büyüksün," diyorum aklımdan geçenleri. Aman Tanrım. Gözlerim tekrar yukarı fırlayıp onunkileri yakalıyor.

Sessiz ve okuması zor biri.

Devam ediyorum. "Çok zevkli bir şekilde. En iyi şekilde. Sikini seviyorum." Burada bırakacağım. Güzel bir son not. Bana zaten sevdiğini söyledi.

amım, bu yüzden onun horozunun da çok takdir edildiği gerçeğinden bahsetmekte bir sakınca yok.

Burnu tahrikle kabarıyor ve karın kasları geriliyor. "Teşekkür ederim." Gözleri benimkilerden ayrılmıyor ama öne doğru çekiliyor. Elleri yavaşça bornozumu çözüyor. Zar zor fısıldayarak, "Göğüslerini seviyorum" diye nefes alıyor.

Lavabonun ağzına uzandım. Meme uçlarım sertleşti. Birbirimize neyi sevdiğimizi bu kadar açık ve doğrudan söylememizden hoşlandığıma resmen karar verdim.

Avuçları bornozumun içine girip çıplak belime doğru kayıyor. Kayganlaştırıcıyı bir kenara bırakıyorum ve parmaklarımı büzgülü pantolonunun paçasından geçirerek onu kendime yaklaşıtıyorum.

Bir ses boğazını tırmalıyor. Boştaki eliyle omzuma uzanıyor, sertliği bana baskı yapıyor ve lavabonun musluğunu açıyor. Seslerimizi bastırmak için, kesinlikle.

Çok yetenekli bir çoklu-görevci. Aynı anda diğer eli de göğsüme doğru ilerliyor. Sert bir avuç içiyle beni kavıyor. Başparmağı hassas ve ağrıyan meme ucumun üzerinde geziniyor.

Bu gece yaptıklarımız yüzünden çoktan sırlısklam oldum. Ve yatak odasından çıkmadan önce en azından bir çift külot giydiğim için çok minnettarım.

Onu kavramak için pantolonunun içine uzanıyorum. "Siktir," diye yumuşakça inliyor ve içgüdüsel olarak ileri doğru itiyor. Kıçım dolaba gömülüyor ve daha sert bir giriş için zonkluyorum.

Çabucak beni belimden tutup kaldırıyor ve lavabonun üzerine koyuyor. Nefesim ağzımdan dışarı fırlıyor. Kıvrıcık saçlar dudaklarıma yapışıyor.

Bornozum tamamen açılarak çıplak tenimi ortaya çıkarıyor. Ama daha serin hissettirmiyor. Onun baş döndürücü bakışları altında diri diri yanıyorum.

"Thatcher," diye yalvarır gibi adını söylüyorum. Onu daha yakına çekmek için pantolonunun iplerine uzanıyorum. Bacaklarım açılıyor ve o bacaklarımın arasına sığıyor.

"Sessiz olmalıyız," diye fısıldıyor usulca. Lavabodan fışkıran suyun sesinden bile zar zor duyuluyor.

Beni öpmek için eğildi. Dudak dudağa. Elleri, yatak odasında bıraktığımızı sandığım bir yoğunlukla vücudumda dolaşmaya başlıyor.

Görünüşe göre, burada. Her yerde. Biz birlikte olduğumuz sürece, yok olacağından emin değilim.

Yavaşça boynumdan aşağı öpücükler bırakıyor. Göğüslerimi. Meme ucumu ağzına almak için durdu. Saçlarını avuçluyorum ve titriyorum.

Parmaklarını iç bacaklarımın yumuşak etine sokarak meme ucumu serbest bırakıyor ve daha dik duruyor. Bir anlığına her şeyimi içine alıyor. Yatak odasındaiken bana bakışını içime çekerdim. Sanki vücudumun her bir santimini yiyip bitirebilirmiş gibi.

Ama nedense burada, parlak banyo ışıklarının altında, aniden bir tahta gibi kaskatı kesiliyorum. Donup kaldım.

Neredeyse hemen fark ediyor, gözleri yukarı fırlıyor ve endişeyle benimkilere dalıyor.

"Jane."

Bornozunu kapatma. Kendime emrediyorum. Nefesim garip bir panik dalgası halinde çıkıyor. Bu hiç olmamıştı. Bir erkekle birlikte olduğum onca zaman içinde bir kez bile. Ve buna neyin sebep olduğunu biliyorum. Ben biliyorum.

"Jane, lütfen konuş benimle," diyor Thatcher, sesini endişeyle kısarak. Aslında risk alarak sesini fısıltının üzerine çıkarıyor.

Ölçülü bir nefes alıyorum. "Çatlaklarım olduğunu fark etmişsinizdir," diyorum hızlıca, ağzımdan çıkarmaya çalışarak. "Ve bunları geçmişteki hiçbir arkadaşşıma açıklama ihtiyacı hissetmedim. Kıcıımın yanağında neden bir çil olduğunu bilmeleri gerekmiyordu, karnımda neden çatlaklar olduğunu bilmeleri gerektiğinden daha fazla." Devam ediyorum, neredeyse hiç duraksamadan. "Ama sen farklısın. Benim hakkımda ne düşündüğünü gerçekten önemsiyorum." *Çünkü ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum.* Daha önce hiç kimseyi sevmediğim kadar.

Hızlıca devam ediyorum, "Ve sen bir şey söylemeden önce, bunu söylemem gerekiyor." Derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Ben on dokuz yaşındayken..." Orada duruyorum çünkü aniden gözlerim sulanmaya başlıyor. Göğsümde bir baskı oluşuyor. Bu hikâyenin açılışı, uzun zaman önce gömdüğüm acı verici bir güvensizliği ortaya çıkarmak gibi.

Kahretsin.

"Jane," diye fısıldıyor. "İstemiyorsan tek kelime etmek zorunda değilsin. Her şeyini seviyorum. Her parçanı." Kaşlarını çatıyor. "Lanet olsun." Nefesinin altında küfrediyor ve sonra başını sallıyor. "Sana sevmediğim izlenimini verdiysem gerçekten çok özür dilerim."

"Hayır." Tereddüt ediyorum. "Yapmadın. Bir kere bile. Bu sadece ani, eski bir güvensizliğin beni mahvetmeye gelmesi. Onu yatağa atabileceğimi düşündüm. Dürüst ol. Sorun benim."

Önce içime, sonra da *yanıma* bakıyor ve gözleri alev alev yanan noktalara dönüşüyor. "Eğer ben olmasaydım-" Öldürücü görünüyor.

Pantolonunun kemerini kavırıyorum. Tekrar yaklaşıyor, avuç içleri kalçalarımnda. "Onlarla savaşılamazsın," diyorum yumuşak bir gülümsemeyle. Düşmanlarımı ve bana zarar veren her türlü düşmanı öldürme isteği çok çekici.

"Yapabilirim. Fiziksel olarak yapabilirim." Kasları gergin bantlar halinde çekilmiş. Çoğu erkeği yok edebileceğinden hiç şüphem yok.

"Keşke yapabilseydin," diye yeniden ifade ediyorum. "Ama onlar çoktan gittiler ve diğerleri sadece bir bilgisayarın arkasında oturan isimsiz, yüz­süz insanlar." Bir nefes alıyorum ve açıklamaya hazır bir şekilde devam ediyorum. "On dokuz yaşımıdayken çok hızlı bir şekilde yirmi kilo aldım. Sanki bir gecede almışım gibi hissettim. Ve birdenbire bunlar ortaya çıktı. Kiloların bir kısmını verdim ama izler kalıcı oldu."

Yıllardır beyaz çatlakların olduğu göbeğime dokunuyorum. Gerçi başlangıçta kabarık ve kırmızıydılar. Kilom her zaman on ila yirmi kilo arasında dalgalandı ve aldığım her şey doğrudan kalçalarım ve göbeğime gidiyor. Büyük beden ya da doğru yerlerde kıvrımlı değilim. Sıska da değilim. Şişman da değilim. Arada kalmış tuhaf biriyim, medyanın neredeyse hiç göstermediği bir bedenim. Sonunda kendimi tombul olarak görüyorum.

"Oluştuklarını fark ettiğimde Princeton'daydım," diye açıklıyorum Thatcher'a. "Yalnızdım. En iyi arkadaşım kilometrelerce uzaktaydı ve konuşacak neredeyse hiç kimsem yoktu. Ben de internete girdim. Ki bu *büyük bir* gafletti. Çünkü bulabildiğim tek şey anne çatlaklarıyla nasıl gurur duyduklarını anlatan kadınlardı. Onlar bir onur nişanı. Ve öyleler. Ama *benimkiler* hakkında daha iyi hissetmemi sağlayacak insanlar aradıkça bulabildiğim tek şey korkunç, aşağılayıcı blog yazıları ve forumlardaki yorumlar oldu. Onlara *bir hatanın kalıcı, ebedi hatırlatıcıları* diyorlardı. Sonra da bunun bir yaşam tarzı değişikliği için nasıl bir uyandırma çağrısı olması gerektiğini anlatmaya devam ettiler." Başımı iki yana sallıyorum. "O sırada okumam gereken son sözler bunlardı." Tek istediğim birinin bilgisayardan uzanıp bana sarılmasıydı.

Bana güzel olduğumu söylemek için. Ve asla hata yapmadığımı. Bedenimin benim olduğunu. Ve eşsiz olduğunu. Ve bu ay *çatlakların olacağını söyledi*. Ama sorun değil. Çünkü o seni seviyor. Sen de onu seviyorsun.

Ve gerçekten de önemli olan tek şey bu.

Ve sonunda bunların hepsini duydum.

Eve gittiğimde annem bana sarıldı ve bunları bana anlattı.

Thatcher banyoda hâlâ bir bilgisayara *girip* cinayet işleyebilecekmiş gibi görünüyor. "Lütfen bana o bok çuvallarının tavsiyesine uymadığını

söyle."

"Neredeyse yapıyordum," diyorum. "Diyete başladım ve iki hafta boyunca her gün kendimi spor salonuna zorladım. Ama çok mutsuzdum. Kilo vermek için egzersiz yapmayı sevmiyorum. Artık sadece beni mutlu edeceğini bildiğim zaman egzersiz yapıyorum."

Her gün değil. Bazen aylarca yapmadığım oluyor. Doğru hissettiren şeyi yapıyorum. Başkalarının ne düşündüğüne rağmen kendimi sevmeyi böyle öğrendim.

"Bu yönüne hayranım," diyor açıkça. Neredeyse onu yanlış duyduğumu ya da bunun bir hata olduğunu düşüneceğim. Sadece kafasından geçirdiğini düşünüyorum. Ama o devam ediyor. "Seni mutlu eden şeyler yapıyorsun. Bu bazı insanlar için zordur."

"Senin için zor mu?" Merak ediyorum.

Sanki özel bir şey düşünüyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. "Bazen."

Daha fazla ayrıntı sormak üzereydim ki elleri tekrar yumuşak kalçalarımın uzandı. "Jane." Bana nefesimi kesen bir ciddiyetle bakıyor. "Çatlaklarına bayılıyorum."

Daha önce *göğüslerini sevdiğimi* söylediği kadar açık ve kesin bir şekilde söylüyor. Gülümsüyorum.

"Dudaklarını seviyorum," diyorum ona. "Oldukça yumuşak ve öpülebilirler." Işık gözlerine ulaşıyor. "Çillerini seviyorum."

"Kulaklarına bayılıyorum." Saçlarını arkalarına sıkıştırdığında belirginleşiyorlar. Yüzünü *çok* iyi çerçeveliyorlar.

Daha yakına eğiliyor, ağızlarımız bir nefes kadar açık. "Kalçalarını seviyorum." Elleri aralarına dalıyor. Dudakları benimkilerin üzerinde. Dillerimiz çılgın, sıcak bir öpücükle okşuyor.

"Boğazına bayılıyorum." diyecek kadar nefes alabiliyorum. Gülmekten bir kalp atışı uzakta.

"Bu çok..." Parmağımı adam elmasının üzerinde gezdiriyorum ve kollarımdan aşağıya doğru bir ürperti yayılıyor. "Bayıldım buna."

Bu gerçeği kabullenmiş gibi başını sallıyor. "Koltuk altlarını seviyorum." Beni koltuk altlarımdan tutup kaldırıyor ve yere bırakıyor. Birbirimize iltifat etmeye devam ediyoruz. Farklı şeyleri sevmeye. Ben soyunup çıplak kalana ve onun pantolonu yerde bir yığın olana kadar kıyafetler dökülüyor.

Nefes alıp veriyoruz ve kendimi banyonun zemininde ona sarılmış buluyorum. Omuzları kapalı duş kapısının camına dayanıyor.

Nefes nefese, bir öpücüğün ortasındayken kulağıma fısıldıyor: "Tanrım, çok güzelsin."

Bu sözler bir an için gözlerimi yaktı.

Genellikle hissetmek için bu sözleri duymama gerek yoktur. *Özellikle* de bir erkekten. Ama bazen, bunun yeniden teyit edilmesi çok güzel. Güzel olarak adlandırılmak harika bir his. *Özellikle* de ondan.

Öpücüğe daha derin ve sert bir şekilde karşılık veriyorum ve sonra yerdeki prezervatif paketine ulaşmak için ayrılıyorum. Ben folyoyu açarken o da kayganlaştırıcı şişesini kapıyor.

"Ben de sormak istiyordum," diye fısıldadım. "Daha önce kışına parmak ya da başka bir şey soktun mu? Ben ilk değil miydim?" Oraya girmeme izin verdiği için çok rahat görünüyor. Ne yazık ki benim gibi kıştan hoşlanan biri için pek çok erkek öyle değil.

Dudaklarıma bir öpücük kondurmak ve prezervatifi benden almak için eğiliyor. "Parmaklar, evet." Prezervatifi boyunun üzerinde yuvarlıyor. "Diğer şeyler, evet." Kayganlaştırıcıyı ereksiyonu boyunca ovuşturuyor ve sonra şişeyi bana uzatıyor. Göz göze geliyoruz. Biraz donup kaldım.

"Diğer şeyler," diye tekrarlıyorum.

"Oyuncaklar, çok küçük," diyor. "İşte." Parmaklarıma kayganlaştırıcı sürüyor ve sonra kurulamak için bir havluya uzanıyor. Böylece saçıma bulaşmadan başımın arkasını kavrayabiliyor.

Beynim heyecan ve olasılıklarla dönüyor. "Yanında prostat masaj aleti var mı?" diye sordum.

"Yatak odamda. Başka bir gece." Dudaklarımdan dışını öpüyor. "Ben senin ilkin miydim? Anlayamadım."

"Yapamaz mıydın?" Kaşlarımı çattım.

Başını sallar. "Parmaklarını iyi kullanıyorsun ama gerçekten çok meraklıydın." Tepkimi ölçmek için beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "O zaman ben senin ilkin değildim."

Başımı sallıyorum ve sonra kendi parmakları bacaklarımdan arasına kayıyor. Ne kadar tahrik olduğumu kontrol etmek için. Bunu çok sık yapıyor. Çok iri olduğu için beni gerçekten incitmek istemediğini fark ediyorum. Vücuduna çok iyi uyum sağlamış.

O da benimkini ustalıkla öğreniyor.

Ağızlarımız tekrar buluşuyor ve biz öpüşürken o yavaşça içime giriyor. Dudakları kulağımın yanında. "İlk başta yavaş gitmeyi unutma."

Bunu onunla ilk kez üstte olduğumda zor yoldan öğrendim. Aşırı istekliydim, onu çok hızlı bir şekilde tamamen içime almaya çalıştım ve o da dibe vurdu. Zevkten çok acı vardı ve gecenin çoğunu endişeli geçirdi ve o kadar yavaş ilerledi ki, işkence gibi bir kenara binmek gibiydi.

Dizlerim tüylü banyo halısına gömülüyor ve ben onun üzerinde aşağı yukarı hareket etmeye başladığımda Thatcher kalçalarımın altını kavırıyor. Her şey daha fazlası için zonkluyor ve ağrıyor. Sanki vücudumdaki doğru düğmeyi buluyormuşum gibi.

Biraz daha hızlı hareket ediyorum.

"Jane. *Siktir*," diyor neredeyse nefesinin altında. Hâlâ sessiz olmaya çalışıyor.

Daha derin bir iniltiyi bastırıyor, o kadar ki, gürültünün vücudundan geçtiğini hissedebiliyorum. Benimkine karşı.

"*Tanrım*," diyorum derin bir nefesle ve sonra bir avucumu göğsüne koyuyorum. Terden kayganlaşmıştı. Hâlâ duş kapısına yaslanmış otururken, bana doğru kamburlaşıyor, boyu daha da derine iniyor.

Aman Tanrım.

Onun etrafında kenetlenmeye başladım bile. Bacaklar titriyor. Dünyayı bölen duygular beni zevkle kısıtıyor.

"Tanrım," diye nefes alıyor, onun dokunuşu altında ne kadar hassas olduğuma hâlâ hayret ediyor. Onun üstünde kalmak zorlaşıyor çünkü çok çabuk hassaslaşıyorum. Ama deniyorum çünkü bu pozisyona bayılıyorum.

Hızını artırıyor ve ben daha da yaklaşıyorum, alınlarımız birbirine değiyor. Isı toplanıyor ve dudaklarımız birbirini buluyor ve kırılıyor ve birbirini buluyor ve kırılıyor.

Ritim içimi dolduruyor. Ve etrafımdaki yoğunluk artıyor. Parmakları aramıza dalıyor ve hassas klitorisimin üzerinde geziniyor. Kıyıya vuran bir dalga gibi, tamamen yok oluyorum.

Kalçalarım hareket etmiyor.

Ağzım onunkinden ayrılıyor ve başımı boynunun kıvrımına gömüyorum.

Parmakları parlayan ve ıslak olan elini hızla kaldırıyor ve seslerimi bastırmak için avucunu ağzıma bastırıyor. Banyoda çok dikkatli olamayız.

Ona doğru titriyorum, orgazm içimde dalgalanıyor ve o pompalamaya devam ediyor. Kalçalarını itiyor. Avuçları seslerimi uzak tutuyor.

Vücutlarımızın çarpışma sesi dışında neredeyse hiç sesimiz çıkmıyor ama o bile lavabo musluğu tarafından bastırılıyor.

Ve sonra tüylü bornozumun derinliklerinden telefonum çalıyor.

OceanofPDF.com

JANE COBALT

BU FACETIME.

Bu Beckett.

Ve saat neredeyse sabahın iki buçuğu.

Bu üç değişken zehirli kimyasallar gibi birbirine eklenir. Son derece yanıcıdır ve ancak durum kritik seviyelere ulaştığında ortaya çıkar.

Ben de *çok* çıplağım. Aciliyet nabzımı hızlandırıyor, elimden geldiğince hızlı bir şekilde kollarımı cübbemin deliklerinden geçirmeye çalışıyorum. Thatcher yardım ediyor ve kumaşı çekiştirmeye çalışırken yanağına dirsek atıyorum.

"Merde." Uzanıp elmacık kemiğine dokunmaya çalışıyorum. "Çok özür dilerim."

"Jane," diyor, hâlâ diğer kolumu delikten geçirmek için hareket ediyor. Dirseğıme attığı yumruktan etkilenmedi bile. "Telefonun." Çalmayı bıraktı. İkimiz de boş ekrana bakıyoruz ama Thatcher da hâlâ beni sarıyor. İki kol delikte. Kontrol edildi. Tüylü kemeri bağlayarak etrafımda sıkıyor.

"Belki de bir popo kadranıydı," diyorum
umutla. Thatcher kızgın görünüyor.

"Ne?" Ona sordum.

"Telsizim yanımda değil."

Odasında. Bu gece izinliydi. İhtiyacı olması için bir sebep yok.

Saniyeler sonra telefonumun ışığı yandı. Beckett *yine* FaceTime yapmaya çalışıyor.

Bu kesinlikle bir popo kadranı *değil*.

Dehşet mideme çöküyor. Felaket senaryoları hayal ediyorum. Beckett'ın gecenin köründe beni aramasına neden olacak pek bir şey yok. Normalde sabahın erken saatlerindeki provalar için dinleniyor ya da sahip olduğu azıcık boş zamanın tadını çıkarıyor olurdu.

Thatcher ayağa kalkarken, "Telsizimi almaya gidiyorum," diyor. Buck çıplak. Banyonun diğer tarafına yürür, musluğu kapatır ve pantolonunu toplar.

"Geri dönecek misin?" Merak ediyorum. Onu burada istiyorum, farkındayım. Eğer bu bir felaketse, onunla yüzleşmeyi seçeceğim kişi o.

Pantolonunu çekiyor, gözleri durumu değerlendiriyormuş gibi etrafımda geziniyor. "Bir dakikaya geliyorum." Bir söz gibi geliyor.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Başını salladı ve kapıya doğru gitti. Ben de ekranın FaceTime'a tıklamadan önce ters yöne değil, *bana bak*.

Dört kardeşim ekranı dolduruyor. Hepsi şu anda Hell's Kitchen'da birlikte yaşıyor. Beckett ve Charlie kanepeyi paylaşırken Tom ve Eliot yerde oturuyor. Geniş bir çekim gibi hepsinin ellerini görebiliyorum, bu da Beckett'ın beni dizüstü bilgisayarından aramış olması gerektiği anlamına geliyor.

Dördünün de yüzünde ciddi ve vakur ifadeler var. Son derece gerginler ve normalde olduklarından daha az neşeliler. Eliot ve Tom'un en azından kanepelerde zıplamalarını beklerdim. Midemdeki çukur mantarlaşıyor.

Beckett ellerini önünde kavuşturarak, "Selam kardeşim," diyor. Biraz öne doğru eğiliyor. "Bu gece çevrimiçi miydin?"

"Hayır," dedim. "Neler oluyor?"

Nabzım hızla atarken, gözle görülür bir yara olup olmadığını kontrol etmek için hepsini tekrar tarıyorum.

Charlie gözlerini ovuşturduktan sonra koltuktan kalkıyor ve benim onu görmemi engelledikten sonra tamamen ekrandan kayboluyor.

Beckett onu izliyor. "Bunu birlikte yapacağımızı söylemiştik,

Charlie." "Geri döneceğim," diyor Charlie uzaktan.

Eliot ve Tom onun gidişini izliyor. Beckett bana odaklanıyor. "Bu kiminle ilgili?" Ben soruyorum.

"Ben," diyor Beckett tam banyo kapım tekrar açılırken.

"Ben," diyor Beckett tam banyo kapım tekrar açılırken.

Yukarı bakıyorum.

Thatcher içeri giriyor, kulağındaki mikrofonu ayarlıyor ve tişörtünün yakasına takıyor. Üzerinde temiz bir pazen pijama pantolonu var ve bir omzunu çerçeveye yaslayarak kapıyı açık tutuyor.

Resmi olarak görevdeyim.

Gözlerime bakıyor. Kaşları çatık ama kafası karışık değil. Olsa olsa, tam şu anda neler olduğunu telsizler aracılığıyla öğreniyor olabilir diye düşünüyorum.

"Beckett," diyorum ve tekrar telefonuma bakıyorum. "Lütfen bana neler olduğunu anlat. En kötüsünü düşünüyorum. Sen iyi misin? Fiziksel, zihinsel, duygusal olarak. Biri sana zarar mı verdi?"

Konuşmak için ağzını açıyor, ama kapatıyor ve sonra sinirleniyor. "Fiziksel olarak iyiyim."

Bu da zihinsel ve duygusal olarak incinmenize neden olur ve bu da en az o kadar kötüdür. "New York'a geliyorum." Ayağa kalktım.

"Hayır," diyor Beckett çabucak. "Giymiyorsun. Bornoz giyiyorsun."

"New York'a bornozla gidebilirim, teşekkürler," diyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Gülümsüyor. Sarı-yeşil gözleri yumuşuyor. "Daha ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Bilmeme gerek yok," diyorum. "Ben senin ablanım."

Uzun bir süre başını sallıyor ve sonra ağlamamak için burnunun kenarını sıkıyor. Kalbim neredeyse paramparça oluyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor

Eliot. "Charlie!" Tom oturma

odasından çıkar.

Eliot kanepeye oturuyor ve kolunu Beckett'ın omuzlarına doluyor ama tiyatrocı kardeşim bana bakıyor. "Beckett'ın... takıldığı kişilerden biri... mesajlarının ekran görüntülerini almış. Hepsi internette."

Aman Tanrım.

Mesajlar kişisel olmanın ötesindedir. Özellikle de Beckett'ın cinsel ilişki yaşadığı birinden. Arkadaşlarımdan biri mesajlarımı tüm dünyanın görmesi için yayınlasaydı... Nate...

Kendimi hasta hissediyorum.

Ben bir şey söyleyemeden Charlie ve Tom oturma odasına dönüyor ve görüş alanıma giriyorlar.

Charlie Eliot'ın omuzlarına vuruyor. "Kımılde."

Eliot kanepenin minderinden neredeyse tek bir zahmetsiz hareketle yere kayar ve Charlie kanepeye atlar. Bir elini Beckett'ın dizine koyuyor ve dikkatini çekiyor. Birbirlerine sessizce fısıldamaya başlıyorlar, benim duyamayacağım şekilde. Ben onlara FaceTime ekranımın kısa bir süreliğine kapanıp mesajları okuyacağımı söylerken, Tom ve Eliot yarı dinliyorlar.

"Telefonu yüzüme kapatma," diyorum Tom'a.

Bana bir başparmak işareti yapıyor ve sonra telefonumdan internete giriyorum. Beni hala duyabiliyorlar. Ben de onları duyabiliyorum. Ama ikimizin ekranında da *bağlantı kesildi* yazıyor.

Ekran görüntülerini bulmak uzun sürmüyor. Twitter'da trend oluyor. Gözlerim onların arasında geziniyor.

Geçen sefer yaptığımız şeyi yapabilir miyiz? ;) - Kara

Tabii, bebeğim. Beni arar mısın? Mesajlaşmayı sevmiyorum. - Beckett

Arayamam. Dersteyim. Arkadaşımı getirebilir miyim? Chelsea'yi. Çok tatlı biri. Üçlü sekse açık. Onu seveceksin. - Kara.

Gizlilik sözleşmesini imzaladığı sürece. Elbette. - Beckett

Sorun olmaz. Partiye gidiyor musun? Deri gecesi. - Kara

Evet - Beckett

Bu son mesaj. Ancak kamuoyunun Beckett'ın sadece üçlü seks, seks partileri ve deriyle ilgilenmekle kalmayıp, aynı zamanda sözde yattığı bir kıza kısa ve *kaba bir* mesaj attığına karar vermesi için yeterli.

Belki de mesajlaşmayı sevmediğini söylediği gerçeğini gözden kaçırmışlardır.

Beckett *her* zaman kardeşlerim arasında en özel olanı olmuştur. Yedimiz arasında *We Are Calloway* programına çıkmayan tek kişi o ve bale topluluğu istemediği sürece röportaj yapmayı reddediyor.

Beckett FanCon'u önermiş ve katılmış olabilir ama bunu benim için yaptı. Ve bu onun normlarının dışında büyük bir sıçramaydı.

Sosyal medyada neredeyse hiç paylaşım yapmıyor ve yapabilseydi, spot ışıklarından bu kadar uzakta büyümeyi seçerdi.

Mesaj göndermek son derece istilacı hissettiriyor ama Beckett için bu, güveninin ağır bir şekilde ihlal edilmesi demek. FaceTime'a geri tıklamadan önce Thatcher'a bakıyorum.

"Gizlilik anlaşmasını bozdu," diyorum, gözlerim yanıyor.

Thatcher başını sallar. "Hukuk departmanı ilgileniyor."

Tom, Thatcher'ın sesini duymuş olmalı çünkü kardeşim "Bu senin sahte erkek arkadaşın mı?" diye soruyor.

İnternette çıkıyorum ve FaceTime'a geri tıklıyorum. Dördü de ekrandaydı ama Charlie ve Beckett telefonlarında geziniyorlardı. Tom'un yüzünde bok yiyen bir sırıtma var ve gerçek bir kaosu ardından elbette yakacak başka bir şey bulacaktır.

"Beni tartışmıyoruz," diye hatırlatıyorum Tom'a.

"Sahte kayınbiraderime *selamımı* söyle," Eliot hem zeki hem de *hınzırmış* gibi gülümsüyor.

Tanrım. *Thatcher'a bakma.*

"Jane, seni duyamıyorum," diyor Eliot hızla, benimle alay ederek. "Neden mesajımı iletmiyorsun?"

"Çünkü seni duyabiliyor Eliot," diyorum. "O odada."

Thatcher kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Biliyordum," diyor Tom ve bir çift bageti sehpanın kenarına vuruyor.

"Beckett." Kardeşimin dikkatini çektim. Hücresinden başını kaldırıp baktı. "Bunun olmasına çok üzıldüm. Bu korkunç, berbat bir şans."

"Bu şans değil. Her şeyi berbat ettim," diyor Beckett. "Mesaj atmamalıydım. Atmamam gerektiğini biliyordum-"

"Dostum, yirmi birinci yüzyıldayız, mesaj *atmadan* duramazsın," diyor Tom. "Bu konuda değil," diye karşı çıkıyor Beckett ve elini başının üzerinde gezdiriyor.

Charlie telefonunu bıraktı ve bana bakmadan önce endişeyle ona baktı. "Jane, senden bir iyilik istemek için aradık."

"Ne istersen." Omuzlarımı geri çekiyorum. Birden konağın tavan arasından gelen ayak sesleri ve merdiven gıcırıltıları duyuyorum. Thatcher omzunun üzerinden merdivenlere bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "*Farrow*" dedi. Üç parmağını kaldırıyor ve ben bunu *üç dakika* olarak algılıyorum. Banyodan çıkıyor ve sesleri ikinci katın sahanlığında yumuşak ve boğuk bir şekilde duyuluyor.

"Jane," diye sesleniyor Charlie.

Ona odaklanıyorum. "Evet. Her şeyi," diye tekrarlıyorum.

Telefonunu kaldırıyor. "Hepimiz Cobalt sosyal medya karartmasına gidiyoruz," diyor. "Dayanışma için."

Sosyal medya karartması.

Bunun Twitter hesaplarımızı devre dışı bırakmak anlamına geldiğini hemen açıklıyor. Tüm Instagram fotoğraflarını silmek. Birimizi incittiler. Hepimiz karanlığa gidiyoruz.

Evet. Bu mükemmel bir plan.

"Tamamdır," diyorum tereddüt bile etmeden. "Başka bir şey var mı? Beckett, oraya gelebilirim."

Başını iki yana sallar. "Gerçekten, ben iyiyim. Ve senin bunu yapman... benim için daha anlamlı. Ama bunun senin sahte randevu planını bozmasını istemiyorum."

"Olmayacak," diyorum. Aslında sosyal medyadan uzak kalmanın bunu nasıl etkileyeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Instagram hayatımın büyük bir parçası ve onu Thatcher ile olan sahte ilişkiyi satmak için kullanıyorum. Ama şu anda bunun bir önemi yok.

"Teşekkür ederim," diyor Beckett.

"Topluluk," dedim ona. *Birlikte.*

Dört kardeşim de bu kelimeyi tekrarlıyor.

Sonra Eliot sırtıyor, gözlerinde muzip bir pırıltıyla, daha önce bin bir kez duyduğum bir şey söylüyor. Ama bu gece, hiç bu kadar gerçekçi olmamıştı.

"Bırakın *ben* de aslanı oynayayım... *Kükreyeceğim.*"

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

MIKROFONUMA KONUŞUYORUM. "Kapıdaki üç adamı geri çekin."

Dondurulmuş yoğurt dükkânı Sprinkle Your Life'in girişini koruyan geçici koruma, "Hangi üçü?" diye soruyor.

Gözlerim nokta nokta parlıyor ama küçük kafe masasından kalkmıyorum. Jane ilgiyle beni izliyor ve kaşığını çilekli dondurulmuş yoğurduna daldırıyor.

Yakamdaki mikrofona tıklıyorum. "Saat yedi yönündeler," diyorum. "Burunlarını cama dayadılar." Bir saniyeliğine boydan boya camlı pencereleri izliyorum.

Nöbetçi geçici görevli ilk başta kıpırdamıyor ve ben de ona ayağını sikine koyarak orada dikilmeyi bırakmasını söylememe saniyeler kalmıştı. Bu genelde kardeşimin söylediği bir şeydir.

Ama sonunda hareket etti.

Jane'e "Özür dilerim," diyorum ve ona dönüp bakıyorum. Resmi olarak bir randevuda olsak bile görevde kalacağım konusunda anlaşmıştık.

Kendini daha güvende hissedeceğini söyledi. Ki bu iyi bir şey. Çünkü benim ilk içgüdüm onu korumak ve tetikte olmak. Ve Jane ile toplum içindeyken "görevde olmamak" muhtemelen beni çıldırtırdı.

Benim telsiz ve silahla çıkmam ikimiz için de daha iyi.

Ve bu bizim ilk sahte buluşmamız. Jane'in de ailesinin geri kalanı gibi resmi olarak medya karartmasında olmasıyla, bunlardan daha fazlasını yapacağız.

Güvenlik hepsini seçiyor. Ve sadece bu ilkinin bulmak bile saatler sürdü. Alfa ve Epsilon'un birlikte hareket edip Omega'ya oy vermesiyle sonuçlanan büyük bir tartışmaydı.

Donmuş yoğurt randevusu.

Jane ve ben bira fabrikasına gitmek istiyorduk ama işte buradayız.

Başını iki yana sallar. "Özür dilemene gerek yok. İşinizi yaparken sizi izlemeyi seviyorum," diyor. "Korkunç derecede ilginç. Kim olduğunu daha iyi görmek gibi."

Dudaklarımı ovuyorum. Bir şey göğsümü geriyor. *Bunun sahte bir randevu olduğunu* kendime hatırlatıyorum. Operasyon için. Ama konuştuğumuz şey gerçektir. Hiçbir etkileşimimizin bundan daha az olmasını istemiyorum. "Nerede kalmıştık?" Ona soruyorum ve küçük plastik kaşığı elime alıyorum.

"Veni qua," diyor parlak bir gülümsemeyle, ona az önce öğrettiğim İtalyanca kelimeleri neredeyse mükemmel bir şekilde söylüyor. *Buraya gel* anlamına geliyor. "Bunu sevdim. Sanırım onu bulamadığım zaman Licorice için kullanacağım." Yoğurdundan bir parça kurabiye hamuru aldı. "Ona bir tasma takmayı denedim. Zilli bir tane. Acınası bir manzaraydı. O tasma takacak türden bir kedi değil. Mücevherli olanları seven Carpenter gibi değil."

Kedileri hakkında konuşmasına bayılıyorum. Bunu saatlerce yapabilir ve tüm varlığında sevgi ve ışık vardır.

Çevremden pencereleri tekrar kontrol ediyorum ama gözlerimi Jane'den ayırmıyorum. "Yani Carpenter ilgiyi seviyor. Meyan kökü nefret eder. Walrus asi. Ophelia prenses. Toodles bir tembel hayvan ve Leydi Macbeth bilge, yaşlı bir baykuş. Bu doğru mu?"

Dudakları aralanıyor ve sanki onu bu masada yemeyi kabul etmişim gibi bakıyor. "Jane," diyorum.

Kızarıklık boynuna kadar yükseliyor. "Kedilerimi çok iyi tanıyorsunuz," diyor toparlanarak. "Bu çok çekici. Ama senden etkilendiğimi zaten biliyorsun. Yani bu gereksiz. Ama önemli. Önemli bir fazlalık."

Gözlerim bir an için onu taradı. "Birbirimize duyduğumuz çekimin hiçbir zaman bir soru işareti olduğunu sanmıyorum, tatlım."

Gülümsüyor. "Doğru."

"Gomesegiam'," diyorum İtalyanca. "*Nasıl diyorsun?*" anlamına geliyor.

"Gomesegiam'," diye tekrarlıyor. "Bunu da sevdim." O her şeyi sevdi İtalyanca söylediğim bir kelime. Bunun sadece dille ilgili olmadığını anlamaya başlıyorum. Benden hoşlanıyor. Başkalarının mutluluğundan zevk alan çok fazla insan yoktur. Başkalarının çıkarları. Jane bu tür nadir insanlardan.

"Ma che bell'," diye bir cümle daha söylüyorum. Gözlerimiz sıcak bir saniye boyunca kenetleniyor. "*Ne kadar güzel.*"

Dudakları ayrılıyor.

Kaslarım tişörtümün altında geriliyor ve o başka tarafa bakmıyor. Yoğun bir sessizlik anı, sadece birbirimizi içimize çekiyoruz.

Sonra peçetesini buruşturup boş bardağına koyuyor. "Kararımı verdim," diyor usulca, gözleri hâlâ bende. "Bu benim favorim."

"İyi bir tane," diye kabul ediyorum ve sonra fincanına bakıyorum. "Bitti mi? "Sadece sen bitirdiysen."

"Dışarı itebiliriz," diyorum. "Ama kalabalık kötü, o yüzden sen benim arkamda kalacaksın. Geçici görevliye arkadan gelmesini söyleyeceğim."

Boynunu pencereye doğru uzatıyor. Hayranları ve paparazziler kaldırıma dizilmiş, pencerelerden fotoğraflarımızı çekiyorlar. Şimdiye kadar onları zihninden uzaklaştırdı. Orada olduklarını unutmak onun için çok kolay. Arka plan gürültüsü gibi.

Bunun yirmi üç yıl boyunca spot ışıkları altında yaşamının getirdiği bir deneyim olduğunu tahmin edebiliyorum.

Jane bakışlarımı karşılıyor ve çantasını omzuna atıyor. "Hadi yapalım şu işi."

Dakikalar sonra donmuş yoğurt dükkanının önündeydik.

Etrafımız sarılmıştı. "Jane! Jane! Jane! Buraya bak!"

"Thatcher! Thatcher!"

Jane gömleğimi yumrukluyor, parmakları kumaşı sıkıyor. Bir kolum arkamda, elim onun kalçasında ve göğsünü sırtıma bastırıyor. Diğer elim önümdeki kameramanı itiyor.

Bir yol

oluşturun.

Yolu açın.

Hedef: Böceği. Mesafe:

bir blok.

Hedefler: Görüş alanımdaki her bok çuvalı.

Bir Canon gözüme çarpmasına ramak kalmıştı. Sinirlenip bileğimle geri vurdum. Kameraman sanki çocuğuna saldırmışım gibi bakıyor.

Hırladım, "Gözümü çıkarırsan, seni yere sererim." "Dostum, geri

ç e k i l !" Başka bir papaz ona bağırıyor. Bunu çok yapıyorlar.

Sanki burada yolumuzu kesmiyorlarmış gibi bok çuvallarından uzaklaşın.

"Jane! Ne çeşit dondurma aldın?!" Bu soru

Benim dördüm. Kim olduğunu göremiyorum.

"Çilek," diye cevap veriyor Jane, sanki ikinci doğasıymış gibi. İnsanların çokluğundan dolayı sesinin tedirgin olduğu söylenemez. Gerçi bu normalde karşılaştığı kalabalığın iki katı.

"Thatcher! Peki ya sen?! En sevdiğin lezzet ne?!"

İçgüdülerim cevap vermemek yönünde. Görmezden gelmek. Ama sonra güvenlik toplantımı hatırladım, orada üstlerim temel olarak *medyaya istediklerini verin* demişlerdi. Uyumlu olun. Saygılı oldukları sürece sorularını yanıtlayın.

Sonra azar işitmek için "Vanilya" diyorum. Sesim sert. Saçmalık. Hala görevde.

"Bu da mı senin sapkınlık tercihin?!" diye bağıyor biri. "Son derece kaba!" Jane geri bağıyor.

Kalçasını sıkıyorum. Beni savunmasına gerek yok. Ayrıca, onu lanet bir kavgada istemiyorum. Ona elini sürmeye çalışan herkesi öldüreceğim.

"Yani ilişkiniz Rose ve Connor Cobalt gibi değil mi?! *Hiç* esaret yapmıyor musunuz?" diye soruyor bir pap.

Gözlerimi kısıyorum. "Bu çok uygunsuz." Kamerasını kırmama bir saniye kaldı. Ayrıca arabadan da bir dakika uzaktayım. Caddenin karşısında görebiliyorum. Ama kırmızı ışıkta durup yaya geçidi sinyalini beklememiz gerekiyor. Kaldırımdan içeri girmemiz için arabayı geçici olarak çektirebilirdim ama kalabalık bunun için çok fazla.

Aynı papaz "Bu evet mi hayır mı?" diye sorar.

"Kapa çenen, adamım!" diye bağıyor genç bir hayranı. "Zaten kaba olduğunu söyledi!"

"Evet!" diye bağıyor birkaç kişi. "Thatcher!"

Jane'in kedilerinden hangisini seviyorsun?!"

Masum. Saygılı. *Etkileşim*.

"Hepsini seviyorum," diye cevap veriyorum.

Onu göremiyorum ama Jane'in ışıltılı gülümsemesini hissedebiliyorum. Yürüme işareti belirdi. Tekrar harekete geçiyoruz.

"Çirkin orospu!" Bu çılgılık yaklaştığımız kaldırımdan geliyor. Bir grup genç, elektrikli scooter'a binmiş ve arabasının yanında tekerlekli paten yapıyor.

"Şımarık amcık!"

Tüm dikkatimi çalmaya çalışıyor. Ama ben uyanık ve odaklanmış durumdayım ve geveze bir ergen dikkatimi dağıtamayacak. Azı dişlerimi sıkıp sert bir "*siktir git*" çekiyorum.

Başını sırtıma yaslıyor ve ben de arabasının anahtarlarını çıkarıyorum. Kalabalık daha gürültülü, daha agresif. Bazıları Jane'e bağıyor. Diğerleri scooter kullanan gençlere bağıyor. Adrenalin damarlarıma pompalanıyor, amacım birlikteliği beni de besliyor.

Kapının kilidini açtığımda, parmaklarım kolun etrafında sıkılaşıyor, kalabalığın temposu aniden değişiyor.

"Jaaaaane! Gitme!" diye bağıyor biri.

"Jane! Fotoğrafımı imzalamadın!" diye bağıyor yaşlı bir adam öfkeyle. "Jane! JANE!!! Sadece bir selfie istiyorum!!"

Jane'in onları ağırlamak istediğini biliyorum ama kararı ben vermeliyim. Burada çok fazla insan var. Yeterince geçici koruma yok. Ve her şeyi imzalamayı bitirdiğinde hava kararmış olacak. İnsanlar kızacak, ne şekilde çevirirsen çevir.

"Jaaaaane! *Lütfen!*" Bir kız telefonunu uzatıyor.

"Geç kalacak," dedim kıza. "Herkesten özür dilerim!" Geri çekilmeleri için el sallıyorum ve sonra Jane için kapıyı dikkatlice açıyorum. Belimden sıyrılıp arabanın içine giriyor. Gözlerimiz kısa süreliğine kilitleniyor ve *teşekkür ediyor*.

Ben kapının diğer tarafına doğru yürürken biri Jane'e "Kaltak!" diye bağıyor.

Sıcaklar beni Beetle'ın arkasına park etmiş güvenliğin SUV'una bıraktı. "Seni bencil velet!"

"Hayranları" aniden dönüyor. Öfkeli gözyaşları ve arabaya bağırışlar. "Sadece *bir* fotoğraf istedik!"

"Seni suuuck!" Birisi Beetle'a bir su şişesi fırlatıyor ve şişe lastikten sekiyor. Fark ettim ki, onlara geç kalacağını söyleyen, bahaneyi veren ben olmama rağmen, hepsi ona saldırıyor.

Farrow, Maximoff'la alenen çıkarken tacizin en büyük kısmını alır. Ona kontrolcü diyorlar. Bektan bir erkek arkadaş ve kötü bir etki.

Kimse benim hakkımda böyle bir şey söylemedi. Sadece onu suçluyorlar.

Kapımı açtım. Scooter kullanan genç ön cama doğru bağıyor, "Bunu hak ediyorsun, seni şımarık çocuk-"

"Hey!" diye bağıyorum ona. Elim hafif aralık, sürücü tarafındaki kapımın üstünde. Gözleri gözlerime çarptı, ama içim öfkeyle doluydu. "Siktir git." İçimdeki buharı boşaltmak için bir kum torbasına ve üç milyon saate ihtiyacım var.

Arabaya daldım ve kapıyı kapattım. Kilitli. Kapalı. Bu durumda önemli olan tek kişiye dönüyorum. Her şey düşünüldüğünde, Jane isim takılmasından etkilenmemiş görünüyor. Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Sıfırdan yüze," diyor. "Önce beni seviyorlar, sonra da ayakkabılarının altında var olan bir şey oluyorum."

Arabayı vitesle taktım ve paparazzilerden kaçınmaya dikkat ederek yola çıktım. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Özellikle de kardeşlerin bu tür şeylere maruz kalmadığı için."

"Bunu onların başına getirmek istemezdim." Daha derin bir nefes alıyor. "Yine de kardeşlerimin imza almaktan ve fotoğraf çektirmekten kaçabilmeleri ve öfkeli bir kalabalığın onlara korkunç şeyler söylememesi çok komik." Jane klimaya uzanıyor. Ekim ayının ortasında serin bir gün olmasına ve ikimiz de hafif paltolar giymemize rağmen.

Ondan bakıyorum. Yola. Tekrar ona.

"Bunu hak etmedin," diyorum Jane'e.

Gözleri aniden kızarıyor. "Biliyorum," diye nefes alıyor. "Ve genelde bunu duymaya ihtiyacım olmaz ama... bu çok hoştu. Gerçekten güzeldi. Özellikle de senden duymak." *Güzeldi.* Elimi kalçasına doğru kaydırıyorum. O da avucunu üstüne koydu. Sessizlik bir saniyeliğine arabanın içine yayılıyor.

Onun detayları Xander'inkinden çok farklı. O yanlış yapamayacağı noktaya kadar idolleştirildi. Jane birilerinin hoşuna gitmeyen küçük bir karar veriyor ve iptal ediliyor, kınanıyor, nefret ediliyor.

Burası antik Sparta olsaydı, tüm düşmanları şu anda ölmüş olurdu. Onları öldürürdüm. Hiç şüphe yok. Uzun zamandır böyle hissediyordum ama bir şeyler farklı geliyor.

Onunla daha fazlasını istiyor muyum?

Sahte bir randevu operasyonunda seksten daha fazlası mı var?

Fark etmez. Bu asla olmayacak. Bir ilişkiye *ya da* aşka açık değil.

Burası kardeşimden tavsiye isteyeceğim kısım. Onunla bu konuda konuşmalı mıyım yoksa konuyu kapatmalı mıyım diye bana yardım ederdi. Bu konuyu asla açma. Banks'e güvenememek gerçekten garip bir durum ve bunu sevdiğimden emin değilim.

Ne kadar süre dayanabileceğinden emin değilim.

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

On beş yaşında cılız bir çocuğun eşit büyüklükte bir rakibe karşı boks ringinde döndüğünü izliyorum. Xander'a kendini nasıl savunacağını öğretmek bir onurdur. Bana ya da kardeşime vereceğini düşünmediğim bir onur. Onu terk ettikten sonra olmaz.

Xander'ı kontrol etmeyi özlediğim günler oluyor. Onun Elfçe konuşmasını ve Reddit'te bulduğu boktan bir yazı hakkında konuşmasını duymayı.

Ama Jane'in yanında olmam gerekiyordu. *Koruması* olarak. Onun güvenliğini düşünerek onun ekibine transfer oldum ve Xander'ın tüm ekibe güvenmesi gerekiyor.

Sadece ben değil. Sadece Banks değil.

Ringde Xander, Farrow, Banks ve benim ona birkaç gün önce öğrettiğimiz gibi ayaklarının üzerinde zıplıyor. Omuzları kötü duruşundan, hayatının çoğunu saklamaya çalışmaktan kamburlaşmış. Kendi içine büzülüyor.

Boyunun 1.80 olması ona pek yardımcı olmamış. Ama buna rağmen, gençliğin verdiği endişeyi yansıtan fotojenik ve genç bir yüzü var. Ergenlik çağındaki kızlar şimdiden onun Stüdyo 9'dan çıkmasını bekliyor. Sadece Xander Hale ile aynı havayı soluyacak kadar yakın olduklarını söylemek için.

Banks'in bugün burada olmasını isterdim ama Audrey Cobalt'ın yerine bakıyor.

"Sol elini yukarıda tut!" Xander'a sesleniyorum.

Kırmızı eldivenini yarım saniyeliğine kaldırır ve sonra kolu tekrar sarkar.

Yüz ifadem sertleşiyor. Tüm kötü alışkanlıkların arasında... bu, onu ringden çekmek istememe neden olanlardan biri. Boks bir temas sporudur.

Eğer yüzünü korumazsa, lanet yüzüne vurulacak.

Maximoff sabit duruyor. Tetikte. İzlemekte zorlanıyor. Farrow'un sürekli ona bakmasından ve Jane'in ilk eğitim seansından sonra bana söylediklerinden daha fazlasını söyleyebilirim.

Xander'ı ağır darbelerden korumaya alışkın olan tek kişi ben değilim. Ağabeyi de kardeşlerine karşı bir başka koruma görevlisi gibi davranıyor.

Xander, Akara'nın spor salonunun bir üyesi olan genç rakibine bakıyor. Garrett zaten sorunsuz bir gizlilik anlaşması imzalamış.

Şu anda Stüdyo 9'daki diğer herkes ya koruma ya da ünlü ailelerin bir parçası. Akara Salı günleri spor salonunu erken kapatmaya başladı. Onlara *yarım gün* diyor. Bu, ekibin mekânı toplantılar için kullanmasına ve bazı erkeklerin spor salonuna zaman ayırmasına olanak tanıyor.

Farrow sakızını daha yavaş çiğniyor. "Yüzünü koru, Xander!"

Sağ eldiveniyle yanağını koruyor ve sol eldiveniyle Garrett'a yumruk atıyor. Çocuğun çenesini yakalıyor.

"İyi iş, evlat." Kollarımı kavuşturuyorum ve hareketlerini daraltıyorum.

Xander pantolonunu indiriyor ve bir sol kroşeden zar zor kurtuluyor. Farrow, "Dayan," diye sesleniyor.

Banyo kapısı yakınlarda açıldı. Odağımı dağıtıyor. Jane ellerini leopar desenli taytına sürüyor. Beni bakarken yakalıyor. "Kağıt havlum kalmamış," diye açıklıyor ve babetlerini çıkarıp ahşap bir dolaba koyuyor.

Bu yüzden bakmıyordum, tatlım.

Ben ona doğru bakışlar atarken o biraz gülümsüyor, yanakları kızarıyor. Paspasların üzerinden bana doğru yürüyor ve Xander'ı da izlemeye çalışıyor. "O nasıl?" Jane fısıldıyor.

"Güzel. Sadece ellerini yukarıda tutması gerekiyor." Tekrar ona bakıyorum, kaslarım kasılıyor.

Parmakları çilli yanağına dokunuyor. Jane dün geceyi hatırlıyormuş gibi ısı yayıyor.

Dünya standartlarında seksimiz.

Ben de hatırladım. Bir düzineden fazla kez. Kollarımın arasında kaybolduğu ana kadar, dünyayı sarsan üç saat boyunca onun içindeydim. Titriyordum, gözleri başının arkasındaydı. Gırtlaktan gelen inilti göğsümü daraltıyordu ve hiçbirinin kaçmasına izin veremezdim.

Bu büyük sırrı saklamak için neredeyse sessizlik içinde sevişmek zorundaydık ve tek kötü yanı benim ayrılmak zorunda kalmamdı.

Tam 300 saat sonra.

İsteklerine saygı duyuyorum ve bir dakika daha kalmak istemiyorum. Ama o kapıdan çıkmak, lanet bir çivi yatağında yürümek gibi.

"Öğrenecek," diyor iyimser bir şekilde. "İyi koçları var."

Ben iyiyim. Oliveira kardeşler daha iyi boksörler ama ikisi de görevde. Tam bundan bahsedecektim ki Xander aniden gelen bir sağ kroşenin altından sıyrıldı.

"Yürü Xander!" Jane alkışlıyor. Son seansta ponpon yapmıştı ama Xander utandığı için onları bir dolaba saklamıştı.

Bu kız cennete gönderilmiş ve ben bir meleği beceriyorum. Ve cehenneme tek gidişlik bir bilet tutuyorum.

Soğuk kal. Yüzüğe
odaklanıyorum. Ve ona.

Xander ve Garrett su molası verdiğinde Jane'in yüzüne tamamen bakıyorum ve onun için getirdiğim mor el sargılarını alıyorum.

"Elini düz tut." Parmaklarımı açarak avuç içimi gösteriyorum.

O da beni taklit ediyor ve ben de yumuşak kumaşı bileğinin etrafında ve parmak eklemlerinin üzerinde dolaştırmaya başlıyorum. Tenimi tenine her değdirdiğimde daha keskin bir nefes alıyor.

Damarlarım nabız gibi atıyor ve gözlerimiz daha hızlı bir vuruş için kenetleniyor. Bu ortamda farklı hissediyorum.

Stüdyo 9.

Evden güvenliğe. Benim işim. Bu sahte randevu operasyonunun gözetmenleri.

Spor salonunun diğer tarafında sıra sıra boks torbaları var ve çevremde korumaların bizi izlediğini hissediyorum. Müşterimle "çıkıyormuş gibi" yapmamın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Ben arkadaş koruması değilim. Jane'e karşı son derece profesyonel davranırken, mayınlarla dolu bir bölgede yürüyüşe çıktım. Erkekler burnunu soktu ve ben çoğu soruyu kapattım.

Müşterim seni ilgilendirmez. İşine odaklan.

Amacınız bu değil.

Ama onların bakışlarının sıcaklığı kamera flaşlarından ya da hayranların bakışlarından farklı. Güvenlik altın kuralı çiğnediğimi anlayamaz.

Mor kumaşı parmaklarının arasına sarıyorum.

Jane omzunun üzerinden bakıyor. "Bana mı öyle geliyor yoksa bize mi bakılıyor? Bakılmaya alışık *olmadığımdan* değil, sadece bize bakan insanların isimlerini biliyorum."

Bileğindeki cırt cırtı sıkıyorum ve gözlerimi daha genç bir SFE korumasına dikiyorum. Bir ağırlık sehpasının üzerine oturmuş, bizi izlediğini saklamıyor.

Bakışımı fark etti ve başını çevirdi.

"Onlar daha iyi biliyor," diyorum boğuk bir sesle, Jane'e dönerek. "Ama onlar hâlâ insan."

"Merak ediyorlar," diye fark ediyor. "Koruma ve müşteri olarak ilişkimiz hakkında."

Başımı salladım. "Bizim hakkımızda."

Geriliyor. "Ama tehlikeli bir şekilde değil?"

"Hayır." Sesimi alçaltıyorum. "Biz iyiyiz." *Kimse bilmiyor.*

Biraz nefes veriyor ve başını sallıyor. Diğer elini de sarıyorum.

Jane sadece bu antrenman için burada değil. Ekip, Maximoff'un Jane ile ped çalışması yaparken uydurma bir "samimi" video çekmesini istiyor. Instagram'ına yükleyecek.

Kamuoyuna Jane'in benimle bir *arkadaştan* daha fazlası olarak ilgilendiğini göstermek ekip için en önemli önceliktir. Spor salonuna pek sık gitmez. Bu yüzden benim için burada olduğunu paylaşırsa, bunun daha belirgin bir anlamı olur.

Farrow iplerin altından geçip ringe tırmanıyor. O Xander'a teknikte yardım ederken, bana da Jane'le geçirmem için zaman veriyor.

Operasyon için.

Onu spor salonunun köşesine götürüyorum. Yıpranmış bir boks torbasının tavandan sarktığı ve aynalı bir duvarın yansımalarımızı yakaladığı yere.

"Daha önce kardeşlerimle birlikte savunma dersleri almıştım," diyor Jane beyaz eldivenini giyerken, "ama Krav Maga bokstan oldukça farklı, değil mi?"

Başımı salladım.

Cobalt, Meadows ve Hales'in hepsi çocukken Krav Maga eğitimi almış.

Jane'in ikinci eldiveninin cırt cırtını çözmeye çalışmasını izliyorum. Ucunu ısırarak dişleriyle açmaya çalışıyor.

"Al." Jane'den eldiveni alıyorum.

"Teşekkür ederim." Kolunu uzattı.

Eldiveni bileğine geçiriyorum ve gözlerim onunkilere sabitleniyor. "Öğrendiğin şey içgüdü ve savunmaya dayanıyor," diye kısaca açıklıyorum. "Eğer biri seni arkandan yakaladıysa ve sen yalnızsan ve korkuyorsan - Allah korusun." Velcro'yu bileğine takıyorum. "Krav Maga sana kendinden emin ve etkili bir şekilde tepki vermeyi öğretir. Dönmeyi, kasıklarına diz atmayı ve kaçmayı."

"Daha büyük şiddetten kaçınmak ve bunu önlemek," diye bitiriyor başını sallayarak. "Beckett, biz küçükken dizlerini kasıklarına dayama hareketinde özellikle iyiydi."

Beckett'tan bahsedince kaskatı kesildim.

Banks geçenlerde bana New York'ta görevdeyken gördüğü bir şeyi anlattı. Beckett Cobalt ile ilgili bir şey, 21 yaşındaki kardeşi.

İyi olmayan bir şey.

Jane'e söylememeliyim. Etik olarak ağzımı kapalı tutmalıyım. Bu onun hayatını ilgilendiren bir bilgi değil. Yani bu takım içinde kalmalı.

Gömülü kalmalı.

Ama şu an karşımda bal damlayan, yürek hoplatan sesiyle parlayan, çil yanaklı bir melek var. Ailesini ruhunun bir uzantısı gibi seven bir kız. Ve eğer pozisyonlarımız ters olsaydı, Banks hakkında bilgi edinmek isterdim.

Jane kaşlarını çatmaya başlar. "Bir sorun mu var?" Bir seçim yapıyorum.

O kalçasını boks torbasına yaslar, ben yaklaşıyorum. Torbanın tepesini kavrayıp başımı ona doğru eğiyorum. Spor salonunda sadece ikimiz varmışız gibi hissedene kadar.

Sadece söylüyorum. "Banks bana Beckett'ı bir çöp konteynerinin arkasında anahtar vuruşları yaparken gördüğünü söyledi."

Donup kalıyor. Geniş gözlü tepkisini okumak daha zor. Sesimi alçaltıyorum. "Anahtar tümseklerinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Oui." Eldivenli ellerini göğsüme koyuyor. Çenesi onların üstünde.

Kolumu omuzlarına doladım. *İznim var.* Burada güvende ve hepsi bunun video için olduğunu düşünüyor.

"Ağabeyin kardeşimi kokain çekerken görmüş." "Uyuşturucu kullandığını biliyor muydun?" diye sordum. O daha çok şaşırılmış görünüyor.

Bankalar öğrendi. Öğrendiğimi.

"Bu yaz dikkatimi çekti." Bir solukta Beckett'ın nasıl uyuşturucu kullandığını, çünkü onlarla daha iyi dans ettiğine inandığını açıklıyor. "Bunu sadece Charlie, Moffy, Oscar, Donnelly ve Farrow biliyor... şimdi sen ve Banks de biliyorsunuz - ikiniz de başka kimseye söyleyemezsiniz. Hâlâ Beckett'a yardım etmeye çalışıyoruz ama bu... hassas bir süreç."

Ben de hep takımı düşünüyorum. Ve Beckett'ın korumasının ailesinde uyuşturucu geçmişi var. Eşleşmeleri artık bir tehlike işareti.

Donnelly müvekkiline uyuşturucu temin etmeyecek. Tedarikçilerle *hiçbir* teması olmadığını söylediği için ilk geçmiş kontrolünden geçti. Ağır uyuşturuculardan nefret ettiğini söyledi. Onların etrafında olmamayı tercih ettiğini söyledi.

Sanırım Beckett'ı o kadar seviyor ki, onun detaylarından ayrılmak istemiyor.

Ama onun iyiliği için transfer edilmeli. Akara benim iyi arkadaşım ve bu adamlardan o sorumlu. Bunu öğrenirse Donnelly'yi yeni bir müşteriye gönderir. SFO'daki herkese göz kulak olmalı ve kimsenin yapmaktan hoşlanmadığı zor kararları vermeli.

Bakışlarını daha sıkı tutuyorum. "Akara'ya söylemeyi planlıyordum."

"Buna gerek yok," diyor hemen. "Donnelly sorun yaşarsa Akara'ya gidecektir. Farrow'un söylediği bu."

Donnelly'nin bunu yapacağını hiç sanmıyorum ama Farrow'un onu benden daha iyi tanıdığının da farkındayım. Ve sonuç olarak, artık yetkili ben değilim.

Önce Jane için endişelenmeliyim. Başımı salladım. Bu karara razı oldum. "Kimseye söylemeyeceğim. Banks'in de söylemediğinden emin olacağım."

Jane rahatlar. "Teşekkür ederim." Gözleri yumuşar. "Gerçekten... çok minnettarım... ve sana-hem ona hem de sana..." Boğazını temizliyor, yüzü kızarıyor ve ağırlığının çoğunu boks torbasına veriyor.

Kaslarım esniyor ve kolumu onun omuzlarından çekiyorum. Gözleri gri tişörtümün içindeki pazularıma kaydı.

Gece yalnız olsaydık, çoktan ayaklarının dibinde diz çökmüş olurdu.

Parmakları eldivenlerin içinde olduğu için bir parça saçı yanağından uzaklaştırmaya çalışıyor.

Daha da yaklaşıyorum, göğsüm vücuduna sürtünüyor ve saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Jane daha da kızarır ve ayak bileklerini çapraz yapar.

Ne kadar ıslak? Burnumdan daha sert nefes alıyorum. Uyarılma aletimi yumrukluyor.

Elindeki eldivenle göğsüme vurarak beni işaret ediyor. "Oh, ben..."

Neredeyse gülümseyecektim. Tanrım, burası bin derece ve Maximoff'a dönüp bakıyorum. Kardeşi ve Farrow'la konuşmakla meşguldü.

Çekmiyorum.

Yani onu henüz öpemem. Zaten şansımı zorluyordum.
mazeret uygulamak.

Jane çenesini kaldırır. "Beckett... kardeşim, toplum içinde daha dikkatli olmalı. Bilirsin işte." *Anahtar çarpıyor.*

Bir kez başımı sallıyorum, ikimiz de sıcaklığı görmezden geliyoruz. "Takımdaki hiç kimse kardeşinin sabıka fotoğrafını görmek istemiyor." *Celebrity Crush'in* ön sayfasına koyarlardı.

Bana gülümsüyor. "Hepinizin bizi bu kadar derinden önemseydiğini bilmek güzel bir duygu. Bazıları diğerlerinden daha derin." Sanki içinde dokuz santim *derindeymişim* gibi nefesini tutuyor. Sertçe itiyor. Tam buraya. Şu anda.

"Farrow'dan Maximoff'a gibi." diye mırıldanıyor. Jane'e bakıyorum. "Ve ben de sana."

"Evet...lütfen." Boks torbasının karşısında eriyor ve onu kollarımın arasına almamak için tüm kontrolümü kaybediyorum.

Güçlü bir şekilde içime çekiyorum. Onun bahar kokusu duyularıma doluyor. Sahip olduğum son kısıtlamayı da alt etmeye çalışıyorum. "Jane," diyorum göğsümün derinliklerinde.

Bir kapının kapanma sesini duyuyorum. Reflekslerim uğulduyor ve tanıdık bir yüzün Studio 9 ofisinden NFL'in bir numaralı draft seçimiymiş gibi çıktığını görüyorum. Gerçek anlamda iki kez baktım.

Jane'in kaynayan bakışlarımı takip ettiği noktaya kadar.

Futbol oyuncusu değil. Kendini beğenmiş bir havası, geriye doğru taranmış koyu kahverengi saçları, kalın kaşları, zeytin rengi teni ve dar çenesi boyunca hafif kirli sakalı var. İtalya'da futbolcu olabilirmiş gibi görünüyor. Ama alet kutusundaki en pahalı lokma anahtarı gibi davranıyor.

Tony burada olmamalıydı. Güvenlik ekibinde değil. Sağlık ekibinde değil.

O ünlü ailelerin bir parçası değil.

Eğer bir kurşun olsaydım, burada ne halt ettiğini bilirdim. Bu bilgi eksikliği kulak zarımı deliyor. Kulaklarımın çukurunda tiz bir cınlama.

Gözümü zor kırıyorum.

"Onu tanıdın mı?" Jane bana fısıldıyor.

"Evet." Kaslarım gerildi.

Los Angeles'ta olmalı. Noel'de evde olması için henüz çok erken, çünkü Ekim ayındayız. Jane'e açıklamak üzereydim ama Tony

benden.

"Moretti!" Sırıttıyor ve kollarını iki yana açarak yürüyor. "Sana rastlayabileceğimi düşündüm." Göğsümü işaret ediyor. "Bugünlerde Güney Philly'de çok konuşulduğunu duydum." Güney Philly kulağa *Sow-Philly* gibi geliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Açıkça soruyorum. Tahammül edemediğim biriyle saçma sapan şeyler yapmıyorum ya da patty-fucking-cake oynamıyorum.

"Yaklaşık bir saat önce Los Angeles'tan geldim. Herkes bana Thatcher ve Jane'i gördün mü diye soruyor." Hâlâ bize yaklaşıyor. Hala bir mil dakika konuşuyor. "İkinizin sahte bir çift olduğunu bilmeliydim. Senin tipine yakın biri değil."

Jane huzursuzca yanımda kayıyor. Lanet olsun.

Ölümcül bir tedirginlik ve nefret gözlerimi Tony'ye dikeyyor. *Az önce Jane'e benim tipim olmadığını söyledi.* Ve bunun da ötesinde, endişeliyim.

Çünkü Jane'le sahte bir şekilde çıktığımı bilmemeli.

Ona söylenmiş. Kim tarafından?

Tony önümüzde duruyor, altın haçı göğsüne çarpıyor. Ellerini yeşil aviator ceketinin içine sokuyor.

Jane'in yerini doldurmam gerekiyor, o yüzden önce onu tanıştırıyorum.

"Bu Tony Ramella."

Farkına varmak yüzünü yıkıyor. O zeki biri ve parçaları birleştirmesi için daha fazlasını eklememe gerek yok. "Anlıyorum-"

"Moretti ve ben çok eskiden tanışıyoruz." Tony onun sözünü kesti. Ki bu benim kitabımda lanet bir günahıdır. "İkimiz de Saint Joseph Lisesi'ne gittik, aynı sınıftaydık. Aynı yaştaydık. Caddede birlikte bisiklete binerdik."

"Sekiz yaşındayken," diye açıklıyorum. "Biz arkadaş değiliz." Çocukluğumuzdan beri arkadaş değildik. Çoğu çocuk gibi ayrı büyüdük.

Jane boks eldivenlerini çıkarıyor. "Sen Michelina'nın torunusun." Michelina Ramella ile geçen ay kumaş mağazasında tanışmış ve soyadını tanımıştı. "Büyükanneleğiniz birlikte kart oynuyor."

Kendini beğenmiş dudaklarını bükerek ona bakıyor. "Büyükanne seninle tanıştığını söyledi."

"O tatlı bir kadın." Jane'in sesi her zamankinden daha temkinli çıkıyor ve güvensizliğimden besleniyor olmalı. Onun *çarpıcı* açık mavi gözlerine odaklanmadı. Çoğu insanın onda ilk fark ettiği şey.

Tony kafasını Jane'e doğru eğiyor. "Senden daha tatlı değil-" "Müşterimle flört etmiyorsun," diyerek sözünü kestim. "Bu şekilde mi-"

"Evet, işte böyle," diye homurdanıyorum. "Neden buradasın ya da sahte randevu operasyonunu nereden biliyorsun bilmiyorum ama kesin olan bir şey var ki beni tanımıyorsun ve tipimi de bilmiyorsun. Tanısaydın, hemen yanımdaki kız olduğunu fark ederdin."

Jane parmaklarını dudaklarına bastırır.

Nabzım kulak zarımı dövüyor ve spor salonu sessizleşti. Korumalar bu küçük açıklamayı duydu.

Çenem geriliyor, boynumdaki tendonlar geriliyor. Tony'den geri adım atmayacağım. Hiçbir şeyi çözmeme gerek yok. *Müşterime* sonsuz aşkımı ve bağlılığımı ilan etmemiş gibi davrandığım sürece sorun yok.

Biz iyiyiz.

Tony bana işaret ediyor. "Sen sadece 1.80'den uzun kızlarla birlikte oldun."

Neredeyse gözlerimi devirecektim. "Bu *Banks*. " Kardeşimin sadece uzun boylu kızlarla ciddi ilişkileri olmuştur.

"Temelde aynı kişisiniz." Ciddi ve bunu ilk kez duymuyorum. Sadece ondan değil.

Siz aynı kişisiniz. Bir beyni paylaşıyorsunuz.

Tony de onunkini nadiren kullanır.

"Bunu neden söyledin?" Jane sanki onu mahkemeye çıkarıyormuş gibi hararetle sorar.

Tony bana işaret ediyor. "O tek yumurta ikizi."

"Evet, tek yumurta ikizlerinin aynı kişi olmadığı da açık. Onlar *iki* İki ayrı düşünce ve duyguya sahip insanlar-"

"Bundan emin değiliz," diye araya giriyor Tony. Kadın homurdanıyor. "Bu bilimsel bir gerçek-"

"Öyle mi?"

Onu öldüreceğim. "Onu bir daha kesme." Bu bir tehdit.

Bana sinirli bir bakış attı. "Görevde değilsin Moretti. Müvekkilin kendini savunabilir."

"Sağ eli çok severim," dedi Jane sert bir sesle. "Ve sen ona karşı son derece kaba davranı y o r s u n . "

"O da kendini savunabilir," diye karşılık veriyor Tony.

Ona açık açık "Ben de Jane kadar sağ eli severim." dedim.

Gülümsemesini engelleyemedi.

Tony başını birkaç kez sallıyor ve bıyık altından gülüyor. "Sanırım senin tipindeki kızlar taşaklarını çantasında taşıyanlar olmalı."

Burnu kırışır, sinirlenir. "Pardon?"

Tony ona "Alınma ama" diyor ama sadece bana ve benim yakıcı bakışlarıma bakıyor.

Jane ve ben ikimiz de alfayız ve ben onun bu yönünden etkileniyorum. Onun baskınlığı da dahil olmak üzere tüm özelliklerini korumayı tercih ettiğim için benim daha az erkek olduğumu düşünenler, gidip kendi siklerinin üzerinde durabilir ve yirmi daire içinde dönebilirler.

Onların fikirleri benim için asla önemli olmayacak. Ağzından çıkan hiçbir saçmalığa değer vermiyorum.

Bu yüzden onunla tartışmak, münazara etmek benim için önemli değil. "Operasyonu nereden biliyorsun?" Önemli olan bu.

Jane onu daha fazla inceler. Bunu da merak ediyor. Bu tür bilgiler için yetkisi yok. *Tabii ekibe katılmıyorsa.*

Hayır.

Öyle değil.

Bu mümkün. Tony Los Angeles'ta bir koruma. Özel güvenlik işinde çalışıyor ama eskiden Philadelphia'da asla "gecekonduda" yaşamayacağını söylerdi.

"Geçen hafta patronunuzdan bir telefon aldım,"

diyor Tony. "Hangisinden?"

"Price, Alfa lideri. Görünüşe göre ekibiniz profesyonel düzeydeki güvenlik hizmetleriyle aynı seviyede değil ve o da boşluğu dolduracak birini istiyor. İşini bilen biri ve ben de burada devreye giriyorum. Benden iyisi yok."

Var.

Adı Farrow Keene ve spor salonunun karşısında. Akara Kitsuwon ve Oscar Oliveira da ondan on kat daha iyi.

Takımdaki bütün korumaları Tony Ramella'ya tercih ederim. Benim arkamı kollaması için ona güvenmezdim. Farrow'a yumruk attım ve hâlâ günün sonunda arkamı kollayacağına güveniyorum. Çünkü o böyle biri.

-Ama o Tony değil.

Jane gerilir. "Sen bir koruma mısın?"

Ona bakıyorum. "Tony Los Angeles'ta bir erkek grubunu koruyor."

"Tüm ülkedeki en popüler erkek grubu," diye düzeltiyor Tony kollarını uzatarak. "Kıçımı yırtarak çalıştım ve şimdi çok popülerim."

Tony Ramella, Banks ve ben aynı kariyer alanına girdiğimizde aile ve arkadaşlar arasında büyük bir olay oldu. Çoğunlukla dedikodu. İnsanlar

ve en ünlü ünlü için kimin çalıştığı hakkında konuşmak.

Sanki umurumda da.

"Neden *en popüler* erkek grubunu bıraktın?" Jane merak ediyor.

"Kolay olmadı. Los Angeles'tan ayrılmak istemedim," diye itiraf ediyor Tony. "Philly buna kıyasla tam bir koltuk altı. Ama Price çaresiz görünüyordu ve ben de bunu kamu hizmetim olarak görüyorum."

Burada bulunarak *hayır* işi yapıyormuş gibi bu takım hakkında konuşmasından nefret ediyorum. Tony'ye ihtiyacımız olacak kadar berbat durumda değiliz. "7/24 kadromuz dolu," diyorum ona.

Bildiğim bu. Sadece geçici korumalar için açık pozisyonlar var.

Tony sırtıyor ve ayaklarının üzerinde öne doğru sallanıyor. "Doğru değil. Daha yeni tam zamanlı bir pozisyon için imza attım Moretti." Sesini alçaltıyor. "Eğitim kursum yarın başlıyor ama bu sadece göstermelik. Tri-Force diğerlerinin bana özel muamele yapıldığını düşünmesini istemiyor."

Demir gibi sert bir elimi ağzıma kapatıyorum. *Öfkeli.*

Çünkü Price, Tony için kırmızı halı seriyor ve onu *hızlı bir şekilde* kata itiyor. Ve gerçek şu ki, nedenini bilmiyorum. Tony'nin Hollywood ünlüleri için çalışma deneyiminden etkilenmiş olabilir.

Tamamen karanlıkta kalmaya alışık değilim. Ve şikayet edecek ya da bu işe alımı iptal edecek gücüm yok.

Üçlü Güç'ün bir parçası olan Akara da öyle. O ikiye karşı bir oy.

"Tam zamanlı mı?" Jane tekrarlıyor. "Tam olarak kimi koruyorsun?" "Silvio adında biri emekli oluyor," diyor Tony.

"Onun yerini ben alıyorum."

Elimdeki kelepçeyi çözüp parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. Silvio, Xander'ın şu anki koruması. Emekliye ayrıldığını duymamıştım ve Xander'ın da bildiğinden şüpheliyim. Bugün erken saatlerde bir şeylerden bahsederdi.

Jane yüksek sesle, "Xander'ın 7/24 koruması olacaksın," diye fark eder.

Tony ellerini ensesinde birleştiriyor. "Şimdiye kadar sahip olduklarının en iyisi."

Bana kendini beğenmiş bir şekilde sırttı. Xander'ın ekibinde olduğumu bildiği için. "Her zaman arkandan gelmek ve senin boşluğunu doldurmak zorundayım Moretti."

Suratına vurma.

Şu anda düşünebildiğim tek şey bu.

Ellerini onun üzerine koyma. Nefesim yanan ciğerlerimde ağırlaşıyor.

Başka bir korumaya vurmayacağım ve o da takıma girmek üzere.

Onu daha önce nakavt etmiş olsam bile.

Ortaokulda.

Lisedeyken.

Görevlendirilmeden hemen önce.

Bana yumruk atmaya çalıştı ama tek bir tane bile indiremedi.

"O zaman neden gidip benim boşluğumu doldurmuyorsun?" Ben de karşılık veriyorum. "Ve benimle konuşmayı kes."

Daha kuru bir kahkaha atıyor. "Değişmediğini gördüğüme sevindim." Jane'e bir gülümseme gönderir. "Sonunda biricik Jane Cobalt ile tanıştığımıza memnun oldum. Seni buralarda göreceğim."

"Sanırım öyle," diyor temkinli bir şekilde.

Onun salondan çıkışını izliyoruz ve sonra Jane bana dönüyor, başı derin düşüncelere dalmış. "İkinizin daha büyük bir geçmişi var, değil mi?"

Bir şeyden şüpheleniyor.

Sadece söyleyeceğim. "Tony lisedeki kız arkadaşımınla yattı." Dudakları aralandı. "Seni tahammül edemediğin bir adamla aldattığını söylemiştin." Evet. "Dayanamadığım adam o."

Yüzü düşer. "Merde."

Ve şimdi de güvenlik ekibinde. Dünyadan bir sır saklamak için güveniliyor. *Bizim* sırrımızı. Jane ile sahte bir ilişki yaşadığımı.

OceanofPDF.com

JANE COBALT

"BİRİLERİ SENİN İÇİN GELİYOR, bundan eminim." Kısa tüylü kahverengi bir tekirin çenesinin altını kaşıyorum. Mırıldanıyor ve başını eklemelerime doğru çeviriyor.

Pumpkin yerel barınakta kalan tek kedi ve bugün sahiplendirilmeyeceğini düşündükçe kalbim sızlıyor.

Son dört saatimi burada, barınağı sosyal medyada tanıtmak için elimden geleni yaparak geçirdim. Sosyal medya hesaplarımı hâlâ kullanmadığım için Maximoff Instagram'ına girmeme ve hesabından canlı hikâyeler paylaşmama izin verdi. Kediler için ev bulabildim. Hatta bazı köpekler de sahiplendirildi.

Bunun bir başarı olduğunu düşünmek istiyorum.

Ama Pumpkin kucığıma kıvrılıyor, bacağını bir saniyeliğine yoğuruyor ve sonra gözlerini kapatıyor.

Merde.

Ön odada yere oturuyorum, işletme sahibi ve müdür masalarında bir yığın evrak işiyle uğraşıyor. O kadar uzaktayım ki şu anda yanımdaki tek gerçek arkadaş kedi maması rafına yaslanmış yakışıklı bir adam.

Thatcher gözlerimle buluşuyor ve sonra kediye bakıyor. Bir şey söylemiyor ama *Jane Cobalt, zaten altı tane kedin var, diye düşündüğünden eminim.*

-seven uçurumun kenarına gidiyor.

Aslında ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama bu tekiri barınakta bırakmayı hayal etmekte zorlanıyorum.

Fiziksel olarak yapabileceğimden emin değilim.

"Kaç kedi çok fazla kedi demektir?" Thatcher'a sordum.

Pumpkin'e baktıkça kaşları düğümleniyor. "Seninle tanışmadan önce," diyor. "Üç derdim."

"Peki ya şimdi?"

Başını sallar. "Gerçekten bilmiyorum." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve kollarını raftan indirip göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Onu eve getirmeyi düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Kendime altıda duracağıma söz verdim çünkü Moffy ve şimdi de Luna ve Sulli ile yaşıyorum. Eve başka bir hayvan getirmek bencillik gibi geliyor ama onu burada bırakmak da kalpsizlik gibi geliyor." Şaşkınlıkla daha sıkı bir nefes alıyorum ve saate bakıyorum.

Daha önce planladığımdan *çok daha* uzun süredir barınaktayım.

İki saat önce evde olmam ve *Wildfire Heart*'ı okumaya çalışmam gerekiyordu. Sesli kitap seslendirme konusunda hiç deneyimim yok ve bu yüzden kayda başlamadan önce araştırma yapmam ve daha fazla ses çalışması yapmam gerekiyor. Zaten pek çok şeyde başarısız oldum, bunu da listeye eklemek istemiyorum.

Ama başka şeyler için yükümlülüklerimi bir kenara atmak çok kolay. Ailem için. Kedilerim.

Kedileri severim.

Haftanın bir gününü yerel barınaklara ayırarak barınaklarda ve kedi sığınma evlerinde geçirdiğim zamandan pişman değilim. Ayrıca diğer şehirlerdeki barınaklara da elimden geldiğince para bağışlamaya çalışıyorum.

İnsanlar sık sık kedilerin benim tutkum olup olmadığını soruyor. Onları seviyorum.

Ama kendi barınağımı işletmek istemiyorum. Yönetimsel bir baş ağrısı ve hayır işleri her zaman bir hobi olmuştur ama her dakikamı ayırmak istediğim bir şey değil.

Şu anda olduğu gibi.

Balkabağı'nı tutmak kalbimi milyonlarca parçaya ayırıyor. Bunu her gün yapamazdım. Kafamda her bir hayvanın yüzüyle uyumak. Henüz sonsuza dek yaşayacakları yuvalarını bulamadıklarını bilerek.

"Jane," dükkan sahibi Sasha elinde bir pano ve gülümseyerek köşeyi dönüyor. "Yirmi dakika içinde kapatıyoruz. Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver yeter. Bugün harika bir gündü."

Öyleydi.

Gerçekten

harika.

Bu küçük olan hariç.

Sasha, spor ayakkabıları fayans üzerinde gıcırdayarak uzaklaşır.

Thatcher daha yakına eğiliyor ve uyuyan tekirin, Thatcher'ın büyük avucunun içinde daha da küçük görünen minik başını okşuyor. "Onu alıp güvenliğin konağında tutabilirim," diyor bana. Gözlerimiz buluşuyor, ağzım açık kalıyor.

Ne... bunu yapar mıydı?

"Bu mümkün mü ki?" Şaşırarak sordum. "Güvenlikte hayvan bulundurmaya karşı kurallar yok mu?"

"Özellikle değil," diyor Thatcher. "Pek tavsiye edilmiyor ama buna karşı bir kural da yok."

Başımı sallıyorum. Bir parçası onu kendisi için istiyor olsa bile. Bunun benim için de olduğunu biliyorum. Ve bunu yapmasına izin veremem.

Kapı şingirdayarak açıldı. İkimiz de canlandık. Barınağa sadece potansiyel sahipleniciler girebiliyor. Aksi takdirde, kaldırımda Thatcher ve benim çıkmamı bekleyen kameramanlar ve hayranlar var.

Fransız örgülü ve bordo tulumlu bir kız içeri giriyor. "Merhaba, bir kedi sahiplenmek istiyorum." Ön taraftaki çalışana söylediğini duyuyorum. "Jane Cobalt, onun... Instagram'da bir videosu vardı. Adı Pumpkin. Hâlâ burada mı?"

İçim rahatlıyor. Thatcher omzuma dokunuyor ve o işe yaramış gibi başını sallarken ben gülümsüyorum *Jane*. İşe yaradı.

"Çıkmaya hazır mısın?" diye sordu. Programın çok gerisinde olduğumu zaten biliyordu. Tam cevap verecektim ki birden kaşlarını çattı. Bu bakışı tanımaya başlamıştım. Birisi onunla telsizde konuşuyor. Ve bu iyi bir haber değil.

Kulağına dokunuyor, mikrofonuna. Bunu onaylıyor. Doğru olmayan bir şey var.

OceanofPDF.com

JANE COBALT

BİR HIRSIZLIK OLDU.

Şehirdeki *evimizde*. Güvenlik alarmları tetiklendi ve Tanrı'ya şükür o sırada evde kimse yoktu. Tutunduğum kurtarıcı lütuf bu.

Polis ve korumalarımız konağın her yerini didik didik aradı.

Güvenli, karar verdiler.

İçeri giren her kimse kaçmış. Henüz detaylardan emin değilim. Bu kadar çok eksik bağlantı beni tedirgin ediyor ve midemi bulandırıyor.

İçeri nasıl girdiler?

Kaç tane davetsiz misafir vardı?

Davetsiz misafirleri tanıyor muyuz yoksa sadece yabancılar mı?

Konağı gözetleyen güvenlik görevlilerini nasıl atlattılar? Ne istiyorlardı ki?

Şu anda polis ve korumalarımız bu sorulara cevap bulmaya çalışıyor. Onlar oturma odasındaki güvenlik kamerası görüntülerini incelerken Moffy ve ben çalınmış ya da tahrip edilmiş olabilecek her şeyin envanterini çıkarmak için üst kata çıkıyoruz.

Böylece polis raporu tutabiliriz.

Yaşlı ve bilge Leydi Macbeth'i gıcırdayan merdivenlerden yukarı taşıyorum, kara kedim göğsüme sokulmuş. "Burada ne oldu, aşkım?" Fısıldıyorum.

Keyifle miyavlıyor. O kadar korkmuş ya da ürkek değil, nadiren öyle olur. Yine de Leydi Macbeth boş eve kimin girdiğini gördü.

Sadece altı kedim buradaydı ve her birini üç kez kontrol edip ölene kadar kucakladım. Hepsinin hesabı tutuldu. Hiçbiri yaralanmadı.

Hiçbiri kaçamadı.

Ama kollarımda ve ensemdede ürkütücü bir his var. Davetsiz bir misafirin kedilerime *dokunduğunu* hayal ediyorum.

Bir ya da iki, hatta üç çift ayağın iznimiz olmadan bu merdivenleri çıktığını hayal etmek. Yatak odalarımıza girdiğini. Eşyalarımızın üzerinde kayan eller. Belki de kötü niyetle.

Belki de acımasız bir nefretle. Çok iğrenç hissediyorum.

Sanki yıkanmam ve her duvarı, her yeri ve tüm benliğimi fırçalamam gerekiyormuş gibi. Ve midemi bulandıran ve çalkalayan bu ihlali en son ne zaman yaşadığımı hatırlamadan edemiyorum.

Nate.

Hırsızlık olayında parmağı olduğundan endişeleniyorum.

Ama şu anda bunun üzerinde durmanın bir faydası yok. Hasar kontrolünün başında olmalıyım. Moffy ve ben bu konuda iyiyiz ve Sulli ve Luna'nın buraya dönmek için kendilerini güvende hissetmeleri *gerekiyor*. Biz bu karmaşayı çözene kadar geceyi Hell's Kitchen'da kardeşlerimle geçirecekler.

"Ne çalmayı umduklarına bir anlam veremiyorum," diye fısıldıyorum dar merdiveni tırmanırken benden sadece bir basamak önde olan Moffy'ye. "Tüm mülkler arasında en az lüks olan evde yaşıyoruz." Zihnim dönüyor, hızla konuşuyorum. "Geçen gün on iki dolarlık yeleğimin üzerine bir şişe kapağını yapıştırdım. Annem tasarımı çanta koleksiyonu yapan, Chanel ve Prada giyen biri. Ve eğer tahmin edebilseydim, sahip olduğunuz en pahalı eşya arabanız olurdu."

Thatcher ve Farrow garajı ve tüm araçları kontrol etmişlerdi. Her *şeyin temiz olduğunu* söylediler. En çok Sulli'nin cipi için endişelendik ama tamamen sağlam.

Orada çalınan ya da zarar gören bir şey yok.

"Belki de peşinde oldukları şey fiyat etiketi değildir Janie," diye fısıldıyor Maximoff.

"Manevi değeri olan bir şey mi istiyorlar?" Merak ediyorum. "Öyle olsaydı Sulli'nin cipini alırlardı."

Bütün bir merdivenin üzerinde halsizce yayılan Toodles'ın üzerinden geçiyor. "Bahse girerim bir araba çalmak, tutabildiğin şeylerden daha zordur."

İyi noktalar. "Evet, risk daha yüksek görünüyor."

Omuzlarını dikleştirdi ve ikinci katın sahanlığına ulaştığımızda Lady Macbeth'i yere bıraktım. Moffy ve ben Sulli ve Luna'nın odasını kontrol etmek için birlikte çalışıyoruz. Derinlemesine bir araştırma yapıp her şeyin

yerli yerinde olduğundan emin oluyoruz.

Sulli'nin Olimpiyat altın madalyaları, tırmanış malzemeleri, çerçeveli aile fotoğrafları ve Luna'nın dizüstü bilgisayar, Wampa şapkası ve tişörtü de dahil. Çoğunlukla, odalarına hiç *dokunulmamış gibi* görünüyor.

Sırada benim sürekli dağınık olan odam var.

Pembe tokalı sandaletlerimi dolabımda en son bıraktığım yerde buluyorum. Annemin FanCon turundan sonra bana hediye ettiği sandaletler ve rahat bir nefes alıyorum.

Başka hatıralarım da var. Moffy ve benim bir fuarda kazandığımız Siyam kedisi biblosu, Princeton'dan aldığım diplomam, her yıl tüm kardeşlerimden gelen kurdeleyle bağlanmış bir yığın doğum günü kartı gibi.

Bu ve daha fazlası burada. Rahatsız edilmeden. Çıkıyoruz.

Maximoff derin düşüncelere dalar.

"Ne oldu, eski dostum?"

Güçlü orman yeşili gözleri bana dikiliyor. "Bunun bir hırsızlık olduğundan emin değiliz."

Bu beni biraz rahatsız ediyor. Belki de birilerinin aklında başka niyetlerle girdiğini düşünmek.

Birimize zarar vermek için mi?

Kendi fotoğraflarını çekmek için mi? Yataklarımızda mı? Ağırlığımı değiştiriyorum. "Doğru, eğer bu bir hırsızlık değilse o zaman... belki de sadece evimizi gezmek istemişlerdir." "Çünkü görülecek çok şey var."

Üçüncü kattaki tavan arasını işaret ediyor. "Size harika şifonyerimi ve harika başımı dünyayı sarsan, devrim niteliğinde bir *yatağa* yasladığım daha da harika *yatağımı* göstereyim.

yastık."

Neredeyse gülümseyecektim. "Müstakbel kocanla o harika yatakta uyuyacaksın," diye hatırlatıyorum ona. "İnsanların umursadığı şey bu."

O da bunu bildiği için başını sallıyor ve sonra ani bir düşünceyle kaskatı kesiliyor. "Tanrı aşkına, sepetimizi basıp Farrow'un iç çamaşırlarını aldılarsa, biri timsah yemi olmuş demektir, Janie."

Ellerimi sert omuzlarına koydum. "Farrow'un umurunda olmaz. Tıpkı senin iç çamaşırının çalınmasını umursamadığın gibi. Tıpkı benim bunun alabilecekleri en kötü şey olduğunu düşündüğüm gibi."

Kirli iç çamaşırı.

Fırçalarımızdan çıkan kıllar.

İkisi de bizim için anlamlı olan her şeyden çok daha iyi. Gergin bir nefes vererek başını sallıyor.

Çatı katına çıkan merdivenleri tırmanırken Maximoff, "Sulli ve Luna'nın burada yaşaması nedeniyle hırsızlığın zamanlamasının kötü olduğunu düşünüp duruyorum ama iyi bir şey var," diyor. Merdivenler ağırlığımız altında gıcırıyor. "Sen sekse ara verdin ve Farrow'la ben artık prezervatif kullanmıyoruz. Bu da kimsenin kullanılmış prezervatifleri çöpten çalıp sperm alamayacağı anlamına geliyor."

Aman Tanrım.

Thatcher ve ben *korunmalı* seks yapıyoruz.

Daha dün gece birden fazla prezervatifle geldi ama çöp kutularımı kontrol ettim. Saydım bile. Çok titizimdir.

Hiçbiri alınmadı.

Dahası, şu anda en iyi arkadaşıma yalan söyleme düşüncesi beni terletiyor. Kimseyle seks yapmadığımdan o kadar emin ki. Çünkü ona söyleyeceğime güveniyor.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. "İyi gözlem." Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Tam dönüp bana bakacaktı ki Walrus ve Carpenter koşarak yanımızdan geçtiler. Dikkatini yeterince dağıtınca konu kapandı.

Yalan, davetsiz misafirden duyduğum rahatsızlığın üzerine ağır bir şekilde oturuyor ve sessiz kalmanın yapılacak doğru şey olduğundan emin değilim.

Ama bu gece bizim için yeterince zor. Daha da zorlaştırmayacağım.

Polis az önce gitti ve dördümüz oturma odasında gergin bir şekilde duruyoruz. Ellerimi bir fincan kahvenin etrafında ısıtıyorum.

Şüpheli: bir erkek, kimliği doğrulanmadı.

Mutfak penceresini kırmış ve sürünerek eve girmiş. Yüzünü bir beyzbol şapkasıyla gizlemiş, bu yüzden yaşı ve yüz hatları belli değil.

Görünüşe göre, görev başındaki güvenlik görevlilerinin dikkatini dağıtmaları için bazı gençlere para vermiş, bu nedenle polis daha iyi bir şüpheli eşkali için çocukların izini sürüyor. Ayrıca, paparazzilerin yanlışlıkla yakalamış olabileceği görüntüler.

Saldırgan yaklaşık on dakika boyunca evde kalmış. Kameralarımız onu kaçarken gösterdi. Güvenlik girmeden hemen önce.

Thatcher telsizinin düğmesini çevirir. "Bu ev hakkında konuşmamız gerek." Ciddi bir endişeyle önce bana, sonra Moffy'ye baktı.

Garip bir şekilde, Farrow *Thatcher'ın* yanında. Telsizleri ve silahları bellerinde kılıflı, kulaklıkları muhtemelen hala konuşmalarla uğulduyor.

Yirmi sekiz yaşındaki iki adam Maximoff ve bana bakıyor. Sanki gençmişiz ve bu kararda rehberliğe ihtiyacımız varmış gibi. Sanırım bu bir güvenlik meselesi ve onlar da bizim korumalarımız ama daha fazlası da var.

Maximoff kesin bir ifadeyle, "Taşınmıyoruz," dedi.

Farrow bir eliyle platin rengi saçlarını tarıyor. "Bunu masadan kaldırmadan önce, bunu konuşmaya ne dersin?"

"Pekâlâ." Moffy başını sallıyor. "Beynimin allak bullak olmaması için bilmem gerekiyor. Buraya korumam olarak mı yoksa *müstakbel* kocam olarak mı geldin?" Boynunu geriye atıp tavana bakıyor.

Hava onun kaymasıyla geriliyor. Çünkü Farrow normalde yaptığı gibi şakayla karşılık vermiyor. Bu korumalarımız için gerçekten ciddi bir mesele.

"İkisi de," diyor Farrow ona. "Ama şu anda sana inatçı olduğunu söyleyecek bir korumaya daha çok ihtiyacın var."

"O zaman ben de inatçı olmalıyım," diye araya giriyorum hemen. "Çünkü Moffy ile aynı fikirdeyim. Bence taşınmamalıyız."

Thatcher'ın çenesi kasılıyor. Sadece bana bakıyor.

Kupamı daha sıkı tutarak ona hızlıca açıklıyorum. "Bu ev bizim evimiz. Korku içinde kaçmamalıyız."

Thatcher bakışlarını hiç ayırmıyor. "Burası en güvensiz yer, Jane." "Bu güvenli olmadığı anlamına gelmez," diye not ediyorum. "Ve biliyorum ki *ikiniz de*

"-gözlerim Thatcher ve Farrow arasında gidip geliyor-"taşınırsak daha güvende olacağımızı düşünüyorum ama gerçekten olacağımıza inanmıyorum."

Maximoff güçlü bir şekilde başını sallıyor. "Ve biz yıllardır bu bokla uğraşıyoruz. Yeni bir şey değil."

Farrow, "Cobalt kardeşlerin kapılarına çarpan dronları yok," diye karşı çıkıyor. "Neden biliyor musunuz? Çünkü ön kapıları bir koridorun *içinde*."

Maximoff kollarını yeşil tayfa yakasının üzerinde kavuşturuyor. "Yani taşınıyoruz ve bazı dronlar bizi rahatsız etmekten vazgeçiyor mu? Ama dostum, bu bir *zorla girme* olasılığını durdurmayacak. " Kollarını açarak kapıya doğru işaret ediyor. "Malibu ve Calabasas'ta sağda solda ünlülerin evlerine giriliyor ve onlar kapıların ve güvenlik güç alanlarının arkasında yaşıyorlar. Eğer bir hırsız içeri girmek istiyorsa, girecektir. Bundan korkamayız."

"Hırsız mı?" Farrow tekrarlıyor, kaşları kalkıyor. "Bu herif bu gece ne çaldı, Maximoff? Söyle bana."

Sessizlik havayı öldürüyor ama hiçbirimiz birbirimize bakmıyoruz.
Dik duruyorum. Annemin bana öğrettiği gibi. Çene kalkık. Omuzlar geride.

Gerçeği yüksek sesle söyleyen kişi, gerçeği daha gerçek hale getirecektir.

Thatcher açıkça, "O hiçbir şey çalmadı," diyor. "Bu eve her kim girdiyse, sizden birinin evde olmasını istemiş olması daha muhtemel görünüyor."

Davetsiz misafir ellerini içimizden birinin üzerine koymak istedi. Bize dokunmak için.

Bize zarar vermek için. Korkunç bir şekilde. Midemi bulandıran bir his tekrar vücuduma yayılıyor ve yüzüm buruşuyor. Ama doğrudan Thatcher'a bakıyorum.

Güçlü, koruyucu bakışları tam üzerimde. Hiç ayrılmak istemediğim bir teselli kaynağı.

Daha yumuşak bir sesle, "Senin ya da Farrow'un peşinde olmadığını nereden bileceğiz? İkiniz de göz önündesiniz ve Luna ile Sulli de burada yaşıyor. Potansiyel hedef olabilirler." Bu olasılık beni endişelendiriyor.

Onları korkarken görmek her zaman daha fazla acı verir.

Thatcher derin derin bana bakıyor. "Şu anda radarımızdaki aktif takipçiler senin etrafını sarmış durumda."

Cinderella reklamı yüzünden.

Farrow başparmağını dudağındaki piercingin üzerinde gezdiriyor. "Ve dışarıda Maximoff'a işkence etmek istediğinden emin olduğumuz bir şerefsiz var."

Midem bulanıyor.

Nate.

Thatcher'dan Farrow'a ve yanımdaki Maximoff'a bakıyorum. Bunlar, eve getirdiğim çürük elmadan ayrılmaz bir şekilde etkilenen üç adam.

Boğazımdaki acılı yumağı temizliyorum. "İçeri giren kişinin Nate olma ihtimali nedir?" Onun adını söylemek bile acı veriyor.

Thatcher, "Ekip hâlâ bu gece nerede olduğunu araştırıyor." diye açıklıyor. Gözleri tanıdığım her şeyden daha fazla güven taşıyor. Sanki *nerede olursa olsun kollarımda güvendesin* der gibiydi.

Bu gece, yarın, gelecek hafta ve Cadılar Bayramı'nın çok ötesinde Thatcher Moretti'nin güçlü kucağında korunmak istiyorum.

Hiç bu kadar alaycı bir rüyayla karşılaşmamıştım. Ve bu rüya benimle çok ama çok uğraşiyor.

Sıkı bir nefes alıyorum. "Sadece bunun açıklığa kavuşmasını istiyorum. Nate'in tehdidi şehir evinden taşınmak istemem için yeterli *değil*. Aslında tam da bu yüzden taşınmanın pek bir işe yaramayacağını düşünüyorum."

Hepsi açıklamamı bekliyor. Endişeleri üzerime çöküyor.
Uzun zamandır Nate hakkında bu kadar çok konuşmamıştım.

"Ona karşı bir yasaklama emrim var. Yeni adresimi özellikle *Nate'ten* gizli tutmak umuduyla bir yere taşınırsam, bunu yapamayacağım. Yasaklama emrinin hükümlerinden biri de, benden uzak durabilmesi için ev adresimi bilmesi gerektiğidir."

Hepsi gergin.

Thatcher'ın burnu parlıyor, gözleri Nate'i öldürebilecekmiş gibi deliniyor.

Farrow'un durumu pek iyi değil ve Maximoff yanımda parmaklarını çatırdatıyor. Bakışları aynı derecede sıcak ve ölümcül.

Kahvem ellerimde soğudu. Bir yudum bile almadım. "Dürüst olmak gerekirse... Nate'in özel olması gereken bir şeyi bilmesi daha ihlal edici hissettiriyor."

Yeni bir evin konumu gibi.

Elimizdekileri korumayı tercih ederim. Kontrolü elden bırakmamayı.

Maximoff, "Hareket etmiyoruz," diye yineliyor ve bu kez hem Thatcher hem de Farrow tek bir tereddüt bile etmeden başlarını sallıyorlar.

Evi ve kendimi fırçalayarak temizleme ihtiyacı ortadan kalkmadı. Kupamı sehpanın üzerine koydum. "Odamı tekrar kontrol edebilir misin?" Thatcher'a soruyorum.

Kısmen, güvenli olduğundan emin olmasını istiyorum. Ama aslında, bu gece onunla daha uzun süre birlikte olmak istiyorum.

Çoktan merdivenlere yöneldi. "Şimdi kontrol edebilirim."

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

Jane'i daha önceki kız arkadaşlarımdan daha iyi tanıyorum. Her zaman neşeli adımlarla ilerlemeye çalıştığını biliyorum. Ben işleri çok daha kötü idare ediyorum. En az onlar kadar içine kapanık ve kapalı biriyim.

Çoğu insanla.

Jane ve ben, birbirimizin etrafında geçirdiğimiz bunca zaman boyunca Nate'le ilgili geçmişin derinliklerine hiç inmedik. Kişisel ya da duygusal hiçbir şeye girmedik. Sadece güvenlik gerçeklerine değindik: Nate sadece kısa bir süre hapiste kaldı ve Maximoff ya da Jane'in yanına yaklaşmasına izin verilmeyen bir yasaklama emri aldı.

Ve Jane'e onu koruyacağıma söz verdim.

Hâlâ geçmişin suçunu üstleniyorum. Ben onun korumasıyım ve ciddi bir hedef çevremde ya da radarımda bile değildi. Ve aynı hatayı tekrar yapmayacağım.

Bu yüzden bu gece telsiz konuşmalarına bağlandım ve Jane hızlı bir duş alırken yatak odasını tehditler ve gizli kameralar için dördüncü kez taradım.

Ekip, şüphelinin eve dinleme cihazı yerleştirmek için girdiğinden şüpheleniyor.

Akara telsizden bana "Prizleri kontrol etmelisin," dedi. "Sahte USB bağlantı noktaları kamera olarak ikiye katlanabilir."

Siyah gömüğümün yakasındaki mikrofonumu tıklıyorum. "Anlaşıldı." Küçük odanın içinde dolaşıyorum. Her prizi inceliyorum ve yerden bazı bluzlarını alıp makyaj masasının üzerine katlıyorum.

Çömelip başucunun arkasındaki elektrik prizine bakıyorum, sonra doğrulup yüksek bir duruşa geçiyorum. Telsize dönüp, "Her yer temiz." diye cevap veriyorum.

Tam o sırada telefonum çaldı.

Kim olabileceğini tahmin edemiyorum. Pantolonumun arka cebine uzanıp cep telefonumu çıkarıyorum. Bakışlarım ekranda sıkışıyor.

Connor Cobalt beni arıyor.

Kulağımdaki telsiz konuşmalarını yumuşatıyorum. Tereddüt yok. Onunla konuşmak zorundayım.

Bu Amerikan hanedanının *kralı olarak* görülüyor ve Jane'in babası. Takımdakiler Connor Cobalt'ın Oz Büyücüsü gibi her şeyi bilen, her şeyi gören biri olduğunu ve onu koruma şerefine nail olursanız daha yüksek bir IQ ile geri döneceğinizi söylüyorlar.

Benim hakkımda ne düşüneceğini bilemem çünkü ona göre ben sadece bir korumayım ve kızını korumak için bir piyonum.

Benim görevim profesyonelliği korumak. Ve ben lider değilken beni araması anormal.

Connor Cobalt'ın koruması hiç olmadım. Ebeveynler genellikle çocuklarının 7/24 korumasına doğrudan ulaşmazlar. Tabii onlarla bir tür bağ kurmamışlarsa. Farrow'un Maximoff'un annesine koruma olması gibi.

Ebeveynler bunun yerine üç *liderle* iletişim kuracak ve onlar da kendi kuvvetlerindeki adamlara bilgi aktaracak.

Connor Akara'yı aramalıydı. Muhtemelen çoktan aramıştır.

Kaşlarım birbirine çarpıyor. Cevap vermekte yavaş değilim. İkinci çalışta telefonu kulağıma götürdüm. "Efendim."

Connor sakince, "Akara sana ulaşmaya çalıştığımı biliyor," diyor. "Kızım ile konuştuğumu zaten bildiğini varsayıyorum."

"Evet, efendim." Kabloyu kulaklığıma takıyorum.

Jane daha önce anne ve babasıyla telefonda konuşmuş. Eve zorla girilmesi konusunda endişeliydiler ama Jane bana şöyle dedi: *"Annem ve babam sorun çözme konusunda harikalar ama benimkini çözemeyeceklerini biliyorlar. Ve eğer onlara gerçekten ihtiyacım olursa, savaş zırhı ve cehennemden oluşan bir dolabın kilidini açmaya bir telefon kadar yakın olduklarının farkındayım. Ama biz bu işi hallederiz."*

Maximoff ve Jane kendi başlarının çaresine bakmayı severler ve aileleri Uzakta Kampı'nda büyük bir hata yaptıktan sonra, ensest söylentisi konusunda Jane'e inanmayarak geri çekilmeye ve kendilerini bu işe karıştırmamaya çalıştılar.

"Altı yılı aşkın bir süredir liderlik ve korumalık yapıyorsunuz. Konu kızımın güvenliği olduğunda, senin fikirlerine değer veriyorum." Sakin ve pürüzsüz sesi hiç şekil değiştirmiyor. "O yüzden soruyorum, Jane'in bu gece orada uyuması için şehir evi güvenli mi?"

"Öyle, efendim," diyorum sertçe.

O benimle birlikte. Huzur içinde uyuyabilmesi için tetikte oluyorum. Bu benim işim. *Benim görevim.* "Çevre güvenliğini sağlamak için bu gece dışarıya daha fazla muhafız gönderiyoruz." diye ekliyorum.

"Duydum. Sence bu yeterli mi?"

Konuşurken odayı süpürüyorum. "Evet, efendim. Farrow ve ben bir şey olursa diye hazırlıklıyız. Tüm hedefleri etkisiz hale getirebileceğimizden eminiz."

Bu şehir evinin güvenli olduğunu biliyoruz. Sadece daha güvenli olmasını diliyoruz.

Farrow tehditlerin kritik olduğunu düşünseydi Maximoff'un geceyi burada geçirmesine izin vermezdi. Ben de Jane'e izin vermezdim. Zaten eşyalarını toplayıp onları bir otele götürmüştük.

Ama iş o noktaya
gelmedi. Umarım hiç
gelmez.

"Teşekkür ederim," diyor Connor. "İrtibatı koparmayacağım." Telefonu kapatır. Kısaca. Connor Cobalt'la uzun konuşmalar yapmak için onun için önemli olmanız gerekir.

Telefonumu

cebime

koyuyorum.

Döşeme tahtaları

gıcırıyor.

Jane görünmeden birkaç saniye önce başımı çeviriyorum. Uzun kollu, yakalı bir pijama üstü ve ona uygun bir pantolon giymişti bile. Bazı korumaları ve ailesi ona *büyükanne pijaması* diyor - ve bu mavi çiftin üzerinde yavru kedi ve iplik yumağı resimleri var.

Onların içinde çok tatlı.

Jane ıslak saçlarına bir havlu doluyor ve mavi gözleri yatak odasında gezinirken onu izliyorum.

"Güvenli," diye teminat veriyorum.

"Teşekkür ederim." Kapıyı arkasından kapatır. "Tekrar kontrol etmeniz aşırıya kaçtığını biliyorum ama... ben..." Sıkı bir nefes alıyor ve pamuklu üstünü göğsünden uzaklaştırıyor. "Sence burası sıcak mı?"

Söylenmemiş ciddi şeyler lanet olası sıcaklığı artırıyor. Odanın ortasına gidip tavan vantilatörünün kablosunu çekiyorum. Dönüyor ve biraz serin hava dolaştırıyor.

"Tekrar kontrol etmek gereksiz değil," diyorum ona derinden. "Ben de istedim."

Gülümsemeye başlar. "Sence... ben buradayken dolabımı bir kez daha kontrol edebilir misin? Sanırım bunu yaptığını görmek... beni daha az endişeli hissettiriyor."

Ben zaten oradayım. Aynalı dolabın kapısını açarak eteklerinden bazılarını itiyorum ve telefonumun el fenerini kullanarak karanlık alanları ve dağınıklığı inceliyorum.

Jane'in sayvanlı yatağa süründüğünü hissediyorum. Yatak gıcırıyor. "Konuşabilir miyim yoksa dikkatini dağıtır mıyım?" diye soruyor.

"Yapmayacaksın." Bunu bana ilk kez sormuyor. Jane'e dönüp bakıyorum. "Senin konuşmanı tercih ederim." Aynı anda hem telsiz konuşmalarını ve müşterimi dinlemek hem de bir odayı incelemek üzere eğitildim.

Tam bir dakika sessiz kaldı. Önce hangi soruyu soracağımı ya da ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken çömelip dolabının altını kontrol ediyorum.

"Sizin çoğunlukla siyah giydiğinizizi, kardeşinizin ise genellikle beyaz giydiğini fark ettim. Bu stilistik bir seçim mi yoksa diğer insanların sizi ayırt edebilmesi için mi?"

Eski ayakkabı kutularından bazılarını açtım. "Stilistik." Alfa'dan biri başka bir korumaya bağırırken kulaklığımı ayarlıyorum. Kulak zarımı çiviliyor. Çenem sertleşiyor ve fazla duraksamadan devam ediyorum, "Ama biz küçükken annemiz bizi karıştırmamasın diye belli renklerde giydirdi."

Banks'in nasıl mavi olduğunu kısaca anlattım. Ben kırmızıyım.

Artık kardeşime benzediğimi hissetmeden mavi giymek daha zor. Bir yetişkin olarak yöneldiği beyaz da aynı şekilde. Bu renkleri hiç giymediğimden değil. Çok sayıda beyaz düğmeli tişörtüm var ama kıyafetlerimin çoğu siyah ve kırmızı.

"Anlıyorum." Jane'in sesinde bir gülümseme var. "Diğer insanlar için değil. Senin için."

Göğsüm daha güçlü bir nefesle yükseliyor, ama ayakkabı kutularını ararken duraksamıyorum. Yüzüm hala soğukkanlı. Gözlerim hala odaklanmış durumda. Anlaması için fazla bir şey söylememe gerek kalmamasını seviyorum, farkındayım.

Cevap olarak başımı salladım ve ayağa kalktım. Dolabın kapısını kapatarak ona dönüyorum. "Temiz." Yatak başlığına yaslanmış, dirseğini büküttüğü dizine dayamış ve çenesini yumruğuna dayamış olan Jane'e göz gezdiriyorum. Muhteşem bir kadın. Bunun dışında bir şey olduğunu düşünmek günah olur.

Ve dikkatinin çoğunu çektim. Daha da önemlisi, o kadar huzursuz değil. *Bu iyi bir şey.*

Telsizimi bıraktım. "Başka bir şey kontrol etmemi ister misin?"

Meraklı gözleri siyah düğmeli ceketimin üzerine oyulmuş pazılarımın

üzerinde geziniyor, sonra da göğsümdeki altın boynuzların izini sürüyor.
"Pencere olabilir mi?"

Yatağı tek pencereye yaslanmış durumda. Yaklaşıyorum ve derin olmayan bir nefes alışını izliyorum. Bakışlarını kucaklıyorum, sonra bir dizimi pembe yorganın üzerine koyuyorum ve pencereye doğru uzanıyorum. Çita desenli perdeleri kenara itiyor ve alarmı sıfırlıyorum.

Bunu daha önce de yapmıştım.

Ayrıca her gece bu yatakta Jane'in içindeydim.

Ama bu rutin için çok erken. Bu, odasına gizlice girip onu anlamsızca becerdiğim her zamanki saat değil. Farrow ve Maximoff bu evde uyanırken dikkatli olmalıyız ve telsizimi çıkarana kadar hâlâ görevdeyim.

Onun güvenliği her şeyden önce gelir.

Bunu asla unutmam.

Jane daha da rahatlar. "Lisede en sevdiğin ders hangisiydi?"

"BEDEN EĞİTİMİ."

"Tereddüt yok," diye not düşüyor, sanki hâlâ benim hakkımda bir PowerPoint hazırlıyormuş gibi. Bu yaptığı en şirin şeylerden biri. "*Sporcu* listelerinde çok yüksek puanlar alıyorsun." Katolik lisesinde dört yıl boyunca futbol oynadığımı zaten biliyor. Kilise, Banks ve bana okul ücretini karşılayabilmemiz için maddi yardımda bulundu ve karşılığında toplum hizmeti saatleri yapmamız gerekiyordu.

Onu tekrar yırtık pazılarına bakarken yakalıyorum ve sonra pencereyi itiyorum. Mandalı test ediyorum.

Güvenli.

Konuşmaya devam ediyor. "Seni göğsünü döven, bira kıran bir sporcu olarak hayal etmekte zorlanıyorum."

Ağzım neredeyse yukarı doğru kıvrılıyor. "Çünkü ben daha çok sert taş duvarlı, bira içen bir sporcu gibiydim." Perdeleri düzeltiyorum. Pencereyi kapatıyor, panjurlar zaten kapalı.

"Yani eskiden şimdiki halinize çok benziyordunuz?"

"Muhtemelen yakın." Tek yumurta ikizi olmasaydım, o göğsünü yumruklayan, bira kıran ahmak olma ihtimalimin ne kadar yüksek olduğundan kısaca bahsediyorum. Kardeşimle karıştırıldığımda ya da bir *birim* olarak görüldüğümde bu kadar bencil olmak bir seçenek değil.

Arkama yaslanıyorum ve botumu yere bırakıyorum. Tahta karyola direğinin yanında durup Jane'e soruyorum: "Okuldaki sporcularla arkadaş mıydın?"

Havluyu saçlarından çözüyor, dalgalı kahverengi teller omuzlarına dökülüyor. "Özellikle değil..." Sesi azalıyor ve gözlerinin nadir görülen uzak bir ifadeyle parıldamasına odaklanıyorum.

Bu da havayı ve kaslarımı zorluyor.

Bakışlarım onun üzerinde güçleniyor ve burnum alevleniyor.

Bir şey oldu. Geçmişte. O daha gençken.

Kimseyle çiğ yerlere girmeyi sevmem ama kendimi Jane'le oraya girmek isterken buluyorum.

Nasıl yapacağım?

Çek şu lanet tetiği, Thatcher. "Futbol takımındaki erkeklerle sorun yaşadın mı?" Doğrudan soruyorum.

"Hmm?" Sert bakışlarımda daha fazla teselli arıyor, yatak odası sessizlikte milyonlarca derece. "Futbol değil... Dalton Akademisi'ndeki erkek lakros takımıyla bazı sorunlarım vardı." Durakladı.

Asla başka tarafa bakmamaya dikkat ediyorum.

Konuşurken gözleri sert yüz hatlarımda geziniyor. "Çocuklar okul sonrası matematik derslerime kaydoluyorlardı. Ama türevleri öğrenmekle hiç ilgilenmiyorlardı."

Bu kamuya açık bir bilgi değil. Ya da güvenlik bilgisi.

Son derece kişisel ve özel bir şeyi ifşa ettiğini bilerek daha derin bir bakış paylaşıyoruz.

"Bütün zamanlarını kaba sorular sorarak geçirirlerdi," diyor bana. "*Annen gibi misin? Bastırılmayı ve bağlanmayı sever misin?*"

Gergin bir elimi çenemde ve ağzımda gezdiriyorum. Kanım kaynıyor. Onunla böyle alay ettiler çünkü ailesinin BDSM'yi tercih ettiğini biliyorlardı ve halk Jane'i her gün annesiyle kıyaslıyordu.

Ve çünkü onlar olgunlaşmamış bok herifler. Muhtemelen kızları hak ettiklerini düşünüyorlar. Kadınlara. Ona. Sanki sikilecek oyuncaklarmış gibi.

Jane devam ediyor. "*Deri tasman sırt çantanda mı? Ailenin seks kasetini kaç kez izledin?* Sıfır bu arada," diyor hızlıca. "Hastalıklı merakım bile beni baştan çıkaramaz." Yanakları kızarmış, hatırladıkça daha da öfkeleniyor. "Sorular o kadar da kötü değildi, gerçekten."

Bakışlarım daralıyor. "Sana dokundular mı?"

"Hayır, *hayır*. Onlara her zaman hızlı aramada bir koruma ve polis filom olduğunu ve biri bana elini sürerse bir dakika içinde geleceklerini söyledim. I

Sanırım kendime olan güvenim yalanı yeterince iyi sattı."

Güvenlik protokolü okul arazilerinde değişiklik gösterir. Müşteriye bağlı olarak, bir koruma sadece bırakma ve alma için etrafta olabilir. Bahse girerim onunki okulun otoparkında ya da yakınlarındaydı.

Ama bütün takım değil.

"Kıs kıs gülmeleri her zaman en kötüsüydü," diye açıklıyor Jane, kollarını bacaklarına dolayarak. "Her soru arasında... sanki şaka konusu olduğumun farkında değilmişim gibi gülerlerdi. Tiz ve... çirkindi."

Çenemi sıkıyorum. "Siktiğimin bok kafalıları." Bakışlarımı perdelere dikiyorum çünkü çok yakıcı. Ve Jane'e ters ters bakmak istemiyorum. "Bununla uğraşmak zorunda kalmamalıydın." Daha fazlasını eklemek için kendimi zorluyorum ve bakışlarımı yumuşatmaya çalışıyorum.

Bunu yaptığımda ona dönüp bakıyorum. "Umarım güçlü bir insan olduğunu biliyorsundur Jane. Ailen dışındaki insanlardan bunu yeterince duyduğunu sanmıyorum."

Parmak eklemlerini dudaklarına götürüyor ve yüzünde şaşkın bir gülümseme oluşuyor. "Sanırım bilmiyorum çünkü bu... gerçekten güzel hissettirdi." Sertçe yutkunuyor, gözleri kızarıyor. "Biraz daha kalabilir misin?"

Saatimi kontrol ettim. Bin dokuz yüz saat. Gece için çok erken. Bir an önce güvenliğin evine dönmeliyim.

"Kalabilirim." Sıkı adımlarla kapıya yönelip kilitliyorum. Farrow ve Maximoff içeri dalıp beni onu tutarken yakalayamasınlar diye.

Jane botlarımı çıkarmamı izliyor. "Orduda olmak istediğini ne zaman anladın?"

Ayakkabılarımı komodinin yanına koydum. Ayaklarımı içine sokup çıkmam gerekirse diye yatağa en yakın yere. "On iki, on üç yaşlarında askere gideceğim konusunda kararlıyım. Banks, o kadar değil."

"Nasıl olur?" diye merak ediyor.

Kardeşimin beni takip etmek istediğinden nasıl emin olamadığını anlatıyorum. "İnsanların bize ayrı bireylermişiz gibi davranması için farklı ilgi alanlarına sahip olmamız gerektiğini hissettiğimiz bir dönemden geçiyorduk."

Banks basketbol oynayan kişi. Futbol oynayan Thatcher.

Gerçekten, Banks basketboldan nefret ederdi. Büyükanнемimizin hayatı buna bağlı olsa bile serbest atış atamazdı. O da benim gibi futbolda iyiydi ve sonra lisede ikimiz *de* takıma girdiğimizde, *kim daha iyi futbol oynuyor oldu?*

Kılıfındaki silahımı çıkardım. "Onun da Deniz Piyadeleri'ne yazılmak istediğini kabul etmesi biraz zaman aldı ve bu sorun değildi." Bu bizi aynı kişi yapmaz.

Silahımı komodinin üzerine koyuyorum. Yaklaşmak üzereydim ki Jane aniden, ailem dışındaki insanlardan pek sık duymadığım bir şey söyledi.

"Benimle son derece farklı kişiliklere sahipsiniz."

Ona sertçe bakıyorum. Göğsümde bir nefes sıkışıyor. Daha fazlasını bilmek istiyorum ve sormama gerek yok. O zaten bana anlatıyor.

"Mantıklısiniz. Durumları kontrol altına alıyorsunuz ve çok disiplinli ve düzenlisin. Banks'in daha yaratıcı bir beyne sahip olduğunu düşünüyorum. Ayrıca taşıdığınız şeyi omuzlamaktansa akışına bırakmaya daha yatkın görünüyor. Dahası da var elbette. Bence insanlar son derece karmaşık yaratıklar."

Şaşkınlıkla yavaşça başımı salladım. Bu gerçekten doğrudu.

Düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Bana Moffy'yi hatırlatıyorsun ama senden etkilenmemin nedeni bu *değil*." Ellerini kaldırarak hızlıca konuşuyor. "Bu sadece bir gözlem. İkiniz de aynı nitelikleri paylaşıyorsunuz. Sorumluluğu üstlenmeniz ve metanetiniz gibi-" Yatağa tırmanıp ellerini ellerimin arasına alıp yanan yanağını tuttuğumda Jane sözünü kesti.

"Ne demek istediğini biliyorum, tatlım." Bence Maximoff Hale benim olabileceğimden çok daha iyi bir adam. Benim dışı vurmakta zorlandığım şekilde merhametli. Ama ben ülkemi, ailemi, onun ailesini ve *onu seviyorum* ve hepsini korumak için hayatımı tehlikeye attım.

Dudakları benimkinden bir nefes uzakta ve elim bacağının uzunluğuna iniyor. Onu yatakta daha da aşağıya çekiyorum, ben yakın dururken burunlarımız birbirine değiyor.

Etrafımızdaki hava nabız gibi atıyor. Her ağır vuruşta kanım pompalanıyor ve gözlerimiz daha derine dalıyor. Çok önemli bir şeyi, henüz ikimizin de söylemediği kritik bir şeyi kavırıyoruz.

Bir his.

Bir duygu ve ben ona dokunmamalıyım. Ona yaklaşmamalıyım.

Ağırlığımı ön koluma vererek Jane'in üzerinde duruyorum. Büyük bedenim onu koruyor, bacaklarımız birbirine dolanıyor, dudaklarımız buharlı bir gölün yüzeyinde sıcak bir nefes gibi süzülüyor.

Küçük elleri kesik kaslarımda geziniyor, sonra kıkımda oyalanıyor.

Dudaklarına fısıldıyorum, "Sikim henüz amına girmeyecek, Jane."

Nefesi sığılıyor. "Evet... henüz değil." Ama şehvet dolu gözlerimiz fiziksel olarak daha derini istiyor. Onu bedenime yaslıyorum ve omuzlarımı pembe yorganın içine gömüyorum. Başımı yastığa koyuyorum.

Ben onu tutarken o kolumun kıvrımına sokuluyor. Sıcak çilli yanağı göğsümde, belimdeki radyoya ve kulaklığıma giden kabloya bakıyor.

İletişim hala açık. Bir SFA tartışması hala kulağımda, hayatımın düzenli arka plan gürültüsü. Tıpkı kamera tıklamaları ve paparazzi çığlıklarının onunki olduğu gibi. Jane'e "Nate hakkında bir haber alana kadar telsizleri kapatamam," diye açıklıyorum.

Dudakları kalkıyor, ama sadece bir anlığına. "O geceyi sık sık düşünüyorum musun... Farrow'un yakalandığı geceyi..." Ölçülü bir nefes alıyor ve çenesini koluna dayayarak bana bakıyor. O da göğsümün üzerinde. Sesi yumuşayıp fısıltıya dönüşüyor. "Nate'i Moffy'nin odasını tahrip ederken yakaladığı yer mi?"

Kan.

Her yerde kan vardı. Farrow ve Nate'in kana bulandığını hâlâ görebiliyorum. *Hayvan kanı.*

"Evet. Bunu düşünüyorum." Gözlerim yanıyor, ama duygularımın geçmesine izin vermekte zorlanıyorum. "Hayatımın en kötü geceleri hep aklımda kalıyor." Sanırım önce benim gitmemi istiyor. Gözlerinde korkmuş gibi bir ifade görüyorum.

Ama o Nate hakkında konuşmak istiyor ve ben önce dikenli tellerden geçip onu yolumdan çekmeyi tercih ediyorum.

Bu yüzden ona henüz bir şey sormadım. Kollarımı omuzlarına ve beline doladım. Bir sonraki sorusunu bekliyorum.

Bakışlarımı araştırıyor. "Senin için en kötü yanı neydi?" "Evin güvenliği sağlandıktan sonra güvenlikle birlikte ayrılmak zorunda kalmak. Olmamak sonra seninle birlikte olabilmek için." Nefesim daralıyor, burnum açılıyor ve kaslarımın kasıldığını hissedebildiğini biliyorum. "Ama seninle bu şekilde birlikte olamam."

Nedenini biliyor.

Gözleri daha da kızarıyor. "Sadece bilmek..." Yutkunuyor. "Yanımda olmak istediğini bilmek çok şey ifade ediyor."

Başımı sallıyorum ve nemli saçlarını yanağına doğru tarıyorum, saç telleri çoktan kabarmış. "Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi," diye itiraf ediyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. en kötü kısmı Nate'le yüzleşmek olurdu."

"Yukarıda." Gözlerimi kırıştırıyorum. Kan. Farrow. Nate yerde baygın yatıyor. Jane'e odaklanıyorum ve ne düşünüyorsam onu söylüyorum,

"Kafasını boynundan koparmalıydım."

Ama o gece benim kızgınlığımdan, onun incinmişliğinden ya da onun nefretinden daha karmaşıktı.

"Seni ne durdurdu?" diye mırıldanıyor.

Keşke *ahlak* diyebilseydim. Ancak sivil dünyanın dışında ahlak başka bir şey ifade ediyor ve benim ellerimde savaştan kalan kan var.

"Protokol," diye cevap veriyorum. "Hedef zaten etkisiz hale getirilmişti." Duraksıyorum. "Ama aklımdan geçmedi desem yalan olur. Tavan arasında onunla yalnız kalmıştım."

Farrow ve Maximoff'un nasıl duş almaya gittiklerini hatırlıyorum. Kanı temizlemek için. Farrow'un olay yerinden ayrılması gerekiyordu. Adrenalinden titriyordu ve bunu biliyordu.

Sadece ben ve tepkisiz bir Nate vardı. "Quinn kapıyı çaldı ve ben onu içeri almadım." Bakışlarını tuttum. "Temizlenene kadar hiçbir adamın olay yerini görmesini istemedim. Benim odak noktam buydu."

Başka bir şey sormak için ağzını açıyor. "Tam olarak neye benzediğini bilmek istemediğimi söylemem çok mu kötü olur?"

Odayı hiç görmedi. Ona izin vermedim.

"Hayır, senin için resim çizmek istemiyorum," diyorum ona. Jane aynı fikirde olduğumuzu görerek derin bir nefes veriyor.

Polis fotoğraflarını çekti, Nate'i kelepçeledi ve Jane'in daha fazla yabancının evine girmesini istemeyeceğini biliyordum. O gece olmaz. Bu yüzden kimse temizlik şirketini aramadı.

Moffy Jane'le birlikteyken ben de döşemeleri fırçaladım. Farrow geldi ve bana yardım etti.

Ölüm sessizliği içinde tavan arasını temizledik ve parçalanmış yatağı attık. Quinn'in gidip aldığı yenisini getirdik.

Yani hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu.

Bu bizim sorumluluğumuzdu ve her şeyi tekrar yapardık. Gözümüzü kırpmadan.

Jane beni daha iyi görebilmek için doğruluyor ve ben de onu takip ediyorum, omuzlarım yatak başlığına dayanıyor. Kolum onun belinde kalıyor.

"Ben de sık sık o geceyi düşünüyorum." Dudaklarını birbirine sürtüyor, kan çanağına dönmüş gözleri üzerimde ve parmaklarının boynumdaki altın zinciri izleyebileceği kadar yakınımda.

Ona sormak zorundayım. "En kötü kısmı neydi?"

Gözleri hemen doldu. "O his. Çok acı verici bir şekilde istilacı. Bu geceki hırsızlık bana bunu hatırlattı." Vücudunu işaret ediyor. "Derim ürperiyor ve etrafımda bir ürküntü var ve beni daha iyi hissettiren tek şey sevdiğim insanlar."

Bunun üzerine duraksıyor.

Ve sonra daha da hızlı konuşur. "Ve o sadece bir yabancı değildi. Her şeyimle *güvendiğim* biriydi ve ben de ona izin verdim. *Onu içeri aldım.* " Yüzü acıyla buruşuyor, çenesi titriyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Anında onu bedenime sarıyorum. Güçlü bir şekilde. Bu kızı içimdeki her şeyle koruyor, ona sahip olduğum her şeyi veriyorum.

Elim başının arkasında, göğsüme doğru ağılıyor, "Onunla seks yaptım." Tüm vücudu hıçkırıklar içinde titriyor. "Kimseye söylemedim, geldiği gece - Moffy'nin odasını mahvetmeden önce seviştik."

Bir şey midemi burkuyor. Acı. Öfke.

Suçluluk duygusu.

Ve onun için hissettiklerim boğucu. Şakağına bir öpücük konduruyorum ve fısıldıyorum, "Seni bir daha asla incitemeyecek."

Onun yanına yaklaşmasına asla izin vermem.

SONUNDA TELSİZİMİN KLIPSİNİ AÇTIM. Nate'in sağlam bir mazereti olmadığı haberini aldım. Onu radarımda tutmam emredildi. Bu geceki soygunun bir parçası olsun ya da olmasın, her zaman görüş alanımda olacak.

Jane ve ben önümüzdeki bir saat içinde sessiz olacağız. *Öyle olmak zorundayız.*

Makyaj masasında mum damlaları yanıyor, ateş ışığı titriyor. Ellerimiz gezinirken gölgelerimiz duvarlarda dans ediyor. Birbirimizi soyarken, dudaklarımız sıyrılırken ve ben onu altımda çıplak ve sıırıslıklam tutarken.

Terden sıırıslıklam olmuş bir halde, ağırlığımı ön kolumla destekliyorum, diğer elim bacaklarının arasında ve onu güçlü bir şekilde öpüyorum, her biri bedenlerimizi kaynaklıyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve sanki ilk günkü gibi bedenimi keşfettiğini hissediyorum.

Tüm sıcaklık. Tüm içgüdüsel arzu gecenin içinde bizi yakıyor.

O içime girerken kaslarım geriliyor. Hareketlerimiz bir şekilde yavaş ve kavurucu ama yakıcı ve acil. Nabzım atıyor

parmaklarını onun sıkı sıcaklığının içine soktu.

Zevk uzuvlarını titretiyor ve nefesini tutmaya çalışıyor. "Oh...*Tanrım*. " "Daha yumuşak," diye fısıldıyorum dudaklarına karşı. Sikim Jane'i doldurmak için yalvarıyor.

Zonklama. Kan kabarıyor.

Tekrar yukarı doğru kamburlaşıyor.

Hay sikeyim. Gırtlaktan gelen bir iniltiyi bastırıyorum. Gıcırıyor. Kaslarım sıkılaşıırken, onun sıcaklığı sıkılaşıyor. Birden fazla orgazmı kıyıya taşıyor ve benim de buna ihtiyacım var.

Bacaklarını daha da ayırdım. Aminin içine girebilmek için onu açıyorum. Baş bir iniltiyle geriye düşüyor. "*Evet*." Hevesli parmaklarıyla saçlarımı kavriyor.

Elimi kalçasının yumuşaklığında gezdiriyorum ve daha derinlere bakıyoruz,

daha derine ve ağzım kulağına gidiyor.

"Jane," diye nefes alıyorum. "Seni içine iteceğim. Hazır değilsen söyle."

"Hazırım, lütfen. *Lütfen*," diye bağılıyor, altımda istekle kıvranıyor.

Kaya gibi sert ereksiyonumu kavriyorum, damarlarım sıcak bir ihtiyaçla şişiyor. Ben dikkatlice onun sıcaklığına doğru kayarken gözlerimizi birbirimizden ayırmıyoruz. Tepkisini izliyoruz.

Dudakları kısa bir solukla birbirinden ayrılıyor. İki eliyle kıçımı kavradı. -Ve sürtünme eklemeye başladım. Bacaklarının arasında sallanırken, sikimin etrafındaki basınç yeryüzündeki cennet gibi.

Jane'den istemsiz tiz sesler çıkıyor; elimle sesini bastırıp ağzını kapatıyorum.

Sırtını kamburlaştırmaya başladı bile.

Büyük avucuma karşı konuşuyor. Duymak için elimi biraz kaldırıyorum. "*Thatcher*. Daha derine, *daha derine*." Kendinden geçerek ağlarken ağzını tekrar kapatıyorum.

Burnum kabarıyor, tahrik oluyorum. Onun boşalmasını sonsuza kadar izleyebilirim.

Henüz tam olarak girmedim. Bacağını daha yukarı kaldırıp kolumu dizinin altından geçiriyorum. Ve hafifçe kayıyorum.

Daha derine. Daha

derine gidiyorum.

Ve daha derine.

Tanrım. Kaslarım kasılıyor, sinirlerim yanıyor ve Jane'in içinde sırtının eğilmesine, ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan bir yere ulaşıyorum. Gözleri dönüyor. Nefes alamayacağından korkarak

parmaklarımı ağızından ayırıyorum.

Onu daha sıkı tutuyorum ve bu noktaya derin, yavaş vuruşlarla bastırıyorum. Bu hassas bölgeye hipnotik bir şekilde arka arkaya vuruyorum. Neredeyse tamamen gitti.

Azalan bir kenara tutunuyorum.

Şakaklarımdan ter damlıyor ve boynumdaki tendonlar geriliyor. İtiyor, *itiyor*, onu daha da zihin değiştiren, havaya uçuran bir doruğa çıkarıyor.

Ve sonra kediler kapıyı tırmalıyor. Odasına girmek istiyorlar. Durmadan miyavlıyorlar ve ben ayak seslerini ve merdiven gıcırıltılarını duyuyorum. Ben Jane'i becerirken.

Lanet olsun.

Başımı çevirip şahin gibi kapıya bakıyorum. Ayak sesleri ikinci katın sahanlığında durdu. *Çok erken*. Bu yüzden genellikle gecenin ilerleyen saatlerinde buraya gizlice gelirim. Herkes çoktan uyuduğunda ya da odalarında olduğunda.

Maximoff'un sesini ayırt ediyorum. Sessiz, kelimeleri duyulmuyor. Kedileriyle konuşuyor olmalı.

Şu anda Jane başka bir alemde. Dışında ve ben onun içinde hareket etmeyi bırakıyorum. Ama geri çekilmiyorum.

Bir yumruk kapıyı hafifçe vurur. "Janie," diye sesleniyor Maximoff, sesini sertleştiren bir endişeyle. "Onları odana almamı ister misin? Toodles hariç hepsi burada."

Elimi ağzından çekip yanağını okşuyorum. Göz kapakları dalgalanıyor, lanet bir gelgit dalgasından aşağı iniyor. "Tatlım," diye fısıldıyorum kulağına. "*Jane*. Ona cevap vermelisin. Nefes al, nefes al."

Bir ciğer dolusu nefes alıyor, tekrar tekrar göz kırpmıyor.

Neredeyse geldik.

Maximoff bir terslik olduğunu anlarsa kapıyı kırar. Özellikle de bu gece zaten bir hırsızlık olmuşken.

Kapıyı daha sert çalıyor. "Janie, iyi misin?"

Nefesini yutar ve başını çevirir. "Evet, *evet*." "Onları içeri almamı ister misin?"

"I..." Şaşkınlık kaşlarını çatıyor.

Onun sorduğunu duymadı. Ağzım, *kedilerin*.

Farkındalık yüzünü yıkar ama cevap vermek için çok geçtir. Maximoff endişelidir ve içeri girmeye çalışırken kapı kolu sallanır. "Kapını mı kilitledin? Eğer korkuyorsan, bu gece senin odanda uyuyabilirim."

"Hayır." Sesi yükseliyor ve tonunu dengelemek için bir nefes alıyor, sonra konuşurken kapıya bakıyor. "Ben iyiyim, gerçekten. Aslında... kişisel zaman geçiriyorum." Gözleri bana kayıyor. "Ve kedilerimin izlememesini tercih ederim."

"Üzgünüm," diyor Maximoff hızlıca. "Daha sonra korkarsan bana mesaj at." Fransızca konuşuyor ve sanırım iyi geceler diyor.

O da aynı dilde cevap veriyor. Ayak sesleri uzaklaşıyor ve kedileri kapıdan uzaklaştırmayı başarıyor.

Çok yakın.

Başka şeyler, o yakın karşılaşma hakkında konuşmaktan daha öncelikli.

Jane bacaklarının arasında kaybolan sikime bakıyor.

Sesi nazık bir fısıltı. "İçimde hissettiklerini seviyorum." Kalçaları leğen kemiğıme yaslanıyor.

Bir homurtuyu ciğerlerimde bastırıyorum ve başımı daha da aşağı eğiyorum. Kızarmış dudaklarını öpmek ve göğsünü yoğurmak için başparmağı sertleşmiş meme ucuyla alay ediyor. "Senin içinde olmayı seviyorum." diyorum. Tekrar sallanıyorum.

Sessiz ol.

Yatağın gıcırdamamasına dikkat ederek sırtıma tutunuyor. Birkaç dakika sonra onu başka bir zirveye çıkarıyorum ve onu gönderen bir nokta buluyorum. Derine.

Derin.

Tekrar

Avucuma doğru ağlıyor, sesleri kesiliyor, kalçaları titriyor ve ben sol elimle pembe çarşaflarını yumrukluyorum. Aklımı başımdan alan, kavurucu bir his içime çöküp beni tutuştururken ses çıkarmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Sikey

im.

Sikey

im.

Amına koyayım. Tam bir sessizlik içinde Jane'e sertçe boşaldım.

OceanofPDF.com

JANE COBALT

ODAMA IŞIK GİRİYOR, acı bir his beni gülümsetiyor. Sanki hâlâ içimdeymiş gibi hissediyorum. Yuvarlanıyorum... ama boş bir yatağa.

Tabii ki boş, Jane.

Thatcher'ı saat tam 3'te gönderdim ve daha fazla kalmak isteyip istemediğini sormadım. Düzenli olmamızın bir sebebi var. Korumam benimle yatarken yakalanamaz ve ben de onun işini tehlikeye atmayacağım.

Ama sabahları onunla birlikte olmayı hayal etmekten zarar gelmez. Bazen Thatcher'ı yatak odamda görerek uyanmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Ve zihnim dünün tüm anlarını hatırlayarak dönüyor. Ürkütücü, soğuk bir geceyi güvenli, sıcak ve sevgi dolu hale getirdi.

Kollarımı uzatıyorum ve sonra gözlerimi ovuşturuyorum. Yatağın Thatcher'ın tarafına odaklanıyorum. Şimdiden özenle hazırlanmış. Pembe yorgan yukarı çekilmiş, içine sokulmuş ve düzeltilmiş. Yastığın üzerinde sarı yapışkanlı bir not duruyor.

Dirseğimi dayadım ve okunaklı el yazısını okudum.

Dün gece için teşekkürler. Gün içinde görüşürüz.

Parmak uçlarımanın altında gülümsediğimi hissediyorum ve *gün* kelimesinin altına çizilmiş küçük bir ok fark ediyorum. Notu ters çeviriyorum, arkasında daha fazla kelime var:

Kahve alt katta.

Tencereye bir zamanlayıcı koymuş olmalı, böylece normalde uyandığım saatte demlenecekti.

Hiç kimse benim için bir not bırakmamıştı. Bu şekilde değil. Kalbim kabarıyor ve sanki parmak uçlarımda kaybolacaktı gibi nota daha uzun süre bakıyorum.

Bu bitecek bir Kùlkedisi rüyası, ama ben her şeyi daha sonra hatırlamak istiyorum. En sevdiğim anları, bu büyülü geceleri ve günleri.

Yataktan kalkıp kollarımı bornozumun içine sokuyorum ve kemeri belime bağlıyorum. Makyaj çekmecemi çekiştirerek kare bir teneke buluyorum ve pamuklu çubukları atıyorum. Yavaşça notu içine yerleştiriyorum ve kutuyu kapatıyorum.

Bunun kaybolmasına izin vermeyeceğim.

OceanofPDF.com

JANE COBALT

"KONDOM KIRILDI," diye fısıldıyorum Thatcher'a, yırtık lateks elimde. Makyaj masamda oturuyorum, bacaklarım onun için ardına kadar açık.

Vücutlarımız ter içinde parlıyor, nabız gibi atıyor ve yüksek sesle nefes almamak için elimizden geleni yapıyoruz. Bu gece pek çok nefes alış verişimi sakladı. Sanırım ağzımı kapatmasını isteyeceğim tek erkek o. Çünkü bunu sadece benim güvenliğim için yapacağını biliyorum.

Şu anda çırılçıplak, inanılmaz derecede erkeksi ve kendinden emin, ben çoğu kişiyi panikletecek bir cümle söylerken bile.

Thatcher prezervatifi elimden aldı. Loş ışıktaki inceliyor. Komodinin üzerinde sadece bir mum yanıyordu. Uzun ereksiyonunu henüz kılıfına sokmaya bile çalışmamıştım.

Aşağı bakıyorum. Şişkin damarlar sert gövdesi boyunca uzanıyor. Kas gücü ve kahramanlık dolu eski bir destanda nöbet tutan bir adam gibi korkutucu bir şekilde duruyor.

İki elimle yuvarlak kıcını tutuyorum. "Ambalajı yırtarken yırtmış olmalıyım." Neyse ki biz seks yaparken yırtılmadı. Keşke bunun prezervatif açma konusunda ilk başarısızlığım olduğunu söyleyebilseydim, ama ne yazık ki değil.

Thatcher sesini alçaltarak başını sallıyor. "Kullanılamaz durumda." Sırılsıklam olmuş hassas tenimi avuçluyor. Vücudum onun uzunluğu için ağrıyor. O dolgunluk için.

Geri adım atıyor, eğiliyor ve dizlerimi birbirine yaklaştırıyor.

Nabzımı tutuyorum ve yırtık prezervatifi çöp kutusuna atmasını izliyorum.

İkimiz de acı verici bir şekilde sessiz olmaya çalışıyoruz. Onun için çok daha kolay. Moffy geçen gece bizi yatakta yakalamaya çok yaklaştıktan sonra

daha dikkatli ol.

Thatcher bir daha asla bu kadar erken odama giremez. Ve bu gece zaten zamanımız tükeniyor. Saat sabahın 2'si, bir saat kaldı.

"Kutu nerede?" Mırıldanıyorum.

"Bu sonuncusuydu." Telaşlanmış görünmüyor. Tecrübesi beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor ve onu vücuduma daha sıkı sarmak istiyorum.

Thatcher ayağa kalktı ve başını bana doğru eğdi. Ben konuşurken dinliyor. Çünkü bir şey önereceğimi biliyor.

"Başka alternatifler de var," diye fısıldıyorum. "Seni ağzıma alabilirim." Parmaklarımı sikinin üzerinde gezdiriyorum. "Ve sonra içime bir oyuncak koyabilirsin."

Dudakları kulağıma değiyor. "Ayrıca gidip bir prezervatif alabilirim, böylece içine derinlemesine sokabilirim."

Kalçalarım ona doğru eğiliyor ve ellerim yanımdaki makyaj masasının üzerine düşüyor. "Evet... Katılıyorum." Gerçekten *istiyorum*.

Şakağımı öpüyor ve çırlıçplak halının üzerine doğru yürürken onu süzüyorum. Eğilip boxer-şortunu eline alıyor ve nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

Makyaj masasından kalkıyorum ve hemen yerde temiz bir külot buluyorum. İçine giriyorum. "Prezervatifler nerede?"

Lastiği kaslı beline doğru kaldırıyor. Bana doğru yürürken fısıldıyor, "Kardeşimin odası."

Gözlerim açılıyor ve makyaj taburesinden kot pantolonumu kapıyorum. "Güvenliğin evine dönersen bir korumayla karşılaşma ihtimalin daha yüksek." Pantolonumu giyiyorum ve sütyenimi takıyorum.

"Jane, *Jane*." Bileğimi yakalıyor, beni göğsüne daha çok çekiyor. "Açıkla."

Kollarımı payetli bluzumun kollarının arasından geçirdim. "Luna'nın odasından prezervatif almak benim için çok daha kolay olacak."

Sekse ara vermemin ilk aşamalarında tüm prezervatiflerimi Luna'ya verdim. Onları kullanmayacağımı düşündüm.

Luna da son zamanlarda ağabeyinin yaptığı gibi tek gecelik ilişki taktığını benimsemeye başladı.

"Bedeninin orada olduğunu biliyorum," diye fısıldıyorum Thatcher'a. "Ve Luna'nın yatak odası kapımdan sadece beş adım ötede."

Kaşları sertleşiyor. "Sorular sorabilir. Neden prezervatife ihtiyacın olduğu gibi."

"Banks de öyle," diyorum sessizce.

Ani bir sesle başımız döndü. Sanki patiler merdivenleri tırmanıyor.

Thatcher bana odaklanıyor. "Bankaların seks yaptığımızı öğrenmesinin daha az sonucu olur. Kardeşim çenesini kapalı tutacaktır."

"Zamansız ölümümü sorgulayacak olan kardeşlerime soruyor değilim. Sorun Luna," diye fısıldıyorum. "Ona her ihtimale karşı bir taneye ihtiyacım olduğunu söylersem, gözünü bile kırpmaz."

Saatini kontrol ediyor.

"Odasında bile olmayabilir," diye ekliyorum. "Güvenliğin konağına girip çıkman doğal olarak daha fazla risk taşıyor. Akara ya da Quinn'le karşılaşabilirsin."

O doğal bir lider. O karar verir ve uygular, ben de cinsel ilişkiye girme görevimizde değerli bir varlığım.

Bunu görüyor. "Dikkatli ol."

"Deneyeceğim." Giyindim ve elimi kapı koluna koydum.

"Jane," diye sesleniyor Thatcher nefesinin altından, ama ben sertliğini duyuyorum. "Gömleğin."

Durdum ve aşağı baktım.

Yeterince eminim, sarı payetli bluzum ters dönmüş.

"Merde." Üstümü çıkarırken sıcaklık beni yıkıyor. *Acele et, Jane.*

Ona doğru dönüyorum, kollarımı uzatıyorum. Nefes alıyoruz. İkimiz de birbirimize yakın olmak için yanıp tutuşuyormuşuz gibi bakıyoruz. Ben onun kollarına sarılmışım. Aleti içimde.

Bir saatten az kaldı.

Ağzını açıyor, gitmeye

hazır. Odamdan

çıkıyorum.

Alt kattan boğuk sesler geliyor. Parmak uçlarımda daha yumuşak, ahşap döşeme tahtaları gıcırıyor ve kulaklarımı zorluyorum. Alt katta insanların toplandığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Thatcher gizlice girdiğinde burada değillerdi ve gizlice çıkmak için daha zor bir zaman geçirecek.

Tanıdık bir ses duyuyorum ama kelimeleri ayırt edemiyorum.

Kardeşim.

Beckett.

En iyi arkadaşı Sulli'yi görmek için uğramış olmalı. Bale provalarından izinli olduğu nadir bir gece olabilir. Bu duyulmamış bir şey değil.

Tanıdık bir kahkaha yakalıyorum ve homurdanıyorum.

Sulli, kesinlikle.

Gülümsüyorum ve kapımı yavaşça kapatıyorum. Dikkatlice Luna'nın yatak odasına doğru ilerliyorum. Sahanlığın tam karşısında. Kapıyı çalıyorum. "Luna?" Fısıldıyorum.

Cevap yok. Eğer tek gecelik bir ilişki yaşasaydı, Quinn Oliveira kapısının önünde nöbetçi olurdu. Ama şu ana kadar bu evde bir yabancıyla takılmadı.

Onların evine ya da bir otele gidiyor.

Bu gece dışarı çıktığını sanmıyorum. O yüzden Beckett ve Sulli ile aşağıda olduğunu varsayıyorum.

Odayı arayın.

Prezervatifleri bulun.

Kapı kolunu deniyorum. Kapı kilitli değil.

İçeri kolayca adım atıyorum, donuyorum. Luna neon yeşili çarşafların altında, alt ranzasında yatıyor ama yüzü açıkta. Dudakları *O şeklinde*. Ve çarşafın altındaki diğer vücut şekli ve hareketlere bakılırsa yalnız değil.

Bir erkeğin kafası kesinlikle onun bacaklarının arasındadır.

Ayaklarım hareket etmiyor ve göz kapaklarım ihtiyacım olduğunda düzgün çalışmıyor. Beni çabucak fark ediyor ve geriliyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor Luna.

Ağzımı açıyorum ama adamın kafası bir anda çarşıftan fırlıyor. Geniş ve endişeli gözlerle Luna'ya bakıyor.

Onu tanıyorum.

Kestane rengi kahverengi saçları, dövme kolları ve kesilmiş kaslarıyla MMA eğitimi almış yirmi yedi yaşında bir Omega *koruması*.

Paul Donnelly.

"Sorun ne?" diye soruyor Luna'ya, endişeyle. Başını girişe doğru çevirmeye başlamıştı bile.

Bana doğru.

Donmuş

durumdayım

.

Donmuş.

Donnelly sıcak bir yaz gününde su gibidir. Tamamen çözülmüş, hareket ediyor. Luna'yı çarşafıla örtülü tutarken dikkatlice alt ranzadan kayarak çıkıyor.

Siyah pantolon giyiyor ama yerden yırtık pırtık bir Van Halen tişörtü alıyor.

Luna onu izliyor, sonra bana bakıyor, gözleri daha da büyümüş. Ses tellerim gevşedi. "*Çok* üzgünüm,

Luna."

Neredeyse on dokuz yaşındaki kuzenimin oral seks yaptığını göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Hele de bir korumadan. Moffy'yi yanlışlıkla korumasıyla seks yaparken bile görmedim.

Benimkiyle seks yapıyorum.

Aman Tanrım.

Bu iş korkunç derecede daha karmaşık bir hal aldı.

"Daha sonra geri geleceğim," diye eklemeyi başarıyorum çabucak. Bundan uzaklaşarak kapıya yöneliyorum.

"Bekle!" Luna fısıldar. "Açıklayamadan gitme." Merak beni mengeneye aldı. Tereddüt ediyorum.

Gözlerindeki yalvaran bakışın altında ezildim. Söylediğini yaptım ve öne çıktım. Yatak başlığına tırmanıyor ve sütyenini takıyor.

Bir sürü sorum var. Beckett'ın korumasının neden odasında olduğu ve ona asıldığı gibi.

Kapıyı arkamdan kapattım. Thatcher'ın burada olmasını çok isterdim ama yatak odamda bile olmaması gerekiyor. Yani onu sağ kol olarak çağıraramam.

Donnelly kıkırdak küpe işlevi gören çengelli iğnesini düzeltiyor ve uzaylı bir fasulye torbasının üzerine oturuyor. Sanki sözünü kesmemişim gibi soğukkanlı ve sakin görünüyor.

Luna şortunu çarşafın altından geçiriyor ve sonra ranzadan kayarak çıkıyor. Ayakları yerine poposunun üzerine düşüyor.

Yatak iskeletine yaslanıp bacaklarını kucaklıyor. "Donnelly dövmemi tasarlamak için buradaydı."

Donnelly başını sallıyor, kulağının arkasına bir sigara sıkıştırıyor. Yerdeki eskiz defterini fark ettim. "Anlıyorum."

Luna yanındaki masayı işaret eder. "Donnelly, bu arada bu senin için. Sadece tasarım için ödeme olarak. Gerçek dövme için nakit param var."

Bir kol mesafesinde ve uzanıyor. Ortasına yeşil bir uzaylı barış işareti dikilmiş yanık turuncu bir kazak kapıyor. "Hastayım. Bunu sen mi yaptın?"

"Evet, ben ördüm." Luna omuz silkiyor.

Donnelly kazağı kafasına geçiriyor. Göbek deliğinin çok üstünde duruyor. Sırıttıyor ve pufun üzerinde arkasına yaslanıyor. "Tam oturdu."

Luna gülümsüyor ve bana dönerek, "Pekâlâ, ben ve o, dövme tasarımı için buradayız" diyor.

"Sana inanıyorum ama bu gördüklerimi açıklamıyor."

"Odamda tasarımın üzerinden geçiyorduk ve ona bana iyi bir kafanın nasıl hissettirdiğini gösterip gösteremeyeceğini sordum" diye açıklıyor.

Yakın zamanda korumamdan sikini içime sokmasını istedim, yani... Luna'yı anlayabiliyorum sanırım. Belli bir seviyede.

Son zamanlarda Luna, gerçek bir ilişkinin dinamikleri ve komplikasyonları ile uğraşmaktansa tek gecelik ilişkileri tercih ettiğini söyledi.

Ben de aynı görüşleri paylaşıyorum, bu yüzden onun nereden geldiğini anlıyorum. Ben sadece...

Şu anda gizlice bir korumayla takılan tek kişi olmadığım için biraz şaşkınım.

Parmaklarımı dudaklarıma götürüp düşünüyorum. "Daha fazla gerçek," diyorum. "Sen ve sen." Luna'dan Donnelly'ye işaret ediyorum. "Sadece iyi bir kafanın nasıl bir his olduğunu görmek istediğin için mi birlikte oldunuz?"

"Beni anlayacağını biliyordum," diyor Luna başını sallayarak. "Sadece iyi seksi kötü seksten ayırt edemiyorum. Hepsi bana oldukça iyi geliyor, bu yüzden bilimsel bir çalışma yaptım. Her şeyin karşılaştırıldığı bir taban çizgisi olsun."

Donnelly elini kaldırıyor. "Ben onun temel çizgisiyim."

"Bunu takip ettim." Luna'ya kaşları çatıldı. "Bilimi sevmiyorsun bile."

"Kesinlikle," diyor Luna. "Tom, Eliot ve benim, doğru koşullar sağlandığında her şeyi eğlenceli hale getirebileceğimize dair bir teorimiz var. Ben bilimi eğlenceli hale getiriyorum. Seksle birlikte."

Onu seviyorum.

Ve şu anda ikimiz de aptalca sırtıtıyoruz. Ama en iyi arkadaş şapkamı takmak zorundayım çünkü benim en iyi arkadaşım onun büyük, çok koruyucu erkek kardeşi.

"Maximoff-" Ben başlıyorum.

"Bilemem," diyor Luna kararlılıkla. "Donnelly ile bilimsel amaçlarla birlikte olduğumuzu bilseydi tepkisinin ne olacağını hayal bile edemiyorum ama yine de." Donnelly'ye bakıyor. "Moffy, Loren Hale'in dörtte üçüne denk geliyor ve eğer öğrenirse babamın yarısından sağ çıkabileceğin bir evren yok."

O haklı.

Lo Amca kesinlikle zarar verirdi.

Ama bu Maximoff. Ve ben zaten ondan büyük bir sır saklıyorum. Bir tane daha saklamayı hayal bile edemiyorum.

Daha keskin bir nefes alıyorum. Ondan bu kadar çok şey saklamak kalbimi kıracak. Bana bunu yaptığını hayal etmek bile acı veriyor.

Luna irkildiğimi fark ediyor. "Jane," diye yalvarıyor. "Bu sadece *tek seferlik* bir şeydi. Gerçekten bilmesine gerek yok."

Donnelly'ye bakıyorum. O da bu işe karışmak istemiyormuş gibi ellerini kaldırıyor. "O ne yapmak istiyorsa bana uyar."

Maximoff *ya da* Farrow'un bilmesini sorun edeceğini sanmıyorum. Ama yine de Donnelly'ye o kadar yakın değilim. Farrow'la olan arkadaşlığına çok güveniyor olabilir. Bunu birlikte atlatabileceklerini düşünüyor.

Luna'ya döndüğümde, bunca zamandır kalbimin yerinde olduğunu fark ediyorum. Onun kardeşi benim en iyi arkadaşım. Benim kardeşlerim de onun. Fırsat verildiğinde, Luna'nın benim için bir sır saklayacağını ve bunu Eliot ve Tom'a söylemeyeceğini umuyorum.

Ve Maximoff'un anlayacağını biliyorum. Annem bana bazı şeylerin dostluktan daha güçlü olduğunu öğretti.

Kardeşlik.

"Tamam," diyorum Luna'ya. "Moffy'ye hiçbir şey söylemeyeceğim."

Luna öne atılıyor ve iri kollarını boynuma dolayarak sıkı sıkı sarılıyor. "Eğer Thebulan tanrıları gerçek olsaydı, harika seksimi bir sır olarak sakladığın için seni parıltılarla ve ömür boyu harika seksle donatırlardı."

Kızarmamaya çalışıyorum. Çok az şey biliyor, ben zaten harika seksle kutsanmışım. Ve onun da bu kategoriye girmesine sevindim.

Serbest bırakıyoruz ve Donnelly'ye bakıyorum. "Sakın ona zarar vermeye kalkma."

"Ölmeyi tercih ederim." Sesini ciddiyet kaplıyor. Bu aynı zamanda diz kapağında *Cobalts Never Die* dövmesi olan ve Beckett'a inanılmaz derecede yakın olan kişidir - en dürüst kardeşim. Sanırım bunun bir sebebi var.

PREZERVATIFI UNUTTUM.

Gözlerim faltaşı gibi açılmış ve sersemlemiş bir halde yatak odama döndüm. Sanki her şeyi hayal etmişim gibi. Kapıyı arkamdan kapattım ve Thatcher çoktan ayağa kalkmıştı.

Tetikte ve uyanık, beni görür görmez endişesi karanlık bir dalgaya dönüşüyor. "Ne oldu?" Bana yaklaşarak kısık sesle konuşuyor. Eli

Sırtımın küçük kısmı boyunca kayıyor, kolu etrafımı sarıyor. Beni göğsüne yaklaştırıyor.

Şimdi pantolon giyiyor. Ve gri bir yaka.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve "Prezervatifim yok" diye başlıyorum.

"Bu umurumda bile değil."

İçimde biraz kabarıyor. Çünkü her zaman yaptığım gibi bugün de başarısız oldum ve bu onun umurunda bile değil.

"Jane," diyor ciddi bir şekilde. "Bir şeyler olduğunu söyleyebilirim."

Bunu onunla paylaşmak istiyorum. Birine bir şey anlatmayı hiç istemediğim kadar çok.

Daha önce Moffy dışında kimseyle böyle bir duygu yaşamamıştım. "Kimse benden ve senden şüphelenmedi," diye fısıldıyorum.

"Birine mi rastladın?"

"Luna ve bir kişi daha." Thatcher tüm ekibin sadık bir koruması olduğu için dikkatli davranıyorum. "Sana söylediklerimin seninle benim aramda kalacağına güveniyorum. İşin içinde bir koruma var."

Çenesi sertleşiyor. "Koruma ailenizi tehlikeye attı mı?" "Hayır."

"Koruma bir şekilde tehlikede miydi?" "Hayır."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye söz veriyor.

Kısalık konusunda hiç iyi olamadım. İçine adım attığım şeyin ve sonrasında yaşananların rahatsız edici derecede *canlı bir* resmini çiziyorum.

Thatcher eliyle ağzını kapatıyor. Bitirdiğimde, avucunu kalçama indiriyor. Beni tekrar tutuyor. "Kimse bilemez," diye teyit ediyor. "Alfa ve Epsilon, Omega'yı kışından yakalayacak. Daha fazla adamımızın müşterileri becerdiğini düşünürlerse kimse güvende olmaz." "Sikişme" kısmına kendini de dahil ediyor.

Aslında doğru.

"Bunun tek seferlik bir durum olduğunu söyledi," diye hatırlatıyorum. "Yani tekrar yakalanma riskleri sıfır."

Birbirimize daha bilinçli bakıyoruz. Riskimiz felaket derecede yüksek.

Ama sahte buluşma numaramız bittiğinde *sıfıra* dönecek. Ve her şey eski haline dönecek. Artık Thatcher Moretti'nin gece ziyaretleri olmayacak.

Batan midemi görmezden geliyorum.

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

BİR PLAN YAPTIK. Jane'in suçluluk duygusunu ortadan kaldıracak bir plan.

Ekip kısa süre önce çift randevu talebini onayladı. Yani şimdi yapıyoruz. Tri-Force bana bir kıyak bile yaptı ve şehrin benim bölgemdeki çifte randevu yerini seçmeme izin verdi.

Güney Philly. Eski bir tombala salonunu seçtim çünkü daha önce hiç gitmemişti ve Banks ve benim çocukken annem ve büyükannemle nasıl gittiğimizi anlattığımda milyonlarca soru sordu.

Onu *çocukluğumdan* canlı bir şekilde hatırladığım bir yere getirmek gerçeküstü.

Jane ara sırasında metal sandalyesini benimkine yaklaştırıyor.

Sol orta sigara içme alanındayız. Gözüm tombala kartlarımdan çok çevremizde ve onun üzerinde.

Fısıldamak için yaklaşıyor, "Açık sözlü olma konusunda anlaştığımızı biliyorum. Ama belki biraz daha *az* doğrudan olmalıyız. Alt metin daha iyi olabilir."

Onun odağını takip ediyorum.

O da bizden birkaç metre ötede dolambaçlı bir sırada duran Maximoff ve Farrow'da. Mutfak penceresinde sosisli sandviç ve nacho sipariş etmek için bekliyorlar.

Tanıdık.

Burayla ilgili her şey beni geçmişe götürüyor.

Koku: kül tablasına batırılmış eski, havasız ahşap bir spor salonu gibi.

Ve insanlar: uzun ahşap masaların ve metal katlanır sandalyelerin çoğunu dolduran hoşnutsuz yaşlı müşteriler.

Çoğu bizi dikkate almıyor. Gerçek şu ki, yirmili yaşlardaki ünlülerle ilgilenmiyorlar. Buradaki herkes para kazanmaya çalışıyor. Jane ve Maximoff isimsiz bir bağış yaptığından beri her zamankinden daha fazla. Kazancın sonuna fazladan bir sıfır eklediler.

Büyük ikramiye beş bin dolar.

Gittikleri her yerde bunu ikinci doğaları gibi yapıyorlar. Nasıl doğup büyüdüklerini ve servetlerini nasıl kullanmaları gerektiğini.

Kolum Jane'in omuzlarına dolandı. "Onlara birlikte yattığımızı söylemenin kolay bir yolu olmayacak."

"Doğru." Jane cam şişedeki kök birasından gergin bir yudum alır.

Ona gerçek bir bira alacaktım. Ama ben görevdeyim. Farrow görevde ve Maximoff alkol kullanmıyor. Jane bu gece içen tek kişi olmak istemediğini söyledi. O yüzden çocukken ne aldığımı sordu.

İki şişe kök birasıyla döndüm.

Jane konuşurken omzuma daha fazla dönüyor. "Ama belki de onları *rahatlatmalıyız*. Basit bir şekilde başlayın, *size söyleyecek bir şeyimiz var ve korkunç değil. Bazı bakış açılarına göre fevkalade komik olabilir.*"

Kimin bakış açısına göre Jane'le sevişmem fevkalade *komik* olurdu bilmiyorum ama kesinlikle benimki değil. Onunla seksi tanımlamak için bir sürü sıfatım var ve bu yüzüncü listemin yanında bir adım bile değil.

Jane'e "Doğrudan konuşmak daha iyi," dedim. "Bunu bir karmaşaya sürüklemek istemeyiz."

Jane, Luna'nın sırrını korumaya yemin ettiğinden beri, Maximoff'tan *iki* sır sakladığı için kendini berbat hissediyor ve ben de Banks'ten bir sır sakladığım için kendimi bok gibi hissediyorum.

Bu yüzden bunu serbest bırakıyoruz.

Ama onları da işin içine katmak, artık bizim sırrımızı saklamak zorunda oldukları anlamına gelir. Bizim yükümüzü hafifletmek için onlara yüklenmek bencilliktir. Ve zor. Biliyorum. Bunu bu gece kardeşimle bir kez yaşadım bile.

"Jane ile yatıyorum." dedim. Çok açıktı. Başka bir şey yok, ama gergindim.

Sadece güldü ve göğsüme vurdu. Bana bir hissi olduğunu söyledi.

Kimseye söylemeyeceğini söyledi.

İşte bu kadar. Banks ile olan ilişkim sevginin en saf hallerinden biri ve ona tekrar güvenebildiğim için bencilce mutluyum.

Şimdiden konuşmak istediğim her şeyi düşünüyorum. Ondan tavsiye iste.

Tanrı biliyor ya, onun tavsiyesine *haftalar* önce ihtiyacım vardı.

"Geri dönüyorlar," diyor Jane yüksek sesle. Doğruldu.

Farrow ve Maximoff ellerinde dört alüminyum ambalajlı sosisli sandviç ve nachosla masaya doğru yürürler. Yaklaştıklarında sesleri duyulabiliyor.

"Şunun tadına bak." Farrow sırtıyor ve nacho tepsisini Maximoff'a doğru kaldırıyor. Maximoff ters ters bakar. "Hayatta olmaz. Üzerine jalapeños koymuşsun."

Dudakları bir gülümsemeyele geriliyor. "Köşede, kurt izci." Ortayı işaret ediyor. "Buradan bir çip seç. Ölmeyeceğine söz ver." Masaya ulaşırlar.

"Buna söz veremezsin dostum." Maximoff iki metal sandalye çıkardı. "Çipte boğulup ölebilirim."

Farrow başını öne eğer. "Sana Heimlich yapardım. Ben senin doktorumum." İkisi de yerlerine oturur.

Maximoff göz kırıyor. "Bana dokunmak istiyormuşsun gibi geliyor."

"Sana dokunmak için doktorun olmama gerek yok. Ben senin *nişanlınım*," diyor sert bir şekilde.

Maximoff gülümsememeye çalışarak yüzünü buruşturur. "Janie'nin beni kurtarmasını tercih ederim." Başını en iyi arkadaşına doğru çevirir. Kaşları aniden çatılır. "İyi misin? Çok solgun görünüyorsun."

Yanaklarında biraz renk kaybı var. "Ben iyiyim. Aslında mükemmelim."

Maximoff daha katıdır. "Biliyor musun... son zamanlarda benim yanımda çok garip davranıyorsun."

Kök birasını yudumluyor.

"İşte böyle." Jane'e işaret ediyor. "Ne gibi?" Gözleri büyür.

Öne doğru kayar ve sesini alçaltır. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun. Değil mi?" İkisi de *acı çekmiş* görünüyor.

Ve bu daha yeni başladı. Jane için bu iğneyi çekebilirim - söylenmesi gerekeni birkaç kelimeyle söyleyebilirim, ama Maximoff'la olan dinamiğine giremem. Farrow da yapamaz.

"Yapabileceğimi biliyorum," diyor Jane tüm kalbiyle ona.

Farrow telsizler bize ulaşana kadar beni inceliyor. Bingo salonunun dışında biriken kalabalık hakkında konuşuluyor. İkimiz de girişe yerleştirilen ekstra güvenliğe bakıyoruz.

Sorun olmaz.

Dövmeli parmakları alüminyumı soyuyor ve ben de kök birası şişemi elime alıyorum. Jane ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor. "Seninle ve Farrow'la paylaşmak istediğimiz bir şey var - aslında biraz komik..."

Gözleri kocaman; bunu söylemek istememişti ve sonra bana bir özür dileyen bir bakış.

Neredeyse gülümsediğime inanamıyorum. Kök birasından bir yudum alıyorum. Kolumu onun etrafında tutuyorum.

"*Biz derken...*" Maximoff'un gözleri benden ona kayıyor. "Thatcher ve sen-"

"Yerlerinize oturun!" diye anons edildi, bir tombala topu henüz yuvarlanmıştı. "I-28 ile başlıyoruz! I-28!"

İnsanlar aniden yer değiştirir. Sandalyelere vuran kışların, boya kalemlerini açan ve bir sonraki oyun için tombala kartlarını yırtanların sesleri. Ve sonra salon sessizliğe gömülür.

Bu bir nezaket kuralıdır. Herkes arayan kişiyi dinlerken kimse yüksek sesle konuşmaz.

Jane sessiz kalmak için masaya daha fazla uzanıyor. "Evet," diye fısıldıyor. "Thatcher ve ben."

"G-50! G-50!"

Henüz hiçbirimiz bu turu oynamaya başlamadık. Tahtada sayılar yanıyor ve Maximoff bir elini Farrow'un ensesine koyuyor. Dudakları kulağına değecek kadar yaklaşıyor. Sessizce konuşuyor.

Bu sırada Farrow bana bakıyordu. Ben buna dik dik bakmak demezdim.

Jane yanıma doğru eğiliyor, ben de başımı eğiyorum ki konuşabilsin.

Be

n. "Kısa kesemem, fark ettim." Nefesi kulağıma sıcak geliyor.

"Yapabilirim," diye hatırlatıyorum ona.

Başını sallıyor. "Lütfen."

"Ben yaparım," diye onaylıyorum. Bunu yırtıp atmak ve ilerlemek istiyorum Bazı insanlar bize çenemizi kapamamız için bakış atıyor.

Jane mor bir dabber alır ve biz sessiz olmak zorundayken çoklu görev yapar

bir dakika daha. Rakamları yakalıyorum.

O da benim sayfalarımı işaretliyor. Posta pulu şeklini doldurmaya çalışıyor. "I-20! I-20!"

Maximoff ve Farrow'un bize dönüp bakmasını bekliyorum.

Daha fazla numara aranıyor ve salonda heyecan artıyor.

İnsanlar *tombalaya* yaklaştıkça geriliyor, bazıları gülümsüyor.

Dışarıdaki kargaşadan çift kapının açıldığını duyuyorum. Başımı çeviriyorum ve kapıların kapanışını izliyorum. Geç gelenler az önce içeri girdi.

Hayır.

Gözlerim yanıyor.

Jane kaslarımdaki gerginliği hissetmiş olmalı. Çünkü daralmış bakışlarımı Tony Ramella'ya doğru takip ediyor. İçeri girdi, kolunu büyükannesine dolamıştı.

Görevde değil. Xander evde güvende olmalı. Ama Tony hepimizin burada olduğunu bilmeli.

Onu görmek beni neredeyse anında sinirlendiriyor ve ben görevdeyim. *Lanet olası görevdeyim.* Öfkemin ya da geçmişteki şikayetlerimin dikkatimi dağıtmasına izin veremem. Kanım kaynıyor ve kırmızı flanel kollarımı sıvıyorum.

"B-5! B-5!"

Göz ucuyla Tony'nin Michelina'nın hızına ayak uydurarak ağır ağır yürüdüğünü görüyorum. Kitapçık almak için uzun masaya doğru ilerliyordu.

"N-42!"

"BINGO!" İki kadın neredeyse aynı anda bağırır. İnilti salonu doldurur ve kâğıtlar yırtılır.

Arayan kişi tombalayı doğrulayıp bir sonraki tura geçerken zamanımız var. Beş ila on dakika. İnsanlar zaten konuşuyor ve tuvaleti kullanmak ve yemek almak için ayağa kalkıyorlar.

Maximoff ve Farrow sonunda kafalarını bize doğru çevirdiler. Söylemek istediğimi söyledim. "Jane ve ben seks yapıyoruz."

"Yok artık." Farrow ağzına bir cips atar.

"Gerçekten," *diye* fısıldıyor Jane, muhtemelen sahte randevu operasyonuna oynadığımızı düşündüğünü sanıyor. "Sekse bayılırım ve son birkaç haftadır Thatcher ve ben kendimizi açıklanamaz bir şekilde birbirimize dolanmış bulduk. Yatakta ve daha mecazi anlamda ve seksi sevdiğimiz için, ki bundan zaten bahsetmişim, ve... bir şey söyle lütfen." Stoacı ve okuması zor Maximoff'a bakıyor.

Kare şeklindeki omuzlarını kaldırıyor. "Bilmiyorum... Farrow bana ikinizin seviştiğini söyleyip duruyordu ve işaretlere inanmadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum." Yüzünü buruşturarak onun bakışlarını tutuyor. "Ama bana söyleyeceğini düşünmüştüm Janie. Aklımın hiçbir yerinde söylemeyeceğini düşünmedim. Ve şimdi bana söylediğini biliyorum... Sadece neden daha önce söylemediğine şaşırdım. Kızacağımı

mı düşündün? Kızmadım, *kızmadım*." Onu çabucak rahatlatmaya çalışır.

"Sorun o değil." Başını tekrar tekrar sallıyor, gözyaşlarını geri kırıyor. "Ben mutlu olursam senin de çok mutlu olacağını biliyordum ve oluyorum."

Duyduğuma sevindim. Bunun bir sonu olması dışında. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordun, Thatcher.

Bunu unutmayı bırakma.

Telsizleri kısmen dinlemek zorundayım. Farrow saat üç yönüne bakıyor. Dışarıdaki kalabalıkla ilgili detaylar veriliyor.

Büyüyen düşmanlık.

Jane onun kalbine dokunur. "Sen ve Farrow az önce kendinizi tüm sırlardan *arınmış* buldunuz. Seni gördüğüm en mutlu haldesin ve bir daha güvenlik ekibinin etrafında dolanmak zorunda kalmanı istemedim. Özellikle de düğün öncesi mutluluğunuz sürerken."

Farrow, Maximoff'a alaycı bir şekilde gülümser.

İnliyor. "Düğün ncesi *hiçbir şey yapmıyorum*. Daha düğün yerini bile kararlaştırmadık ve eğer bu aramıza mesafe koyacaksa, bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi bana söylemelisin. Çünkü bir şeyleri paylaşmak istediğinde bana gelebildiğini ve benimle paylaşabildiğini hissetmeni istiyorum. Paylaşamayacağını hissettiğin için değil."

Jane güçlü bir nefes alır ve onun eline dokunmak için uzanır. "Bir söz verebilir miyiz? Benim hayatımın öncelikli olduğunu düşündüğün için beni düğün planlamandan dışlama ve ben de hayatımı seninle paylaşacağım çünkü bunu istiyorum ve bunu ne kadar kesin bir şekilde istediğimi bilmiyorsun."

İkisi de çoktan ayağa kalkmış ve masanın karşısında kucaklaşıyorlar. Birbirleriyle daha sessiz konuşuyorlar.

Sesimi alçaltıyorum ve bir sigara yakan Farrow'a başımla selam veriyorum. "Onunla seks yaptığınızı düşündüğünüzü başka birine söylediniz mi?"

"Siktir et, hayır" diyor, dumanı yana doğru üfleyerek. Paketi bana uzatıyor.

Hak etmediğim küçük bir barış teklifi. Ama bir sigara çıkardım. "Ailen Güney Philly'de tacize uğruyor." Demek bu yüzden Bana bir arkadaş gibi davranıyor. Çünkü bunu daha yeni yaşadı.

Bir kez başımı salladım. Gazeteciler annemin kapısını almaya devam ediyor ve son zamanlarda paparazziler arabasını takip ediyor. "Amcalarım ilgileniyor." Bir sigara yakıp kısa bir nefes çekiyorum. Takımdaki çoğu erkek keyif için sigara içiyor. Bazıları alışkanlık haline getirmiş ya da kardeşim gibi bırakmaya alışıyor.

Görev başında ve dışında.

Uyanık kalmamıza yardımcı olur.

Giriş şahin gibi bakıyorum ve tombalacı bir sonraki turu başlatmadan önce Farrow'a "Jane ve beni nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

Jane ve Maximoff tekrar otururlar. Bunu duyunca.

"Dikkatli davrandık," diye fısıldıyor Jane bize, "ve olmaya da devam edeceğiz." Bitiş tarihinden bahsetmiyorum. O da öyle.

Farrow Maximoff'un yanından bir duman çizgisi üfler. "Ben bir korumayım ve her şeyi fark ederim."

Yüzümü ekşitiyorum çünkü bu sırrı ekipten saklamak için hiç de iyi bir işaret değil. Jane'e bakıyorum ve o da bana endişeli bir bakış gönderiyor.

Farrow'a doğru ilerliyor. "Sence güvenliğin geri kalanı bunu öğrenecek mi?"

"Hayır." Küle dokunuyor. "Çünkü seninle aynı evde yaşayan tek koruma benim. Her sabah aşağıya sanki yeni sevişmişsin gibi sersem sersem gülümseyerek iniyordun. Ve bir seks oyuncağından değil."

Jane kök birasının kalanını da içtikten sonra bana şöyle diyor: "Seks sonrası korkunç bir poker suratım olduğumu bilseydim pratik yapardım."

Keşke o sabah onu görebilseydim.

Bunu dileme. Jane'e "Bu işi kolaylaştırıyor," diyorum. Onlardan bahsettiğimi zaten *biraz biliyor* ama Farrow ve bana gelince... "Onunla yatıyor olmam umurunda değil mi?"

"Ben senin annen ya da vicdanın değilim Moretti. Ama sen lanet bir ikiyüzlüsün."

Başımı sallıyorum. Katılmıyorum. "Kıçıma dövme yapmamı mı istiyorsun?" Kaşları dikleşti. "Yapar mısın?"

Umurunda olmazdı. "Neden olmasın?"

Ciddi olduğumu anladığında, çünkü her zaman öyleyimdir, gülerek gülümsüyor. "Bu kesinlikle ayarlanabilir-"

"Onun kıçına başka bir kelime koyamaz mısın?" Jane soruyor, benim için takas yapıyor.

Ben konuşmak üzereydim, Farrow da öyle. Ama ikimiz de sustuk. Tony'nin benim tarafımdan masaya yaklaştığını fark ettim.

Sigaramı söndürüyorum. Gelip merhaba demek zorunda yoksa Michelina onu azarlayacak.

"Hey." Tony bir sonraki tur için hâlâ hazır olmayan tombalacıyı kontrol ediyor, sonra Jane'e bakıyor. "Kartallar nasıl, ha?" Gülümser ve ellerini Jane'in sandalyesinin arkasına koymaya çalışır.

Kolumu uzatarak onu engelliyorum. "Hayır."

Eğer takımda olmanın ona bu ailelerdeki kızlarla flört etme hakkı verdiğini düşünüyorsa, aklını kaçırmış demektir.

Reşit olmayan birinin koruması.

On sekiz yaşından büyük kızlar değil ve korumaları onu parçalara ayıracak. Şu anda yüzüne vurmamamın tek nedeni, onu yumruklamamak için kendime güvenmemem.

Kızgınlık kaşlarını çatıyor. "Ben takımın bir parçasıyım. Yoksa bunu unuttun mu?"

Gözlerinin içine baktım. Yüksek sesle, "O benim *kız arkadaşım*, yoksa bunu unuttun mu?" diyorum. İnsanlar fısıldaşıp bize bakıyorlar. Herkesin önünde, birlikteyiz.

Bir gülümseme yanaklarını çekiştiriyor. Tony bıyık altından gülerken gülümsemesi hızla kayboluyor. Ellerini aviator ceketinin içine soktu.

"Doğru, doğru." Bir boku var-

sırıtarak ve sadece benim duyabileceğim şekilde başını eğiyor ve "Görüyorum ki taşaklarını onun çantasından çıkarmışsın" diyor.

Başımı salladım. "Sen lanet bir scustamad'sın." *Sen lanet olası bir aptalsın*. Telsizin sesini yükseltiyorum, dışarıdan daha fazla bilgi geliyor.

Farrow sigarasını söndürür ve paketi cebine koyar. Maximoff'un kulağına fısıldar.

Jane yanıma daha fazla yaslanıyor ve ben de kolumu beline doluyorum. Tony'ye, "Aslında kartlarımıza dönmek üzereyiz. Oyun birazdan başlayacak."

"Sadece merhaba demek için uğradım." Tony başını eğdi. "Moretti nasıl olduğunu bilir." Önce Michelina'ya, sonra da bana bakıyor. "Burayı ne zaman düşünsem aklıma hep kardeşinin Jay Amaro'yla yumruk yumruğa kavga ettiği ve bingo toplarını devirdiği zaman gelir. Yaşlı bir kadına gerçek anlamda kalp krizi geçirtmişti. Sağlık görevlileri geldi." Bir kahkaha attı. "Kahretsin, bu çok uzun zaman önceydi."

O anıyı düşündükçe kaburgalarım daralıyor. Bıçaklar tek bir nefesi kesiyor. Sadece bir nefesi.

Burnumdan nefes veriyorum ve ağırlık gidiyor. On beş yıl geçmişte kaldı.

"Banks kavgaya mı karıştı?" Jane soruyor, sanki onun ilk vuruşu yaptığını hayal edemiyormuş gibi.

Tony başını sallar. "Banks değil. Diğer kardeşleri Skylar."

Gözlerim gerildi.

Skylar.

Gökyüzü.

Ona ondan bahsetmeye çalışıyordum ama ne zaman söyleyeceğimi bilemiyordum.

Kıçımı cehennemin ortasına hazırlıyorum.

Kostüm dükkanında daha önce bırakmalıydım. Charlie'nin telefonu bizi ayırmadan önce. Ya da sonrasında arabada. Benim yüzümden.

Milyonlarca kez bu şansı kaçırdım. Berbat ettim ve şimdi *Tony* bunu benden önce düşürdü.

Jane başını eğdi, hızla düşünüyordu. Kaşları çatık. Maximoff ve Farrow şaşkınlıklarını paylaşırlar.

Çoğunlukla onu izliyorum. "Jane-"

"Hiçbiriniz Skylar'ı bilmiyor muydunuz?" Tony üçünün arasına bakarak fark eder. Hafif bir kahkaha attı.

"Bu komik mi?" Sert bir sesle soruyorum. Daha çok gülüyor.

"*Komik değil.*"

"Vaffangul'." *Siktir git.* Ayağa kalkmamak için dizimi tutuyorum. Başka bir korumaya zarar verme. Görev başındayken kavga etmeyin. Müşterinizi koruyun.

Onu koru.

Jane'i işaret ediyor. "O senin kız arkadaşın ve sen ona kendi kardeşinden bahsetmedin-"

Ayağa fırladım. Onun üzerinde yükseliyorum. Aşağı bakıyorum. Kulaklarıma kan hücum ediyor. Öfke duyularımı yok ediyor. Ta ki bu bok çuvalına aşırı odaklanana kadar.

Öfkemi.

Onun

yüzüne.

Kollarını açarak ona vurmam için beni kışkırtıyor. "Ben sadece sana iyilik yaptım. Erkek gibi davranıp söylenmesi gerekeni söyleyememen benim suçum değil-"

Tony'yi yakasından tuttum. Tüm vücudunu yere çarpmana beş saniye kaldı. Farrow hızlıdır.

Çoktan masanın üzerinden benim tarafıma tırmanmıştı. Aramıza girdi ve Tony'ye doğru döndü. "Dostum, seni dinlemekten bıktım. Yürü git lan."

Geri çekiliyorum ve neredeyse anında aklım başıma geliyor. Onun yakın olduğunu hissediyorum. Dönüyorum.

Ayakta duruyor. Bir bakışta onu değerlendiriyorum. Kalın topuklu ayakkabılar, fırfırlı mor bir tütü ve fırfırlı bir bluz; eli çantasında. Biberinin

olduğu yerde

sprey ve sustalı bıçak beni savunmaya hazır. Gözlerimiz buluştuğunda bırakıyor. "Thatcher."

Şu anda benim için bu kıزدan başka hiçbir şeyin önemi yok. "Jane," diyorum sertçe. Yaklaşıyorum, elimi sırtının alt kısmına koyuyorum. Bakışlarımı onun üzerinde yumuşatıyorum. "İyi misin?"

"Evet, öyle mi?"

Başımı salladım. "Beş dakika içinde Oscar Mike olabilir misin?" Taşınmamız gerek.

Tombalacının bize doğru geldiğini fark ettim. Bütün olayı mahvettik ve bunun ötesinde, Maximoff asabi bir adam ve eğer Tony Farrow'la uğraşmaya kalkarsa, ki deneyeceğinden oldukça eminim-Maximoff bir yumruk atacak.

Burada müşteri o.

Onun hayatı. Onun hayatı.

Koruduğumuz şey bu.

Jane omzundaki çantasını düzeltiyor. "Artık hazırım."

Tony Farrow'a bakıyor. "Epsilon'dan senin hakkında çok şey duydum-"

"Farrow," diye sesleniyorum. "Gidiyoruz." Telsizimi tıklıyorum, bir tanesini bile almadan

Ellerimi onun üzerinden çektim. "Thatcher'dan güvenliğe, Jane ve Maximoff beş dakika içinde Oscar Mike'ta olacaklar."

Farrow masanın üzerinden geri adım atar ve Maximoff'un yanına çökerek elini tutar.

Ben

onunkini

alıyorum.

Kafası açık.

Odaklanmış.

Dışarıda cehennem var. Bunu aşmak zorundayız.

THATCHER MORETTI

"ÇOK ACIYOR MU?" Bingo salonundan konağa döndükten sonra Jane bana sordu.

Sessiz garajda bir ağırlık bankında oturuyoruz. Tuğla duvara yaslanmış, park halindeki Volkswagen'ine bakıyoruz.

Gözlerinin pazumdaki derin ve uzun kesiği takip edişini izliyorum. Birkaç dakika önce temizlenmiş ve dikilmişti. Kanlı fanılam ve tişörtüm toplanmış ve kırmızı bir alet çantasının yanındaki çöp kutusuna atılmış.

Jane daha çok bana doğru dönüyor. "Daha güçlü ağrı kesicilerimiz ya da buzumuz olup olmadığına bakabilirim, belki?"

Omuzlarımı tuğlaya yaslıyorum. Bakışlarım Jane'den ayrılmıyor, onun endişesinin vücudumda dolaşmasını izliyorum. "Ben iyiyim, tatlım." Farrow kesiği iyice uyuşturdu. Travma çantasıyla birlikte konağa geri döndü. Maximoff da yanında.

Fırtına sonrası sükunet.

Kalabalık sebepsiz yere agresifti. Bir koruma olarak sayısız kez karşılaştığım bir şey ve bunun telaşını seviyorum. Bu cehennem ateşinin yaklaşan doğası, onunla yüzleşirken ve ondan uzaklaşmaya çalışırken ani patlama ve meydan okuma. Duyularım nasıl da odaklanıyor ve riskler her zaman yüksek oluyor.

Jane ve Maximoff'a güvenli bir şekilde araçlarına kadar eşlik ettik. Bizi sürüklenirken gördükleri için itiraz ettiler ve yardım etmeye çalıştılar. Ama Jane'i gerçekten kucağıma aldım ve Farrow'un Maximoff'u arabaya bu kadar sert ittiğini hiç görmemiştim.

Onların hayatları her şeyden önce gelir.

Bu kaosu Tony ile yüzleşmeme bin fersah tercih ederim.
Orada başarısız oldum. Bir anlığına kendimi kaybettim ve hepsi bu kadar.
Bir saniye ve kötü bir gece hayatınızın en kötüsüne dönüşür.
Jane gözlerini bana doğru kaldırdı. "İkinizin de yaralandığına inanamıyorum."

Bundan o kadar etkilenmedim. "Fena değil. Güvenlik için küçük yaralanmalar normaldir."

Ekiple yakınlaştığı için onları daha yeni görüyor.
Bana göre. Bu işte hırpalanmamak mümkün değil.

Özellikle de saldırgan kalabalıklar şişe kırmaya başladığında. Deri ceketli bir serseri Farrow'un kafasında bir bira şişesi kırmaya çalıştı, ben de kolumla darbeyi engelledim ve tehdidi dizginledim.

Farrow'un dizinde cam kesiği var. Arabada kendi yarasını sarabildi.

Jane tüm dikkatini bana veriyor. "Kalabalıklar açısından daha fazla hedef alındığınızı hissediyor musunuz? Sen ve Farrow artık daha fazla tanınır olduğunuza göre?"

Telsizimin klipsini belimden çıkarıyorum. "Söylemesi zor." Gevezeler bazen müşteriye ulaşmak için güvenlikle kavga ederler. Bu yüzden herkesin önünde Jane'in erkek arkadaşı olduğum için mi yoksa sadece yollarına çıkan adam olduğum için mi üzerime geldiklerini anlayamıyorum.

Bunu Jane'e anlatıyorum ve o da anlayışla başını sallıyor. "Görevi bırakıyor musun?" Kulaklığımı çıkardığımı gördü.

"Öyleyim." Kabloyu radyonun etrafında döndürüyorum. "Dışarı çıkmak istemiyorsan-" "Hayır," diyor hemen. "Hayır, gecenin geri kalanında evde

kalacağım." Gözleri farkına vararak parlıyor. "Buralarda bir yerde sakladığım bir şişe Dalmore olduğunu unutmuşum - yine de benimle viski içmek için kendini baskı altında hissetme." Ellerini kaldırıyor. "Ben sadece senin... kesiğinle birlikte belki biraz rahatlarsın diye düşünmüştüm."

Boğazını temizliyor, benim sert bakışlar.

Sığ nefesini inceliyorum ve neredeyse uzanıp ağırlık sehpasının üzerinde düz duran eline dokunacağım. Benimkine yakın. Sıcaklık göğsümden akıyor. Sanki uzak ve yalnız bir yerde, dumanı tüten bir saunadayız.

Lanet olası bir garajdayız.

Bir kapı güvenliğin konağına açılıyor, diğeri de onunkine. Ve Akara, Quinn, Sulli ve Luna bu gece zaten evdeler.

Kapısı kilitli yatak odasıdaymışız gibi davranmam. Mahremiyet içinde.

Bluzunu salladı. "Senden benimle sahte bir sevgili gibi içmeni istemiyorum... çünkü açıkça görülüyor ki, toplum içinde değiliz."

Kaşları çatıldı. Özelde, toplum içinde ve diğer her ortamda birlikte olduğumuz şeyler kafamı karıştırmaya başlıyor. Ve aynı fikirde olmalıyız.

"Açıklığa kavuşturman gerekiyor," diyorum derinden. "Şu anda benim için ne olduğunu düşünüyorsun?"

Jane bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor, sonra bana işaret ediyor. "Bu sadece arkadaşlık... sadece viski içen iki eski dost. Eğer benimle içmek istersen tabii."

Arkadaşlık.

Onun amına girdim. O platonik bir arkadaş değil. Çenem sertleşti. "Birbirini beceren arkadaşlar mıyız?"

"Kesinlikle," diyor sanki hâlâ aynı fikirdeymişiz gibi.

Ama göğsüm sıkışıyor. Menfaatleri olan arkadaşlara alışkın ve beni de oraya yerleştirdi. Tek istediği bu.

Burada oturuyor olmam ve bunun sadece *o* değil, lanet olası bir sorun olduğunu hissetmem. Rotamdan sapmamalıyım.

"Doğru mu?" diye soruyor ve onaylamamı bekliyor. Başımı sallıyorum. "Olumlu."

"Peki ne düşünüyorsun?" Viskiden bahsediyor. Kısa bir süre içinde teklifini değerlendirdim.

Grup ortamında değil de bir müşteriyle tek *başına* içki içmek, doğrudan kanka korumasına giriyor. Normalde uğraşmadığım bir şey.

Ama güvenliğin evine gitmek için sabırsızlanıyorum. Henüz ondan ayrılmak istemiyorum. Ve viskiye bayılırım.

Telsizimi ağırlık sehpasının üzerine koydum. "Eğer içersek, sana dokunamam. Biri içeri girip görürse çok uygunsuz olur." "Operasyon için pratik yapma" bahanesini yüzde yüz tükettim ve daha dikkatli olmamız gerekiyor.

"Oui." Jane daha dik oturuyor, elleri kalçalarında düz duruyor. "Dokunmak yok, bu gerekli bir parametre."

"Ben içkileri getireyim." Ayağa kalkmaya başladım.

Meraklı mavi gözleri hareketlerimi takip ediyor. Boyum 1.80 ve dudaklarından küçük bir nefes çıkıyor.

Birbirine çarpan dizlerine odaklanıyorum. *Lanet olsun.* Sikim pantolonuma doğru geriliyor. "Jane," diyorum içimden.

Nefes alıyor. "Evet?"

Ağzımı ovuyorum. "Viski nerede?"

"Oh, um." Jane düşüncelerinden sıyrılır ve eski bir ahşap dolabı işaret eder. Ekibin el fenerlerini ve ekstra pilleri sakladığı yeri. "Üst rafta, sanırım."

Çok uzak değil. Gıcırdayan dolap kapağını açtığımda, arka köşede, üçüncü rafta koyu kehribar rengi sıvıyla dolu bir şişe buluyorum. Jane'e giderken tozları temizleyip etiketi okuyorum.

Yanına oturup açmasını bekliyorum. "Bu otuz yıllık bir viski." *Pahalı.* "Emin misin?"

"Olumlu. Yıllardır orada duruyordu. Kardeşlerimin yeni eve taşınma hediyesiydi. Şimdiye kadar hepsinin içmiş olacağını düşünmüştüm ama Beckett içmesinler diye saklamış."

Şişeyi açtım ve ona uzattım. Onun kardeşlerinden bahsetmesi bana benimkileri hatırlatıyor.

Ona Skylar'dan bahset.

Daha fazla açıklama yapmam için bana baskı yapmadı. Arabadaki Maximoff ya da Farrow da yapmadı. Onlar iyi insanlar. Şefkatliler ve yarın uyandığımda bir şey söylemediğim için pişman olmak istemiyorum.

Hayatımın büyük bir bölümünü zorlamak için bölümlere ayırdım. Yıkamadığım duvarlar inşa ettim.

Ama bence şefkat şefkati hak ediyor ve ben de onu hak etmek istiyorum.

Sonunda ona sahip olamasam bile.

Şişeyi dudaklarına götürüyor. Küçük bir yudum aldıktan sonra etiketi inceliyor. "Tadı yanmış çikolata ve portakal gibi. Gerçi ben daha çok bir viski acemisiyim, bu yüzden sevdiğimi düşündüğümden başka iyi olup olmadığını bilemem."

O uzatırken şişeyi aldım. Parmaklarımız yanlışlıkla birbirine değdi. Ve değiş tokuşta çok uzun süre kaldık.

İkimiz de bundan bahsetmiyoruz. Garaj su topluyor ve ben uyuşmuş, dikişli kesiği olmayan pazumla alnımdaki teri siliyorum.

Söyle ona.

Dalmore'dan çok Jane'e bakıyorum. "Benim de büyürken bir ağabeyim vardı." Sesim dengeli.

Kaşları havaya kalktı. "Skylar?"

Gözlerinin bana karşı yumuşamasını izliyorum. "Evet." Boğazımdaki bir taşı yutuyorum. "Sana ondan bahsetmek istiyordum. Ama bu genellikle bahsettiğim bir şey değil." Şişeden bir yudum alıyorum. Likör yavaşça aşağı kayıyor ve başparmağım etiketin üzerinde geziniyor, sonra şişeyi Jane'e geri veriyorum. "Skylar muhtemelen bir kızla viski içmemden çok hoşlanırdı."

Sıvıyı çalkalıyor. "Viskiyi sever miydi?"

Bir saniyeliğine daha derin nefes alıyorum. Onun merakını istediğimin farkındayım. Ve entrikasını. Tam güçle.

Bu benim işimi kolaylaştırıyor.

"Olması gerekenden daha fazla," diye cevap veriyorum. "Babamın koyduğu her kuralı çiğnedi." Viskisini yudumlayışını izliyorum. "Banks ve ben iyi evlatlardık. İtaatkâr. Ama Sky'yı örnek alırdım, ona çok şey sorardım."

Şişeyi bana uzatıyor, dikkatle dinliyor.

"Sanırım bana bir sürü saçmalık anlattı. Ama sevgi dolu saçmalıklardı." Şişeyi dizime dayadım. Bir an için mavi Beetle'a bakıyorum.

Eğer sana çok bakıyorsa, senden hoşlanıyor demektir. Onun tavsiyesi. Eliyle saçımı karıştırır ve sırtırdı. Benimle alay ederdi, ben de onun belalı biri olduğunu düşünürdüm. Bir çeşit yenilmez savaşçı.

Bunu Jane'e söyledim. Kısa ve öz. Muhtemelen fazla metanetle. Bazı duvarlar asla yıkılmayacak. Bu konuda ağlayabileceğimi hiç sanmıyorum ama en azından bunu paylaşmayı deneyebilirim, nihayet.

Bakışlarım geriliyor, kaşlarım birbirine yaklaşıyor ve bir yudum daha alıyorum. "Çok uzun zaman önceydi. Çocuktuk ve sonra değildik."

Ona Skylar'ın nasıl üç yaş büyük olduğunu anlattım. On beş yaşında öldü. Banks ve ben o zaman on iki yaşındaydık. "Onun ölümü ailemde çok fazla sürtüşmeye neden oldu."

Dudaklarının farkına vararak yavaşça ayrıldığını fark ediyorum. Parçaları birleştiriyor. "Annenle baban boşandığında *on iki* yaşındaydın, değil mi?"

Başımı salladım.

Kardeşimin vefatıyla aynı yaşta.

Kafasında daha çok şey canlanıyor. *On iki, on üç* yaşlarındayken orduya katılacağım konusunda ne kadar kararlıydım.

Jane'e babamla yakın olmadığımı da söyledim. Boşandığımızdan beri. Sadece futbol hakkında konuşuyoruz.

Viskiyi geri uzatıyorum. "Kardeşim öldüğünde babam bir sürü şey söyledi. Asla geri alamayacağını düşündüğü şeyler. Anneme. Banks'e. Bana."

"Sana mı?" Yaklaşıyor, dizleri neredeyse bacaklarıma çarpıyor. "Sadece on iki yaşındaydın."

Babamın yüzündeki baygın öfkeyi asla unutmayacağım. "O gece muhtemelen lanet bir bahçe cücesine bile saldırırdı."

Jane şişeyi göğsüne bastırır. "Bundan hiç bahsetti mi? O geceden ve sana söylediklerinden?"

"Kesinlikle hayır." Başımı birkaç kez salladım. "Çok utanıyor."

İşleri yoluna koymak yerine, geri çekildi. Uzaklaştı. Bana nasıl af dileyeceğimi, isteyeceğimi ya da kabul edeceğimi hiç göstermedi. Sadece hatalarım için suçu üstlendi.

Suç taşımak için.

Bu konuda iyiyimdir. Ama ben o değilim. Öyle olsaydım, Yunanistan'da sahilde Jane'in yanına gidip yanlış yaptığım şeyi düzeltmeye çalışmazdım.

"Annemin durumu iyi değildi," diye açıklıyorum, kaburgalarım da bir çukurla. O sıralarda annemi tanımlayacak bir kelime yoktu. İçinin boşaltılması çok hafif kalıyor. "Ama hepimiz şanslıydık."

Bir yudum bile almadan viskiyi geri uzatıyor. "Ne şekilde?"

"Büyükanнем vardı." Jane'e bir metre on bir boyundaki büyükanнем Carol Piscitelli'nin tek odalı küçük dairemizi nasıl topladığını ve bize başımızı sokacak bir ev bulduğunu anlatıyorum.

Bize taşındı.

Annemi tekrar ayağa kaldırdı.

Başımızı dik tutmamızı sağlardı. "Büyürken pek çok şeye sahip değildik," diyorum Jane'e. "Ama bir ailemiz vardı."

Boşluk ve kederden başka bir şeye aç olduğumuz bir zamanda, büyükanнемiz çok fazla sevgi verdi.

"Çok güzel bir insana benziyor," diyor Jane, yumuşak gülümsemesi o kadar içten ki. "Eğer uygun olursa bir gün onunla ve annenle tanışmak isterim. Güvenlik nedeniyle bunun mümkün olmayabileceğini biliyorum ama ben sadece..." Ölçülü bir nefes alıyor. "Oldukça sevimli görünüyorlar, hepsi bu."

Göğsüm kabarıyor. "Seninle tanışmak istiyorlar." Daha çok gülümsüyor.

"İsterler mi?"

Başımı salladım ve şişenin kenarını ağzıma götürdüm. Bir yudum daha alıyorum. Gözlerinden binlerce başka sorunun akıp gidişini izliyorum.

Dudaklarını tekrar tekrar düzeltiyor. Ne soracağını düşünüyor.

Bir süre sessiz kaldı ve neredeyse yaklaşıyordum. Neredeyse yanağından bir tutam kıvrıkcık saç okşayacaktım. Neredeyse onu kucağıma

ekecektim.

Dokunma ona.

Kaslarım geriliyor ve ona bakıyorum. "En çok neyi merak ediyorsun?"

Kadın temkinli. "Bu son derece tehlikeli bir soru, farkında mısın?"

"Gitmeye hazırım." Ona başımı salladım. "Vur."

"O gece baban sana ne söyledi?"

Bunun onun aklında olabileceğini düşündüm. Ve bunu hiç kimseye söylemedim. Hiç tekrarlamadım. Ama şimdi söyledim. "Daha sıkı bisiklete binmem gerektiğini söyledi." Şaşkınlığı geçince gerisini açıkladım.

Kardeşimin nasıl öldüğünü.

Taş ocağına bisikletle giderdi. Gizlice birkaç bira içer, taş atar ve yüzerdi. Bazen yalnız, bazen arkadaşlarıyla. Her zaman stres atmak için.

Bazen beni ve Banks'i de peşine takardı. Bir gece gizlice çıktığını duydum ve muhtemelen oraya gittiğini anladım.

Anneme Sky ile gidip gidemeyeceğimi sordum. O da evet dedi. Bisikletimle takip ettim.

Yokuşları daha yavaş çıkıyordum. Ondan muhtemelen on beş dakika sonra ayrıldım.

Oraya vardığımda bisikletimi bıraktım ve doğruca suya koştum. Skylar ortak bir dalış noktasından atlamıştı. Ama karanlıktı. Ay ışığı yoktu. Su çok sığdı ve kayaya çarptı.

Ben gelmeden yaklaşık on dakika önce suda baygın yatıyordu.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama denedim. On iki yaşına kadar güçlüydüm.

Sky'dan daha güçlü olduğumu öğrendim ve keşke onun katı babamızla ne kadar kötü başa çıktığını görseydim. Keşke o lanet taş ocağına gidip etrafta at koşturmasaydı.

Keşke Banks'e yaptığım gibi onun da yükünü hafifletebilseydim.

Onu sudan çıkardım ve altın zincirim boynundaki altın zincire dolandı. Kornişlerimiz birbirine yapıştı.

Daha sonra büyükannem zincirleri çözdü ve iki altın boynuzu tek bir kolyeye taktı. Birlikte olmaları gerektiğini söyledi.

"On beş yıldan fazla oldu," diye hatırlatıyorum Jane'e. "Çoğu gün uzak geliyor." Gözlerimi kırpıştırıyorum, gözlerim yanıyor. "Haberlerde bir dipnottu. Bu yüzden henüz medyada patlamadı."

Yerel bir çocuk kafasını çarpmış ve boğulmuş. O taş ocağında her yıl çok fazla ölüm oluyor.

Jane ben son kısmı anlatırken dinliyor.

Viski şişesini yere bıraktım. "Skylar babamıza bir *gün denizci olacağım* derdi. Onu kızdırmak için." Babam çok sıkı bir denizciydi.

Ta ki kardeşim öldükten sonra "*Ben denizci olacağım.*" diyene kadar. Sky için.

Sonra da "*Tamam.*" dedi.

Jane bana daha yakın. Mavi gözlerindeki empati her şeyi anlatıyor. Ağırılık sehpasında daha da yakınlaşıyoruz. Bakışlarımız yakıcı dalgalar halinde birbirini takip ediyor ve parmakları kalçama doğru ilerliyor.

Elim kalçasının yanında geziniyor. *Tanrım*, ona dokunmak istiyorum.

Yapma.

Onu kollarımda istiyorum.

Yapma.

"Thatcher," diye nefes alıyor, sanki çoktan kucağımdaymış gibi.

I dip benim Kafa aşağı için duymak Onu.

Uzay Küçülme arasında Biz.

Her yerde.

"Sana söylemek istiyorum," diye mırıldanıyor Jane, zorlukla yutkunarak, "çok geç olmadan sana ne kadar hayran olduğumu söylemek istiyorum."

Göğsüm ağır bir şekilde inip kalkıyor. Burnumdan kavurucu havayı soluyorum. *Ona dokunmayın.*

Yapma.

Dudaklarımız sürtünüyor.

Yapma.

Yanağını kavıyorum, birbirimize çarpıyoruz. Güçlü bir şekilde öpüşüyoruz, tüm kısıtlamalar bizi birbirimize sarıyor. O bana kaynak yaparken ben emniyet kemerlerini takıyorum.

Onu hızlıca kucağıma çektim. Göğsüme yaslandı, elim kalçasında geziniyordu. Jane beni kucaklıyor, aç parmaklarıyla başımın arkasını kavıyor. Kıçını kavıyorum ve onu kendime doğru itiyorum. Boğazından tiz bir ses geliyor.

İri cüssem onu koza gibi sarıyor ve o da sıkıca tutunuyor.

"Durma," diye yalvarıyor.

Her öpücük yankılanan bir *kalıştır*.

Ve bir *dokun bana*.

Dokun bana.

Lütfen, dokun bana.

Sertleştım ve iki elimle bluzunu yırttım, o da "Evet." diye bağırdı.

Nabzım hızla atıyor. Alnımı onunkine bastırıyorum, pamuklu sütyeninin arkasına gizlenmiş göğsünü yoğuruyorum. Çiğ, patlayıcı bir açlıkla öpüşüyoruz. Saçımı çekiştiriyor ve göğsümde bir homurtu düğümleniyor.

Kaslarım esnedi, Jane belimdeyken ayağa kalktım. Ellerim kışında, sırtında. Garaja doğru yürüyorum. Beetle'ının arkasında.

Elini çenemde, boynumda ve altın zincirimde gezdiriyor.

Öpüşmeyi derinleştiriyoruz ve baş döndürücü bir şey beni ele geçiriyor. Boynunun arkasını avuçluyorum.

Ve sonra bir sesle katılaşıyorum.

Dondu kaldı. "Bu...?" Dinliyoruz.

"Ayak sesleri," diye fısıldıyorum, kartal gözlerimle güvenliğin evinin kapısına bakıyorum. Akara ve Quinn'in sesini duyuyorum.

Hızlı ve dikkatli bir şekilde onu yere bıraktım.

Bluzunu yırttım. Duraksamadan arabasının kapısını açtım. Arka koltukta zebra desenli bir kazağı vardı ve ona uzattım.

"Teşekkür ederim." Kollarını geçirdi. Gidip radyomu alıyorum ve viskiyi ağırlık sehpasının altına saklıyorum.

Kapı açılmak üzere.

İkimiz de gerginiz. İkimiz de bastırılmışız.

Acelesinden kazağının düğmelerini düzensiz ilikliyor.

"Gitmen gerek, Jane." Evine doğru başımı salladım. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Akara ve Quinn onu bu halde göremez.

Başıyla onaylıyor ve hızla diğer kapıya yöneliyor. Evine. Arkasına bakar. "À la prochaine." *Bir dahaki sefere kadar.*

Ve o gitti.

Sanki lanet bir balkabağı oluşmaya başlıyor ve ben onu durduramıyorum.

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

AKARA garaja geldi çünkü ben görevden ayrılmıştım. Telsizleri kapattım. Ve az önce evin dışında başka bir şey oldu.

Jane'i çevreleyen bir şey.

Tehlikenin icabına bakmayı yeni bitirdik. Kaslarım çözülüyor. Omuzlarım kilitlendi ve güvenliğin evindeki buzdolabını çekip açtım ve bir bira aldım. Kapağını açtım ve şişeyi Akara'ya uzattım.

"Sağ ol dostum." Akara ocağa yaslanarak bir yudum alıyor. Bu gece çok telaşlıydı.

"Sen de bir tane almalısın," diyor Banks biraya bakarak. Kardeşim tezgâha oturuyor ve dişlerinin arasına bir kürdan sıkıştırıyor. Kaşları düğümleniyor ve bakışları pazumdaki dikişli kesiğe dikiliyor.

Başımı salladım ve ona bir bira uzattım.

Zaten viski içiyordum. Ve daha uyanık olmam gerekiyor. "Bu lanet hedefler yok olana kadar ayık kalmalıyım."

"Aylar sürebilir," diye uyarıyor Akara beni. "Polis hâlâ eve kimin girdiğini bilmiyor ve şimdi penceresinin önünde mastürbasyon yapmayı alışkanlık haline getirmiş bir sapığı var."

Kollarımı gergin göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Burnum şişiyor.

Banks birasını Akara'ya uzatır. "Akara'yı yakalayanın sen olman güzel. *Spor* ayakkabılarıyla arabasında kafayı buluyordu. Thatcher onu öldürebilirdi."

Kıpırdamadan duruyorum ama kardeşime bir bakış gönderiyorum. Bol kot pantolonlar, beyaz *spor ayakkabılar* giyen ve yanında güller taşıyan orta yaşlı adam, Sindirella reklamından beri radarımdaydı. Ve Akara onu fark etti

park halindeki arabasında mastürbasyon yapıyormuş.

Polisler Sneakers'ı tutukladı ve onu kamusal alanda uygunsuzlukla suçlayacaklar.

İffetsizlik. Güvenliğin yapabileceği en iyi şey yasaklama emridir.

Hedef yok edildi.

Ama o kadar korumanın onu kovmasına rağmen gelmeye devam etmekteki ısrarı bana geri döneceğini düşündürüyor. Yasaklama emrini ihlal edecek. Hapse girecek.

Döngü devam edecek ve bu duruma duygusal olarak yatırım yapmamalıyım. Bunu kan istemeden halledebilmeliyim. Ama bu orta yaşlı herifin bir arabada olduğunu ve neredeyse Jane'in gözü önünde sikini ovuşturduğunu düşünüp duruyorum.

Çok yakın.

Çok yakın.

Ve bu kızla yatıyorum. Koruduğum ve göğsüme yaslanıp ağlarken sarıldığım kız... Bu yüzden kendimi hiç de sakın hissetmiyorum. Olmam gerektiği kadar değil. Her korumanın olması gerektiği gibi.

"Vatandaşlık görevim," diye takılıyor Akara, "Thatcher'ın hedefleri öldürmesini engellemek."

Banks gülümser. "Amin." Şişeleri tokuşturur ve yudumlarlar.

Kollarımı açıyorum, su almak için buzdolabını açıyorum. "Jane sana mesaj attı mı?" Banks bana soruyor.

Başımı salladım. "Polis sirenlerini duydu ve herkesin güvende olup olmadığını sordu." Banks'in yanına artık kapları koymaya başladım. "Küçük bir tehdidin gözaltına alındığına dair mesaj attım. Daha fazlasını istemedi."

"Sulli böyledir," diyor Akara, birayı dudaklarına götürerek. "Asla fazladan ayrıntı istemez."

"Kim ister ki?" Banks sorar.

"Maximoff," diyor Akara ve ben aynı anda. Gerçi kardeşim de bunu biliyor. Sorusu aslında retorikti ama umurumuzda bile değildi.

Kızarmış kaz ve patates kabını açıyorum. Banks eti kokluyor. "Yolda ölmüş gibi kokuyor."

"Hayır, değil." Soğuk ete bir çatal batırıyorum. Kabı çalıyor ve Akara'ya uzatıyor.

Akara mesajlaşıyor ama yine de kokluyor. Gülümsüyor. "Kobalt İmparatorluğu Çarşamba Gecesi Yemeği gibi kokuyor. Üç günlük, hâlâ yenilebilir."

Banks'ten kabı aldım.

Jane her Çarşamba aile yemeğinden arta kalanları getirir. Genellikle Maximoff için. Bazen Güvenlik'in buzdolabına bir kap koyar. Sadece Cobalt'lar katıldı. Hales yok, Meadows yok. Hiç koruma yok. Güvenlik ekibinde orada neler olup bittiği neredeyse bir şehir efsanesi. Kimse gerçekten bilmiyor. Ancak bir Cobalt müşteriniz varsa, genellikle her hafta Çarşamba günü çocukluk evlerine geri dönmek için mücadele ederler.

Akara cep telefonuna bakıyor, sonra beyzbol şapkasını çıkarıp siyah saçlarını geriye itiyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Will Rochester'ı hatırlıyor musun?" Akara elindeki telefonu tezgâhın üzerine fırlatıyor. "Görünüşe göre Cadılar Bayramı'ndan bir gün önce Sulli'ye bir *Hallow Friends Eve* partisi vermeyi planlıyormuş." Başını tekrar tekrar sallıyor. "Bu işin gittiği yeri sevmiyorum. Görünüşe göre..."

"Ondan hoşlanıyormuş gibi mi?" Banks bitiriyor. "Çünkü bu yüzde yüz kesin-"

"Bunu biliyorum," diye hırlıyor Akara, gözlerinde sıcaklık parlıyor.

"Mesele bu değil."

Sullivan Meadows ile dostluk kurdu ve bulanık bir çizgide doğmuş gibi yürüyor. Terlemeden. Ayaklarım o şeye bağlıyken yapabileceğimden daha iyi.

Ancak geçen yıldan beri Sulli'nin biriyle *çıkma*ya gerçekten ilgi göstermeye başladığını fark etti. Ve aşırı korumacılığı ve müvekkiline olan ilgisi tavan yaptı.

"Kıskanmıyor musun?" Banks onay istiyor.

Akara ters ters bakıyor. "Kapa şu lanet çeneni."

O ve Sulli hakkında böyle yorumlar yapmıyorum. SFO'nun geri kalanından yeterince bok yiyor. Ama Banks diğerlerinden daha çabuk sakinleşiyor.

"Bu bir altıncı his mi?" Akara'ya Will'i soruyorum. Dikkatinin içgüdüye mi yoksa istihbarata mı dayandığını merak ediyorum.

"Evet, sadece bir his. Bir çiftlik kiralyor." Akara birasının ağzını yumrukluyor ve tezgâha bir kap Yırtık Yakıt koyuyor. "Bütün bir açık araziyi alıyor ve *sıfırdan* perili evler inşa ediyor."

Banks, "Zenginler bunu yapabilir," diye belirtiyor.

"Ben zenginim," diyor Akara, "ve onun planladıklarının yarısını bile yapamam." Akara büyürken Farrow'la hemen hemen aynı servete sahiptir.

Babası önemli bir komisyoncuydu. Ama Akara on yedi yaşındayken öldü.

Akara hayat sigortasından aldığı parayı Stüdyo 9'u açmak için kullandı.

"Rochester'lar eski paradır." Suyumu açıyorum, yemeğimi bir saniyeliğine geri itiyorum.

Banks başını sallar. "Mega yatlarla paraları yetiyor."

Jane gibi.

Bazen o kadar zengin olduğunu unutuyorum. Ailesine kıyasla mütevazı bir yaşam sürüyor. Akara'ya bakıyorum. "Çiftlikte kaç kişi olacak?" Cadılar Bayramı arifesi partisi nerede olursa olsun, Jane'in orada olacağını biliyorum ve ayrıntılara ihtiyacım var.

"Henüz bilmiyorum," diyor Akara. "Ama Will her konuğun bir Gizlilik Sözleşmesi imzalayacağına ya da alana alınmayacaklarına söz verdi. Bu onların partiye giriş bileti. Sul bunun çok hoş bir davranış olduğunu söyledi." Eli Yırtık Yakıt kabına kayıyor ve haplar dökülüyor. "Kahretsin." T e m i z l i y o r .

Banks, Akara'ya başını sallar. "Demek Will denen adam buralarda yaşıyor. Ne kadar derinde?"

Akara hapları sürahiye geri atıyor. "Banks, seni seviyorum dostum ama bu cümle hakkında konuşmuştuk. Sen ve kardeşin dışında kimse kullanmıyor ve benim gözümde tek canlanan bir çift kalçanın arasında birinin siki."

"Bir şey değil." Banks kürdanını dişlerinin arasına alarak gülümsüyor.

"Ne kadar uzakta?" "*Ne kadar derinde?*" diye tekrar soruyorum.

Akara, yirmi dakika uzaklıktaki güvenli bir mahallede yaşadığını açıklıyor. Geçmiş kontrol edilmiş. "İçimden bir ses onu becermek için güvenini satın aldığını söylüyor, Sul da ilişki aramadığını söyledi, ne yapmam gerekiyor?"

Oluruna bırak.

Akara, Sulli'nin Will'den hoşlandığını düşünseydi onu uzaklaştırmazdı. Bize içini döküyor ve bu durumla ilgili yapabileceği bir şey olmadığını biliyor.

Bu ben olacağım, farkındayım.

Bu operasyon yakında bittiğinde, Jane kolayca zengin bir herifle tanışabilir. Başka bir adama aşık olmasına yardım edebilir miyim? Bunun olmasını izleyebilir miyim?

Midem bulanıyor.

Bir kayayla başka bir kaya arasında sıkışıp kaldım.

JANE COBALT

BAŞARISIZLIK benim çok sevdiğim bir arkadaşımıdır. Ve bugün yine çirkin yüzünü gösterdi. Olanları gözümde canlandırmamak için elimden geleni yapıyorum, yoksa tekrar bir utanç ve hayal kırıklığı dalgası hissedeceğim.

Ama düşünmemek elde değil.

Özellikle de birkaç saat önce olmuşsa.

Wildfire Heart'ı anlattığım ilk seans için kayıt stüdyosuna gittim. Yapımcı ara verip bir telefon görüşmesi yapana kadar on dakika sürdü. Geri döndüğünde basitçe şöyle dedi: "Üzgünüm Jane. Az önce yayıncıdan bir telefon aldım. Farklı bir yöne gitmek istiyorlarmış."

Çok resmi ve direktti. Bir balta darbesi gibi, öylece kesildim.

Farklı yönler çok belirsiz. Benim hatam olabilirdi - sesimi beğenmediler ya da isminin sesli kitaba eklenmesini istemediler - ve sadece profesyonel ve diplomatik olmaya çalışıyorlar. Köprüleri yakmak istemiyorlar. Ya da benim kontrolüm dışında bir şey olabilir.

Bilmiyorum.

Sanırım asla yapamayacağım. Ve tüm bunların en zor kısmı da bu.

Gerçekten neden başarısız olduğunuzu bilmediğinizde, ama oldunuz. Eliot bana oyuncu seçiminde her zaman böyle olduğunu ve sadece yeterince yetenekli olduğuna inanman gerektiğini söyledi. Sadece dış etkenler. Ve gerçek şu ki, sonuçta bunun bir önemi yok.

Ama beni Cobalt ismine layık görececek herhangi bir konuda yeterince yetenekli olup olmadığımı gerçekten bilmiyorum. Matematik hariç.

Tom bunun bir lanet olduğunu söylüyor. Sevmediğin bir şey için yeteneğin olması. Son zamanlarda öyle hissediyorum.

Kızlar Gecesi hiç bu kadar gerekli olmamıştı. Luna ve Sulli'nin odasındaım ve *Wildfire Heart*'ı unutmam gerekiyor.

Ve özellikle de küçük kız kardeşime yaptığım ve artık onun en sevdiği kitaplardan birini anlatmayacağım haberini verdiğim aramayı unutmam gerekiyor. Ya da herhangi bir kitabı.

Yüzünü çerçeveleyen kızıl saçlarıyla FaceTime üzerinden bana baktı. "Ah Jane," dedi o tuhaf, kadifemsi sesiyle, sanki bir Jane Austen romanının sayfalarından fırlamış gibi. "Lütfen ağlama. O yayıncılar gerçekten ne kaybettiklerini bilmiyorlar. Asıl ağlaması gereken onlar."

Onu hayal kırıklığına uğratmak en çok acı veren şey.

"Jane." Sulli yumuşacık basket toplarından birini yüzüme fırlatıyor. Alnımdan sekiyor. Sulli Luna'ya dönüyor. "Onu kaybettik."

"Uzaylılara," diye başını sallıyor Luna.

"Buradayım," diyorum iç çekerek ve topu elime alıyorum. Kapının arkasındaki küçük çembere nişan almaya çalışıyorum. Sulli ve Luna'nın odası ikisinin bir karışımı. Tüylü bir halının üzerinde uzaylı pufları, alt ranzanın altına sıkıştırılmış el ağırlıkları ve duvarın her santimine bantlanmış posterler.

Topu fırlatıyorum. Fileye bile ulaşmıyor.

"O hava topu benim hayatımın bir metaforu olmalı," diye düşünüyorum yüksek sesle.

Sulli bana bir şişe avokado yüz maskesi fırlattı. "Her şeyin bir işaret olduğunu düşünemezsin. Bu seni delirtir."

Yanılmıyor. Şişenin kapağını açıyorum.

Luna alt ranzada uzanıyor. Üç şişe kremli yeşil yüz maskesini büyük bir kaseye boşaltıyor. "Bilmiyorum," diyor. "Her şeyin bir işaret olduğunu düşünmeyi seviyorum. Yalnız olmadığımızı hatırlatıyor." Luna ayrıca Penn'de evrendeki dünya dışı yaşam üzerine online dersler aldığını da söylüyor.

Sulli ekliyor: "Tek söylediğim, zor kazanılmış gerçeklerle hareket ettiğimiz. Ve gerçek şu ki bu odadaki herkes harika. Sen de dahil." Direkt bana bakıyor.

Avokado saçından kaçınmak için saç çizgimin üzerine bez bir saç bandı takıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum. "Bugün bunu duymaya ihtiyacım vardı." Aralarına bakıyorum.

Benden çok genç değiller ama hayatlarında tamamen farklı bir yerdeler. Bir şeyleri çözebilirler. Biraz ara verebilirler. Ama ben bunu çoktan yaptım.

Yirmili yaşlarımın ortalarına doğru ilerliyorum ve sanki zaman resmen tükenmiş gibi hissediyorum. Şimdiye kadar kendimi toparlamış olmalıydım. Teşekkür ederim.

Tanrım, hâlâ Cobalt sosyal medya yasağındayım. İnternette tweetlere ya da Instagram'daki yorumlara bakamıyorum. Eminim çoğunluğu zaten inandıkları şeyi teyit ediyorlardır.

Tam bir hayal kırıklığı olduğumu. Ve nasıl Rose ve Connor Cobalt'ın en büyük çocuğu olabilirim?

"Luna, ceset hırsızlığı hakkındaki teorin nedir?" Ben soruyorum.

Sulli bana öyle bir bakıyor ki, sanki *sen vücut parlatıcısı kullanmışsın*. Luna şimdi kasesine vücut simleri fişkirtiyor. "Beden kapma imkansız değil. Bir keresinde bir yaz beden dışı bir deneyim yaşadığımı sanmıştım. Ama sanırım çok fazla yapıştırıcı çekmişim."

Sulli ve ben ona bakıyoruz.

"Lütfen bana kardeşlerimin seni bu işe bulaştırmadığını söyle," diyorum.

"Tek söyleyeceğim, tekrar etmeyeceğim bir sürü aptalca şeyin yaşandığı bir yazdı ve Tom, Eliot ve ben bu yaza resmi olarak Aptal Yaz adını verdik. İki O ile aptal."

Yaz için bir isimleri var. Şaşırmamalıyım.

"Yaz demişken," diyor Sulli, Luna'ya bakarken yüzünde bir gülümseme beliriyor. Sanki bir şeylerin içindelermiş gibi. Buna da şaşırmamak gerek. Aynı odayı paylaşıyorlar. Üniversite yurt arkadaşı sayılırlar.

Avokado kremini yüzüme sürüyorum ve şişeyi Sulli'ye uzatıyorum.

Luna tişörtünü ve pantolonunu çıkarır, sadece bir çift iç çamaşırı ve sütyen giyer. Avokado kreması-sim karışımını göbeğinin her tarafına sürmeye başlıyor. "Moffy'nin Farrow'un yaz gibi koktuğunu söylediğinden nasıl bahsettiğini biliyor musun? Her zamanki gibi."

Evet, Maximoff bunu sık sık yapar. Neredeyse yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değil gibi.

"Oui."

Sulli gözlerinin altındaki iki yeşil çizgiyi savaş boyası gibi kaydırıyor. "Sonra Thatcher'ın senin bahar gibi koktuğunu söylediğini duyduk. Kulak misafiri falan değildim-"

"Öyleydim." Luna yeşil parıltılı bir el kaldırır.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. *Lütfen bana başka bir şey duymadıklarını söyle.*

Luna, "Kapınız aralıktı," diye açıklıyor.

Tanrı'ya şükür.

İçimi bir rahatlama kapladı. Thatcher ve ben seks yaparken kesinlikle her zaman kapıyı kapatır ve kilitlerdik. Duyulma ihtimali çok azdı.

Luna yeşil simleri bacaklarına sürüyor, kendini avokado maskesiyle tamamen kaplamak üzere.

Mantıklarını anlamaya çalışıyorum. "Yani Maximoff yaz gibi kokuyor. Ben bahar gibi kokuyorum." Bu nereye varacak?

Sulli başını sallar. "Farrow'un da bembeyaz saçları var. Thatcher da sanki ormanda odun kesecekmiş gibi hep o ekose fanılları giyiyor."

Uh-oh.

Luna ışıldıyor. "Farrow kııştır. Thatcher sonbahar. Bu da dördünüzü *Mevsim* yapıyor. " Ellerini yanlışlıkla çırpıyor. "Sizin kendi arkadaşlık isminiz var. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz." Sulli ile birlikte yumruklarını sıkar.

"Mevsimler," diyorum gülümseyerek.

"Ve bunun en iyi yanı," diyor Sulli. "Medya bunu bilmiyor, bu yüzden her zaman yaptıkları gibi iyi bir şeyi mahvedemiyorlar."

Luna ve ben bu sefer bakışlarımızı paylaştık. Sulli, Beckett'in mesajlarıyla ilgili hikayeyi bu kadar çabuk öğrendikleri için medyayı suçluyor.

Orman yangını gibi yayıldı ve güvenliğin onları uzaklaştırmasını zorlaştırdı. Kız gizlilik anlaşmasını ihlal etse bile tek yaptığı para cezası ödemek oldu. Beckett sonuçların çoğunu omuzladı. Şimdi kimseye mesaj atmıyor. Bana bile. Sadece arıyor ya da FaceTime'dan görüşüyor.

Birden kapı çalınır.

"Jane." Thatcher'ın kalın sesi dışarıda biraz boğuk duyuluyor. "Annem beyaz mı yoksa kırmızı makarna sosu mu tercih ettiğini bilmek istiyor."

Birkaç gün içinde ailesiyle tanışacağım.

Güvenlik şaşırtıcı bir şekilde geziyi onayladı. Thatcher bunu neden yaptıklarından emin değil ve bunun onu gerdiğini biliyorum.

Ailesi üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Bunda da başarısız olacağım için endişeliyim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve Moffy'den tavsiye isteyemem.

Farrow'un pek bir ailesi yok. Yani Moffy geleneksel anlamda "ebeveynlerle tanışmadı".

Kapıya sesleniyorum. "İki sosu da severim."

"Tekrar söyle?" Tahtaların arasından beni duyamıyor. "İçeri gelebilirsin!" Sulli ona sesleniyor.

Kapıyı kırdı. Yeşil yüzümü görünce daha geniş açtı. İçeri giriyor ve Luna'yı iç çamaşırlarıyla görüyor; hızla dönüyor. "Özür dilerim." Gözleri bir bende, bir Luna'da. "Herkesin düzgün olduğunu sanıyordum."

"Çok terbiyeliyiz," diyor Luna. "Aslında bikini giyiyorum. Ayrıca... Nasıl olsa Instagram'da paylaşacağım." Telefonu kaldırıp bir fotoğraf çekerken onu izliyorum. "Sulli." Telefonu ona uzatıyor, böylece geniş bir çekim yapmasına yardımcı olabiliyor.

Babası o fotoğrafı internette gördüğünde odada olmak istemiyorum. Felç geçirebilir.

Umarım Lily Teyze onun yanındadır. Lo Amca'yı sakinleştirmek için ne söyleyeceğini hep bilir.

Thatcher'a ve onun daha önceki sorusuna odaklanıyorum. "İkisini de seviyorum," diyorum. "Annene ne isterse mükemmel olduğunu söyleyebilir misin? Ben..." Dilim tutuldu çünkü bana daha yoğun bakıyor. "...sen."

Daha derin bir nefes alarak ağzımı kapattım.

Thatcher başını sallıyor ve yüz maskeme bakıyor, boynumun altına bakmıyor. Kuzenlerime kaçamak bir bakış attı.

Samimi olduğumuzu bilemezler.

Yine de, ne kadar zamanımız kaldı ki? "Heyhey,

Thatcher," diyor Luna. "Kalmalısın."

"Evet," diye kabul ediyor Sulli. "Neden yüz maskesi partisine katılmıyorsun? Luna başını sallar. "Evet evet, Insta Live sahte randevu olayı için."

Kuzenlerimi göremiyor. Ama ikisi de peri tozunu ve ebedi gençlik pınarlarını keşfetmiş gibi sırtıyor. Bu ve Mevsimler ismi arasında, Sul ve Luna'nın iki yaramaz peri gibi olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Bunun için buradayım. Daha dik oturuyorum, bir gülümseme yanaklarımı çekiştiriyor. Thatcher'ı yeşil bir yüz maskesi içinde görmek şu ana kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeydi.

"İstiyor musun?" Thatcher'a soruyorum.

Bana bakıyor ve başını sallıyor. Ama yine de ekliyor, "Eğer sahte randevu operasyonuna yardımcı olacağını düşünüyorsan." Üstünkörü bir ifade. Sanki kuzenlerimin önünde söylemesi gerektiğini biliyormuş gibi. Sahte randevu numarasından bağımsız olarak bunu benimle yapmak isteyeceğine inanıyorum.

Garajda viski içmek gibi.

"Yardıma olacaktı." Yüz maskesi şişesini aldım ve Thatcher uzaylı bir pufun üzerine oturdu.

"Ben çekerim," diyor Luna, benimki hâlâ devre dışı olduğu için kendi telefonunu ve Instagram hesabını kullanarak.

Thatcher'ın kucağına oturdum. Eğilmek yerine en kolayı bu. Elleri kalçalarımın düşüyor, kolay ve rahat. Yine de aramızda gerilim rüzgarları esiyor. Sanki ikimiz de nefeslerimizi hapsediyoruz.

Burada iki faktör söz konusudur.

Bir: Instagram izleyicilerimiz bunun gerçek olduğunu düşünüyor. İki: Sulli ve Luna tüm bunların sahte olduğunu düşünüyor.

Bunun gerçek olduğunu biliyorum. B&B'de seks yaptığımızdan beri her dokunuş gerçektir. Bundan eminim. Ama Cadılar Bayramı'na yaklaştıkça, sonumuz yaklaşıyor. Keşke bunu aklımdan çıkarabilsem.

Ama orada.

Şu anda. En kötü türden bir saat gibi.

Thatcher'ın cildini temizleyici bir bezle ovarken odayı sessizlik kaplıyor. Bu ona son dokunuşum olabilir...

Midem

düğümleniyor.

Tadını çıkar o
zaman.

Yapacağım.

Yeşil kremin kapağını açıyorum. Parmağıma bir topak alıp yeşil yüz maskesini burnundan aşağıya güneş kremi gibi sürüyorum. Dudaklarım kalkıyor. "Bay Moretti, gerçekten çok yakışıklısınız."

Cevap vermiyor, her zamanki gibi sessiz. Ama avucu gömleğimin eteğinin altından kayıyor. Teni tenime karşı sıcak ve eli sırtımın alt kısmına doğru ilerliyor. Tüylerim diken diken oluyor. Aynı anda hem soğuk hem sıcak.

Maskeyi elmacık kemiklerine ve alnına sürüyorum. Parmaklarım yüzünün her kıvrımını izliyor ve bu birlikte yaptığımız en samimi şeylerden biri gibi geliyor.

Sanki arkamdaki video canlı kayıt değilmiş gibi gözleri içime düşüyor. Sanki dünya çok çok uzaklardaymış gibi. Eğiliyorum. O da eğiliyor. Dudaklarımız kısa süreliğine buluşuyor. Aniden. Sanki en başından beri birbirlerine çekilmişler gibi.

Aynı hızla dağılıyoruz. Isı toplanıyor, ama burada bir ateş fırtınası yaratamayız.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Luna parmağını kaldırdı. "Ve canlı yayındayız."

Sulli'nin kaşları havaya kalktı. "Siktir, Emmy ödülüne falan mı

gideceksin?"

Luna sanki dünya dışı bir şeye tanıklık ediyormuş gibi ışıldıyor.
"İlkbahar ve sonbahar yükseliyor."

Daha doğrusu, bu mevsimler birlikte yükselemez.
İlkbahar bittiğinde sonbahar yükselir.

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

"BEKLE." Jane boynuma doğru nefes alıyor. "Bir şey duyuyor musun?"

Jane'in sikimin üzerinde oturmasına rağmen duyularım hâlâ keskin olduğundan ona doğru itmeyi bıraktım. Terden kayganlaşmış tenimize, sürtünen ve iç içe geçmiş uzuvlarımıza rağmen. Gıcırdatmaya ve üzerimde aşağı yukarı hareket etmeye ara veriyor.

Dört direkli yatağının başlığına yaslanıyorum. Elim kahverengi saçlarının arasında kaybolmuş, diğer avucum onu koruyucu bir şekilde bana doğru bastırıyor.

Gerekirse, onu bir saniyede odasından çıkarabilirdim. Hiç tereddüt etmeden. Bocalama yok.

Sesim kavernöz bir fısıltı. "Marangoz makyaj masasından bir saç bandı düşürdü."

Sırtı, yüzeye gururla tünemiş olan patiska kediye dönük. Sırtını *kedi* izleyiciler gerekli. Yoksa kapısında ağlayacaklar.

Jane'in odasını tarayan gözlerime odaklandığını hissediyorum. Değerlendiriyorum.

Her kedinin üzerine iniyor.

Mors ay ışığından bir gölgeyi takip ediyor. Meyan kökü dolaptan dışarı bakıyor. Lady Macbeth minderli taburede yaşlı bir kraliçe gibi uyuyor.

Ve Ophelia yatağın *dibinde*. Kıvrılmış, sahibini becermemi izliyor. Onu dört kez yataktan kovaladık bile.

Doğrudan Jane'e odaklanıyorum.

"Temiz." Gözlerinden arzu fişkırıyor.

"Thatcher."

Nabzım güm güm atıyor. Sıcak yüzünü avuçluyorum, pembe dudakları birbirine bastıramıyor. Sürekli nefes nefese kalıyorum ve sikim onun sıkı sıcağının derinliklerindeyken sürtünme için zonkluyor.

Çevremde, kapının altındaki ışığın parıltısını yakalıyorum. Gölge geçiyor. Neredeyse duyulmayan bir *gıcırtı*.

Jane başını çevirir.

"Bu Toodles," diye fısıldıyorum. En tembel kedi bazen geceleri ikinci katın sahanlığında kamp kurar.

Jane rahatlar, birbirlerine odaklanırlar.

Sert çenemi iki narin eliyle tutuyor, alınlarımız birbirine değiyor. Birbirimizin içine bakıyoruz. Nefes ciğerlerimi yakıyor. Bir güç dalgası sinir uçlarımı alevlendiriyor.

İçgüdüsel olarak onu yaklaştırdım. Dudaklarımız birbirine değiyor, cinsel ihtiyaçlarımız artıyor ve kalçalarımı yukarı kaldırıyorum. Öpüşürken usulca inliyor.

Kaslarım kasılıyor. Jane'in her parçası bana karşı *harika* hissediyor. Elleri. Uyluklar. Am.

Kolunu boynuma doluyor. Öpüşmeyi yoğunlaştırmak için daha da yükseliyor ve ereksiyonum onun sıcaklığından daha da dışarı kayıyor.

Dilimi dudaklarının arasına daldırıyorum. Titriyor ve ağzımı kendi ağzıyla arıyor.

Jane'in içine doğru esnedim. Sikim tekrar içine gömülüyorum.

Yüzünü omzuma yaslıyor. Nefes alışlarını bastırıyorum ama tenimde sıcaklığını hissediyorum. Yavaş dalgalar halinde pompalarken basınç beni yumrukluyor.

Sikeyim.

Terli saçlarını boynundan çekip ensesini emiyorum. Kalçaları öne doğru eğiliyor. Gıcırdıyor, göğüsleri yontulmuş göğsüme çarpıyor. Fiziksel olarak mümkün olduğu kadar yakın.

Etrafımda kenetleniyor.

Lanet olsun. Başım dönüyor. Oksijen dışarı atılıyor ve burnumdan daha sıcak nefes alıyorum. Homurdanmamak için kendimi zor tutuyorum.

Jane arkasına bakıyor, ben yukarı ve aşağı iterken gözleri zevkten eriyor. Bu gece hayatımın en uzun, en yoğun sikişlerinden biri oldu.

Yavaş ve sessiz. Tutkulu, en iyi dayanıklılık zorlayıcı şekilde yorucu. Ne zaman başladığımızı hatırlamıyorum. Ne zaman duracağımızı söyleyemem.

Ben onu tekrar içine iterken, o aşağı uzanıyor ve şişmiş klitorisine dokunuşunu izliyorum. "*Siktir*," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

Etrafımda tekrar kasılıyor ve Jane parlayan parmaklarını kaldırıyor, parıldayan gözleri üzerimde. Ne istediğini biliyorum.

Bileğini kavriyorum ve elini ağzıma yaklaştırıyorum. Gülümsüyor ve parmaklarını dudaklarımın arasından kaydırırken dilimin tadına bakıyorum.

Bileğini sıkıca kavrayıp parmaklarını emiyorum.

Parçalara ayrılıyor, vücudu sessiz dalgalar halinde titriyor. Başını göğsüme yasladı. Güçlü bir kolla sırtına sarılıyorum. Onu kendime yaklaştırdım. Parmaklarını ağzımdan çıkardım ve daha derine ittim.

Onun boğuk sözlerini zar zor duyuyorum.

"Tam orada," diye inliyor. "*Durma. Lütfen, lütfen.* "

Adımlarımı hızlandırıyorum. Ter şakaklarımdan aşağı damlıyor.

Jane daha fazla dayanamayana kadar kalçalarını oynatmaya devam ediyor. Vücudunda dalgalanan kendi zevkinin esiri. *Amına koyayım.* Alnımı başının üstüne bastırıyorum. Sakın *gelme.*

Sakın gelme.

Daha sikişmedik.

Sikim serbest bırakılmam için çığlık atıyor. Ama kendimi kontrol ederek burnumdan daha sert nefes alıyorum. Aşağı iniyor, sakinleşiyor ve kalçalarını kaldırıp yavaşça Jane'den çekiyorum. Çok fazla yer değiştirmiyoruz. O benim kucağımda. Ama kaya gibi sağlam sikim karnına karşı hazırda bekliyor.

Jane bu manzara karşısında nefes alıyor.

Pozisyonumu değiştirmek üzereydim. Ama parmakları shaftımı sıyrıyor ve göğsüm çöküyor, omuzlarım yatak başlığına yaslanıyor.

Gözlerimiz önce birbirimize, sonra bedenlerimize kayıyor. "Yapabilir misin...?"

Jane nefes nefese fısıldıyor.

Sikimi tutup çekiştiriyorum. Görmek istediği şey. Büyük elim ihtiyacımı okşuyor. Başının arkasını tutuyorum.

Jane ağzı açık izliyor, uyarılmışlığı yeniden artıyor. Gözleri parlıyor ve taşaklarımla oynuyor, nefesim düğümleniyor.

Tanrım. Daha derin, daha acil öpüşüyoruz ve ben artık mastürbasyon yapamıyorum.

Hızla onu kaldırıyorum ve tekrar üzerime çöküyor.

Baskı yine beni bunaltıyor.

Yukarı itiyorum. Her pompalamada dikkatlice, onun tepkisini izliyorum ve sonra daha fazla sürtünme yaratıyorum. *Daha hızlı.* Daha fazla ısı. *Daha derine.* Onun tiz inlemelerini avucuma saklıyorum.

Sessiz ol.

Avucumu öpüyor ve sonra yalıyor. Bir inilti boğazımı tırmalıyor. Görüşümde ışıklar yanıp sönüyor. Nefesimi tutuyorum.

Kaslarım gerginliğin ötesinde geriliyor. Ham içgüdüsel bir yere çekildi. Gözlerimiz kucaklaşıyor, yapışıyor. Jane'den asla yüz çevirmem. Asla başka tarafa bakmıyorum, tutku büyüyor ve o elime karşı haykırıyor. Vücudu tekrar titriyor.

Tanrım.

Yukarı itiyorum. Ve patlıyorum, bir duygu patlamasının içine sertçe salınıyorum. Göğsüm ağır bir şekilde yükselip alçalıyor.

İkimiz de aşağı iniyoruz ve ben çekilip pembe çarşaflarının altında doğal olarak yanlarımıza kayarken Jane'i tutuyorum ve kalp atışlarının göğsümde yavaşladığını hissediyorum.

Gözleri çırpınarak kapandı.

Yorgunluk beni de batırmaya çalışıyor. Neredeyse geldim. *Geceyi burada geçiremezsin.* Şimdi gitmeliyim, ama ağırlık ve vücudunun sıcaklığı beni içeri çekiyor.

Onu rahatsız etmek istemiyorum. *Henüz değil.* Huzur içinde uyuyor. Güvende ve mutlu.

Gözlerimi kapattım ve dünya karardı.

TELSİZ PARAZİTİ KULAKLARIMI DOLDURUYOR. *"Fantom İki Bir, burası Fantom İki Gerçek. Hızınızı koruyun."*

"Burası Fantom İki Bir. Anlaşıldı."

Çakıl ve toprak üzerindeki Humvee'ler parazite karışıyor. *"Viper İki İki, sıcak temizlendi."*

Uyanıyorum.

Gözlerimi açtım. Ter içinde kaldım. Başım ağrıyor.

Jane yanımda sessizce uyuyor, çilli yanağı pazumda. Saati kontrol ediyorum. Sıfır dört yüz saat. Lanet olsun. Uyuyakalmışım.

Bir saat önce gitmem gerekiyordu. Kolumu dikkatlice Jane'in altından çektim. Çarşafı ve battaniyeleri onun çıplak, güzel vücudunun üzerine kaldırdım.

Yataktan kalkıyorum. Kediler beni selamlıyor, beşi de baldırlarıma sürtünüyor, ben de olabildiğince sessiz bir şekilde kıyafetlerimi buluyorum.

Sistematik bir sırayla hareket ediyorum. Boxer-şortumu giyiyorum, siyah pantolonumu giyiyorum, başıma siyah bir kazak geçiriyorum ve sonra telsizimi alıp silahımı belime takıyorum.

Ve sehpanın üzerinde yapışkanlı defterini buldum. Hızlıca bir not almak üzereydim ama okunaksız el yazısını fark ettim. Kurşunken kendimi deşifre etmek için eğitmişim.

Kelimeleri net bir şekilde okudum.

*Merci mille fois. Her şey
için. xoxo Jane*

Basit Fransızca cümleleri çevirebildiğimi biliyor. O yazdı: *Binlerce kez teşekkür ederim. Her şey için.*

Ciğerlerim genişliyor. Not defterini yırtıp atıyorum. Cebe atıyorum, sonra da en üstteki boşluğa yazıyorum.

Her konuda sizinle birlikte olmak benim için bir onurdur.

Notu yanındaki yastığın üzerine koydum. Ve iki adımda kapıdayım. Arkama baktım. Müvekkilimi kontrol ediyorum, mutlu bir şekilde nefes alıyor.

Kapı kolunu tutuyorum. Bu kısımdan nefret ediyorum. Seks yaptıktan sonra Jane'i terk etmekten.

Başlangıçta zordu. Şimdi ise dayanılmaz. Gerçek şu ki, ben hiçbir zaman bir erkek öğrenci derneği üyesi olmadım ve o da benim için hiçbir zaman hızlı ve anlamsız bir sikiş olmadı.

Dün gece olanlar bir sabahı hak ediyor. Kollarımda uyandığı bir sabahı. Ama bu anlaşmanın bir parçası değil.

Zaten *yanlışlıkla* bir saati zorladım. Ve şu anda başım beni öldürüyor. Gözlerimi ovuşturuyorum, parazit hala kulağımda. Ama radyom açık değil.

Hay sikeyim.

Odadan çıkıyorum. Işıklar yanmıyor. Toodles, altıncı kedisi, banyonun yanında halsizce uzanıyor.

Uzun bacaklarımla her seferinde iki merdiveni atlıyorum. Gıcırdadığını bildiklerimi atlayarak. İnerken sessizim.

Oturma odasına ulaşıyorum. Karanlık ama yumuşak bir ışık mutfak kemerini aydınlatıyor. O yönden ses alıyorum.

Birisi uyandı.

Kulaklarımı zorluyorum.

Ve Farrow'u duyuyorum. Sert sesinde küçümseme var ve onun damarına basmak için çok şey gerekiyor. *Bunu bilirdim.*

Endişe beni onun bulunduğu yere doğru yönlendiriyor ve öfkeli fısıltısını dinliyorum.

"Seninle takas yapmıyorum..." Bir duraksama olur. "Seni değersiz piç... Bu bir tehdit mi? Öyle mi?"

İçgüdülerim beni kemerli geçide doğru itiyor.

Farrow'u kulağında telefon, dirsekleri tezgâhta görüyorum. Bir hamleyle öne doğru eğilmiş. Beni görüyor, kızgın gözlerinde şaşkınlık parlıyor. Ama kaskatı kesilmiyor ya da kılını bile kıpırdatmıyor.

Bakışlarını öne doğru çeviriyor. "Hapistesin, seni orospu çocuğu. Bu görüşme kaydedildi."

Hapishane.

Donnelly'nin babası ya da annesi tehlikede olabilir. Babasının yakında hapisten çıkması bekleniyor ve ben bu bilgiyi sadece *Donnelly'nin* iyiliği açısından değerlendirdim. Ama Farrow'u hapishaneden tehdit ediyorsa.

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve sonra keskin bir çınlama başımı delip geçiyor, kulağıma dokunuyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor.

Sikerim böyle işi.

Gergin bir şekilde lavaboya doğru yürüdüm. Musluğu açıp yüzüme su sıçratıyorum.

Farrow hareketlerimi izliyor. Hâlâ telefonla konuşuyor. "Hayır. Asla..." Çene kasları titriyor ve sonra telefonu kapatıyor.

Gözlerimdeki suyu siliyorum. "Sean Donnelly miydi o?" Donnelly'nin babasının adını veriyorum.

"Evet." Farrow yan tarafını rahatça tezgâha yaslıyor. Sadece ipli pantolon giymiş, dövmeleer göğsüne, kaburgalarına, kollarına ve boynuna dağılmış. Benim ona baktığım kadar o da beni değerlendiriyor.

Lavabonun kenarına tutunuyorum. "Sorun çıkaracak mı?"

Farrow beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Öğrendiğimde sana haber veririm."

Henüz emin değil. Bir kez başımı sallıyorum. Ve musluğu kapatmadan önce yüzüme biraz daha su çarpıyorum. Kalp atışlarım yavaşlamaya başlıyor. Gömleğimin kenarıyla alnımı ve çenemi kuruluyorum.

Farrow buzdolabına gidiyor ve kapıdan bir su şişesi çıkarıyor. İçeceği bana uzattı. Bir zamanlar Yunanistan'da onun için yapmaya çalıştığım gibi.

Suyu alıyorum ve başımla teşekkür ediyorum.

"Sana ne yardım eder?" Farrow bana belirsiz bir şekilde soruyor. TSSB konusunda muğlak kaldık.

"Yüzümdeki su yeterli olmalı." Şişeyi açıyorum. "Seninkinin yağmurla tetiklendiğini söylemiştin?"

Kapalı buzdolabına sırtını yaslıyor. "Evet, ama daha iyi oldu." Duraksıyor. "Seninki sık mı?"

"Hayır." Suyu yudumluyorum, serinlik boğazımdan aşağı akıyor. "Bir süredir kâbus görmüyorum."

"Kıçını tekmeleyip uyandırdı mı?"

Gözleriyle tanıştım. "Kafatasına indirilen bir çekiç gibi." Birkaç kez başını sallıyor.

İçime uzanan bu bakışı değiş tokuş ediyoruz. Onaylama. *Seni anlıyorum ve buradayım.* Farrow'la hiç yüz yüze paylaşmadığım bir şey.

SFO bir kardeşliktir. Diğer tüm güçlerden daha fazla.

Onu incittikten sonra, bunu hak etmek istedim. Olduğumu söyleyemem, olacağımı da söyleyemem ama geri çekilmeyeceğim.

Bakışlarını tutuyorum. "Senin tarafına lanet bir diken soktum."

"Hayır, sen dikendin," diyor soğukkanlılıkla. "Ve dürüst olmak gerekirse, Jane'in sende ne bulduğunu bilmiyordum. Ona istediği ve ihtiyaç duyduğu şeyi vermek için bir kuralı çiğneyeceğini *hiç* düşünmemiştim ve bunu yaptığın gerçeği, seni etrafımda takılmayı umursamadığım biri yapıyor."

Yavaşça başımı sallıyorum, tüm bu lanet zaman boyunca "müşterini becerme" kuralını *çiğnememi* takdir edeceğini fark ediyorum. Jane için.

Su şişesinin kapağını kapatıyorum, gözlerim gerçekler karşısında daralıyor. Yaklaşan ayrılıkla birlikte her şey tersine dönecek. Sanki başlangıçta kuralı hiç bozmamışım gibi.

Farrow fırının saatini kontrol eder. "Ve sen de onun sabah 3'te siktir olup gitme kuralını çiğnedin."

"*Kazara.*" Su şişesini tezgâhın üzerine koydum. "Bana içki ısmarlamaya kalkma."

"Dostum, yapacağımdan endişelenmene gerek yok." Buzdolabından uzaklaşıyor. "Ben sadece kırık kalpler için mermi alırım."

Konuşmak için ağzımı açtım, üst kattan bir gümbürtü geldi. Mutfağı sallıyor. Sanki bir ceset yere düşmüş gibi. Titreşimin durmasını beklemiyoruz.

Kaçıyoruz. Lanet ayaklarımızın bizi taşıyabildiği kadar hızlı. Endişe, içimde güçlü bir kuvveti patlatıyor. Korku beni aşırı odaklıyor. Yukarıda dört ruh var. Jane,

Sulli, Luna, Maximoff.

Jane.

Jane.

Onlara seslenmiyoruz.

Alarmları çalıştırmadan içeri giren biri olursa diye, isimlerini bağırıp yerimizi belli *edemeyiz*. Eski merdivenlerden çıkarken duyulma riskini göze aldık bile. Farrow'un önündeyim.

Adrenalin nabzımı hızlandırıyor. Onun adı içimde kafeslenmiş bir çılgılık. Maximoff tavan arasındaki merdivenlerden aşağı koşuyor. İkinci kata doğru-

Zemin. Kızların olduğu yere.

Sahanlığa çıkıyoruz, tam o sırada Jane'in kapısı açılıyor ve temkinli adımlarla dışarı çıkıyor. "Thatcher?" Gözleri büyüyor, kuzenleri için korkuyor.

Hızlı hareket ediyorum. Belinden tutarak Jane'i odanın dışına doğru çekiyorum. Arkamdan Farrow doğruca Luna ve Sulli'nin kapısına gidiyor. Kapıyı tekmeleyerek açtı.

Sulli içeriden, "Oha, *lanet olsun*," diye küfrediyor.

Şaşkın ses tonundan bunun yanlış alarm olduğunu anlayabiliyorum. Ama yine de odasını kontrol etmeliyiz.

Protokol: *Her şey temizlenene kadar Jane içeri giremez*. Maximoff da gelemes.

Onu terk etmek çok zor. Göğsüm düğümleniyor. "Ben seni arayana kadar burada bekle," diyorum ona kesin bir dille. *O güvende*.

"Yapacağım-"

Sulli terden sıırıslam olmuş bir halde kulaklıklarını çıkararak aniden kapı aralığını doldurunca kafalarımız dönüyor. "Ah, çocuklar... bu lanet olası *patlamayla* mı ilgili çünkü o bendim. Çok özür dilerim." Kaslı pazusuyla alnını sildi. "Deadlift yapıyordum ve barı çok sert düşürdüm. Luna gürültüden uyudu, ben de bir şey düşünmedim."

"Sorun yok," diyor Maximoff.

Jane daha derin bir nefes alır. "Güvende olduğun için mutluyuz." Bakışları tekrar bana dönüyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Düşünceler ve duygular aramızda gidip geliyor. Ama biz sessiziz. Maximoff ve Farrow sırrımızı bilseler bile Luna ve Sulli hâlâ karanlıkta. Bu bize hâlâ dikkatli olmamız gerektiğini hatırlatıyor. Fazla rahat olamayız.

Ama o haklı, en azından herkes güvende.

Özellikle de o.

JANE COBALT

Bu gün nihayet geldiğinde gergin olacağımı biliyordum. Ama karnımda bir tırtıl sürüsünün dolaşacağını bilmiyordum. Bu yüzden doğal olarak takviye çağırdım.

"Oooh, bunu sevdim." Daisy Teyze şakacı bir şekilde çita desenli yeleği sallıyor. "Ya da bunu." Lily Teyze dolabımın altından elinde bir tül nane yeşili etek.

Ve bayanlar baylar, arkamda bir kılıç, bir top patlaması, ağlanacak bir omuz, bir umut ışığı var - annem.

Rose Calloway Cobalt, vücuda oturan siyah elbisesi, uzun mat siyah tırnakları ve koyu rujuyla dimdik duruyor, duruşu sert ve katı. Ve soğuk. Ama delici sarı-yeşil gözlerinde bana karşı derin bir sevgi taşıyor.

Makyaj aynamdan onu izliyorum. Saçımı kıvrıyor. Metodik ve yavaş, ama saç maşasını kız kardeşlerine doğru şaklatıyor. "Kafasını karıştırma."

Her şey çok kafa karıştırıcı.

Thatcher'ın *tüm* ailesiyle tanışmak üzereyim. Annesi, üvey annesi, kuzenleri, amcaları ve halaları. Eksik olan tek kişi babası olacak.

Baskı iyi tanıdığım bir yaratık ama kendimi en çok ailesinin beni nasıl algıladığını önemserken buluyorum.

Etek ve yelek arasında gidip geliyorum. "İkisini de beğendim, gerçekten. Birbirlerine hiç uymuyorlar." En sevdiğim şey de bu.

"Vay canına, stilist gibiyiz," diyor Daisy, Lily'ye aptalca sırtarak ve kaşlarını sallayarak.

Lily bir kutu Diet Fizz'den bir yudum alır. "Bu yüzden giyiyor olmalıyım..." Bugün ne giydiğini hatırlamak için aşağıya bakması gerekiyor. "Tayt ve..." Örümcek Adam tişörtünü incelerken kaşlarını çatıyor. "Sanırım bu Lo'nun? Yıkamada her şey karışıyor."

"Çok doğru." Daisy aynamdan kedi kulağı şeklinde bir saç bandı alıp başına takıyor. Sarı saçları omuzlarının biraz altında küt bir şekilde kesilmiş. Bana gülümsüyor, güneş gibi ılık ılık.

Hepsinin yanındayken yanaklarım hep acıyor. Ama bugün çok daha az gülümsedim. Basınç mideme batmaya devam ediyor.

Annem saçımı bitirdi. "İşin bitti, gremlin."

Ben ayağa kalkıp dolabımın kapısındaki boy aynasına yaklaşırken üç kadın da dönüp bana bakıyor.

Kahverengi dalgalar köprücük kemiklerime dökülüyor, kabarmayla başarıyla mücadele edildi. Ebeveynlerle tanışma yemeği için daha şık. Bu benim en iyi adımım.

Pamuklu bornozumu çözüyorum, birdenbire sıcak bastı. "Ya çok gevezelik edersem ve onları kızdırırsam?"

Annem aynadan bana ters ters bakıyor. "Çok laf kalabalığı yapmıyorsun. Kelimelerin bir değer." Sanki taşa, kana ve tüm silinmez şeylere yazılmış gibi konuşuyor. "Ve eğer seni sevmiyorlarsa, bu senden çok onlar hakkında konuşuyor demektir."

Beni seveceklerini söylememesini ve bana sahte bir güven duygusu vermesini seviyorum. Savaş zırhını omuzlarıma yüklüyor.

Bazen kendimi Joan of Arc'ın kızı gibi hissediyorum. Savaşa hazırım.

Nefes almaya çalışıyorum. Başka bir güvensizlik yükseliyor. "Ya benden nefret ederlerse?" Dünyanın büyük bir kısmı nefret ediyor ve üç kız kardeşin de birbirlerine temkinli bakışlarını yakalıyorum.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum. "Thatcher'la sadece sahte bir ilişki yaşadığının farkındayım, aramızda ciddi bir şey yok." *Sesim savunmacı mı çıkıyor?*

Gözlerim bozuldu.

Devam ediyorum. "Yakında ayrılacağız. *Ayrılacağız*. Yıldızlarda yazıyor." Köprücük kemiklerim çıkıntı yapıyor, gözlerim yanıyor. "Ama ailesi onun için özel ve o benim korumam. Benden nefret *etmemelerini* tercih ederim."

"*Bir yemekten sonra seni bu kadar sert yargılıyorlarsa, onlar tarafından sevilme istemezsin*" diye karşılık veriyor annem.

Lily tekrar tekrar başını sallıyor. "Rose'un dediği gibi."

Daisy anneme baktı. "Onunla ilk tanıştığında kayınvalidenin bluzuna *şarap dökmemiş miydin?*"

Bu hikâyeyi hatırlayınca dudaklarım kalkıyor.

Annem hatırladıkça iç geçiriyor, sonra saçlarını omzundan savuruyor. "Ve ben galip geldim."

"Gördün mü," diye gülümsüyor Daisy bana. "Birinin üzerine şarap atabilirsin ve her şey mucizevi bir şekilde sona erebilir."

Elimden geldiğince onların cesaretlendirmelerini içime çekiyorum.

"Sahte randevulaşma işi nasıl gidiyor?" Lily sordu. Hepsisi de bu numaranın iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu.

Bana bıraktığı notları hatırlıyorum ve gülümsüyorum. "Oldukça işe yaradı."

Annem kollarını kavuşturuyor. "Güvenlik bana bunun bazı potansiyel takipçileri uzaklaştırdığını söyledi."

"Öyle."

Sadece bir avuç kaldı. Thatcher ve güvenliğin geri kalanı onlarla ilgileniyor.

"Yani buna değdi mi?" Daisy kedi kulaklarını düzelterek soruyor. "Sahte korumanla çıkmak mı?"

Birlikte geçirdiğimiz tüm geceleri hayal ediyorum. "Evet, öyle diyebilirim." Sesim niyetimden daha asık suratlı çıkıyor.

Lily derin derin kaşlarını çatar. "Biliyorsun, ailesiyle tanışmak zorunda değilsin. Eğer daha kolay olacaksa, bir bahane bulabilirsin."

Daisy, "Soğuk algınlığı ya da 24 saatlik grip gibi" diyor.

Bu düşünce mideme bir bıçak dalgası gönderiyor. "Neden daha kolay olsun ki?" Ellerinden eteği ve yeleği alıyorum.

"Çünkü," diyor annem buz gibi bir sesle, "onlara yalan söyleyeceksin. Hepsine."

Ailesine yalan söylemiş olacağım.

Yüzlerine karşı. Hiçbiri bunun *sahte* bir ilişki olduğunu düşünmüyor. Ailesi gerçekten birlikte olduğumuza inanıyor.

Şimdi anlıyorum. Teyzelerim ve annem benim için endişeleniyor. Beni bu aldatmacadan korumak istiyorlar. Doğrusu, oraya yalan söylemek ya da bir hikaye uydurmak için gittiğimi hissetmedim.

Bu konuda gergin değilim. Sadece benden hoşlanmayacakları için endişeliyim.

Ve Şimdiden  n mdeki insanlara yalan söylüyorum. En sevdiklerime. Korumamla samimi olduğumu bilmeyenlere.

Ama bu konuda yalnız değilim. Thatcher ve ben tuzağa düştük ve bunun kendine has bir rahatlığı var.

Kelimeleri zorluyorum, "Gitmek istiyorum. Zor olsa bile."

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

"AH, SIZI BOŞBOĞAZLAR. *STATAZITT!*" Ben yapmaya çalışıyorum kadeh kaldıralım." Amcalarımdan biri küstah sesini diğer küstah seslerin üzerine yükseltiyor.

Lou Monte'nin şarkıları bunun üzerinde çalışıyor. "Hey Gumbaree" şu anda bangır bangır çalışıyor.

Hepsi bir İtalyan kulağı. Ve ev.

Pazar günleri aile yemeği Joe Amcamın sıra evindeki haftalık toplantıdır. Braggiol' çoktan yenmiş, bulaşıklar temizlenmiş - yemekten sonra kadınlar masanın etrafında kümelenmiş kahve içiyor ve kremalı pasta yiyorlar.

Ben Banks ve diğer adamlarla mutfakta takılırken Jane görüş alanımda. Daha fazla şarap şişesi açılıyor ve dolduruluyor. Ama bakışlarım *ona* kilitlenmişti.

Kadınlarla birlikte gülmesi, rahatça konuşması ve yemek masasındaki herkese selam vermesi. Hepsine tek odağı onlarmış gibi hissettirmesi.

Bu kadınlar onun bakışlarını hak ediyor.

Ve Jane tek bir bakışıyla insanlara ne kadar *sevildiklerini* hissettirebileceğinin farkında değil. Daha parlak kahkahalar eşliğinde konuşurlarken annemin eli Jane'in kolunda.

Büyükannemin pembe yanakları sürekli gülümsüyor ve üvey annem Nicola beni izlerken görüyor ve "*Onu seviyoruz*" diyor.

Uyum sağlayacağını düşünmüştüm ama bunun gerçekleştiğini görmek bambaşka bir şey. *Gerçeküstü*. Bunaltıcı. Çelişkili - çünkü bu resme duygusal olarak yatırım yapmamalıydım.

Sadece bir kez olması gerekiyordu. Sadece *bir kez*.

Elimizdeki tek şey bu.

Annem bakışlarımı yakalıyor ve eliyle vurarak beni kovuyor. Etrafımdaki kulak tırmalayıcı kargaşadan sözleri duyulmuyor. Ama dudaklarını okuyabiliyorum: *Git, git*.

Dönüyorum. Çok az. Kahve cezvesinin yanında dururken Banks ve ben hâlâ yükseliyoruz ama burada o kadar değil. Çoğu erkek uzun boylu ve formda kalmamızı gerektiren mesleklerde çalışıyor. Vücutları yapılı.

Aynı anda birden fazla konuşma oluyor ve ben en yakındakine bağlanıyorum. Araba takip cihazları hakkında konuşuyorlar. Paparazzilerin annemin aracını dinlediğini düşünüyorlar.

"Onun bankada olduğunu başka nasıl bilebilirler ki?"

Suçluluk duygusu beni lanet bir otostopçu gibi sürmeye çalışıyor. *Buna izin verme*.

Halka açılmanın risklerini biliyordum.

Ben araya girdim, "Paparazziler muhtemelen onu dükkândan itibaren takip etmişlerdir. İş kamuoyunun bilgisi dahilinde." Annem eskiden bir oto tamirhanesinde muhasebeciydi. Sonunda bir kadının tamirci olarak çalışmasına izin verdiler.

"Emin miyiz?" Joe Amca soruyor.

Banks birayı yumruklar. "Aracını çoktan kontrol ettim. Hiçbir şey bulamadım."

Daha yüksek sesler konuşmamızı bastırıyor. Başımızı çeviriyoruz. "Bütün gece tost yapıp durdunuz."

"Bir şey yaptığını görmüyorum."

"Çünkü hepsini sen yapıyorsun!"

"Statazitt!" diye bağırان birçok adam onlara *susmalarını* söylüyor.

Ağzımın kenarları neredeyse kalkıyor. Arka cebimdeki telefonum çalıyor. Kollarımı açıyorum ve telefonumu alıyorum.

Amcalarımdan biri araya giriyor ve elini omzuma sıkıştırıyor. "Neden içmiyorsunuz? Senin kız pahalı bir şişe şarap getirdi." *Ayrıca annem, üvey annem ve büyükannem için çiçekler. Büyükannem Jane'in yanaklarını sıkı ve ona tam bir dakika boyunca sarıldı ve eminim ayrıldığımızda daha uzun sürecek.*

Banks, "Bir süre içki içmek istemiyor." diye cevap verir.

"İş için," diye ekliyorum. *Onun korunması için*. Telefonumun kilidini açıyorum ve Alfa liderinden gelen bir mesajı okuyorum - sert tavrım kararıyor. Gözlerim bir silahın namlusu gibi daralıyor.

Resmi bir ayrılık tarihimiz var. Operasyon Cadılar Bayramı'ndan sonraki gün bitecek. Sebebi ailenle anlaşamaması olacak. Yemeğe ayrı araçlarla gidin. Farrow onu alacak. - Fiyat

Ailemi medyanın önüne atmamı istiyorlar. Sahte randevu operasyonunu bitirmek için *günah keçisi* olmamı.

Hayır.

Tabii ki hayır.

Elimi sertleşmiş çenemde gezdiriyorum. Gözümü bile kırpmıyorum. Kafamın içinde yüzlerce kez küfrediyorum. Ta ki beynim lanet, *lanet* ve mannaggialarla dolup taşana kadar.

Cevap yazıyorum: *Ayrılık nedeni olarak ailemi kullanmak onları tehlikeye atacaktır.*

Hızlı cevap veriyor.

Bunu bir reklamcıyla konuştuk. Minimum geri tepme olduğunu söylediler. Aileniz güvende olacak. - Fiyat

İçimden avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Ama aslında metanetliyim. Acı verici bir şekilde hareketsiz. Sessiz. Damarlarım gergin boynumda şişiyor.

Banks yaklaşıyor, telefonumu yumruğumdan çekip alıyor. Mesajı okuyor.

Sadece onun duyabileceği şekilde sesimi alçaltıyorum. "Beni becerdiler." Burnum alevlendi. "Ya da belki ben kendimi becerdim." Jane'i ailemle tanıştırma talebinde bulunan bendim. Operasyon için olacağını çok iyi biliyordum.

Bir halk hilesi. Paparazziler biz ayrılmadan önce Jane'e nereye gittiğini sordular.

"Erkek arkadaşımın ailesiyle tanışmak için." dedi.

Güvenliğin daha da ileri gidip bunu ayrılık için kullanacağını hiç düşünmemiştim.

Jane'e söylemek zorundayım.

Bu onu incitecek ve ben bu lanet emri yerine getirmek istemiyorum. Birçok nedenden dolayı.

Banks kızgın. Benden daha az kızgın ama yine de çok kızgın. "Onu buraya getirmeden önceki son toplantıda bize söyleyemezler miydi?"

Price ve Sinclair beni cezalandırıyor gibi hissediyorum. Akara bilemezdi. Kötü bir his olduğunu ve bu ikisinin

onu bazı tartışmaların dışında bırakarak.

Buradaki ailem üzgün olduğumu hissedebiliyor. Adamlar endişeyle bakmaya başladılar ve Joe Amca yaklaşanlardan biri oldu.

Banks telefonumu cebime sokuyor ve geri çekiliyor. Joe Amca kolunu sert omuzlarıma doluyor. Bizim kadar uzun olan bir tek o var.

"Neden bu kadar kızgınsın, ha?" derken boğuk sesi teselli edicidir.

Onu kaybetmek. Bu taraftan. Başımı sallıyorum, hareket sert ve kısa.

Yüzümün yan tarafını tutuyor. "Boş ver. Gel bir şeyler içelim."

Amcalarımla bir şut çekiyorum ve omzuma bir sürü şaplak attıktan sonra mutfaktan çıkıp yemek odasına geçiyorum.

Jane'e bir hikâye anlatmakta olan al yanaklı büyükannemin sözünü kesmemek için kemerli aralıkta duruyorum. Annesinin on iki yaşındayken tek başına Amerika'ya nasıl göç ettiğiyle ilgili.

"...kimse çalmasın diye külotunun içine mücevherler dikmiş ve İtalya'dan Ellis Adası'na kadar aynı çifti giymek zorunda kalmış." İtalya kulağa *it-ly* gibi geliyor.

Tüm kadınlar gülümsüyor ve gülüyor. Jane çenesini parmaklarına dayamış, büyülenmiş gibi. Benim sertleşmiş yüz ifademi görür görmez yüzü düşmeye başlıyor ve kolu masaya düşüyor.

Annem kaşlarını çattı. "Neyin var?"

"Hemen gitmemiz gerekiyor," diye anons ediyorum ve Jane'in annemin yanındaki sandalyesine geliyorum.

Jane'in arkasına eğildim, kolumu köprücük kemiklerinin üzerinden geçirdim ve kulağına fısıldadım, "Farrow seni alıp eve götürecekt."

"Ne?" Sesi titriyor.

Onun arkasında durarak telefonumu Jane'in önüne koyuyorum. Mesajı okumasına izin verdim. Ekrana açtım vermemeye dikkat ediyorum. Sadece Jane görebilsin.

Dudaklarımı başının üstüne bastırıp öpüyorum. Çabucak okuyor. Göğüs kemiğinin ön kolumun altında çöktüğünü hissediyorum.

"Onaylayın," diye fısıldıyorum, telefonumu cebime koyuyorum.

Gözlerimle buluşmak için başını geriye yatırıyor. Yumuşak yanağını kavriyorum, büyük elim neredeyse onu sarıyor. Jane acı dolu gözlerini kırıştırıyor, yapılması gerekene hazırlanmak için bir nefes alıyor. "Evet," diye fısıldıyor. "Anlıyorum."

Ailemle ekmeğimizi bölüşmeye gelen sıradan bir kızmış gibi davranıyorduk. Ama o uluslararası tanınırlığı olan bir Amerikan prensesi.

Ben onun korumasıyım.

Bu değişmedi. Değişemez de.

Onun güvenliği her şeyden önce gelir.

Ama Jane için, bu emri sadece kariyerimi korumak için kabul ettiğinden eminim.

Duruşumu düzeltiyorum, ellerim omuzlarında ve Jane tekrar öne bakıyor.

Annem elini Jane'in elinin üzerine koyuyor. "Ailenle her şey yolunda mı?"

"Ona bunu soramazsın," diye tersliyor teyzesi. "Cobalt'lar *ünlüdür*, Gloria."

"Beni aptal mı sanıyorsun? Ünlünün ne olduğunu biliyorum." Annem Jane'in kolunu tutuyor. "Bu oğlumun kız arkadaşı." Annem bana gülümsüyor, neredeyse alay edercesine.

Jane neşesini koruyarak şöyle demeyi başarır: "Ailem iyi. Sadece bu kadar erken gitmek zorunda olduğum için üzgünüm."

Annem başını sallıyor. "Geri gel. Bir sonraki yemekten önce seni Pazar ayinine götüreceğiz." Hepimiz LGBT dostu bir Katolik kilisesine gidiyoruz ve kendimizi kafeterya Katolikleri olarak görüyoruz: pratik yapıyoruz ama daha az ilerici öğretilere karşı çıkıyoruz.

"Önümüzdeki Pazar meşgulüz anne ve Paskalya'dan beri ayine gitmedin" diye araya girdim.

Herkes gülüyor.

Annem yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor. "Neyle meşgul-?" Ön kapıdan gelen gürültüyle sesi kesiliyor.

Bir hedef.

Gürültüye doğru ilerlemek üzereydim. Ama Tony Ramella'nın kibirli kahkahasını duyuyorum ve Jane'in yanından ayrılmam için hiçbir şansım yok.

Tony'nin burada olmasına şaşırmamalıyım. Evde üç soyadı hakim: Moretti, Piscitelli-bazen Fish olarak değiştirilir, kimin atalarının iş bulmak için isimlerini Amerikanlaştırmak zorunda kaldığına bağlı olarak-ve son olarak *Ramella*.

Büyükannem Jane'e uzanıp elini sıkıyor. "Cumare'mle tanıştın mı?"

Jane *cumare* için beynini zorluyor. Bu İtalyanca kelimedenden bahsetmiş miydim hatırlamıyorum. Kız olan arkadaş demek.

Jane'e yardım etmek üzereydim ama farkına varması çok hızlı oldu. "Michelina mı? Evet, tanışmıştık; kendisi oldukça harikadır." Jane konuşmaya devam ediyor ve büyükannemin yüzü hep gülüyor. Benden Jane'e, sonra tekrar bana gülümsüyor.

Gitmemiz gerekiyor. Burada durup bunu daha fazla yapamam. Bu kadınların önünde olmaz. Jane de zor zamanlar geçiriyor.

Tam izin isteyecektim ki Michelina, Tony ile birlikte yemek odasına daldı. *Lanet olsun.*

Teyzelerim, kuzenlerim ve annem onlara sarılmak ve öpmek için ayağa kalktılar.

Jane de ayağa kalkıyor ve ben de koruyucu bir kolla kalçalarını sarıyorum. Tony'nin masadan bir şişe viski kapışını izledim. Herkes sade kahveyle birlikte viski içiyordu.

Kollarını bana doğru uzattı. "Amcana sarılmayacak mısın?"

Çenesine bir sağ kroşe indirmek istiyorum. Bakışlarım şiddetleniyor. İkimiz de yirmi sekiz yaşındayız ve neyse ki o benim amcam.

Kağıt üzerinde. Kanla değil.

Ablası Nicola Ramella, altın gibi bir kalbi olan üvey annem.

Tony ve Nicola'nın kardeşleri arasında büyük bir yaş farkı var.

Jane'e onunla olan ilişkiyi ve annemle Nicola'nın Saint Joseph'te aynı sınıfta olduklarını anlatmıştım. Annem babamla birlikte olmadan önce çıkıyorlardı. Bir lise buluşmasında yeniden bir araya gelmişler, birbirlerine aşık olmuşlar ve evlenmişler.

Tony kollarını indirdi. "Hayır mı?" Bu siktiğimin aleti Jane'e göz kırptıyor. "Peki ya sen, tatlım?"

Jane'in önüne çıkıyorum, gözlerim ölümcül ve tüm kadınlar erkeklere bizi ayırmaları için bağılıyor.

"Antonio!" Joe Amca Tony'ye sesleniyor. "Kıçını buraya getir."

Gitmeden önce büyükannemle konuşmam söylendi. Gitmeden önce Jane'i kontrol ediyorum. "İyi misin?"

"Evet. Sen?"

Başımı salladım. "Farrow sana mesaj attı mı?"

Sesini yumuşatır. "Öyle. Moffy ile birlikte. Beş dakika içinde burada olacaklar."

Uzaklaşmadan önce şakağını öpüyorum, ellerimiz parmaklarımızın ayrılması gereken son saniyeye kadar kenetli kalıyor.

Masada oturan büyükanneme yaklaşıyorum. Kısa kır saçlı, minyon, kırışıklıklar ve yaşlılık lekeleri zayıf cildini lekeliyor - gitmek üzere olduğumu görünce gözleri çoktan yaşlarla doldu.

Sandalyesinin önünde diz çöküp yanağına bir öpücük konduruyorum. Fısıldayarak, "Keşke seninle daha uzun kalabilseydik."

Büyükannem sevgi dolu elini çeneme koyup yüzümü okşuyor. "Kendine çok fazla yükleniyorsun, duyuyor musun? Hatırlaman gereken tek bir şey var. Sadece bir tane." Yüzümü kendi yüzüne yaklaştırıyor. "Mutlu ol."

OceanofPDF.com

JANE COBALT

BABAM TAM BİR YALAN DEDEKTÖRÜDÜR.

Her Çarşamba akşamı aile yemeğini gerginleştirdi. Benim için. Büyük bir sırrı saklayan kişi. Bütün baklalar dökülmeden önce bir kızın korumasıyla yatmıyormuş gibi davranabileceği çok fazla zaman vardır. Ve hiçbir şey ortaya dökülmeyecek.

Bu yüzden bu gece hazırlıklı geldim.

Yüz ifadelerimi gizlemek için ucuz ve plastik gümüş bir Venedik maskesi takıyorum. Hatta kenarlarına gelişigüzel tüyler yapıştırdım. Kostümler tipiktir, bu yüzden şüphe çekmez.

Ailem geldiğinde akşam yemeği resmen başlayacak. İki kadife sandalye onları bekliyor.

Altı kardeşimin altısı da zarif, süslü bir şekilde oyulmuş yemek masasına oturmuş durumda; masa ziyafet için doldurulmuş. Kızarmış kaz, kızılıcak, yeşil fasulye ve patates tabaklarıyla çevrili, tanıdık ve lezzetli bir aroma yayıyor. Ben'in ucunda seitandan yapılmış vegan bir kızartma oturuyor.

Menü hiç değişmez. Ben küçükken, yemekten bıkardım. Ama şimdi, can atıyorum.

"Jane, akşam yemeğinde maske takıyor," diyor Eliot, dudaklarında alaycı bir gülümseme. Üzerinde klasik bir İngiliz takım elbisesi var: siyah dökümlü bir frak, beyaz çene hizasında bir gömlek ve boynuna bağlanmış kan kırmızısı bir kravat. Kendisi kadar modaya uygun bir şekilde teatral.

Artık tüm kardeşlerimin maskeme nasıl takıldığını fark ediyorum.

Sırtım acı verici bir şekilde düz. Ve Eliot'ın başka bir şey söylemesini bekliyorum.

Ama konuşmayı bıraktı ve piposunu yaktı. Hepimiz onun havada duman halkaları üflemesini izleme zevkini yaşıyoruz.

Cesaret verici bir nefes alıyorum. Bana acımasızca sataşmayı seven küçük kardeşlerim söz konusu olduğunda bile dişsiz bir aslan değilim.

"Hepsi bu kadar mı?" Eliot'a soruyorum. "Başboş bir gözlem mi yapıyorsun? Charlie'nin nasıl gömleksiz olduğunu fark ettin mi?"

Charlie başını bana doğru eğiyor, iki parmağının arasında bir sigara yanıyor. Üzerinde bin dolarlık takım elbise pantolonu ve omuzlarına asılı siyah pırlanta işlemeli şık bir koşum takımından başka bir şey yok.

Yemeğe her zaman istediği gibi gelir. Sırtarak dudağını kaldırıyor. "Ben neysem o y u m ve bu sen değilsin."

Özlü ve sivri.

Yanaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Ne senin ben olmanı isterim, ne de benim sen."

Charlie kadehini alkışlarla kaldırıyor ama maskemin içinden bakıyor gibi görünüyor. Dudaklarım yavaşça düşüyor. Benim içimi, hilelerimi ve niyetlerimi çok iyi görebiliyormuş gibi davranıyor.

Koltuk altlarım terliyor. *Bu sadece aklının bir oyunu, Jane.* Bir satranç hamlesi. Charlie hiçbir şey bilemez.

"Bence Jane'in maskesi çok hoş," diyor Audrey yanımda, sesi Çarşamba gecesi daha da tuhaflaşıyor. Bu yemek sırasında hepimiz bir şekilde en dramatik halimize bürünüyoruz.

"Teşekkür ederim, Audrey." Kadehimi onunkiyle tokuşturuyorum. Benimkinde sadece su var. İçemeyecek kadar gerginim. Zinde kalmalıyım.

Tom sırtıyor, yüzünün yarısı iskelet gibi boyanmışken daha şeytani. Bir kolunu Eliot'ın sandalyesine doluyor. "Bence bu şimdiye kadar gördüğüm *en çirkin* şey."

Hepimiz gülüyoruz.

Eliot Tom'a piposunu uzatır ve Ben bardağını suyla doldurur, üzerinde basit bir fontla "*çünkü B gezegeni yok*" yazan mavi-gri bir gömlek giyer.

Daha on altı yaşında ve Ben ile Audrey'nin hepimizden daha fazla boş akşam yemeği yediğini düşünmek çok garip. En son ne zaman bir Çarşamba akşamı aynı çatı altında olduğumuzu hatırlamıyorum.

Artık bazılarımız yaşlandı ve taşındı, bir araya gelmek daha zor. Hepimiz gelemediğimizde bile, o ikisi burada, hala evde. Çoluk çocuğun en küçüğü.

Ancak bu gecelerde geri dönmek için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz. Kimse Çarşamba akşam yemeğini kaçırmak istemez.

Beckett bu masayı en az şereflendiren kişi. Genellikle provaları ya da bir gösterisi vardır. Şu anda bir kadeh şaraba uzanmış, dürüst gözlerini bana dikmiş durumda. "Başka bir sesli kitap anlatmayı deneyecek misin, kardeşim?"

"Hayır." Ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Başarısızlığımdan sonra, olmam gereken yerde olmadığımı inanıyorum."

"Kader böyle buyuruyor," diyor Audrey, havuç turuncusu saçlarının üzerine bir bone takarken. Taze çiçekler al kurdeleyle şapkaya tutturulmuş.

"Kesinlikle. Kader başka bir yerde iş bulmam gerektiğini söylüyor." Saçmalamaya devam ediyorum. "Ve hayatım sahte randevu dümeniyle bu kadar alt üst olmuşken, kendime yeni bir son tarih verdim. Tatilden sonra uygun bir kariyer bulacağım."

Eliot cevap vermek üzereyken topuklu ayakkabıların yere vururken çıkardığı tanıdık ses dikkatimizi dağıtıyor.

Başlarımız neredeyse aynı anda kapıya yöneliyor.

Dengeli ve soğukkanlı anne ve babamız amaç ve kararlılıkla içeriye doğru ilerliyor. Her biri en güzel resmi kıyafetlerini giymiş. Sırasıyla siyah elbise ve özel dikim takım elbise.

Babamız masanın bir başını alır.

"Özür dilerim benim güzel cinlerim," diyor annem en yakınımıdaki kafaya uzanarak. "Beş dakika geç kaldığım için hepiniz-" Sonunda masayı fark ederek kısa kesiyor. Gözleri irileşiyor ve kırmızı dudakları şok içinde aralanıyor.

Kimse ona Beckett'ın bu gece burada olacağını söylememiş. Zihninde her sandalyeyi saydığını biliyorum. Hepsinin çocuklarıyla nasıl dolu olduğunu.

Gözyaşlarıyla savaşıyor, gözleri kızarmış ve elleriyle sandalyenin tepesini destekliyor, hâlâ ayakta. "Burada ne işin var?" diye soruyor Beckett'a. "Bir gösterin olduğunu sanıyordum."

Beckett, "Tiyatroda elektrik kesintisi var," diyor. "Bu geceki iptal edildi." Sade bir deri ceket ve beyaz bir tişört giyerek sandalyesini geriye itiyor ve ona sarılmak için ayağa kalkıyor.

Demir gibi sert ama sevgi dolu sarılmalarıyla ünlüdür. Ayrıldıklarında, gözünün kıvrımındaki bir yaşa dokunur.

Beckett koltuğuna dönmeden önce babamıza sarılıyor.

Annem babama ölümcül bir bakış fırlatıyor. "Biliyor muydun, Richard?" Savaşta sık sık onun ilk adını kullanır: *Richard Connor Cobalt*.

Sırıtsı artıyor. Her şeyi biliyor. Ve mavi gözleri kısa bir süreliğine bana kayıyor.

Midemi bulandıracak kadar.

Babam başını anneme doğru eğiyor. "Elektrik kesintisi haberlerdeydi, hayatım."

Ona gülümsememeye çalışarak gözlerini deviriyor ve sonra hepimize bakıyor. "Ne harika bir sürpriz, bu seferlik tüm hilelerinizi mazur göreceğim." Babamıza, "Seninki, *asla*. Beni kandırırsan Richard, kalbini açık ateşte kızartırım."

Sırtışı daha da artıyor. "Kalbim senin, istediğin gibi kullanabilirsin." "Bıçakla onu." Bir biftek bıçağı alıyor. "Kızart. *Ye* onu."

Kardeşlerim alkıştan patlıyor, ayaklarını yere vuruyorlar. Avuç içlerim masaya dönük, oda gürlemeye başladı.

Kalçalarımı sıvazlıyorum, dramatik ailemi izlerken ve etrafıma bakarken içime tuhaf bir his çöküyor.

Gülümsemem gidip geliyor.

Ve merak ediyorum.

Thatcher'ın yanımdaki masada olması nasıl bir his olurdu? Hayal etmekten zarar gelmez ama hayal ettikçe midem daha çok bulanıyor ve başım daha çok düşüyor.

O benim korumam.

Yakında hepsi bu olacak - sahte erkek arkadaş yok, gece geç saatlerde seks yok - ve güvenli bir mahalledeki çocukluk evimdeyken güvenliğe ihtiyacım yok.

Ona gerek yok.

Düşünmek acı veriyor.

Bu yüzden düşünmeyeceğim. Hissetmeyeceğim.

"Kalbimi yemek," diyor babam yumuşak bir sesle, "beni hep yanında tutmaktır."

Gök gürültüsü artar.

"Yanlış." Ona odaklanır. "Bu yamyamlık. Cinayettir." "Beni seviyorsun," diye ilan ediyor, gözleri zaferle onunkilere sabitlenmiş ve Sevgi.

Genellikle inkar eder. Bu gece annem çenesini kaldırdı ve gülümsemesini dizginledi.

Geri kalanımıza dönüyor ve kadehine bıçakla vuruyor. "Her Çarşamba olduğu gibi, siz ne yaparsanız o olur."

"Ve biri kazanacak," diye ekliyor babam.

Biri kazanacak. Çoğu yüz bir çeşit heyecanla dolup taşıyor. Umarım benimki de aynı görünür, ama değilse, maske iş görür.

Her Çarşamba gecesi... Sadece bir akşam yemeği değil. İkinci yarı bir trivia oyunudur. Bazen, geceye bağlı olarak, farklı kurallarımız bile olur. Bir keresinde yemek masasında sadece Fransızca konuşulmasına izin verilmişti, kimse tek kelime İngilizce konuşamıyordu. Başka bir Çarşamba gecesi, tüm küfürler yasaklandı ve eğer biri ağzından kaçırırsa, daha sonra Ryke Amca'ya teslim edilmek üzere bir goblete para koymak zorunda kaldı.

Bu gece, bildiğim kadarıyla, daha çok geleneksel bir Çarşamba akşamı yemeği olacak. Yeni kurallar yok.

"Açılış konuşmaları başladı," diye anons ediyor annem, babamla birlikte kadife sandalyelere çökerek.

Bu zaman hayatlarımızı paylaşmamız için dolu. Ya da paylaşmayalım. Bu herkese bağlı.

Nefes alıyorum. Batan çukuru görmezden geliyorum.

Eliot önce anı yakalar. Neredeyse her zaman öyle yapar. Ayağa kalkıyor, sandalyesine tırmanıyor ve orkestra edilmiş bir oyun gibi hepimiz kadehlerimize uzanıyoruz. Eliot botunu masanın kenarına vuruyor.

Bulaşıkları tıkırdatıyor.

Öne doğru eğilir, dirseğini dizine koyar. "Aldatmacadan bahsetmek istiyorum."

Maskemin arkasından kaşlarımı çatıyorum. Kalbim hızlanıyor. Eliot çoğunlukla bir oyundan alıntı yapar ve zamanını başka birinin sözleriyle kullanır.

Yoğun bakışları masayı tarıyor. "Aldatabilmek için..." Uzun bir süre boyunca doğrudan bana baktı. Duyguları gözlerinden akıyor. "Yalanın her zaman nerede olduğunu bilmen gerekir. Kendini kandırmamak için."

Suyumu yudumluyorum, elim kadehimin üzerinde donmuş. "*Macbeth* miydi o?"

Ben soruyor.

Herkes "Hayır," diyor.

Eliot masanın üzerinde ayağa kalkıyor, yüzey titriyor. "Bu bir Eliot Alice Cobalt orijinaliydi. Bu *Macbeth*." Pipoşundan bir nefes çeker. "'Uzaklara!'" Mavi gözleri ham duygularla çarpıyor. "Sahte yüz, sahte kalbin bildiklerini saklamalıdır."

Bu kelimeler içimde birikirken nefesim ciğerlerime hapsoluyor. Tom parmaklarını şıklatıyor.

Muhtemelen konuşması tamamen tesadüftü ve ben ciddi bir paranoya yaşıyorum.

Eliot geriye doğru tek bir adım atar, bakmaz bile. Botu koltuğunun minderine konuyor ve üst çerçeveye oturuyor.

Bu sırada Tom, devrilmesin diye sandalyeyi tutuyor.

Eliot çocukluğumuz boyunca birçok sandalye kırdı. On dokuz yaşında, altı-dört boyunda, güçlü yapılı biri. Ve şu anda bakışlarını bana dikmiş durumda.

Arkamı dönmüyorum. "Bana bir şey mi sormak istiyorsun?" "Hayır, sevgili kardeşim." Tom'a baktı.

"Sevgili kardeşim."

"Sevgili kardeşim." Tom hızla ayağa kalkar ve bir sandalyenin üzerinde muzaffer bir edayla durur. Sık sık müzikten ve grubundaki sorunlardan bahsediyor. Yakın zamanda yaşadığı bir ikilemden bahsetmesini bekliyorum. The Carraways bir EP kaydetmeden hemen önce davulcusunun nasıl işi bıraktığından.

Tom içki kadehini kaldırır. "Korku."

Daha sert nefes alıyorum. Benimle konuşuyor olamazlar.

Eliot'ın yaptığı gibi masayı tarıyor. "Yaşadığınızı bilmenizi sağlayan duygu." Eliot bir Zippo çakmağı açarken o da kadehi dudaklarına götürür. Alev elinde.

Tom ateşe likör üflüyor ve biriken alevin sıcaklığını hissediyorum, geldiği gibi hızla sönüyor.

Geçmişte bir akşam yemeğinde Eliot tüm masa örtüsünü kasıtlı olarak ateşe verdi. Bu geceki gösterileri tamamen normal.

Tom'un gözlerini benimkilere dikmesi dışında.

Dudaklarım aralanıyor, şaşkınlık ve başka bir duygu yükseliyor. Anlamaya çalışıyorum.

Bir yanım korkuyor.

Tom sandalyesinde ayakta durmaya devam ediyor ve ben sapan şakası bekliyorum. Bir başkasının *korku* ya da tiyatro hakkında yorum yapmasını ama sessizlik var. Ve masanın aşağısında bir hareketlilik.

Beckett tabağını kaydırıp gümüş takımları diziyor. Açılış konuşmasını sık sık hayatından kesitler anlatarak yapıyor. Kaçırmış olabileceğimiz anları. Neredeyse her seferinde oturduğu yerde kalır.

Beckett güçlü bir şekilde ayağa kalkıyor. Su gibi zarif, ayağa kalkmak için bir ayağını mindere koyuyor ve işte o zaman emin oluyorum - bu benim için.

Dönüyor. Gözleri benimkilerde. "Fedakarlık."

Bedenime çarpıyor ve ona bakıyorum, bu kelimeyi en derinden anlayan kardeşime.

"Başka bir şey elde etmek için bir şeyden vazgeçme eylemi. En büyük

arzunuz fedakarlık olmadan gerçekleşmez."

Sertçe yutkunuyorum. Thatcher'ı hayal ediyorum. Ama onun kariyeri benim feda edebileceğim bir şey değil. Asla yapmam, yapmamam.

Korumam olarak ona ihtiyacım var.

Evet. Bu konuda anlaşmıştık.

Beckett da sandalyesinde ayakta durmaya devam eder ve sonra Charlie sigarasını bir tabağa üfler. Açılış konuşması neredeyse hiç değişmez.

"Geçiş hakkımı kullanıyorum" diyecek.

Sandalyesine geri döndü, ayaklarını tabağına vurdu. Çatal bıçak ve yaban mersinleri takırdıyor. Ve yüksek sesle, "Aşk" diyor.

Donup kaldım, gözlerim yanıyordu.

Yapmamam.

Charlie başını bana doğru eğdi. "Sevmek, gerçek doyuma ulaşmaktır."

Yapmamam.

Thatcher ve benim bu oyunun ötesinde birlikte olabileceğimiz hiçbir senaryo, hiçbir olasılık yok. Onu sevemem.

Onsuz da tatmin olabilirim.

Olmak zorundayım.

Ayaklarını masadan indiren Charlie sandalyesinin üzerinde duruyor. Çarpıcı bir şekilde bana bakıyordu.

"Cesaret," diyor Ben minderinin üzerine çıkarken. Buradaki en uzun kişi olarak herkesin üzerinde yükseliyor. Bakışlarında sıcaklık. "Anlamlı bir değişim için büyük cesaret gerekir. Sizi en çok korkutan şeyle yüzleşin."

Gözlerim doluyor ve kız kardeşim zarifçe ayağa kalkıyor. "Kalp ağrısı. Aşkla birlikte gelen şey." Ciddiyetle bana bakıyor. "Ne gerekli olabilir ki?"

Bu az önce çözdüğüm bir bilmece. Ailem bilmeceleri sever, ben de severim ve bu bilmece savunmamı yıkmak içindi. Acıtsa bile sevgiye açık olmak için.

Maskemi çıkarıyorum ve parmaklarımı sulu gözlerimin altına sürüyorum.

Ailem birlikte yükseliyor, kardeşlerime katılmak için değil. Benimle kardeşlerim arasındaki bağa değer veriyorlar ve birlikte çalışmamızı istiyorlar.

Her zaman.

Dışarı çıkmaya başladılar, annem şiddetle bana bakıyordu. Gitmeden önce elini omuzlarımda gezdirerek beni rahatlatıyor.

Babam sandalyemin yanından geçiyor. Duraklıyor, sakinleştirici eli kolumda. "Ne fais pas mes erreurs, mon coeur," diye fısıldıyor. *Benim hatalarımı yapma, kalbim.*

Annemi ne kadar çok sevdiğini kabul etmedi.

Nefes alıyorum.

Babam onunla birlikte çıkınca, kardeşlerimle baş başa kaldım. Hepsi sandalyelerinde duruyordu. Gözleri benim üzerimdeydi.

Hepsi bunun kötü sonuçlanacağını biliyor, değil mi? *Tabii ki biliyorlar, Jane.* Bir korumanın benimle birlikte olabileceği hiçbir yer yok.

Thatcher'ın tamamen profesyonel olduğuna ve benim de sahte randevu furyasından etkilendiğime ve yakında ayrılacağımıza inanıyorlar.

Tek yönlü bir aşk sokağındayım ve tek başıma gitmeye korkuyorum. Ama bir şeyler *hissetmek* için bunu yapmalıyım.

Bu kadar mı?

Tüm bunları tekrarlıyorum ve *evet* diyorlar. Korumamla yattığımı bilmiyor olamazlar, hiçbirisi bundan bahsetmekten çekinmezdi. Ama sanırım bu, savaştığım duyguları değiştirmiyor.

Lekeli yanaklarımı siliyorum. Kalbimde bir acı, midem hala batıyor ve uzanıp küçük kız kardeşimin elini tutuyorum.

Yanındaki sandalyemde ayağa kalktım. "Bu gece kimin fikriydi?" Merakla soruyorum.

Herkes Eliot'a bakıyor.

İşe yaradı.

Çünkü göğsüm kabarıyor ve umutsuzca içinde olabileceğim ihtimaline tutunuyorum...

"Sorun yok, Jane Eleanor." Tom başını eğiyor ve bakışlarıyla odayı t a r ı y o r . "Thatcher zaten buraya sığmazdı."

Kardeşlerimin hepsi başlarıyla onaylıyor.

Thatcher'a deneme şansı bile veremeyecekmişim gibi hissediyorum.

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

Gördüğüm en özenli, özel Cadılar Bayramı partilerinden birindeyim. Çoğunlukla, takım için bir meydan okuma.

Karanlık, geniş bir çiftlik boyunca sis yuvarlanıyor. Önceden seçilmiş üç yüz kostümlü konuk çılgık çılgıca etrafta koşuşturuyor. Dik, çamurlu bir tepede devasa bir mezarlık bulunuyor. Burada bir DJ klasik Cadılar Bayramı şarkılarının remikslerini çalarak kakofoniye katkıda bulunuyor.

Bu gecenin asıl tehdidi topuklu bir deri çizme.

"Kırıldığından şüpheliyim," diye irkiliyor Jane, gözleri ayağında. Elimde olsa, buradaki her duman makinesine bir sopa indirirdim. Tökezlemedi bile. Botunun topuğu ikimizin de göremediği ıslak çamura battı.

Karnaval oyunlarının etrafındaki bir saman balyasının üzerine oturmuş. Çevremde, kostümlü perilerden oluşan bir küme elma topluyor ve Jane ile olan ilişkimle ilgilenerek bizi süzüyor.

Çömeliyor ve büyük elimle ayak bileğini kavıyorum. Sağ elimle deri botunun bağcıklarını hızlı ama dikkatli bir şekilde çözüyorum. "Burkulmuş olabilir," diyorum.

Farrow henüz kontrol etmedi ama ona telsizle haber verdim. Çiftliğin bu tarafına dönmekten önce Maximoff'la buz alacak.

"Büyük ihtimalle öyle." Bir rüzgârda uçmaya çalışan cadı şapkasına tutunuyor.

Ben başımı kaldırıp sürekli Jane'i kontrol ederken bakışlarımız birbirine değişiyor. Yüzünü kaplayan yeşil boya çillerini gizliyor ama o gördüğüm en tatlı cadı.

Jane, Sulli ve Luna'nın yüz maskesi gecesinden bir fotoğrafı Instagram'da paylaşımlarının ardından, hayranları onlardan sevgiyle *Cadıları* olarak bahsetmeye başladı.

Philadelphia ve Kutsal Dostlar Arifesi için bu ismi benimsediler.

Üçü de cadı. Yeşil yüzler, siyah elbiseler, siyah şapka ve siyah deri botlar. Ki hala bağcıklarını çözüyorum.

Jane izliyor ve gözlerinin boynumdaki düdüğü ve kırmızı şortumu nasıl süzdüğünü fark ediyorum. Bir Ekim soğuğu çıplak göğsümü ısırmaya çalışıyor. Kendi rüzgarlığını getirmeyi unuttuğu için Banks'e rüzgarlığımı verdim ve soğuğa dayanabiliyorum.

Tri-Force, moralleri yükseltmek için tüm ekibin grup kostümüne karar vermesine izin verdi. Biz cankurtarandık, ama ne seçildiği pek umurumda değildi.

Göğsümde başka gerçek endişeler var. Mesela bunun Jane'le sevgili olarak *son kez* halk içine çıkışımız olması gibi.

Sona geldik. Ona ulaştık. Ve bundan nefret ediyorum.

Jane iki eliyle şapkasını tutuyor. Hâlâ kostümüne bakıyor ve düşünceli bir ifadeyle, "Çift kostümleri giyme şansımız olmadığının farkındayım, bu yüzden o zamanlar ikimizin ne olacağını düşünmemiştim," diyor. Duraksıyor. "Ama şimdi sanırım neyi seveceğimi biliyorum..."

Bakışlarımız güçlü bir vuruş için kilitlendi.

Çok yumuşak bir sesle, "Sen benim Tarzan'ım olurdun, ben de senin Jane'in olurum," diyor.

Bana çarptı. *Olabilirdi.* Ve daha fazlasına açık olabileceği hissi. Onun hayatındaki rolüm bu mu? Kalbini başka bir adam için mi hazırladım?

Birkaç kez başımı salladım. Kaburgalarımda bir çukur. "Ben de bunu istiyordum." "Bien," diyor gözünün kırıksıklığını silerek.

Bu beni öldürüyor. "Jane," diyorum derinden.

"Ben iyiyim, gerçekten. Benim için endişelenmeyin."

Mümkün değil. "Ben senin korumanım, tatlım." Botunu nazıkçe çıkarıyorum ve gözlerinde kalp kırıklığı görüyorum. Destek için kaslı omzumu tutuyor.

"Bunu senin için zorlaştırmaya çalışmıyorum," diye fısıldıyor, gözlerini kocaman açarak. "Niyetim bu değil. Her şeye sahip olmamızın mümkün olmadığını biliyorum ve sana haksızlık etmek istemiyorum."

Yeşil boyalı yanağını tutuyorum. "Değilsin, Jane." Birden saat üç yönünden gelen bir hareket hissediyorum ve elimi yüzünden çekiyorum.

Maskeli aktörlerin elektrikli testere kullanmalarını ve iki zombi kızı bize doğru kovalamalarını izlerken yüz ifadem sertleşiyor.

Kafam duygularımla o kadar meşgul ki kendimi sürekli kontrol etmem gerekiyor.

Aklını başına topla.

Onu korumak. Onu korumak benim tek görevim.

Kızlar çılgık çılgığa bize doğru koşuyor ve ben de Jane'e şahin gözlerle bakan oyunculardan birine ölümcül bir bakış fırlatıyorum.

Hayır.

Eğer buraya gelir ve ona silah doğrultmaya kalkarsa, maskeli olsun ya da olmasın, yere serilir. Maskeli bir aktörün *Cadılar Bayramı kisvesi* altında ünlü birini taciz etmesi çok kolay. Bir palyaço bütün gece Luna'yı "dürtmeye" çalıştı ve ekstra güvenliğin çoğunu Quinn'le birlikte görevlendirdik.

Güvenlik Kuralları: SFO'nun bu geceki gibi etkinliklerde çalışmaması gerekiyor. Geçmişte, Omega ün kazandıktan sonra bu bir şarttı. Farrow ve ben artık daha fazla tanınır olduğumuz için bu boktan listede daha da üst sıralardayız. Ama bu gece daha fazla göze ihtiyacımız var, bu yüzden Tri-Force göreve çıkmamıza izin verdi. Sadece yanımızda iki kat daha fazla geçici koruma getirmemiz gerekti.

Jane'i koruyan ben olmasaydım, aklımı kaçırdım.

Aktör beni görüyor ve hırıltılı testeresini kaldırıp kışını kaldırarak yüzen elma kasasına doğru ilerliyor. Peri kümesini korkutup kaçırıyor.

Tekrar ayak bileğine odaklanarak, çözülmüş botunu yavaşça çıkarıyorum. Ayak bileği şişmiş. Kaşlarındaki çekingenliği inceliyorum. Çenesi acıyı bastırmak ister gibi gergin.

Onu elimden geldiğince rahatlatmak istiyorum. "Seni incitiyorsam söyle bana." Kelimeler ağzımdan çıkıyor ve göğsüm düğümleniyor. Yakında ne kadar zor bir karar verirsem vereyim, Jane'e zarar veriyormuşum gibi hissediyorum. Ya bir korumasını kaybedecek ya da bir erkek arkadaşını.

Artık onun için her ikisi de olamam ve şimdi bile, sadece yarım. Kurallar, bürokrasi ve sabahın 3'ünde kapanış saatleri.

"Haksızlık etmiyorsun," diyor hemen, az önce ona söylediklerimin aynısını. *Bana haksızlık etmiyorsun, Jane. Beni incitmiyorsun Thatcher.*

Ama bu bize haksızlık ve canımızı acıtıyor. Bir elimi saçlarımla arasında gezdiriyorum. "Eğer yürüyemiyorsan, seni ben taşıyacağım." Uçuşmuş, kabarmış bir saç telini dudaklarından sıyrıyorum.

Gülümsüyor ama bir düşüncenin içinde kayboluyor. "Beni taşımaya izin var mı? Güvenlik sana ayrıldığımız için mesafeli görünmemiz gerektiğini söylemedi mi?"

Alfa ve Epsilon bana net talimatlar verdi:

Ona karşı çok fiziksel

davranma. Öpüşmek yok.

Ona sadece bir müşteriymiş gibi davranın.

Bu durumda müvekkilimi taşırdım, ama aynı zamanda bu lanet emirler için onları sikerdim. Gereksiz. "Evet, iznim var-"

"Janie!" Maximoff uzaktan sesleniyor, ölümcül bir tehlike altındaymış gibi koşarak yanına geliyor. Kaptan Amerika gibi giyinmiş. Farrow nişanlısına gülümsüyor, daha rahat ama tempo tutuyor. Elinde bir buz torbası, göğsünde travma torbası olduğunu fark ediyorum.

Farrow da takımın geri kalanı gibi cankurtaran olabilirdi. Ama bir seçeneği vardı ve doğru kararı verdi.

O Kış Askeri, ama her zamanki boyalı, ağartıcı beyaz saçlarıyla. SFO, Farrow ve Maximoff'un birlikte dışarı çıktıklarında interneti nasıl kırdıklarından bahsediyor.

Jane'le birlikte giyinmediğim için halkın benden nefret etmesinin önüne geçti.

Kardeşim de yedekte. Farrow'un tıbbi aramalar yapması gerektiğinden bu gece Maximoff'a bağlıydı.

Banks her şey yoluna *girecekmiş* gibi derin derin bana bakıyor. Bütün gün bana öyle baktı.

Ona ne yapmam gerektiğini sordum ve o da *"Telefonları açan ben değilim. Sen arayacaksın."* Neredeyse gözlerimi devirecektim ama bana tavsiyede bulundu.

"Sanırım o korkuyor, sen de korkuyorsun." dedi.

Evet. Sanırım haklı ve bu çekmem gereken en zor tetik olacak. Her iki yönde de. Hâlâ içim parçalanıyor.

Kararsızlık benim için cehennemdir.

Jane en iyi arkadaşına "Ben iyiyim," der. Maximoff saman balyasının üzerine oturur ve onun omuzlarına sarılır.

Ayağa kalkıyorum ve Farrow ayak bileğini kontrol etmek için benim yerime geçiyor. Ayağının etrafına bastırıyor, ben de çevreyi ve onu tarıyorum.

Banks yanımda ve telsizler aktif, kulağımın dibinde sürekli konuşuyorlar. Dinliyorum.

Akara perili evlerden birinin kodunu kullanarak, "Sulli Cehennem 2'ye giriyor," diyor. Müşterisiyle birlikte o bölgelere girmesi gerekiyor. Sadece yer değişikliği konusunda ekibi bilgilendiriyor.

Banks mikrofonunu tıklıyor. "Horozlu mu, Horozsuz mu?" Horoz, Will Rochester'ın kodu.

"İle," diyor Akara hararetle.

Jane bu akşam Luna ve Sulli ile takılıyordu. Bileğindeki sakatlıktan önce. Akara'yı görevde gördüm ve ilk başta benim onun durumunda yapacağım şeyi yapmaya çalışıyordu.

Onu ve onu izlemeyin. Sulli'nin çevresini inceleyebilir. Bok çuvalının biri sikişmek niyetiyle flört ederken gözleri onun kahkahalarında olmak zorunda değil.

Ama Sulli ile gerçek bir arkadaşlığı var ve birbirlerine takılmaya başladılar. O Sulli'nin cadı şapkasını çaldı, Sulli de onun düdüğünü. Dışarıdan bakıldığında, aslında kiminle randevuda olduğunu anlamak zor olurdu: Akara ya da Will.

Bu bana, Alfa ve Epsilon liderleri Jane ile yattığımı öğrenirlerse, SFO'daki diğer korumaların müşterileriyle yatması konusunda gerçekten endişelenmeye başlayacaklarını hatırlatıyor. Özellikle de o çizgiyi aşmadan bir müşteriyle kurulabilecek en yakın ilişkilerden birine sahip olan Akara.

"Kırık yok," diyor Farrow, ayak bileğindeki buz ayarlarken. "Sadece burkulmuş. Yirmi dakika buz tutman gerekiyor."

"Ben?!" Maximoff sert bir sesle sesleniyor ve hepimizin kafası Jane'in en küçük kardeşine doğru dönüyor.

Ben Cobalt on metre ötededir ve Maximoff'a bakmak için döner. Yüzündeki ıslak saçları siliyor, *iklim değişikliğinin gerçek olduğu tişörtü* az önce elma topladığı için sıırıslam olmuş. Liseden yirmi üç arkadaşı etrafını sarmış, çoğu beyzbol oyuncusu gibi giyinmiş - onları davetli listesine yazdırmış.

Burada olmasına izin var ama Maximoff'un neden endişelendiğini zaten biliyorum.

Xander.

Banks ve ben sert bir bakış atıyoruz ve mikrofonumu ağzıma götürüyorum. "Thatcher'dan Tony'ye, müvekkilinizin AO'su nedir?"

Ben koşarak saman balyasının yanına gidiyor. "Hey, Moffy... Jane?" Ablasının bileğine buz koyduğunu görünce endişeden gözleri doluyor.

Jane yumuşak bir gülümsemeyle "Ben iyiyim," diyor ve kısa bir süre için bakışlarımla buluşuyor.

Kaslarım geriliyor.

Maximoff ayağa kalkar. "Ben, kardeşimin seninle olduğunu sanıyordum? Bu gece ona göz kulak olacağını söylemiştin."

Ben ciddi bir şekilde elini göğsüne götürür. "Xander bana yalnız kalmak istediğini söyledi. Çok kararlıydı ve ben de onu rahatsız etmek istemedim ve iyi görünüyordu, mutlu gibiydi. Mutlu olmadığını düşünseydim seni arardım."

Maximoff başını sallar. "Kardeşimi kontrol edeceğim. İyi eğlenceler."

Ben onun elini sıkar, sarılırlar ve sonra Jane ile Fransızca konuşur.

Hâlâ Tony'nin mesajlara cevap vermesini bekliyorum. Cevap *vermiyor*.

Kanım kaynamaya başlamıştı, tekrar denedim. "Senin AO'n ne Tony?"

Banks kızgın bir şekilde başını sallıyor. Bizim altılıya göz atıyor ve fısıldıyor, "Ve Epsilon onun kendi güçlerinin Mesihi olduğunu düşünüyor. Evet, doğru. Ben de Bakire Meryem'im."

SFE Farrow'dan o kadar nefret ediyor ki, daha iyi bir Epsilon korumasını taşımak için çırpınıyorlar. Ancak Tony'yi övmek, som altın olduğuna inanarak altın varaklı bir şeker çubuğunu sallamaya benziyor.

Tony'nin kişisel şikayetleri yüzünden bu kadar sinirlenmediğini düşünmeye başladım. *Siktiğimin bok çuvalı*. "Sırf benimle dalga geçmek için cevap vermiyorsa, o minicik sikini ortadan ikiye ayıracağım."

Banks başını sallar. "Amin."

Farrow telsizi kullanıyor. "Farrow'dan güvenliğe, Xander'ı gören var mı?"

Telsizleri dinlerken Jane'in yanına dönüyorum. Samanların üzerinden kalkmak üzere olduğunu görünce elini tutuyorum. Ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve o da belimi kavrayarak bana destek oluyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, gözlerimiz birden fazla kez buluşuyor. "Üzerine ağırlık koyabilir misin?" Kolumu kalçalarına doluyorum.

Dener ve keskin bir nefes alır. *Olumsuz*. Jane bana bakıyor. "İçimde Xander'ı aramaya çıkmamız gerekecekmiş gibi bir his var. Belki de tek başıma bekleyip bir koltuk değneği bulmalıyım, böylece grubu geride tutmam?" Başını çevirdiğinde Banks'in botunu ve buzu tuttuğunu fark etti. "Thatcher-"

Onu kollarıma aldım bile.

"Aman Tanrım," diye nefesini tutarken ben onu kolayca göğsüme bastırıyorum. Yanakları kızarmış, siyah şapkasına tutunuyor. Neredeyse nefes nefese kalmıştı ve ona bakmayı bırakmam çok uzun sürdü.

Olmaması gereken yer burası. Benim kollarımda. *Benim* kollarımda.

Ama koruma olarak mı yoksa erkek arkadaş olarak mı? *İkisine birden sahip olamazsın*.

Yakıcı gözlerimi çevreye dikiyorum. Yakındaki tehditler için hızlı bir tarama yapıyorum. Ve kırmızı bir Power Ranger için. Xander'ın kostümü. "Telefonlarıma cevap vermiyor," diyor Maximoff, telefonu tekrar kulağına götürerek.

"Onu bulacağız," diye garanti veriyor Jane, kolunu boynuma dolamış. Kulaklığımı çıkarmamaya dikkat ediyor.

Farrow, Banks'e travma çantasından bir sargı bezi atıyor ve ben Jane'i kucaklarken kardeşim buzu bileğine yerleştiriyor ve sargıyla sabitliyor.

Güvenlikten hala haber yok.

Maximoff telefonunu Kaptan Amerika kostümünün kemerine sokar. Kaçmak zorunda kalırsa diye kırmızı ve mavi kalkanı bir kenara atar. Kardeşinin yanında olmaya hazır. *Xander'ı bulmalıyız.*

Şimdiki ana bağlı kalıyorum. Göreve. "Hadi gidelim," diyorum.

"Birlikte," diye ekliyor Jane. "Ayrılmamız gerektiğini düşünmüyorum."

Maximoff onaylarcasına başını sallar ve Farrow rahatlamak için onun ensesine sarılır.

Hepimiz karnaval alanından uzaklaşırken, nihayet içimi bir endişe kaplıyor. *Bunu düşünme.* Ama zaten düşünüyorum. Xander'ın bana kaybettiğim kardeşimi nasıl hatırlattığını düşünüyorum.

Her zaman öyleydi ve ben her zaman bu ham düşünceyi unutmaya çalıştım.

Ama Xander şimdi 15 yaşında. Skylar'ın öldüğü yaşta. Ve kardeşimi kaybettiğim gibi o çocuğu da kaybedemem. O *benim* korumam altındaydı.

İkisi de öyleydi.

Sonunda geçici güvenlikten haber alıyoruz. Xander tepedeki mezarlıkta. DJ'in konuşlandığı yerde ve biz de o yöne doğru hareket ediyoruz. İyi olduğundan emin olmak için.

Çiftlik çok büyük. Yüz dönümden fazla bir arazi ve gulyabani gibi giyinmiş üniversite çağındaki çocuklardan oluşan kıkırdayan bir grupla birlikte dört tekerlekli bir araç geçiyor.

Cehennem 4'ün arkasından geçiyoruz: perili bir eve dönüştürülmüş köhne bir ahır ve kırmızı yontulmuş tahtaya yaslanmış oturan Charlie Cobalt bir esrar içiyor ve bir kitap okuyor.

Partinin kuralları gereği hiçbir konuk ona yaklaşmıyor: *imza yok, fotoğraf yok, ünlülerle uğraşmak yok.*

Oscar Oliveira onun yanında duruyor. Etrafı kolaçan ediyor. Bakışları önce bana takılıyor, kıvrıkcık saçları sarılmış bir bandananın üzerine düşüyor.

Havacı gözlükleriyle en çok Baywatch'a hazır görünüyor. "Charlie," diyor Oscar, müşterisini uyararak.

Charlie kitabını katlarken bizi gördü. Üç parçalı takım elbisesinin tozunu alma zahmetine katlanmadan ayağa kalkıyor ve grubumuza katılıyor.

Maximoff daha önce Charlie'ye mesaj atarak gelip Xander'ı bulmasına yardım etmek isteyip istemediğini sormuştu. Charlie "Beni geçeceksin." diye cevap vermiş.

Bu kadar.

Ve şimdi o da bizimle birlikte yolculukta.

Jane kollarımda gülümsüyor, ağabeyi ve en iyi arkadaşının birlikte daha yakın çalıştığını görüyor.

Charlie bir esrar emiyor ve Jane'i tutarken beni inceliyor. Kollarımdaki kız kardeşi hakkında hiçbir şey söylemedi. Özellikle bana karşı iyiydi. Banks'e de.

Jane'e sorana kadar nedenini bilmiyordum. Charlie'nin ona "*Thatcher ikizini seçti, birey olarak görülmenin daha zor olacağını biliyordu*" dediğini söyledi.

Kendimden uzaklaşmak yerine Banks'in etrafında olmayı seçtim. İkimiz de bunu seçtik. Zor bir yol ama bildiğimiz tek yol. Ve görünüşe göre Charlie buna değer veriyor.

Bu iyi bir şey. Charlie'nin Jane'in kardeşi olduğunu düşünürsek. Ve hangi kardeşinin güvenini ya da saygısını kazanmanın en zor olacağını bilmiyorum.

-Beş tane var.

Çene tiklerim. *Neden onlardan bir şey kazanmaya ihtiyacım olsun ki?* Yakında benim müşterim olacak. Hâlâ iki yön arasında gidip geldiğimi hissedebiliyorum, bundan nefret ediyorum.

Jane'e bakıyorum. Cadı şapkasını çıkarmış, şakağını omzuma dayamış, bana karşı rahat.

Güvendiği bir korumaya ihtiyacı var. *İstikrar.* Bu Jane için hayati önem taşıyor ve onun detaylarından vazgeçemem.

Çamurlu tepeye yaklaşırken Banks, "Soğukkanlı kalın," diyor. Turuncu flaş ışıkları yıldızlarla kaplı gökyüzüne doğru salınıyor.

Odaklanıyorum. İçgüdülerimi, hislerimi dinliyorum. Yarışmalara eşlik eden bağırış ve tezahüratları duyuyorum. Hararetli. Gürültülü.

Agresif.

İşte o zaman kırmızı Power Ranger'ı görüyorum ve adrenalin beynimi ve kanımı ateşliyor. Tepenin zirvesinde, Xander beyaz bir korucuyla

yumruk yumruğa bir dövüşün içinde.

Kostümlerinde kask yok. Onun dağınık kahverengi saçlarını, çetrefilli vücudunu ve sevimli çocuk yüzünü fark ediyorum: yüzde yüz o. Seyirciler uluyor ve daha sert vurmaları için onları kışkırtıyor.

Xander'a dövüşmeyi öğrettim, ama lanet olası bir Cadılar Bayramı partisinde yumruk atsın diye değil. Suçluluk duygusu göğsüme hücum ediyor ve Farrow'un çene kası seğiriyor. Xander'a boks öğretirken bana yardım etmişti. Gergin bir nefes alan Banks de öyle.

Tony nerede? Koruması bunu ayırmalıydı. Banks'e baktım. "Geçici korumalara kavgayı ayırmalarını söyle." Üçünün sadece izlediğini görüyorum.

Banks telsiz frekanslarını değiştirir ve onlarla telsizde konuşur.

Maximoff kaygan, çamurlu tepeye doğru koşmaya başlar ve Farrow travma çantasını düşürür. Nişanlısının yanına yetişiyor. Kolay bir tırmanış değil. Kayıyorlar.

Beyaz korucu Xander'ın çenesine bir sol kroşe indirdiğinde Maximoff daha sert vurur ve "XANDER!" diye bağırır.

Banks yardıma gidiyor.

Kaslarım esniyor ve Jane omuzlarıma tutunduğunda omuzlarımın kasıldığını hissedebiliyor.

Katılmayı düşünmüyorum. Ne Charlie ne de Oscar. Müşterilerimiz burada. Biz burada kalacağız. Xander'ı görmemizi engellemeyecek kadar tepenin eteğine yakın ama uzak duruyoruz.

Jane hemen, telaşla, "Beni yere bırak," dedi. "Git, *git* -Ben Charlie'yle kalacağım."

"Hayır. Senin yanından ayrılmayacağım." Sesim somut. Kafamda başka bir seçenek yok. Olsa bile, istediğim şey bu. Onun detayı.

Onunla.

Kardeşıme güveniyorum. Farrow'a ve hatta Maximoff'a işi bitirmeleri için güveniyorum. Birden seyircilerin bir kısmı kopuyor, çoğu *Vikinger* gibi giyinmiş sarhoş kardeş görünümlü bok çuvalları ve tepeden aşağı kayıyorlar. Sırtarak, nişan alarak Farrow ve Maximoff, Kış Askeri ve Kaptan Amerika için.

Bu kadar uzun süre korumalık yaptığım için olacakları seziyorum. Vikinger adamlarımızı aşağı itmek istiyor. Sadece tepedeki eğlenceyi uzatmak için.

Oscar ve ben birbirimize sertçe bakıyoruz. Xander'a ulaşamıyorlar. Ve sıcaklıklar bir kas bile hareket etmiyor, bu da ekstra muhafızların

başka bir emri dinliyor.

Tony, tahmin ediyorum.

Oscar'a gitmesini, benim Charlie'ye bakacağımı söylemek üzereydim. Ama o benden önce konuşuyor. "Sen git, Moretti. Sen daha uzunsun." Oscar'ın boyu 1.80'in üzerinde ama sanırım uzun bacaklarımın tepeye daha hızlı tırmanmama yardımcı olacağını düşünüyor.

Muhtemelen Banks yüksekte, neredeyse tepede olduğu için. Ama Maximoff ve Farrow'u korumak için rotasını değiştirdi.

Jane olay yerinde paniklemiş görünüyor. "Git, *git*." Omzuma vuruyor. Charlie bana daha sert bir bakış atarak, "Kız kardeşimi dinle," diyor.

Oscar'a bakıyorum, o da bana başını sallıyor, "O bende." *Ona güveniyorum*. Anında. Harekete geçiyorum. Jane'i dikkatlice ayağa kaldırıyorum, o da Charlie'nin koluna tutunuyor.

Korku gözlerine vuruyor. Beni tepeye doğru itiyor. "Thatcher." En iyi arkadaşına duyduğu empati onu ele geçiriyor.

Bir Viking Maximoff'a saldırır, onu itmek üzeredir ve Farrow hızla müdahale eder. Viking'e sertçe vuruyor. Işıklar anında söner ve geri kalanlar ikisinin üzerinde patlar.

Koşuyorum.

Maximoff bu bok çuvallarını dövüyor ve Farrow daha hızlı, daha eğitilmiş. Birini çenesine aparkatla vuruyor. Banks üzerlerine saldıran üç kişiyi durduruyor, birini kafasına kilitliyor ve ben tepenin başka bir kısmına çıkıyorum.

Viking hedeflerini temizleyin.

Jane'i kontrol edemiyorum. Tüm güvenimi Oscar'a veriyorum. Tırmandıkça tezahürat sesleri artıyor, botlarım çamurlanıyor.

Daha zorlu arazilerde bulundum. Daha zorlu koşullar altında. Ama buna hiçbir şekilde çocuk oyuncağı demezdim.

Nabzım şakağımda atıyor. DJ "I Put a Spell On You "yu son ses çalıyor, baslar yeri göğü inletiyor.

Ayağıma çamura sokuyorum ve son bir hamleyle mezarlığa ulaşıyorum. Her kafanın üstünü görüyorum, gözüm Xander'da.

Burnuna gelen bir yumruktan kaçarken neredeyse sahte bir mezar taşına takılıp düşüyordu. Ağzından ve çenesinden kan fışkırmaya başladı bile.

Bir saniye bile kaybetmem. "Ayrılın!" Mezarlığın ortasındaki yumruk yumruğa kavgaya doğru fırlayarak bağıriyorum. Burada kimse beni engellemeye çalışmıyor. Heybetli boyumu ve yapımı, otoriter duruşumu ve ölümcül bakışlarımı görüyorlar ve anında ayrılıyorlar.

Geçmem için bana açık bir yol açıyor. Ama *yuhalıyorlar*. Partilerini bitirmek üzere olduğum için kızgınlar.

Ben ilerlerken botlarım kırmızı Solo bardakları eziyor. Gözümü kırpmadan, reflekslerim uğuldayarak. Çok uzak değil.

Ve sonra beyaz korucu Xander'ın yüzüne sert bir darbe indirir. Burnundan kan fişkırıyor.

Ve bir mezar taşının üzerine yığıldı. *Ben buradayım*. Bir saniye geç kaldım ama beyaz korucuyu yakasından tutup geri çektim.

Birisi bağılıyor, "Hassiktir! Baywatch-Thor birden ortaya çıkıyor!" Beyaz korucu bana doğru sallanıyor. "Heymangetoffme."

Onu aşırı bir güçle yana fırlattım. Göğsü bir toprak yığınının çarpıyor. Çabucak Xander'ın yanına çömelıyorum, o da inleyip burnunu tutuyor.

Bir metre iki santim boyunda, on beş yaşına göre oldukça cılız ve duraksamadan onu kollarıma alıyorum.

Başını bir tür aşinalıkla göğsüme yaslıyor, güvenliğini benim tutuşumda arıyor. Sanki kontrol etmeden kim olduğumu tam olarak biliyormuş gibi.

Onu korumak için harcadığım yılların etkisiyle neredeyse kamçılanıyorum ve Xander'ı tepeden aşağı taşıırken, kendimi yeniden dokuz yaşındaymış gibi hissediyorum.

O güvende.

Muhtemelen burnu kırıldı ama güvende. Kırık burun kulübüne katılacak. Birçok koruma bu kulüpte, Maximoff da öyle.

Birinin bana fırlatmaya çalıştığı plastik bir bardağa vuruyorum.

Yuhalama

yoğunlaştı. Umurumda değil.

Biraz ayak çekişi bularak, kaymadan tepenin dibine ulaşıyorum. Ve tam Jane-Tony ile göz göze geldiğimde, lanet olası Ramella yolumu kesti.

Öfkeleniyorum. Onu cankurtaran düdüğüyle boğmak istiyorum.

Aynı derecede canı görünüyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen, Moretti?"

"Kanlı müvekkilini tutuyorum ve sen *bana* bunu mu soruyorsun? Xander'ın sallanmasına bile izin vermemeliydin-"

"Dövüşmek *istedi*," diye alay ediyor Tony, mavi gözlerinde hissettiğim öfke titreşiyor. "Bu bir boks maçıydı."

"Lanet *yüzük* nerede?" Homurdanıyorum.

Tony beni işaret etti. "İşte senin sorunun bu. Müvekkilinin üzerinde gezinemezsin. Hayatını yaşamasına izin vermelisin."

"O on beş yaşında!"

"O lanet olası bir ergen! Sen onun yaşındayken daha kötülerini yaptın-" "Vaffangul'," diye homurdandım. *Sikeyim seni.*

Bana da aynı İtalyanca küfrü savurdu.

Eğer Xander şu anda elimde olmasaydı, kolumun arasında saklanmasaydı, Tony'nin suratına yumruğu yapıştırmak için duyduğum ateşli dürtüyü kontrol edemezdim.

Artık ondan uzaklaşmamın tek nedeni bu.

Arkamdan bağırıyor, "Buna pişman olacaksın, Moretti!"

Göreceğiz.

OceanofPDF.com

JANE COBALT

BUGÜN HER ŞEY DEĞİŞİYOR. Kasım'ın ilk günü.

Evimdeyim. Güvenliğin konağına açılan bitişik kapının hemen yanındaki tuğla duvara yaslanıyorum. Hemen diğer tarafta Thatcher'ın bu akşamki ayrılığımızı tam olarak *nasıl* duyurmamız gerektiğini öğrenmek için üç başrol oyuncusuyla buluştuğunu düşünmek çok garip.

Basın
açıklaması.
Instagram
postası.
Roket
parlaması.

Bunu yapmanın uygun bir yolunu hayal edemiyorum çünkü yarın uyandığımda Thatcher için olduğumdan daha kötü biri olmak isteyen bir yanım yok. Geri sarmak ve tekrar onun müşterisinden başka bir şey olmamak...

Ophelia sevmek için elimi dürtüyor, ben de onun beyaz kürkünü okşuyorum.

"Janie," diye fısıldıyor Maximoff, sesi sert ama inanılmaz derecede teselli edici. Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve ben de ağırlığımı en iyi arkadaşıma veriyorum.

Siyah gözü artık o kadar şiş değil ama yanağında tepedeki kavgadan kalma sarımsı bir morluk var. Farrow'un sadece dudağı yarılmış ve Banks'in omzundaki bir kas gerilmiş. Kimsenin daha ağır yaralanmadığına şükrediyorum. Küçük bir burun kırığı yüzünden iyileşmekte olan Xander da dahil.

Mutfak kemerine bir göz attım. Donnelly'nin uzanmış bacaklarının bir kısmını görüyorum. Yerde, dolaplara yaslanmış oturuyor.

Farrow onun yanında, tıpkı Moffy'nin benim yanımda olduğu gibi. Bu sabah yanından geçerken Donnelly'nin sulu gözlerini kıstığını gördüm.

Tri-Force ile konuşmak için daha önce buraya çağırılmıştı. Onu Beckett'ın görevinden alıyorlar. Aslında o kadar da şok edici değildi. Beckett, Donnelly'nin uyuşturucu ile ilgili derin bir aile geçmişi olduğunu öğrendi ve korumasının kokainin etrafında olmasını istemedi. Bu yüzden tayinini istedi.

Görünüşe göre herkes Donnelly'yi korumaya çalışıyor. Beckett'a söyleyenler Oscar ve Farrow'du.

Sessizliğin içinde nefes alıyorum. Ophelia Moffy'ye dönüyor ve burnunu onun bileğine çarpıyor. Onu kaşıyor ama bana bakıyor. Yeşil gözlerinden derin bir empati akıyor.

Thatcher'dan hoşlandığımı herkesten daha uzun süredir biliyor. Ondan etkilendiğimi. Onunla yattığımı ve bunun nereye varabileceğini en başından beri gördü. Ve benim için korkuyordu. Tek yönlü yollar. Birlikte değil. Farklı yönler.

Dudaklarım çatlıyor ve alt dudaklarımda oluşan kesikleri yalıyorum. "Ona benim için güvenliği bırakmasını istemediğimi söylüyordum," diye fısıldıyorum Moffy'ye. "Ve istemiyorum... ama... aynı zamanda istiyorum." Gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Ve o yanımdan nefret ediyorum. Benimle birlikte olmak için her şeyi feda etmesini isteyen yanımdan."

Gözlerimi ovuşturuyorum.

Moffy bana daha sıkı sarılıyor. "Fedakârlık bizim gibi insanlarla ilişki içinde olmanın bir parçasıdır," diyor yumuşak bir sesle.

Fedakarlık.

Beckett'ın sesini duyuyorum.

Ophelia dışarıdan gelen kuş cıvıltılarıyla uzaklaşıyor. Yanağımı onun omzuna yaslıyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor.

Moffy acı çekmiş gibi görünüyor, ama daha sıkı sarılıyor.

Bluzumun koluna sümüğümü sürüyorum. "Sadece o kapılardan nasıl geri döneceğini ve her şeyin farklı olacağını düşünüyorum. Onun eline bile dokunamayacağım..." Keskin bir nefes alıyorum. "Ya da parmaklarımı saçlarında gezdiririm." Kolum yeterince ıslak. "Gerçekten güzel saçları var."

Gülümsemeye çalışıyorum.

Moffy de dener. "Biliyorum. Harika saçları var."

İkimiz de gülüyoruz. Ben gözyaşlarımın arasından. O kızarmış gözleriyle.

Tüm bunlara rağmen, ona sahip olduğum için mutluyum. Ve aynı şekilde, Thatcher'ın Banks'e sahip olmasına da çok sevindim. İkimiz de yalnız olmayacağız. Ne olursa olsun.

Ve yine de...

Kalbim hala kırılıyor.

OceanofPDF.com

THATCHER MORETTI

Aklım başımda. Tri-Force'un karşısındaki koltuğa oturduğumda bunu anladım. Price, Sinclair ve Akara güvenliğin deri kanepesinde uzanıyorlar. Price'ın dizinde bir tablet, Sinclair'in elinde bir not defteri ve Akara'nın elinde de telefonu var.

Bir sandalye çektim. Bizi sadece kahve masası ayırıyor.

Kısa bir süre önce, diğer tarafta lider olarak oturuyor olurdum. Onlarla eşittim. Onlardan korkmuyorum. Ne sınıyorum ne de geri çekiliyorum.

Ama anladığım kadarıyla çekleri Price kesiyor. Üç lider de aynı güce sahip ama hata yapmayın, bu *onun* şirketi. Triple Shield Services'ı o kurdu, herkesin 1099'unda gördüğü güvenlik ekibinin yasal adı. Price'ın gözüne girmek her zaman bir öncelikti.

Her bir lider notlarını inceliyor. Ayrılık duyurusuyla ilgili diğer detayları konuşmak üzereler. Bunlardan biri ailemi Jane ile aramdaki sahte düşmanlığın *sebebi* olarak kullanmak.

Banks bana şöyle dedi: "*Birkaç manşet ailemizi yıkamaz. Daha kötülerini de atlattık.*"

Yaptığımızı biliyorum.

Sıkı duruşum kaslarımı geriyor. İtaatkâr, sabırlı ve daha fazla kural hissediyorum. Katı tuğlalarla yeniden inşa edilen daha fazla sınır.

Benim yıktığım, onun yıktığı tüm duvarlar tekrar bir araya geliyor. Tam önümde.

Ama tüm bunlar olurken fark ettiğim bir şey var:

Jane'i bölümlere ayıramazdım.

Geçmişte pek iyi değildim, şu anda hiç değilim ve gelecekte de olabilmemin hiçbir yolu yok.

Bir liderlik pozisyonundan vazgeçtim. Özel hayatımı kaybettim. Ailemin güvenliğini riske attım. Hepsi onun içindi ve yolun sonunda onu bir kutuya koyup çekip gidemezdim. O zaman da yapamadım, şimdi de yapamam.

O içimde her yerde. Ve ben de onun orada olmasını *istiyorum*.

Büyükannemi görebiliyorum. Sevgi dolu elini yüzümde hissedebiliyorum. Yumuşak, acıyan sesini duyuyorum. Tüm ruhuyla mutlu olmamı diliyor.

Kuvvetli nefes alıyorum.

"Hepiniz başlamadan önce," diyorum onlara. "Bir şey söylemek istiyorum."

Sinclair bana hızlıca bir göz attı. Omega'daki birkaç adamla olan sorunlarına rağmen aramız iyiydi. Bu değişmek üzere. Başını salladı. "Devam et."

Öne doğru oturup ellerimi kavuşturuyorum. "Zamanınızı boşa harcamak istemiyorum," diyorum profesyonel bir nezaketle. "Bu yüzden lafi dolandırmayacağım."

Akara bana şaşkın bir bakış atıyor, kaşları çatılıyor.

Burnumdan bir nefes veriyorum ve üçüne birden sesleniyorum. "Jane'den ayrılmıyorum."

Price kaşlarını çatı. "Pardon?"

"Birlikte olmak istiyoruz efendim ve güvenlik için çalışmamın bir çıkar çatışması yaratabileceğini anlıyorum. Eğer bu bir sorun olacaksa, bugün size resmi istifamı vermeye hazırım."

Hepsi sessizliğe gömüldü. Kırbaçlandılar. Bu muhtemelen duymayı bekledikleri son şeydi.

Akara başını sallamaya devam ediyor. Bakışlarında şok ve sıcaklık oluşuyor.

Özür dilerim.

Onu becermek yapmam gereken en kötü şeylerden biri. Ama onu uyaramazdım çünkü ellerini benden temizlemesi gerekiyordu. Ve hatta benden nefret etmeli. Belki o zaman Price ve Sinclair'e karşı güvenini korumaya çalışabilir.

"İkiniz de birlikte olmak mı istiyorsunuz?" Sinclair mantıklı değilmiş gibi tekrarlıyor.

"Evet, efendim." Şarapnelin nereye düştüğünü görmek için daha da gergindim.

Price benimle göz göze geldi. Parmakları tabletini daha sıkı kavıyor. Ama masadan atlamak üzere değil. Hepsinin başrol olmasının bir sebebi var. Soğukkanlı, kontrollü bir mizaç, iyi bir koruma olmanın ayırt edici özelliğidir.

"Sana bir soru soracağım," diyor Price, gözlerindeki ısırtığa rağmen sesi düzgün. "Ve bana karşı dürüst olsan iyi edersin."

Başımı salladım.

"Onunla yattın mı?"

"Evet, efendim."

Sinclair kızgın bir kahkaha atıyor. Price ayağa fırlıyor. Yaralı ve öfkeli bakışlarını bana çeviren Akara ile aynı anda ayağa kalkıyorum.

"Sen ve ben, Thatcher," diyor sertçe. "Sen ve ben, yıllardır adamlarımızı koruyoruz. Hep böyle oldu."

Kıçları korumak, pislikleri temizlemek. İyi polis, kötü polis. O ve ben. Başımı sallıyorum.

"Ve sen daha iyi bilmeliydin," diyor Akara sıkılmış dişlerinin arasından. "Neyi yok edeceğini herkesten çok *sen biliyordun*." Burnu acı içinde parlıyor.

SFO.

Adamları.

Onun sorumluluğu.

Söyleyeceğim hiçbir şey bir fark yaratmayacak. Ama bir özrü hak ediyor. "Özür dilerim," diyorum içimden.

Akara başını daha fazla sallar, hâlâ öfke ve inançsızlık içindedir.

Sinclair ters ters bakıyor. "Bu sahte randevu operasyonu, aletini ona sokman için bir geçit değildi."

Elimi ağzımda gezdiriyorum, boğazıma asit kaçıyor, gergin bir şekilde ayaklarımın üzerinde kayıyorum. *Saldırma*. Ama Jane hakkında konuşmasından nefret ediyorum.

Price, adamlarından hayal kırıklığına uğramış bir lider gibi, "Sana olan güvenimi suiistimal ettin," diyor. "Ve seni hemen şimdi kovmalıyım. Dürüst olmak gerekirse o *lanet* yüzüne bakmaya bile tahammül edemiyorum."

Bu keser.

Sadece Banks'i düşündüğüm için.

Bunun için ne kadar bok yiyecek?

Çenem sıkılır, kaslarım gerilir. Sessiz kalıyorum. Ağzımı açmamın bir faydası olmayacak ve onlarla aynı fikirde değilim. Operasyondan faydalandım. Ve profesyonel kalmam için bana duydukları güvenden.

Onları becerdim.

Price iki öfkeli elini başının üzerinde gezdiriyor. Nefesini dışarı üflüyor ve Sinclair'e bakıyor. "Gitmesi gerekiyor."

"Yapamaz," diyor Sinclair. "Böyle bir sorunumuz var."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

Price Akara'ya döner ve "Thatcher'ı kovarsak Banks'in güvenlikten ayrılma ihtimali nedir?" diye sorar.

"Yüzde yüz," diyor Akara, hâlâ bana ters ters bakarak.

Bu gerçekten doğru değil. Ve Akara bunu biliyor. Kardeşim kalıp bu aileleri korumak isterdi. Ve ben de onun onları güvende tutmasını isterim. Özellikle de Jane'le çıkıyorsam.

Ama çenemi kapalı tutuyorum.

Şu anda benden çok daha fazla şey bilen Akara'ya güveniyorum.

Price uzun bir nefes verdi ve bakışlarını bana dikti. "İstifanı kabul etmeyeceğim."

Ne haltlar dönüyor burada?

Üçünün arasına bakıyorum. Bölmüyorum.

Price devam ediyor: "Cadılar Bayramı'ndaki kavgadan sonra Lily ve Loren Hale, sizin ya da Banks'in Xander'ın 7/24 görevine dönmenizi istedi." *Oğulları.*

Üçlü Güç'ün takımda sadece birimize ihtiyacı var. Ama Akara beni bir paket yalanla kurtardı.

Göğsüm kabarıyor, içimde bir duygu dalgası kabarıyor. Koruma olarak işime devam edeceğim.

Telsizimi ya da silahımı almıyorlar ama ben nereye gidiyorum?

Jane.

Jane'le kalmama izin ver.

Nefes ciğerlerimi

hapsediyor.

Price yere attığı tableti aldı. "Banks'i Xander'ın yanına koymayı planlıyorduk."

Sertçe başımı sallıyorum.

Çekicin düşmek üzere olduğunu hissediyorum.

"Ama bundan sonra Jane'in ekibinde kalmayacaksın. Kendi kaderini kendin çizdin."

Zihnim allak bullak oldu. Beni cezalandırıyorlar. Çünkü kovamadılar Ben.

Nefes vermeye çalışıyorum, bana benden daha fazlasının verildiğini kendime hatırlatıyorum.

Buraya gelirken alacağımı düşünmüştüm. Ve kararımın sonuçları olacağını biliyordum.

"Beni Xander'ın ekibinde mi istiyorsunuz, efendim?" Sesim profesyonelce. Sert.

Her zamanki gibi.

"Doğru. Göreviniz yakında başlayacak."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim, efendim."

Bana başını sallıyor, alnında hala acı var. Hepsinde acı var.

Price yirmi iki yaşında, benimle aynı yaşta, uzun süreli bir koruma oldu ve sanırım uzun ömürlülüğünü ve liderliğini bende gördü.

İçimdeki askerle ilişki kuran kişi Sinclair. Ondan biri gibi olmam gerekiyor.

Ve Akara. *O ve ben.* Üzgün olmak için en çok sebebi olan o.

Jane için endişeleniyorum. Her şeyden çok. Çünkü eğer onun detaylarında olmazsam, o zaman her şey açığa çıkar. "Banks'i Jane'in yanına koyar mısınız, efendim?" diye sordum.

"Buna bayılırdın," diye tersliyor Price. "Hayır, ikizin olmayacak." Donnelly transfer için hazır.

Donnelly, o zaman. Dua ediyorum.

"Yeni koruması Tony Ramella olacak."

Sağlamlaştırıyorum.

Bir Japon balığı için bile güvenmeyeceğim bir adamın onu korumasına izin mi vereceğim? Jane için ölürüm. Tüm SFO Jane için ölür. Tony'nin öleceğini söyleyemem.

Ve eğer onu koruyamazsam, *ihtiyaç duyduğu* adanmışlık seviyesi budur.

"Bu iş için en uygun kişi o," diye devam ediyor Price. "Los Angeles'taki güvenlik hizmetlerinde en yüksek beceri ve deneyime sahip. Bu Jane'in yararına olacak."

Hayır. Öfkemi kontrol etmeye çalışarak sert bir nefes alıyorum. "Saygılarımla efendim," diyorum, *hayır diye bağırmamak* için duraklayarak. "Kendi müvekkilini dövdürdü."

"Hayır," diye yalanlıyor Price. "Xander Hale dövüşte yer almak istedi. Müvekkilinin isteklerine uyuyordu. Protokolü takip etti."

Gözlerim gerildi. "Xander reşit değil."

"Tony yıllarını uluslararası alanda en çok tanınan erkek gruplarından birini, Xander'ın yaşına yakın *gençleri* koruyarak geçirdi. Deneyimli ve bu işin inceliklerini anlıyor."

Lisedeki kız arkadaşımın yatan adamdan bahsediyoruz.

Tekrar deniyorum. "Jane Tony'ye güvenmiyor, efendim. Benim *profesyonel* görüşüme göre, birbirlerine uygun değiller."

Sinclair başını eğiyor. "Kıskanmadığına emin misin Moretti? Bu bana kişisel bir saçmalık gibi geliyor."

"Efendim, Jane'le konuşabilirsiniz," diyorum sertçe. "O size söyleyecektir."

Price şöyle karşılık verir: "Bir korumaya karşı kişisel duygularınızın Jane'in ona bakışını etkilemesine izin veremeyiz. Tony en iyi korumalardan biri. *Son*. Eğer sizin şikayetleriniz yüzünden kendini huzursuz hissediyorsa, ona güvenmeyi öğrenmesine yardımcı olabilirsiniz."

Duydum, *onu becermeyi öğrenmesine yardım et*.

Lanet olsun.

Ama bana verdikleri şeyi kaybedemem. *İşimi*. Onu koruyabilmemin en iyi yolu bu. Onun detaylarında olmasam bile.

"Bu konuda söz hakkın yok Moretti," diye tersliyor Sinclair. "Geri çekil."

Ben lider değilim. Kıdem. Hiyerarşi. Değer verdiğim, onur duyduğum ve saygı duyduğum her şey.

Akara telefonunu cebine koyar ve Price ve Sinclair ile konuşur.

"Formalite icabı, oylama yapmalıyız."

Akara onlarla birlikte oy kullanmalı. İyilik kazanmak için.

Tri-Force'un her iki transfer için hızlı bir oylama yapmasını izliyor ve dinliyorum.

Ben Xander'a. Tony'den Jane'e.

İki oy da 2-1.

Akara karşı çıktı. Kendisi ölümüne SFO'cudur ve hâlâ bana kefil olarak bunu Alfa ve Epsilon liderlerine de duyurmuş oldu.

Gergin çenemi ovuyorum. "İşimiz bitti mi?" diye soruyorum. Sadece onu görmek istiyorum. Ona sarılmak. Ona kendim söylemek. İyiyi al ve kötüyü şimdilik bir kenara koy.

Ve Jane, o benim için her şeydir.

"Bir soru daha," diyor Price. "Ve bu burada kalacak. Kimseye söylemeyeceğiz. Ama yeni elemanları işe alırken uyarı işaretlerini görebilmemiz için bilmemiz gerekiyor."

Ne olacağına dair hiçbir fikrim olmadığı için kaskatı kesildim. Price, "Şöhret için mi yoksa seks için mi?" dedi.

"İkisi de değil," diyorum, tereddüt bile etmeden.

"Sadece oydu." Her zaman sadece oydu.

JANE COBALT

DONMUŞUM, ellerim ayrılmış dudaklarımın üzerinde. Gözlerimi dolduran yaşlar, atlayan bir kalpten ve çalınan nefesten kaynaklanan türden.

Merdivenin dibinde duruyorum. Thatcher'ın geçip gittiği kapalı bitişik kapıya bakıyordum. Sesleri yükseldiğinde her şeyi duyabiliyordum.

Benim için istifa etmeye hazırdı. Böylece birlikte olabilirdik.

Sevdiği şeylerin çoğunu feda etti. Hepsi benim için. Ve daha önce hiç bu kadar çok sonsuz açıklama yapan biri olmamıştı. İçimde kabardıklarını hissediyorum.

O hala bir koruma. Bunu ondan almadım. Bir şey sakladı ve bu ciğerlerime güneş ışığı üflüyor.

Kapı patlayarak açılır.

Thatcher anında gözlerini bana diyor ve keskin nefesler alıyoruz. "Jane," diyor boğuk bir sesle, üstesinden gelmiş ifademi içine çekerek. "Duydun mu?"

Ellerimi ağzımdan çekiyorum. Kalbim hızla çarpıyor, neredeyse içimden çıkacak. "Duydum," diye onaylıyorum.

Doğruca bana geliyor. Ve ben susamıyorum.

"Söylediklerinizin hepsini duydum ve ben... Bence siz... Sizi..." Onun sarsılmaz adımlarını izliyorum; duraksamıyor, tereddüt etmiyor, güçlü gözleri ellerinden önce beni kavıyor.

Thatcher beni hızla göğsüne doğru kaldırıyor, dudaklarımdan bir nefes kopuyor. O beni tutarken bacaklarım içgüdüsel olarak beline dolanıyor. Bu arada ben

sert, kirli çenesini iki avucumun arasında kavradım. Özleminin ve şefkatinin derinliklerine bakarak.

Ağzı benimkine değiyor, dudaklarımızın arasındaki havada özlem var ve çözülmez bir tutkuyla öpüşüyoruz.

Beni dar merdivenlerden yukarı taşıyor ve odama geldiğimizde kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. Dudaklarımız ayrılmadı. Her öpücük alev alev yanan bir söz gibi - bu yarın tekrar olacak. Ve ondan sonraki gün. Ve ondan sonra.

Kimse bize bunun sona ermesi gerektiğini söylemiyor.

Sadece sırtım yatak direğine çarptığında ayrılıyoruz. Dudaklarım şişmiş ve kızarmış, nefesim ağırlaşmış ve kalp atışlarım dakikada bir mil hızla atıyor.

Kediler topuklarının yanından geçiyor ve hayvan desenli perdelerim hafif bir esintiyle dalgalanıyor. Pencere kırık, panjurlar açık ve içeriye ışık giriyor.

Konuşuyorum, kelimeler ağzımdan hızla dökülüyor. "Aynı anda o kadar çok şey hissediyorum ki... ve bu çok bunaltıcı." Gözlerimiz birbirine değiyor ve yüksek sesle "Benimle burada, odamda kalır mısınız?" diye soruyorum.

"Şimdi mi?" Dudaklarımdaki bir tutam saçı fırçalıyor.

Yanaklarım kızarıyor. "Daha uzun demek istedim. Eğer korumam olmazsan güvenliğin konağında yaşayamazsın. Ama benim evimde, burada benimle kalabilirsin, hayır diyebilirsin. Daha kolay olur diye düşündüm ve eve giren şüpheli yakalanmamışken..." Başını sallamaya başladığı için sözümü kesiyorum. Bir süredir başını sallıyor.

Belki de ilk açıkladığımdan beri.

"Seninle yaşamak istiyorum," diyor dudaklarıma karşı güçlü bir şekilde.

Başım dönüyor. "Ve sen benim erkek arkadaşım olmak istiyorsun," diyorum yüksek sesle, dudaklarım şaşkın bir gülümsemeye dönüşüyor. "Gerçek erkek arkadaşım."

"Bir erkek arkadaşın olsun istiyorsun." Doğru olanı söylüyor. Artık bir ilişki fikrine kapalı değilim. Kalbim onun tutması için açık.

Ve korumak için.

Nefes nefese, fısıldıyorum, "Sadece o erkek arkadaş sensen." Eli yanağıma sardı. "Seni seviyorum, Jane."

Ciğerlerim daha derin duygularla şişiyor.

Bakışlarımı okşuyor. "Karşılık vermek zorunda değilsin. Aşkla ilgili duyguların yüzünden bunun senin için zaman alabileceğini biliyorum."

"Sana fena halde aşık oluyorum," diyorum, kalbim benim yerime konuşuyor. İyi, doğru ve mükemmel hissettiriyor. "Sanırım bir süredir sana

aşık oluyorum."

Nefes alıyor, alnı benimkine değiyor. Parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçiriyorum .

Tekrar öpüşüyoruz. Bu seferki şehvetli ve şefkatliydi ve dudaklarımız bir nefesle geri çekilirken, pencerenin dışında bir şey hissederek başımızı çeviriyoruz.

Kar usulca yağıyor. Rüzgârın beyaz pulları yaylar çizerek taşımasını izliyorum.

"Daha erken," diyorum ona. "Yanlış hatırlamıyorsam en erken yağan karlardan biri."

"Kasım ayının ilk karı," diye nefes alıyor Thatcher, ama gözleri çoktan bana dönmüş. Elleri hâlâ beni tutuyor. Beni koruyor.

Artık korumam olmayabilir ama kollarında kendimi güvende hissetmem için öyle olması gerekmiyor.

Önümüzdeki yol daha fazla çukur ve fırtınayla dolu olabilir ama ben tek yönlü bir yolda ilerlemiyorum. Birlikteyiz.

Neyle yüzleşmek zorunda kalırsak kalalım, benim için önemli olan tek şey bu. Aşkta birlikteyiz.

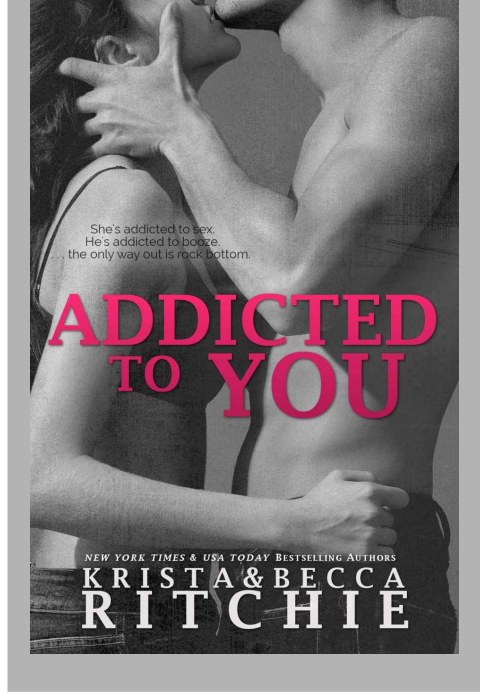
Tangled Like Us'ı okuduğunuz için TEŞEKKÜRLER! Umarız Thatcher ve Jane'in aşk hikayesini beğenmişsinizdir! Düşünceli koruma ve kedi seven Amerikalı prenesten daha fazlası için hazır mısınız? Jane ve Thatcher'ın romantizmi **GÜNAHKÂR** BİZİM GİBİ'de (Bizim Gibi Serisi 5. Kitap) devam ediyor...

Daha fazla Thatcher & Jane ve Maximoff & Farrow için can mı atıyorsunuz? Bir sonraki Like Us serisi romanını beklerken, tüm ekstra içeriğimize göz atın! En sevdiğiniz karakterleri (yan karakterler de dahil!) içeren 25'in üzerinde bonus sahnemiz (80.000 kelimeden fazla!), podcast'lerimiz ve tüm Like Us serisinden sahne arkası parçacıklarımız var. Ve yeni içerikler yayınlanıyor... Her. Tek. Ay! Hepsi [Patreon](#)'umuzda mevcut!

DAHA FAZLA OKUMA

Calloway Kardeşler ve ailelerinin nasıl ünlü oldukları hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Addicted & Calloway Sisters serisinin tamamı artık mevcut! Lily ve Loren Hale'in hikâyesine Addicted to You ile başlayın.

SANA BAĞIMLI

Kadın seks bağımlısı. Adam içki bağımlısı... Tek çıkış yolu dibe vurmak.

Utangaç Lily Calloway'in en büyük sırrından kimse şüphelenmez. Üniversite barlarında herkes dans ederken, Lily tuvalette kalır. Sevişmek için. Bu dürtüsü onu tek gecelik ilişkilere, ateşli buluşmalara ve utanç verici bir şekilde pişmanlık duyuyor. Onun sırrını bilen tek kişinin de kendine ait bir sırrı vardır.

Loren Hale'in en iyi arkadaşı bir şişe burbonudur. Lily ikinci sırada geliyor. Üç yıl boyunca, bağımlılıklarını ailelerinden saklayarak gerçek bir ilişki içindeymiş gibi davrandılar. Şişeleri ve dairelerine girip çıkan rastgele erkekleri gizleme sanatında ustalaşmışlardır.

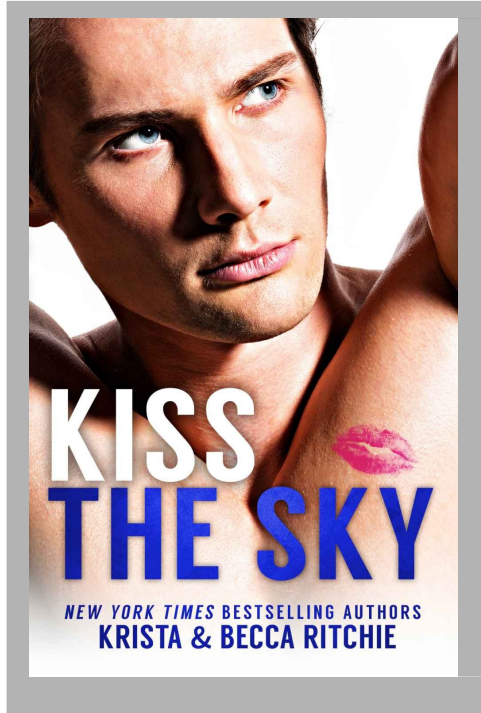
Ancak bağımlılıklarının ağırlığı altında ezildikçe, yıkıcı ilişkilerine daha sıkı sarılırlar ve gerçek anlamda birlikte bir hayatın bir yalandan daha iyi olup olmadığını merak ederler. Yabancılar ve aileleri onların korunaklı hayatlarına sızmaya başlar ve

yeni zorluklarla karşılaştıklarında, sadece alkol ve seks bağımlısı olmayabileceklerini fark ederler.

Asıl kusurları birbirleri olabilir.

Şimdi okumak için tek tıkla SİZE BAĞLIYIM!

Jane'in ebeveynleri Rose Calloway ve Connor Cobalt'ı okumak ister misiniz? Addicted & Calloway Sisters serilerinin tamamı artık mevcut ve Calloway Sisters serisiyle başlamak mümkün! Rose & Connor'ın hikâyesi Gökyüzünü Öp'te başlıyor.

GÖKYÜZÜNÜ ÖP

Bakire bir "buz kraliçesi" varis ve onu eritmek isteyen kibirli tanrı benzeri adam

Rose Calloway her şeyin kontrol altında olduğunu düşünüyordu. Yirmi üç yaşında, Princeton mezunu, Academic Bowl şampiyonu, bir moda tasarımcı ve bir Fortune 500 patronunun kızı. Ancak kız kardeşi ve oda arkadaşı bir seks bağımlısı olunca hiçbir şey kolay olmaz.

Rose'un moda markası tehlikeye girdiğinde, onu kurtarmak için alışılmadık bir çözüm planlar. İşleri daha da gerginleştiren şey ise, üniversitedeki "dindar" rakibiyle gerçek bir ilişki yaşamayı kabul etmesidir.

*Ve şimdi birlikte yaşıyorlar.
İlk defa.*

Yirmi dört yaşındaki Connor Cobalt, zayıf erkekleri buldozer gibi ezip geçer. Kendine güvenen ve çok zeki olan Connor, Rose'a yatak odasının dışında ve içinde yardım etmeye yemin eder. Ancak bu buz kraliçesini eritmek, kimsenin kazanamadığı bir meydan okumadır.

Bu Romantizm, Friends'in The Real World ile buluşması olarak tanımlanabilir. Yumruk dövüşleri, çeşitli derecelerde seks, kaba mizah ve rekabetçi alfa erkekleri bekleyin. Kesinlikle sadece olgun izleyiciler içindir.

[Şimdi okumak için tek tıkla GÖKYÜZÜNÜ ÖP!](#)

Yayın uyarıları için Krista & Becca'nın [NEWSLETTER'ına](#) abone olun ve [BookBub sayfalarını](#) takip edin.

OceanofPDF.com

Ayrıca Krista & Becca tarafından

BAĞIMLI SERİSİ

Sana Bağımlıyım

Ricochet

Şimdilik Bağımlı

Her

Şeye Rağmen

Thrive Bağımlısı

Bağımlı Serisi Kutu Seti

CALLOWAY KARDEŞLER SERİSİ

Gökyüzünü

Öp Sera Çiçeği

Yakıtı Ateş Uzun

Yol Aşağı

Bir Çeşit Mükemmel

BİZİM GİBİ SERİSİ

Bizim Gibi

Hasarlı Bizim

Gibi Aşıklar

Bizim Gibi

Alfalar Bizim

Gibi Karışık

Bizim Gibi

Günahkâr

Kitap 6 (Maximoff & Farrow)

Kitap 7 (Oscar & Jack)

Kitap 8 (Sulli & Akara)

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Amour Amour

Infini

Yazarlar Hakkında

KRISTA & BECCA RITCHIE HAKKINDA

Krista & Becca Ritchie, *New York Times* ve *USA Today*'in çok satan yazarları ve tek yumurta ikizleridir - biri bilim ineği, diğeri çizgi roman ineği - ancak ortak yazma tutkularıyla, çocukken zihinsel güçlerini birleştirdiler ve hikaye anlatmayı asla bırakmadılar. Şimdi yirmili yaşlarında, hayat, üniversite ve romantizm arasında gezinen diğeri yirmili yaşlar hakkında yazıyorlar. Süper kahramanları, kusurlu karakterleri ve ruh eşi aşkını seviyorlar.

DAHA FAZLA BILGI VE GÜNCELLEMELER İÇİN

Krista & Becca Ritchie'yi [web sitelerinde](#) ziyaret edin ve [Facebook Sayfalarını](#) beğenin. Ücretsiz kitaplar, bonus içerikler, yeni çıkan kitaplar, kapak tanıtımları, çekilişler ve daha fazlası hakkında güncellemeler almak için Krista & Becca'nın [BÜLTENİNE](#) abone olun!

Bizim Gibi serisi için her ay Ekstralar, Bonus İçerik ve Podcast'ler:
[Patreon'umuza katılın](#)

Bizi takip edebileceğiniz diğeri yerler: [Twitter](#) | [Pinterest](#) |
[Instagram](#)

Yayın uyarıları için [BookBub sayfamızı](#) takip edin.

KRISTA & BECCA'NIN KİTAPLARININ HAYRANLARI

Diğer okurlarla etkileşime geçmek, kitaplar hakkında sohbet etmek ve özel [Fizzle Force](#) çekilişlerine katılmak için Fizzle [Force Facebook Grubuna](#) katılın.

[*OceanofPDF.com*](#)

Telaffuz Sözlüğü

Bu kitapta kullanılan İtalyanca, İtalyan göçmenler tarafından geliştirilmiş bir İtalyan-Amerikan dilidir. Tamamlanmamış bir dildir ve İtalyanca, İngilizce veya her ikisini de kullanır. Farklı İtalyanlar belirli bölgelerde farklı lehçeler konuşmaktadır ve Bizim Gibi serisinde kullanılanlar Doğu Yakası'nda öne çıkmaktadır. Kelimeler farklı topluluklarda telaffuz ve yazım açısından değişiklik gösterebilir.

agita : AA-jih-tuh diye telaffuz edilir (Kökeni: aciditá)

braggiol' : BRAAJH-oel diye telaffuz edilir (Kökeni:

bracciole) **cornic'** : kor-neek diye telaffuz edilir

(Kökeni: cornicello)

cumare : KOO-mar olarak telaffuz edilir (Kökeni: comare)

gabbadost': gaa-baa-dahst olarak telaffuz edilir (Kökeni: capa dura/capa

tosta) **gomesegiam'?**: go-maa-say-GYAM olarak telaffuz edilir (Kökeni:

come si chiama?) **ma che bell'**: maa-KAY-bell olarak telaffuz edilir

(Kökeni: ma che bella)

maliocch' : maal-YOAK olarak telaffuz edilir (Kökeni: malocchio)

mannaggia : MAA-NAA-juh olarak telaffuz edilir (Köken: male ne aggia/male ne abbia)

mapeen : maa-PEEN olarak telaffuz edilir (Köken: moppina)

menzamenz : okunuşu mehnz-AA-mehnz (Kökeni: mezza mezza)

scustamad' : okunuşu skoo-stoo-MAAD (Kökeni: scostumato) **statazitt'!**

: okunuşu stah-tuh-ZEET (Kökeni: stai zitto)

vaffangul' : VAA-faan-GOOL olarak telaffuz edilir (Kökeni: vai a fare in culo)

veni qua : veh-nee-kwaa olarak telaffuz edilir (Kökeni: vieni qui)

OceanofPDF.com

Teşekkür

Genelde teşekkür yazılarımız, teşekkür etmemiz gereken kişilerin listesiyle ve bu kitabı mümkün kılan insanlara duyduğumuz minnettarlığın dışı vurumuyla doludur. Tangled Like Us'ı yazmak farklıydı ve bu yüzden bu bölüm de biraz farklı olacak.

Kitaplarımızın her birinde kendimizden bir parça var. Kişisel, her zaman. Hayatlarımızdan hangi parçanın geldiğini açıkça söylemesek bile, oradadır. Tangled Like Us'ta kendimizden çok şey var. Ama en önemlisi ailemiz var. Büyük, gürültülü ve sevgi dolu İtalyan-Amerikan ailemiz.

Büyükannemiz var.

Thatcher'ın büyükannesinin içinde onun ruhu ve sevgisi var. Tangled Like Us'ı yazarken büyükannemiz Lou ile çocukluğu ve evinde birlikte büyüdüğü İtalyanlar hakkında konuştuk. *Gabbadost'* ve *cumare* gibi kelimelerin nasıl telaffuz edileceğini ve annesinin on iki yaşındayken külotuna diktiği mücevherlerle Amerika'ya nasıl tek başına seyahat ettiğini tartıştığımız uzun sohbetlerimiz, bu kitabı yazarken en çok değer verdiğimiz şeylerden bazıları olacak.

Vefatını beklemiyorduk. Tangled'ın son bölümünü bitirirken aniden ve beklenmedik bir şekilde geldi ve dünyamızı temelinden sarstı. Onunla son konuşmalarımızdan birinde korniştin ve bunun hikayede nasıl önemli bir rol oynayacağından bahsettik.

Hiç okumadığı ama var olacağını bildiği bu kitapla ilgili heyecanı ve coşkusu bizim için büyük bir yakıttı. "İtalyancam kitapta olacak, değil mi?" derdi. Evet, evet. Senin İtalyancan, büyükanne, bu kitapta. O

Konuşma şeklinin "doğru" olduğuna asla inanmadı çünkü bu İtalya'dakilerin anlayamayacağı kırık bir İtalyancaydı. Ancak İtalyan-Amerikan gőçmen dili şok özel ve kalbimize yakın. Bőyőrken duyduğumuz şey buydu ve bölgede başka İtalyan tanımadığımız için kelimeleri sadece ailelerimiz anlıyormuş gibi hissediyorduk.

Bőyőkannemiz dőnyada bir ışıktı. şimdi gőkyőzünde bir ruh, ama sevgisi ve cömertliğiyle pek şok insanı etkiledi. Ve biz doğduğumuzda annemizin ona ihtiyaı olduğunda, eşyalarını topladı ve annemizin yanında olmak için yőzlerce kilometre yol kat etti. Hiç tereddőt etmeden.

Bu, bőyőkannemize bu romanın bir parçası olduğu için minnettarlığımızı ve teřekkőrlerimizi ifade etmenin şok uzun soluklu ama gerekli bir yoludur. Hayatımızın bir parçası olduğu için. Bize bu kadar şok sevgi, bilgelik ve kahkaha verdiği, dőnya ve İtalyan kőltőrümüz hakkında şok şey őęrettięi için.

Bu, bitirmek zorunda olduğumuz en zor kitaplardan biriydi - başarabileceğimizden emin değildik - ama başardık. Onun için. Ve seni şok seviyoruz bőyőkanne. Tőm kalbimizle teřekkőr ederiz.

Özel olarak teřekkőr edilmesi gereken bir diğer kişi de annemizdir.

Anne - Bu kitabı yoğun teslim tarihimizde ve kolay okunamayacağı bir zamanda okuyup dőzenledięin için teřekkőr ederiz. Bizim için yaptığın her şey için sonsuza dek minnettar kalacağız. Böylesine olaęanőstő bir kadın tarafından yetiştirildiğimiz için şok şanslıyız ve her gőn hayatımızda olduğun için kutsanıyoruz. Senden her zaman kendi Rose Calloway'imiz olarak bahsediyoruz. Ama sen bundan şok daha fazlasısın.

Size en şok ihtiyaç duyduğumuz anda bavullarınızı toplayıp bize koştuğunuz için teřekkőr ederiz. Hiç tereddőt etmeden.

Teřekkőr ederim.

OceanofPDF.com

Daha Fazla Teşekkürler

Marie'ye - Harika Fransızca çeviriler için teşekkür ederim. İnanılmazsınız ve inanılmayacak kadar yeteneklisiniz ve bu kitaba sizin dokunuşunuz olduğu için çok şanslıyız.

Jenn ve Lanie'ye - Çok değer verdiğimiz dostluğunuz ve Fizzle Force FB Grubu için yaptığınız tüm çalışmalar için teşekkür ederiz. Siz ikiniz büyülu cevherlersiniz.

Temsilcimiz Kimberly'ye - Yaptığınız her şey ve bu kitaba sesli bir yuva bulduğunuz için teşekkür ederiz. Tüm sesli kitap severlerin de size teşekkür ettiğini biliyoruz.

Fizzle Force'a - Parlak bir ışık olduğunuz ve sevgi dolu desteğiniz için teşekkür ederiz. Kitaplarımıza ve sözlerimize olan sevginiz karşısında hayranlık duyuyoruz.

Patreon'umuzdaki destekçilerimize - Hayatımızı değiştirdiğiniz ve bu dünyadan daha fazla içerik istediğiniz için teşekkür ederiz. Yaratıcı sürecimiz hiç bu kadar sevgi ve hayat dolu olmamıştı ve bu hepiniz sayesinde oldu.

Sevgili ailemize - İtalyan-Amerikan olan her şey hakkındaki görüş ve önerileriniz için teşekkür ederiz. Sarsılmaz sevginiz ve desteğiniz için. Şüphesiz bunu okuyacak olan teyzelerimiz için, umarız sizi gururlandırmışsızdır.